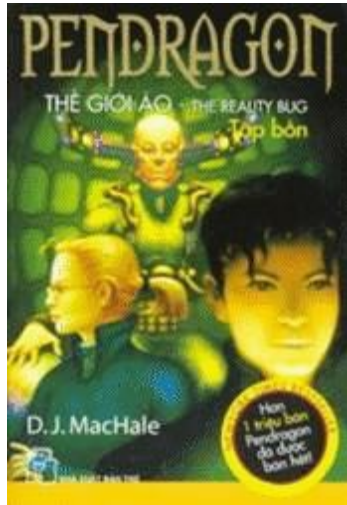

Courtney.

Còn tiếp

Tập 4: Thế Giới Ảo

Tác giả: D.J.MacHale

Dịch giả: Đặng Phi Bằng

Nhà xuất bản: NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

Năm xuất bản: 2008

Số trang: 600 trang

(chỉ type các phần liên quan nội dung truyện)

Giá tiền: 77.000 VNĐ

Khổ: 13x19cm

Đánh máy: Joyce89, Phantom1340, Phượng sô, bluepigron8791,
Chipmuck, rantaro, poem spring, emz, maingoc.89, trongtai_ct, Hai.

Chụp hình sách: vongtronkhuyet.

Edit: vongtronkhuyet.

Kiểm tra chính tả: vongtronkhuyet, bluesky29.

Ngày hoàn thành: 10-2-2010

Giới thiệu:

Booby thấy mình lạc vào một lãnh địa cực kỳ bình yên, bởi nó... không một bóng người. Cư dân Veelox đã tìm ra cách nhảy vào thế giới mộng ảo của riêng họ, ở đó họ có thể trở thành bất cứ ai họ muốn, có được bất cứ điều gì họ thích. Thân thể họ bất động, trong khi trí óc họ tung hoành trong vương quốc ảo mộng. Wow... một điều thật thú vị, bạn có thích sống trong thế giới mộng ảo của riêng mình như vậy hay không?

Chúng ta hãy tiếp tục theo chân chàng lữ khách của chúng ta đến với thế giới thực tế ảo.

Chương 1

TRÁI ĐẤT THỨ HAI

(@Joyce89 type)

Bobby Pendragon đeo chiếc nhẫn vào ngón tay. Nhưng ngay sau đó, nó kinh ngạc thấy chiếc nhẫn bắt đầu xoắn vặn. Mark Dimond hỏi:

- Chuyện gì vậy?

- Nó... nó hoạt động!

Courtney vội hỏi:

- Thật không? Ý bạn là quanh đây có cổng vào ông dẫn?

Mặt đá xám trên nhẫn lóe sáng. Một tia sáng chói chang phát ra từ giữa mặt nhẫn. Trong tíc tắc, tia sáng tỏa ra thành một hình ảnh lờ mờ trước mặt bốn người.

Mark và Courtney kinh ngạc, giật lùi một bước. Ông Gunny tiến lên, đứng bảo vệ trước mặt hai đứa. Nhưng Bobby vẫn đứng im tại chỗ. Trong số bốn người đang đứng trước bãi đất trống số 2 Linden Place trên Trái Đất Thứ Hai, chỉ mình Bobby là đã từng thấy hiện tượng đặc biệt này.

Bông bênh trước mắt bốn người là hình ảnh một cô gái. Thật ra là cái đầu của một cô gái. Chỉ có cái đầu. Tuy to lớn hơn ngoài đời thật, nhưng rõ ràng là đầu một cô gái với cặp kính nhỏ có sắc vàng và mái tóc cột đuôi ngựa sau gáy.

Cả Mark và Courtney đều sợ hãi kêu lên:

- Oa!

Bobby thì thầm:

- Aja Killian!

Ông Gunny hỏi:

- Là ai?

- Lữ khách của Veelox.

Cái đầu lơ lửng giận dữ hỏi:

- Cậu đã ở đâu vậy? Tôi cố liên lạc với cậu cả thế kỷ rồi.

- Chuyện dài lắm.

Cái đầu bốp chát:

- Pendragon, tôi không muốn nghe gì hết. Cậu nên trở lại Veelox ngay thì tốt hơn.

- Vì sao?

Cái đầu ngập ngừng. Aja có vẻ lo lắng, hay ít ra, hình ảnh ba chiều của cái đầu lơ lửng chỉ có thể tỏ ra lo lắng đến thế thôi. Aja giải thích với một chút ngượng ngùng:

- Tôi không bảo là mình đã mắc sai lầm gì đâu. Chuyện này có thể chỉ là một báo động giả thôi. Nhưng...

- Nói ngay ra đi!

- Thì nói! Có lẽ Saint Dane đã lén qua hệ thống an ninh của tôi. Hắn đang

có mặt tại Veelox.

Bobby cười cười, chọc ghẹo:

- Ý cô là, hệ thống an ninh hoàn hảo của cô... không được hoàn hảo lắm?

Aja tức tối, cô ta đâu có thích bị kê:

- Cậu tới hay không?

- Tới ngay.

- Đừng chùng chừ nữa.

Aja gật gù. Rồi hình ảnh cô tan biến. Luồng sáng rút vào trong hầm. Tất cả trở lại bình thường.

Courtney thở dài:

- Ôi, thật là ... kỳ lạ!

Bobby nói:

- Chắc mình phải tới Veelox ngay.

Quay lại ông Gunny, nó hỏi:

- Ông có muốn đi cùng không?

Cười hớn hở, ông bảo:

- Làm sao ta bỏ qua được.

Bobby quay lại Mark và Courtney, thành thật nói:

- Đây là tuần lễ tuyệt vời nhất đời mình.

Ba người bạn vừa trải qua một tuần lễ tuyệt vời bên nhau, tạm quên Bobby Pendragon là một Lữ khách luôn phải phóng xuyên qua vũ trụ để bảo vệ Halla thoát khỏi bàn tay ma quỷ. Mark gằn khóc. Courtney tiến lại, và trước khi Bobby kịp biết chuyện gì xảy ra, cô bé níu Bobby, đặt lên môi nó một nụ hôn cực kỳ thắm thiết. Bobby không chống cự. Qua cơn bàng hoàng, nó vòng tay ôm xiết cô bạn.

Mark và ông Gunny quay mặt qua hướng khác. Ông ấm ớ hỏi Mark:

- Sao? Đội Yankees thi đấu khá không?

Sau cùng thì Bobby và Courtney cũng rời nhau. Mắt Bobby hơi ướt. Còn mắt Courtney sắc như dao khi nói:

- Để tụi này chờ đợi dài cổ cả năm trời lần nữa là không xong đâu đó. OK?

- Ừm... chắc chắn.

Mark nhìn thẳng bạn thân nhất đời của nó, dặn dò:

- Đừng quên những gì hai đứa mình đã nói với nhau nhé.

- Minh hứa mà.

Bobby và ông Gunny tiến lại chiếc xe đang đợi để đưa hai người tới khu Bronx, và ông dẫn. Ông Gunny hỏi:

- Cảm thấy sao, chú lùn? Ý ta là... cháu nghĩ thế nào về công việc?

Bobby không trả lời ngay, nó muốn tìm những lời thật chính xác:

- Cháu cảm thấy đã bị Saint Dane lấn lướt trên Trái Đất Thứ Nhất.

Nói đến đây, nó nhìn vào mắt ông Gunny, đầy tự tin:

- Cháu sẽ không để cho chuyện đó xảy ra thêm một lần nữa đâu.

Ông Gunny khùng khục cười. Bobby hỏi:

- Có gì khôi hài đâu mà ông cười dữ vậy?

- Chú lùn ơi, cháu bắt đầu giống hệt ông cậu của cháu rồi đó.

Bobby tủm tủm cười theo. Nó rất thích điều ông Gunny vừa nói. Hai người vào sau xe. Gã tài xế nổ máy và xe bắt đầu lăn bánh. Bobby hạ kính cửa để có thể nhìn hai bạn lần cuối. Nó đưa tay ra ngoài, vẫy chào hai bạn.

Mark và Courtney đứng nhìn chiếc xe màu đen phóng đi với bàn tay Bobby vẫn đưa ra vẫy chào.

Courtney hỏi Mark:

- Hai bạn đã nói với nhau chuyện gì vậy?

Mark cười láu lỉnh:

- Đủ thứ chuyện. Nhưng mình có thể cho bạn biết một điều: mình cá là hai đứa mình sẽ sớm gặp lại Bobby, sớm hơn cả bạn tưởng đấy.

Hai đứa nhìn theo chiếc xe lần cuối, vừa kịp thấy Bobby rút tay vào trong xe. Chiếc xe rẽ sang đường chính và mất hút khỏi tầm nhìn của Mark và Courtney.

Chương 2

TRÁI ĐẤT THỨ HAI

(@Joyce89 type)

Mark Dimond đã sẵn sàng cho một chuyến phiêu lưu.

Suốt mười lăm năm trong đời, nó chỉ là một kẻ đứng bên lề, nhìn người khác vui chơi, nó đã quá chán với việc chỉ là một người vô tích sự, quá mệt mỏi bị đem ra làm trò đùa, và thật sự nản cái trò ao ước thành người này người khác. Nhưng Mark phải thừa nhận, vượt qua bản chất e dè từ bé quả là không dễ.

Từ khi Mark còn là một đứa bé, hiếm khi nó được cha mẹ cho ra ngoài, vì nó dị ứng với đủ thứ trên đời, trừ không khí. Trong ba năm ở đội thiếu nhi, nó được chú ý đúng một lần, vì bị xô lẫn vỡ mắt kính. Con gái bắt nạt nó, nhưng đó không phải là vấn đề lớn, vì hầu hết đám con gái chẳng bao giờ ngó đến nó lần thứ hai. Chúng không quan tâm tới một đứa suốt ngày nhai cà rốt (để tăng thị lực), ngồi hàng ghế đầu (vì luôn luôn trả lời đúng tất cả các câu hỏi của thầy cô), và có mái tóc dày, xoắn như lò xo, trông cứ như hai ngày chưa gội.

Không, cuộc sống của Mark chẳng có gì là sôi động cả. Nhưng bây giờ nó đã mười lăm tuổi. Nó quyết định thay đổi, sẵn sàng nắm lấy cơ hội, bắt đầu một cuộc đời mới ngập tràn mạo hiểm và phấn khích. Vì sao?

Vì nó có thằng bạn thân thiết tên là Bobby Pendragon.

Hai đứa là bạn của nhau từ khi đi nhà trẻ, dù ai cũng nghĩ là chúng khác nhau như đông với tây. Bobby khỏe mạnh, ngộ nghĩnh, ai cũng thích gần. Mark vừa hậu đậu, vừa lảm lì ít nói. Nhưng đó chỉ là nhận xét bên ngoài.

Mark và Bobby cùng thích những thứ gần như không bình thường. Những thứ mà lũ trẻ khác vẫn cho là chẳng có gì thú vị. Chúng rất khoái xem những phim cũ xì của Abbott và Costello, nghe nhạc của thập niên 80, ăn món Thái và đọc truyện James Bond (đọc sách gốc, chứ không xem phim). Chúng cùng cười với một chuyện khôi hài. Hai đứa lập một ban nhạc, nhưng Bobby chỉ biết chơi ghita sơ sơ, Mark chỉ có một bộ trống Bongo (một loại trống nhỏ được chơi bằng tay) cổ lỗ sĩ. Cả hai đứa đều hát dở ẹc. Rống lên phát khiếp.

Hai đứa đều thích câu cá trên con sông xinh xắn lượn qua thị trấn Stony Brook nhỏ bé của chúng. Dù chẳng bao giờ câu được con cá nào cũng không sao. Chủ yếu là được lang thang mấy tiếng đồng hồ với nhau. Giống như hầu hết đám con trai, chúng cũng bàn tán về con gái, thể thao, và những thầy cô mà hai đứa không ưa. Nhưng chúng cũng ý kiến ý cò về những dự tính, về du lịch để được thấy những vùng khác nhau, và chúng cũng bàn bạc cả về tương lai nữa.

Dường như đứa này đều biết khi nào cần ủng hộ đứa kia, khi nào cần đả kích bạn mình. Với Bobby, Mark là đứa bạn duy nhất biết suy nghĩ ra ngoài khuôn khổ. Với Mark, Bobby là sợi dây an toàn của nó với toàn thể thế giới. Cả hai đều biết, cho dù cuộc sống của hai đứa xoay chuyển thế nào, chúng vẫn là bạn bè thân thiết nhất của nhau.

Điều chúng không ngờ, là giữa mùa đông năm hai đứa mười năm tuổi, Bobby và toàn thể gia đình biến mất. Cuộc điều tra rộng lớn của cảnh sát địa phương đã không tìm ra được gì. Nhà Pendragon bị xóa sạch khỏi cuộc sống như một trò ma thuật.

Nhưng Mark biết sự thật.

Nó không biết rõ chuyện gì đã xảy ra cho những người còn lại của gia đình Pendragon, nhưng nó biết Bobby đã đi đâu. Bobby đã ra đi cùng cậu Press, để trở thành một Lữ khách. Bobby và cậu Press đã phóng qua một cánh cổng được gọi là ống dẫn, để tới những lãnh địa lạ lùng, xa thẳm. Tại những nơi đó, hai cậu cháu hiệp lực cùng các Lữ khách khác để chiến đấu, chống lại một tên quỷ sứ có tên là Saint Dane. Trong một năm rưỡi, kể từ khi rời khỏi nhà, Bobby đã giúp cho lãnh địa trung cổ Denduron tránh khỏi vụ nổ tan tành lục địa, ngăn chặn vụ rải thuốc độc có thể làm tiêu diệt toàn bộ dân chúng của một lãnh địa nước có tên là Cloral, và đã trở lại kịp lúc để ngăn chặn Đức Quốc xã phát triển quả bom nguyên tử đầu tiên trên thế giới.

Mark đã làm gì trong khi Bobby đang bảo vệ loài người? Xem cả đóng phim hoạt hình SpongeBob Square Pants (SpongeBob Square Pants: là miếng bọt biển vuông màu vàng, chân thật, ngốc nghếch và sống dưới đáy biển trong loạt phim truyền hình cùng tên của truyền hình Mỹ, chiếu từ năm 1999). Phải, Mark đang khát khao kinh khủng một chuyến phiêu lưu. Nó cần phải có một chuyến phiêu lưu để đổi đời.

Và nó sắp được toại nguyện.

Mark gọi lớn:

- Courtney!

Courtney Chetwynde vừa bước ra khỏi chiếc xe buýt đưa cô bé tới buổi học đầu tiên tại trường trung học Davis Gregory. Courtney rất ghét đi xe buýt, nhưng trường học quá xa nhà, không đi bằng xe đạp được. Cha mẹ cô lại chưa cho phép cô đi xe hơi cùng đám học sinh lớn hơn. Courtney là người duy nhất khác biết sự thật về Bobby Pendragon. Nhưng không giống Mark, tình bạn của Bobby và Courtney bắt nguồn từ vụ hai đứa là đối thủ của nhau, đối thủ thể dục thể thao. Courtney luôn nỗ lực hết sức để đánh bại Bobby trong mọi chuyện. Đó là cách cô bé che giấu việc mình mê mẩn Bobby.

Bây giờ, không ngày nào Courtney không nhớ lại buổi tối của một năm

rười trước. Đó là khi cô thú nhận là rất thích Bobby và Bobby bảo cũng rất thích cô. Điều đó càng thêm tốt đẹp một cách nghiêm túc hơn khi hai đứa hôn nhau. Nhưng tất cả đều tan biến khi cậu Press xuất hiện, đưa Bobby ra đi trên chiếc mô-tô, để bắt đầu cuộc đời Lữ khách. Nếu có được một điều ước, Courtney sẽ vặn ngược đồng hồ ngược trở lại đêm hôm đó, để ngăn cản Bobby leo lên chiếc mô-tô của cậu nó.

Vừa ra khỏi cái xe buýt đáng ghét, Courtney nhìn thấy Mark đang hấp tấp chạy lại gặp cô. Courtney chứa chan hy vọng, hỏi:

- Có gì không?

- Không.

Mark biết Courtney muốn hỏi đã nhận được nhật ký của Bobby chưa. Nhưng chưa có gì hết.

Mark và Courtney là một đôi kỳ cục. Courtney xinh đẹp, được hâm mộ, cởi mở và mạnh mẽ. Mark ... không giống vậy. Nếu không có mối quan hệ với Bobby, hai đứa chẳng bao giờ thêm ngó ngàng tới nhau.

Mark hỏi:

- Ngày đầu lên trung học, bạn lo không?

- Không.

Courtney nói rất thật, vì cô bé chẳng lo lắng gì.

Chúng bắt đầu lên lớp mười tại trường Davis Gregory. Năm ngoái cả hai đều ở trên đỉnh cao của trường trung học cơ sở Stony Brook. Bây giờ sẽ phải bắt đầu lại từ số không của ngôi trường mới.

Mark phải sải bước mới theo kịp Courtney khi hai đứa tiến vào trường:

- Courtney, mình... mình có chuyện muốn nói với bạn.

Courtney nghiêm nghị nói:

- Oa! Lại cà lăm rồi. Có chuyện gì vậy?

- Không... không có gì. Mình chỉ cần nói với bạn thôi.

- Về nhật ký hay cái gì?

Vừa nói Courtney vừa nhìn quanh, sợ có người nghe được.

- Đại khái là thế. Tan trường, tụi mình gặp nhau được chứ?

- Mình phải tập đá bóng.

- Mình sẽ đến coi. Sau đó, tụi mình sẽ nói chuyện.

- Chắc chắn mọi chuyện đều ổn cả chứ?

- Ổn mà, không có gì đâu. Chúc hôm nay bạn may mắn!

Hai đứa chia tay, đi vào buổi học đầu tiên. Courtney ríu rít với đám bạn cũ, nhưng cũng nhìn quanh xem có tên nào mới không. Trong giờ Anh văn, cô bỗng thấy mình nhìn lom lom một anh chàng bánh trai tên Franh. Cô bé cảm thấy kỳ kỳ, như có lỗi với Bobby. Nhưng trong nhật ký, Bobby đã nhắc đến một cô nàng Lữ khách tuyệt vời tên Loor đấy thôi. Courtney nghĩ, nếu Bobby có thể thích một cô nàng ở một lãnh địa xa xôi có tên là Zadaa, thì sao Courtney lại không thể thích một anh chàng chỉ ngồi cách hai bàn trong một lớp học có tên là Anh ngữ?

Mark bước vào trường trung học với hy vọng bắt đầu một cuộc đời mới. Ba trường trung học cơ sở đổ vào Davis Gregory, có nghĩa là ít nhất có hai phần ba học sinh không biết sự thật ngốc nghếch về nó. Bức phát họa của đời nó đã thay đổi và đầy sáng khoái.

Nhưng thật không may, cho đến khi kết thúc tiết học sau cùng, Mark đã bị thất bại sáu lần: tiết học nào nó cũng vào lớp trễ hơn mọi người; trong giờ hóa học, đôi giày vải của nó bốc mùi chua lè làm một cô bé phát nôn ọe, và trong giờ ăn trưa nó đã làm trò cười cho cả phòng ăn, vì đã ngồi làm vào chỗ của một tay đô vật nổi tiếng khắp vùng. Để phạt cái tội chiếm chỗ, tay đó bắt Mark đứng trên bàn và hát bài Wally con cá ngừ mũi xanh đổi theo nhịp bài Rudolph con nai ngốc mũi đỏ.

Cảnh thảm hại hồi phổ thông lại tái diễn, chỉ khác là với những đứa lớn

hơn.

Trong khi Mark phát hiện ra sự thật khủng khiếp, là cuộc sống nhọc nhằn của nó lại tiếp tục, thì mọi chuyện đến với Courtney đều khác hẳn.

Courtney cao ráo, xinh đẹp với mái tóc dài màu nâu sáng, đôi mắt màu tro sẫm và nụ cười thân thiện. Cô bé có rất nhiều bạn, trừ khi bước vào những cuộc đấu thể thao. Trong lãnh vực thể thao, Courtney không có bạn. Bất kỳ là môn thể thao nào, Courtney rất ghét bị thua. Từ dã cầu, chạy, bóng rổ cho đến ... judo. Cô bé tuyệt đối tự tin. Thật ra Courtney đã quá quen với chiến thắng, nên cô háo hức trông chờ ngày vào trường phổ thông trung học, vì khao khát được tranh đua nhiều hơn nữa.

Bây giờ cô đã được toại nguyện.

Huấn luyện viên đang gào thét về phía cô:

- Chetwynde! Bộ em đi giày ngược hả!

Môn thể thao say mê nhất của Chetwynde là bóng đá. Cô từng là tiền đạo trong đội trường trung học cơ sở và đã dẫn dắt đội ghi bàn. Cô ao ước được bước vào sân bóng của trường phổ thông trung học và sẽ luôn vượt trội như từ trước đến nay.

Nhưng ngay từ buổi tập đầu tiên, Courtney đã nhận ra có sự trục trặc. Đó là buổi tập dẫn bóng. Courtney đi bóng lên với nụ cười đầy tự tin, sẵn sàng cho các cô gái của trường trung học ném mùi Courtney bão táp. Cô lách qua phải, chuyển qua trái và ... bị hậu vệ lấy mất bóng!

Ôi!

Đến lượt chơi ở vị trí hậu vệ. Các cô gái kia lướt tới, lừa bóng qua cô ngọt xót như chớp, khiến Courtney bị móc chéo chân và ... ngã xuống đất – dẫn đến lời phê bình về việc cô đi giày ngược.

Suốt buổi chiều, Courtney luôn chậm một bước. Các cô gái trung học kia chơi rất tốt. Họ cướp bóng của cô, chuyền banh cho nhau không cần nhìn, và thật sự đã làm cô như một đứa trẻ con đang đá banh cùng người lớn. Một cô gái cướp được bóng, hát bóng lên bằng chân, dùng đầu gối tung

bóng kèn cao, rồi đánh đầu cho bóng bay về cuối sân. Cô ta nhìn Courtney, nói:

- Chúc mừng thành công, siêu sao.

Khi tập chạy nước rút, Courtney luôn là người về đích sau cùng. Thật không ngờ nổi. Trước đây chưa kể nào hạ được Courtney Chetwynde. Chuyện gì đã xảy ra thế này?

Sự thật là chẳng có gì xảy ra cả. Courtney luôn cao lớn hơn tuổi của cô. Đó là một trong những nguyên nhân làm cô nổi trội trong các môn thể thao. Nhưng giữa năm lớp chín và lớp mười, các cô gái khác cũng đã lớn lên. Những cô gái quá nhỏ khi thi đấu cùng Courtney, thỉnh linh vọt cao. Mắt họ ngang tầm mắt Courtney. Không phải Courtney đột nhiên thi đấu dở đi mà là vì những cô gái khác đã lớn lên và chơi khá hơn trước. Khá hơn rất nhiều. Đó thật sự là cơn ác mộng đối với Courtney, nhưng cô không để lộ ra nét mặt. Không đời nào.

Ngoài sân, Mark ngồi xem buổi tập được dưới một gốc cây. Nó không thể tin những gì đang nhìn thấy. Ai cũng có những ngày xui xẻo, nhưng nhìn Courtney nỗ lực như thế này, thật không chịu nổi. Có những điều trong đời là hoàn toàn tuyệt đối. Nó biết pi nhân với bình phương của bán kính sẽ cho diện tích hình tròn; nó biết nước được tạo ra bằng hai phần hydrogen và một phần oxygen; nó cũng biết kẻ nào thách đấu với Courtney Chetwynde là kẻ đó sẽ bị thua.

Bây giờ, điều cuối cùng trong số những chân lý hiển nhiên của Mark đang bị chứng minh là sai lầm. Thật là một kết thúc hoàn hảo dành cho một ngày hoàn toàn tệ hại.

- Sau cùng thì, hình như con nhỏ đó cũng chẳng ghê gớm gì lắm.

Giọng nói quen quen ngay sau lưng Mark.

Mark vội ngược nhìn. Sự khiếp đảm của ngày hôm nay chưa đủ. Andy Mitchell đang đứng lù lù đó. Thằng mặc dịch khịt mũi ròn rột, rồi phun toẹt một bãi đờm mũi, suýt bắn trúng bàn tay Mark. Mark lẩn người né,

nhưng lại suýt trúng lẫn lên mẫu thuốc lá Mitchell vừa bung ra. Mark phải ghì chân để không bị dính vào cục đờm. Thằng Mitchell cười khoái trá:

- Sao vậy, Dimond? Giật mình à?

Mark làu bàu:

- Mà muốn gì?

- Đừng nổi quạu với tao chứ. Tao chỉ ra đây hút điếu thuốc thôi mà. Nhìn con nhỏ Chetwynde nhảy chồm chồm đã quá.

Mitchell há hốc mồm cười hô hố, khoe hàm răng vàng khè nhựa thuốc.

- Cút đi.

Mark lí nhí nói rồi bước đi, nhưng Mitchell bám theo ngay:

- Tao chưa quên vụ nhật ký đâu. Thằng Pendragon còn ở đâu đó. Mà biết, tao biết và mày biết là tao biết chuyện đó.

Thật ra, còn người thứ ba biết chuyện gì đã xảy ra cho Bobby Pendragon. Đó là Andy Mitchell. Mitchell đã thấy một trong những cuốn nhật ký của Bobby và đã lợi dụng chuyện đó để làm áp lực, bắt ép Mark phải cho nó đọc những cuốn còn lại.

Mark quay lại, đứng sát mặt thằng Mitchell:

- Tao chỉ biết một điều: mày là một thằng đàn độn. Và tao không sợ mày nữa đâu.

Hai đứa trừng trừng nhìn nhau. Mark hết chịu nổi bị thằng du côn này bắt nạt rồi, nên gần như sẵn sàng choảng nhau với nó một trận. Gần như thôi, vì Mark không phải là một đứa quen trò đấm đá. Nếu Mitchell bắt thóp được Mark và thật sự ra tay, tình hình sẽ rất tồi tệ... cho Mark.

- Ê, Mitchell.

Tiếng của Courtney. Cô đứng ngay sau lưng Mitchell, một tay cầm túi quần áo, một tay cầm cây cọc. Trông cô mệt mỏi, nhếch nhác, và đang quạu sẵn.

- Tưởng mày ra đường hành nghề trộm xe rồi chứ. Làm gì trong trường trung học này vậy?

Mitchell lảng ra. Dù Courtney đá bóng dở đến thế nào, nó cũng không dám kiếm chuyện với cô. Nó chỉ cười cười mai mỉa:

- Ngộ thật! Hai đứa mày tưởng là khôn lắm, vậy mà tao biết hết.

-Mày biết gì?

Mark bảo:

- Nó biết là chúng ta biết nó biết... Đại loại vậy đó. Bạn biết không?

Mark và Courtney cười khúc khích. Chúng biết thằng Mitchell không còn là mối đe dọa nữa. Nó không đủ thông minh để làm được chuyện đó.

Mitchell châm chọc:

- Ồ, cười cho đã đi. Nhưng tao đã đọc nhật ký rồi. Khi nào thằng cha Saint Dane tới đây truy lùng tụi Lữ khách, hai đứa mày còn cười nổi không?

Mark và Courtney không cười nổi nữa, lẳng lặng nhìn thằng Mitchell hấp tấp chạy đi.

Courtney lẩm bẩm:

- Hừ! Hôm nay đúng là một ngày chết tiệt!

Hai đứa đi xe buýt về nhà. Bình thường, Courtney sẽ ngồi cuối xe với đám bạn thân thiết, Mark ngồi đằng trước với đám chả thân thiết chút nào. Hôm nay thì khác. Sau xe có mấy cô gái vừa hạ Courtney tan tác trong sân bóng. Họ ngồi cùng mấy anh trong đội bóng bầu dục, cười giỡn rầm rầm.

Courtney không được hoan nghênh nhập bọn. Vì vậy, cô lên ghế trước ngồi cùng Mark. Đó là sự sỉ nhục cuối cùng.

Courtney hỏi Mark:

- Có gì kể về ngày hôm nay không?

- Không. Còn bạn?

- Không.

Cả hai đều im lặng trong khi xe chạy. Mark và Courtney cùng tự hỏi, liệu những ngày còn lại trong trường trung học có khổ sở như mấy giờ đầu tiên này không? Sau cùng Courtney hỏi Mark:

- Bạn đã định nói chuyện gì với mình vậy?

Mark nhìn quanh để biết chắc không ai nghe thấy, rồi thấp giọng nói:

- Mình đã suy nghĩ rồi. Nhớ những gì mình đã nói không? Bất chấp những gì Mitchell mới nói, mình nghĩ, chúng ta vừa thoát nạn. Theo mình, khi các Lữ khách ngăn chặn Saint Dane trên Trái Đất Thứ Nhất là họ đã cứu ba lãnh địa của Trái Đất. Nhớ không?

Courtney bực mình:

- Nhớ. Mình còn nhớ bạn nói đã thất vọng ra sao vì bạn chỉ muốn Saint Dane đến đây để bạn có thể giúp Bobby đánh lại hắn. Mình cũng nhớ là đã bảo bạn hâm tì độ, nhớ không, anh bạn nhỏ?

Mark gật. Courtney tiếp:

- Tốt. Vậy thì đừng nghĩ lung tung nữa.

- Nhưng... mình vẫn cứ muốn giúp Bobby.

- Tội mình đang giúp bạn ấy đấy thôi. Tội mình giữ nhật ký cho bạn ấy.

- Như vậy chẳng ăn thua gì. Mình muốn thật sự giúp cậu ấy.

- Không thể, Mark ơi.

Mark cười tinh quái:

- Đừng nói chắc vậy chứ.

Courtney liếc Mark một cái rõ dài:

- Đây, bạn đang nghĩ gì vậy.

- Mình muốn trở thành một phụ tá. Muốn cả hai đưa mình đều làm phụ tá.

- Phụ... cái gì?

- Bạn biết phụ tá là gì mà. Bobby đã viết về họ trong nhật ký. Đó là những người ở các lãnh địa, giúp các Lữ khách. Họ đặt sẵn quần áo, đồ tiếp tế cho Lữ khách ngay bên ống dẫn. Họ là những người đã giữ mô-tô cho cậu Press và để sẵn xe hơi khi cậu trở về. Công việc rất an toàn nhưng lại thật sự quan trọng.

Courtney nạt:

- An toàn? Bạn nghĩ đến cái nhà ga bỏ hoang trong khu Bronx và vượt qua lũ chó quig đó là an toàn?

Mark vẫn đầy hy vọng:

- Chắc trên Trái Đất Thứ Hai còn có một cửa vào ống dẫn khác nữa chứ. Các lãnh địa kia có hơn một ống dẫn, sao ở đây lại không?

- Nhưng nếu nó ở tận Alaska, bạn sẽ dời nhà tới đó chắc?

- Đúng vậy.

- Dóc!

Hai đứa lặng thinh khi xe buýt đi qua thêm vài bến nữa. Vài cô gái trong đội bóng xuống xe và cố tình phớt lờ Courtney. Courtney không quan tâm. Tâm trí cô đang bận suy nghĩ về nhật ký và Bobby. Sau cùng, Courtney nhẹ nhàng nói:

- Mark, mình biết bạn lo lắng cho Bobby. Mình cũng vậy. Nhưng cho dù trở thành phụ tá là một ý kiến hay, làm sao chúng ta thực hiện được?

Mark ngòai thẳng dậy, phấn khởi vì ít ra Courtney đã chịu cân nhắc vấn đề:

- Mình cũng không biết. Nhưng hôm Bobby chưa đi, mình đã nói chuyện này với cậu ấy về...

Courtney ngắt ngang:

- Bạn đã nói với Bobby, mà không thềm bàn với mình trước?

- Mình chỉ yêu cầu cậu ấy thử để ý đến chuyện đó. Vì chính Bobby cũng không hiểu gì hơn là những gì đã viết trong nhật ký về phụ tá. Bobby đã hứa sẽ cố tìm hiểu. Bạn nghĩ sao?

- Mình nghĩ là phải nghĩ kỹ lại vụ này. Và mình nghĩ, đã tới trạm mình phải xuống rồi.

Courtney đứng dậy. Mark hỏi:

- Nhưng bạn hứa chứ? Hứa là sẽ suy tính về chuyện này?

- Ừa. Nhưng mình cần phải biết nhiều hơn nữa.

- Đúng vậy.

Courtney nhảy xuống khỏi xe. Suốt cả ngày hôm nay, đến bây giờ Mark mới cảm thấy dễ chịu hơn. Nó tin chắc, nếu Bobby cung cấp thêm tin tức về phụ tá, Courtney sẽ tham gia cùng nó. Cảm giác thật tuyệt vời khi biết sẽ được thực sự giúp Bobby.

Đêm đó, nằm trên giường, Mark không ngừng tưởng tượng đến những chuyện có thể xảy ra. Nếu hai đứa trở thành phụ tá, chúng có thể bay qua ống dẫn được không? Phóng qua ống dẫn chắc dễ sợ lắm! Tưởng tượng nó tới Cloral, phóng mình dưới nước cùng Bobby. Nó như nhìn thấy chính nó trên chiếc xe trượt, đua xuống sườn dốc phủ tuyết ở Denduron, lẩn tránh bầy gấu quig đang rượt đuổi. Thậm chí nó còn thấy đang ở Zadaa, được sát cánh bên Loor trong trò chơi cướp cờ.

Mark phải cố suy nghĩ sang những chuyện khác vì sợ sẽ không thể nào ngủ nổi. Nó chuyển ý nghĩ vào những bài toán rắc rối. Nó tưởng tượng đang nằm trên bãi biển, nhìn mây ngồn ngộn trong một ngày hè ấm áp. Nó giả bộ như cái nhẫn của nó đang xoắn vặn và nhật ký mới của Bobby sắp xuất hiện...

Mark ngồi bật dậy. Không phải tưởng tượng. cái nhẫn của Mark đang xoắn vặn thật. Nó nhìn xuống tay. Mặt đá trên cái nhẫn bạc đang chuyển từ màu xám sang trong suốt như pha lê. Vậy có nghĩa là: Mark chưa thể ngủ ngay được.

Nhảy phắt khỏi giường, Mark rút nhẫn, đặt lên thảm sàn. Vòng tròn nhỏ lớn dần, để lộ ra một cái hố đen ngòm trên mặt sàn. Mark biết đây là đường ống đưa đến một lãnh địa khác. Nó nghe tiếng nhạc rộn ràng từ xa, rồi mau chóng lớn dần. Từ dưới hố lóe lên những tia sáng, căn phòng chợt hừng sáng lên như có cả ngàn con đom đóm. Mark phải bịt mắt vì màn trình diễn chói lòa đó.

Rồi, như mọi khi, tình hình sự kiện đó ngừng lại. ánh sáng tắt, nhạc ngưng bật. Hé mắt nhìn qua kẽ tay, Mark thấy chiếc nhẫn đã trở lại bình thường. Cũng như mọi lần, chiếc nhẫn thần bí đã làm xong cuộc chuyển phát thư.

Nằm trên thảm là nhật ký mới nhất của Bobby.

Nhưng không giống chút nào với những gì Bobby đã gửi trước đây. Thực ra, thậm chí nó không giống một quyển nhật ký. Vật này nhỏ, màu bạc sáng bóng, kích cỡ và hình dáng tựa tựa một cái thẻ tín dụng. Mark ngáp ngừng nhặt lên và thấy có ba nút hình vuông trên đó. Một nút màu lục sẫm, một màu cam tươi, nút thứ ba màu đen. Vật này không nặng hơn tấm thẻ tín dụng bao nhiêu. Gần trên đó là một mảnh giấy với nét chữ viết tay của Bobby.

XANH LỤC – PLAY. ĐEN – STOP. CAM – REWIND.

Mark thấy giống như những chỉ dẫn của một máy nghe đĩa CD, tuy tấm thẻ nhỏ xíu này trông không giống bất cứ máy nghe đĩa nào nó từng thấy trước đây. Nhưng nếu Bobby đã gửi, Mark phải thử. Nó chạm tay lên nút xanh lục.

Lập tức, một tia sáng lóe ra trên một đầu tấm thẻ. Mark kinh ngạc buông rơi tấm thẻ. Tấm thẻ bạc rơi xuống sàn và tia sáng rơi suốt căn phòng. Mark nhảy tót lên giường thu mình thật xa, đề phòng. Đó có phải là tia la-de không? Liệu nó có bị cắt ra thành từng lát mỏng không? Một giây sau, tia sáng lớn dần cho đến khi rơi lên một hình ảnh ba chiều ngay giữa phòng ngủ. Mark chớp mắt, dụi mắt... rồi lại nhìn. Vì đứng trước nó là ... Bobby Pendragon. Hình ảnh trông sống thật y như bạn nó đang đứng đó bằng xương bằng thịt, điều duy nhất nhắc cho Mark biết đó là hình ảnh ba chiều,

là nguồn sáng phát ra từ tâm thể nằm trên sàn.

Tiếng nói của Bobby rõ mồn một:

- Chào Mark. Chào Courtney.

Mark ngân mặt, sững sờ.

- Lời chào từ lãnh địa Veelox đây. Những gì các bạn đang nghe, đang thấy lúc này, chính là nhật ký số mười ba của mình. Ngẫu chứ, hả?

Chương 3

NHẬT KÍ # 13

VEELOX

(@Joyce89 type)

Chào Mark. Chào Courtney. Lời chào từ lãnh địa Veelox đây. Những gì các bạn đang nghe, đang thấy lúc này, chính là nhật ký số mười ba của mình. Ngẫu chứ, hả? Mình cá là đọc chữ viết lem nhem của mình hai bạn phát oải. Híc, chính mình cũng oải khi phải viết tay. Vì vậy mình khoái trò này hơn. Nhưng cái máy chiếu này chỉ là thứ đồ chơi nếu so sánh với những trò khoa học giả tưởng tại nơi này. Thật không thể nào tin nổi.

Để hù hai bạn một chút, hãy tưởng tượng đến một trò chơi video ba chiều kỳ lạ nhất mà hai bạn chưa từng được thử qua – hình vẽ đồ họa tuyệt đỉnh, âm thanh nổi như thực, không gian ba chiều, những màn thử thách siêu đẳng. cộng tất cả những thứ đó lại. Giờ hãy hình dung video game đó được nhân lên gấp mười hai tỉ lần. Đó là những gì họ đã đạt tới tại Veelox. Mình không khoác lác đâu. Nhưng không cách nào diễn tả để hai bạn hiểu hết ngay được, mình nghĩ hai bạn nên tìm hiểu từng chút như mình vậy. Hãy kiên nhẫn, không uống công đâu.

Nhưng trước khi chúng mình bị mê toi vì những điều kỳ diệu của Veelox, mình muốn kể với hai bạn về những gì đã xảy ra từ sau khi tụi mình chia tay trên Trái Đất Thứ Hai. Nói theo kiểu Spader, thì mình đã lọt ngay vào giữa một chuyện nhộn tung luôn.

Ông Gunny và mình đi nhờ xe của lão gãng-xơ già, Peter Nelson, tới khu Bronx, để đến nhà ga tàu điện ngầm bỏ hoang và ông dẫn đưa hai ông cháu tới các lãnh địa. Điểm đến chủ yếu là Veelox. Saint Dane tới đâu, tụi mình tới đó mà.

Đáng tiếc là khi ngồi trên xe tới Bronx, đầu óc mình luôn bận rộn nghĩ tới một nơi khác. Đó chính là vì những chuyện xảy ra trên Trái Đất Thứ Nhất. Ngắn gọn là: mình đã bị thất bại tại đó. Trên Trái Đất Thứ Nhất, Saint Dane đã cố chứng tỏ là mình không xứng đáng làm một Lữ khách, và những gì xảy ra đã chứng minh là hấn đúng. Đó là khoảnh khắc phi thuyền Hindenburg sắp bị phá hủy, điều khủng khiếp là ở chỗ Hindenburg cần phải bị phá hủy. Vì nếu thay đổi lịch sử, Trái Đất sẽ chìm ngập trong trận chiến quyết tử sau cùng. Khi đứng bên trái hỏa tiễn sắp được phóng lên làm nổ tung phi thuyền, mình biết, mình đang nắm vận mệnh của cả ba Trái Đất trong tay.

Và mình đã bị choáng đến ngẹt thở. Trong phút giây khủng khiếp đó, mình cảm thấy không thể để cho những người vô tội trên khinh khí cầu kia phải chết. Vì vậy, mình tiến tới, định đá văng trái hỏa tiễn, để cứu Hindenburg, cứu những người trên đó, và ... đẩy các lãnh địa của Trái Đất vào trôn xoáy của ngày tận thế.

Nhưng ông Gunny đã níu mình lại. Ông đã ngăn cản mình phạm một sai lầm tệ hại nhất. Hỏa tiễn đã được phóng lên, làm nổ tung Hindenburg. Ông Gunny đã cứu các lãnh địa của Trái Đất. Vì... chuyện phải thế thôi.

Dù các Lữ khách đã thắng Saint Dane, nhưng Saint Dane đã đánh bại mình. Hai bạn có thể gọi giây phút đó là khoảnh khắc của sự thật, của thử thách hay gì gì cũng được. Nhưng rõ ràng là mình đã suýt làm hỏng việc. Từ lúc đó mình tự hỏi: mình có thích hợp với công việc này không? Trời ạ, từ ngày đầu tiên mình đã luôn tự hỏi câu hỏi đó, nhưng sai lầm suýt gây hỏng việc trên Trái Đất Thứ Nhất làm mình hoang mang tột độ. Mình đoán, Saint Dane đã hy vọng mình chui vào một cái hố, co rúm người lại, không bao giờ còn dám phá bĩnh tham vọng làm bá chủ Halla của hấn nữa. Thật ra, mình cũng đã nghĩ đến điều đó! Tin không?

Nhưng rất may là chuyện đó đã không xảy ra.

Sai lầm của mình trên Trái Đất Thứ Nhất lại có một phản ứng ngược. Nó làm mình phần nộ, mình muốn chứng tỏ cho con quỷ đó biết: mình không phải là một kẻ chiến bại hèn nhát như hấn tưởng. Hoặc có lẽ, mình muốn tự chứng tỏ điều đó cho chính mình. Dù là gì, thì đây cũng là lần đầu tiên, từ khi rời khỏi gia đình để trở thành một Lữ khách, mình cảm thấy muốn làm công việc này. Thực đó. Mình muốn sống xứng đáng với niềm tin cậu Press đã đặt vào mình. Kế hoạch của Saint Dane đã bị phản pháo. Thay vì làm mình bỏ cuộc, hấn đã châm lửa cho mình. Nếu hấn nghĩ mình là một tên quá yếu đuối, không thể đảm nhận nổi công việc này, càng hay. Điều đó có nghĩa hấn sẽ không ngờ là mình đang tiến tới.

Và mình đang thật sự tiến tới.

Ra khỏi xa tại nhà ga bỏ hoang, ông Gunny và mình đứng trên hè phố, thưởng thức những giây giờ cuối cùng ánh mặt trời của Trái Đất Thứ Hai. Gunny là một con người tuyệt vời và mình hãnh diện được gọi ông là bằng hữu thân thiết. Có rất nhiều điều đáng quý để kể về ông, nhưng chắc điều quan trọng nhất, là ông đã đủ mạnh mẽ để hâm nóng bầu nhiệt huyết cho mình trên Trái Đất Thứ Nhất.

Nhưng ngay lúc đó, khi đứng trên lề đường trong khu Bronx, dường như ông không còn tỏ ra chút nóng vội nào trong việc săn lùng Saint Dane. Ông già người Mỹ gốc Phi, cao hơn mét chín này, có vẻ rất thích thú, hai mắt lim dim, để nắng ấm vuốt ve da mặt.

Mình hỏi Lữ khách của Trái Đất Thứ Nhất:

- Ông đang nghĩ gì vậy?

Gunny mở mắt, nhìn quanh ngã tư khu phố đông đúc, chắc khá lạ mắt với ông. Dù sao, Gunny cũng là người của năm 1937 tới đây. Ông nói:

- Chú lùn, hãy nói đi. Cháu có nghĩ cái ngày chúng ta trở về nhà, để sống một cuộc đời bình thường, sẽ không bao giờ đến không?

Giây phút đầu tiên ra khỏi nhà cùng cậu Press, mình cũng đã tự hỏi câu

này. Mình thành thật nói:

- Cháu không biết. Nhưng cháu cũng không chắc cháu còn hiểu nổi thế nào là bình thường nữa.

Mình dẫn lối cho ông Gunny xuống những bậc thềm đầy rác của nhà ga bỏ hoang. Đây là một lối đi đã thành quen thuộc. Đường vào đã được đóng chặt bằng những tấm ván đầy những tờ quảng cáo. Nhưng mình biết cách vào trong. Có hai tấm ván lỏng lẻo, chỉ cần đẩy nhẹ là lộ ra lối vào.

Nhà ga trông trái giống hệt như buổi tối đầu tiên cậu Press đưa mình tới đây. Một nơi đã bị lịch sử quên lãng. Nhưng Lữ khách tội mình thì không. Một đoàn tàu điện ngậm rùng rùng chạy qua, làm rung bay những tờ báo cũ nhàu nát. Đoàn tàu vừa qua khỏi, mình và ông Gunny vội nhảy xuống đường ray, đi dọc theo bờ tường đầy vết dầu mỡ, tiến tới cánh cửa gỗ có biểu tượng hình ngôi sao. Mấy giây sau, đã vào tới động đá, là điểm dừng chân cuối cùng của mình trên Trái Đất Thứ Hai. Chặng đầu tiên của chuyến đi thật dễ như ăn bánh. Giờ thì mọi chuyện sẽ bắt đầu ly kỳ đây. Hai ông cháu lẳng lẳng đứng nhìn vào con đường tối tăm, thăm thẳm dẫn đến các lãnh địa: ông dẫn.

Ông Gunny lên tiếng:

- Hãy cho ta biết về Veelox.
- Cháu có biết gì nhiều đâu. Cháu chỉ ở đó mấy giây, ngay trong ông dẫn.
- Cháu chắc cô gái có cái đầu bay bồng đó là Lữ khách chứ?
- Cô ta nói vậy đó.

Gunny lắc đầu thắc mắc:

- Những cái đầu bay bồng trên không! Rồi còn những gì lạ lùng hơn nữa đây?
- Cháu nghĩ, chúng ta sắp khám phá ra rồi.

Ông nhìn mình, thoáng cười, rồi bước tới miệng ông dẫn kêu lớn:

- Veelox!

Ông dẫn chợt sống động. Vách đá răng rắc, rên rầm như vượn vai thức giấc sau một giấc ngủ dài. Sâu thẳm trong đường hầm, một ánh sáng le lói xuất hiện để rồi chẳng mấy chốc sẽ quét Gunny đi. Cùng với nguồn sáng là tiếng nhạc nhè nhẹ du dương.

Gunny quay lại nhìn mình, mình thấy một thoáng căng thẳng trong mắt ông.

- Có bao giờ ta cho cháu biết là ta không khoái cái trò phóng qua ông dẫn này chưa nhi?

Mình cười sằng sặc:

- Ông Gunny ơi! Ngoài kia còn nhiều thứ đáng để sợ hơn nhiều. Ông dẫn thì có gì mà phải sợ.

Ánh sáng tới gần hơn, đường hầm đá tối tăm bắt đầu biến đổi thành pha lê trong suốt. Ông Gunny bảo:

- Ta tin lời cháu.

Ánh sáng bùng lên chói lọi, âm nhạc vang vọng khắp động đá và ông Gunny biến mất. Mình buông tay vừa kịp thấy ánh sáng mất hút vào cuối đường hầm thăm thẳm. Ông dẫn đã trở lại bình thường để chờ đợi người khách tiếp theo. Chính là mình.

- Veelox!

Mình kêu lớn và qui trình lại bắt đầu.

Khi ánh sáng và âm nhạc tới đón mình, mình nhắm mắt chờ sự lôi kéo mạnh – dấu hiệu đầu tiên của cuộc hành trình.

Chuyến vượt ông dẫn tới Veelox không khác gì với những lần phóng qua ông dẫn khác. Mình khoanh tay, đạp chân về sau và hướng cái cảm giác thú vị nhẹ nhàng lướt qua đường hầm pha lê. Mình chăm chú nhìn cánh đồng bên ngoài vách hầm trong suốt, cố nhận diện một chùm sao, nhưng không thấy chòm sao nào quen thuộc, mình vẫn chưa biết chính xác chuyện gì xảy

ra khi một Lữ khách phóng qua ống dẫn. Mình mới chỉ hiểu, điều này không giống xuyên qua không gian ba chiều thông thường như chúng ta vẫn biết. Hai bạn biết đấy: lên, xuống, lùi, tiến. Mình tin là một cuộc hành trình qua ống dẫn có thể đưa người ta đến chiều thứ tư, đó là thời gian. Đó là nguyên nhân vì sao các Lữ khách có thể xuất hiện ngay tại đúng những nơi chốn và thời điểm họ cần đến.

Cậu Press đã cắt nghĩa cho mình về Halla. Halla là tất cả mọi thứ, mọi thời gian, mọi không gian, mọi con người, mọi sự vật hằng có. Và tất cả những điều đó đều vẫn còn tồn tại nếu đó là sự thật, vậy có thể còn chiều thứ năm, thậm chí thứ sáu nữa. Và ống dẫn là xa lộ xuyên qua các chiều đó. Điều đó cũng dễ hiểu, vì nếu không, giao thông vũ trụ sẽ bị quá tải.

Mình đã nói gì? Dễ hiểu hả? Mình có khùng không? Có cái gì trong chuyện này dễ hiểu chứ? Chỉ có một điều mình biết chắc: Cứ nghĩ linh tinh đến chuyện chiều với chả hướng làm chuyến phóng qua ống dẫn mất hết thú vị. Mình phải cố tỉnh táo lại.

Nhưng quá muộn rồi. tiếng nhạc trở nên rộn rã hơn, là tín hiệu mình đã tới gần Veelox. Vài giây sau, lực hút nhẹ nhàng đưa mình hạ xuống. Trước tiên, mình thấy cái lưng của ông Gunny. Ông đứng trước miệng ống dẫn, cách mình chừng một mét. Điều thứ hai mình thấy là...

Saint Dane!

Ui cha!

- Chào Pendragon. Chúc mừng tới Veelox.

Gã quỷ sứ nói với nụ cười tron như bôi mỡ.

Chương 4

NHẬT KÍ #13

(TIẾP THEO)

VEELOX

(@ Phantom1340 type)

Saint Dane đứng đối diện mình và ông Gunny trong gian phòng tối.

Ánh mắt xanh lè sắc như dao của hắn cắt xuyên qua bóng tối như một tia lửa lạnh. Trong nhân dạng bình thường, thân hình cao hơn hai mét, hắn đứng sừng sững với mái tóc xám phủ xuống tận vai. Bảo là mình bàng hoàng đến sững sờ khi thấy hắn cũng là chưa đủ.

Saint Dane nói tiếp:

-Ta ngạc nhiên thật đó, Pendragon. Sau cú mất mặt thảm hại trên Trái Đất Thứ Nhất, ta tưởng mi đã từ bỏ cuộc săn đuổi ngu ngốc này rồi chứ.

Mình không thốt được một lời. Đầu óc mụ mẫm. Hắn vẫn tiếp tục:

-Nhưng không sao. Công việc của ta tại đây đã hoàn tất. Veelox sắp tiêu tan. Phải nói là, ta không mong Veelox là lãnh địa đầu tiên bị sụp đổ đâu. Nhưng rốt cuộc thì chuyện đó không quan trọng, vì trước sau gì tất cả Halla cũng cùng chung số phận như vậy thôi.

Ông Gunny bàng hoàng hỏi:

-Veelox sắp tan tành sao?

Nào mình tỉnh táo lại. Mình bật nói với Saint Dane:

-Ta không tin mi.

Hắn nhếch mép cười:

-Mi tưởng ta quan tâm đến điều đó lắm sao? Nào, vui lòng tránh sang một bên. Ta còn có việc ở nơi khác nữa.

Mình gằn giọng:

-Mi sẽ không đi đâu hết.

Ông Gunny bối rối liếc vội mình. Quả thật đó là một lời hăm dọa nặng kí, nhất là khi mình vẫn chưa biết phải làm gì.

Saint Dane cười khùng khục:

-Mi định làm gì ta? Bắt ta chắc?

-Nếu cần, chúng ta sẽ làm.

Mình nói, cố tỏ ra nghiêm túc. Mà mình nghiêm túc thật. Nếu Saint Dane chạy về ống dẫn, mình sẵn sàng tóm lấy hắn. Vì mình và ông Gunny đang cần biết chuyện gì đã xảy ra tại Veelox.

-Ốc tưởng tượng của mi có hơi bị nghèo nàn quá không đó?

Saint Dane hỏi, nhưng âm thanh không phát ra từ miệng hắn. Tiếng nói phát ra từ bên phải mình. Hả? Chuyện gì thế này? Mình và ông Gunny quay phắt sang phải, để thấy...

Một thằng cha Saint Dane khác đang đứng lù lù tại đó. Có những hai tên Saint Dane! Gã Saint Dane thứ hai lên tiếng:

-Chắc hẳn óc sáng tạo của mi phải nhiều hơn thế chứ.

Thêm một tiếng nói nữa:

-Hay tài xoay sở của mi chỉ giới hạn nhiều đó thôi?

Ui da! Ông Gunny và mình quay sang trái. Một gã Saint Dane thứ ba!

-Chắc lão Press sẽ quá thất vọng vì mi.

Lại một Saint Dane nữa đứng sau lưng mình, ngay trước miệng ống dẫn. Mình vội nói:

-Ông Gunny, chúng không là thật đâu. Chỉ là hình ảnh ba chiều. Giống như phim vậy đó.

Gã Saint Dane thứ năm lên tiếng:

-Chính xác!

Bây giờ bao quanh mình và ông Gunny là một... lũ Saint Dane. Tất cả là hai mươi tên, y chang nhau, quay thành một vòng tròn.

Cả đám đồng loạt nói:

-Vấn đề là: ai trong chúng ta là thật?

Chúng cất tiếng cười lạnh buốt, rồi hòa ca:

-Làm gì đây? Làm gì đây?

Mình và ông Gunny đứng dựa lưng vào nhau, cố tìm một dấu hiệu để phát hiện bản gốc của Saint Dane thật. Nhưng bó tay. Chúng là những nhân bản hoàn hảo. Rồi, với một giọng đồng nhất, chúng la lên:

-Eelong!

Ui da! Ông dẫn sống động lên. Phải hành động gấp. Ông Gunny ra tay trước. Phóng tới, ông ôm choàng gã Saint Dane gần nhất. Nhưng... ông chỉ ôm vào không khí.

Cả đám Saint Dane cười hô hố. Hành động của ông chỉ tổ làm trò đùa cho hấn, hay cho chúng, hoặc cho bất kỳ đám bú dù gì.

Ánh sáng từ ống dẫn thấp sáng gian phòng và tiếng nhạc đã lan gần tới mình. Ông Gunny lại nhào vào một Saint Dane khác, nhưng vòng tay ông xuyên qua hình ảnh ba chiều như hình ảnh đó chưa từng ở đó. Chỉ vài giây nữa, Saint Dane sẽ tẩu thoát tới lãnh địa khác, để lại những đổ nát cho mình và ông Gunny dọn dẹp. Dù khiếp sợ, mình vẫn nhào vào một gã Saint Dane...

Và mình ôm choàng lấy gã Lữ khách ma quái. Chính xác là Saint Dane thật. Mình đã đoán đúng. Thử lần đầu, vớ được hấn ngay. Quá may mắn!

Rất khó diễn tả lại cảm giác lúc đó. Mình như bị biến thành đá. Rõ ràng là vậy, vì điều mình nhớ nhất là... Saint Dane lạnh ngắt. Cứ như mình đang bám vào một tảng nước đá vậy. Cầm dí sát ngực Saint Dane, mình nhìn lên đôi mắt hấn. Trong một thoáng mình sợ máu trong huyết quản sẽ đóng thành băng. Mà có khi nó đã đóng thành băng rồi cũng nên, vì mình không nhúc nhích nổi. Khi Saint Dane mở miệng nói, hơi thở hấn phả ra, cứ như có vật gì đó bò vào và chết trong miệng hấn. Hấn cười đầy miệt thị, hỏi:

-Ôm cứng lấy ta như thế này, có nghĩa là mi muốn theo ta phải không?

Mình bối rối, cảm thấy ôm chặt hấn cũng không thể ngăn cản hấn tẩu thoát

được. Trái lại, sẽ làm mình trở thành tù nhân của hắn. Ý nghĩ đó làm mình phát hoảng, buông vội hắn ra. Nhưng đó là một hành động quá hấp tấp, vì chỉ đợi có thể, Saint Dane lập tức lao vào ống dẫn. Ông Gunny nhào tới, nhưng con quỷ đó quá nhanh. Hắn nhảy vào ống dẫn đúng lúc ánh sáng ủa tới đón hắn đi. Tất cả chỉ còn là tiếng cười dội lại khi hắn phóng qua ống dẫn.

Saint Dane biến đi cùng những hình ảnh ba chiều của hắn. Trong gian phòng trống, còn trơ lại mình và ông Gunny đứng nhìn lom lom vào ống dẫn tối thui.

Ông Gunny tuyên bố:

-Ta đuổi theo nó.

-Không được. Chúng ta phải tìm hiểu xem chuyện gì đã xảy ra tại Veelox này.

-Pendragon, Saint Dane lại sắp bắt đầu tác quái tại một lãnh địa khác. Chuyện gì xảy ra tại đây cũng đã xảy ra rồi.

-Chưa chắc. Hắn nói vậy chưa chắc đã là vậy. Không thể tin vào miệng lưỡi xảo trá của hắn được.

Tiến thoái lưỡng nan. Điều gì nên làm hơn? Ở lại đây để kiểm tra tổn thất, hay ngăn cản Saint Dane gây nguy hiểm tại một lãnh địa khác, là Eelong?

Ông Gunny nói:

-Cháu đã từng đến đây, đã biết Lữ khách tại đây. Tên cô ta là gì?

-Aja Killian.

-Phải rồi. Cái đầu lơ lửng. Ta nghĩ, cháu nên tìm cô gái đó. Chắc cô ta phải biết Saint Dane đã gây ra chuyện gì.

-Còn ông?

-Ta sẽ theo nó tới Eelong, để xem nó lại gây ra chuyện gì tại đó. Xong việc ta trở lại ngay.

-Cháu không muốn tách ra như vậy đâu. Ông còn nhớ những gì xảy ra trên trái Đất Thứ Nhất, khi Spader hành động một mình chứ? Chuyện đó đã suýt thành thảm họa.

Gunny trấn an mình:

-Ta biết. Nhưng vấn đề không giống nhau. Spader có ý kiến khác, còn ta và cháu rất hiểu nhau.

Mình không muốn ông đi, nhưng nếu có cơ hội chặn đầu Saint Dane trước khi hắn có thể ra tay hành động tại Eelong, tụi mình phải nắm lấy. Mình yêu cầu:

-Hứa với cháu là ông phải hết sức bình tĩnh, dù có chuyện điên rồ đến thế nào xảy ra.

Gunny cười lớn:

-Chú lùn ơi, với ta mọi chuyện dường như đều quá điên rồ.

-Ông biết cháu nói gì mà.

-Tất nhiên. Nhưng đừng lo, ta sẽ không sao đâu.

Mình và ông thân thiết ôm nhau, rồi ông đẩy mình trở lại, hỏi:

-Tên lãnh địa đó là gì nhỉ?

-Nghe như là Eelong.

Gunny tiến lại miệng ống dẫn, đứng thẳng, quay mặt vào đường hầm:

-EELONG!

Lập tức, ống dẫn sống động. Trước khi được cơn mưa ánh sáng và âm nhạc cuốn đi, ông Gunny mỉm cười với mình:

-Câu gì Spader vẫn thường nói há?

-Hô hây hô, Gunny!

-Hô hây hô, Pendragon. Ta sẽ sớm gặp lại cháu.

Mình cũng hy vọng thế. Một thoáng sau, mình đứng bơ vơ một mình tại đó, cố tập trung tư tưởng. Ý nghĩ không còn ông Gunny ở gần thật đáng sợ. Vừa chợt định nhảy vào ống dẫn, phóng theo ông, thì mình nghe một giọng nói quen quen:

-Làm gì mà lâu lắc quá vậy?

Quay phắt lại, mình thấy một cái mặt khổng lồ. Aja Killian. Cái đầu hình ảnh ba chiều đã trở lại. Mình nhìn lên hình ảnh kỳ quái đó, hỏi:

-Lâu gì đâu. Cô gọi là tôi đến ngay đó thôi. Nào, chuyện gì, nói đi.

Cái đầu biến mất. Một giây sau, mình nghe tiếng động nhỏ bên kia phòng, rồi một cánh cửa tự động mở ra và ánh sáng từ bên ngoài tràn vào.

Đó là lúc mình gặp Aja Killian và là lần đầu được thấy lãnh địa Veelox.

Chương 5

NHẬT KÍ #13

(TIẾP THEO)

VEE LOX

(@ Phantom1340 type)

Mình thấy mình đang đứng trong một đường hầm hẹp, chạy dài thành hai ngã. Ánh sáng lờ mờ tỏa xuống từ mấy bóng đèn trên đầu, vì hầu hết những bóng khác đều tắt ngúm hoặc bị vỡ.

Rầm!

Tiếng cửa sập lại sau lưng mình. Đó là một cửa bằng kim loại, xám xịt như những bức tường xi măng chung quanh, nên cứ như là nó đã biến mất. Điều duy nhất làm mình có thể bảo đó là một cánh cửa, chính là nhờ biểu tượng ngôi sao đánh dấu cổng vào. Hy vọng mình sẽ không phải hấp tấp trở lại tìm cánh cửa này.

Mình thấy là đang đứng trên một đường tàu. Ui da! Lại một tàu điện ngầm nữa sao? Đầu óc mình rối tung lên. Mình lại phải chạy bán sống bán chết

vì một con tàu sắp vù vù lao tới? Nhưng nhìn kỹ hơn, mình thấy không có gì nguy hiểm. Những thanh sắt của đường ray đã hoen rỉ và bị mất nhiều. Quá lâu rồi không có con tàu nào chạy ngang qua đây.

Từ đâu đó, giọng Aja oang oang:

-Bước sang phải, sẽ thấy một cái thang.

Chán ngấy cái trò bí ẩn này, mình hét toáng lên:

-Cô ở đâu? Sao không ra mặt đi cho rồi?

Giọng cô ả ra lệnh:

-Tìm cái thang đi, Pendragon.

Tốt thôi. Dù mình thích hay không, trò bí ẩn này cứ tiếp diễn. Bước qua đường hầm, mình thắc mắc, chẳng hiểu người trên Veelox có phải toàn là dân khổng lồ không? Nếu hình ảnh ba chiều của Aja cũng là kích cỡ ngoài đời thật, vậy là mình sẽ thành nhân vật trong Gulliver Phiêu lưu ký. Thật chẳng thú vị gì.

Tới chân thang bằng kim loại, đầu thang mất hút vào một lỗ hổng tối thui trên trần, mình vừa định leo lên, rồi chợt nhớ. Mark à, mình vẫn đang mặc cái sơ mi vải và cái quần jean bạn đã cho mình mượn từ Trái Đất Thứ Hai. Tụi mình không được đưa đồ đạc tới những lãnh địa khác, kể cả quần áo. Nhưng trong ống dẫn này, không có bất kỳ y phục nào của Veelox. Mình phải làm sao? Đột nhiên mình có ý nghĩ, cho đến bây giờ, mình mới chỉ thấy cái đầu của Aja, có lẽ người trên Veelox... không có mặc quần áo gì hết trơn. Một hình ảnh “ấn tượng” làm sao. Những người khổng lồ to đùng, bay bổng và... khóa thân. Í ẹ! Đừng hòng mình trút bỏ hết quần áo.

Cầu thang dẫn lên một ống thông chỉ rộng hơn vai mình một chút. Bước thêm mấy bước, đầu mình đụng mái trần. Mình đẩy thử. Có chuyển động. Đại lộ đón mình vào Veelox là vậy đó! Hít một hơi lấy bình tĩnh, mình đẩy mạnh ô cửa nặng nề, trèo qua, để được nhìn lần đầu lãnh địa mới này.

Mình cũng không chắc mình mong đợi thấy cái gì, nhưng những gì trông

thấy đều không giống như mình đã tưởng.

Trước hết, mình nhẹ hẫng lòng. Vì Saint Dane bảo hắn đã hoàn tất công việc bản thủ của hắn tại nơi này, nên mình đã lo ngại là sẽ nhìn thấy cảnh khói lửa, đổ nát, người người náo loạn trong tiếng kêu gào khiếp đảm. Nhưng không. Những gì mình thấy thật kỳ lạ, vì hoàn toàn không có gì... lạ lùng cả.

Veelox không giống như Trái Đất Thứ Hai. Mình thấy đang đứng trên một con phố, cứ như một khu phố ngoại ô ở quê nhà. Nơi mình mới chui lên giống như một hố kiểm soát trên đường phố. Nhà cửa màu đá xám kiểu đô thị. Cũng có hè đường với hàng cây, và cả đèn công cộng nữa. Nếu không biết rõ hơn, chắc mình sẽ bảo là mới làm một vòng chữ U qua ống dẫn, ngược về Trái Đất Thứ Hai.

Tuy nhiên, dù nơi này có vẻ quen thuộc, nhưng mình vẫn thấy có gì khang khác. Nhìn quanh, mình cố tìm hiểu vì sao lại có cảm giác đó. Chỉ mất ba giây, mình chợt hiểu.

Thành phố vắng hoe.

Không chỉ trống trải đâu. Mình muốn nói là... hoang vu cơ. Không người, không xe cộ, không tiếng nhạc, không... gì hết! m thanh độc nhất chỉ là tiếng gió rì rào thổi qua các tòa nhà, các ngọn cây. m u đến quái lạ. Một thành phố... chết! Chết là một từ chính xác để chỉ nơi này. Veelox là một lãnh địa ma.

Những con ma khổng lồ, to đùng, trần truồng, bay bổng. Nơi này còn gì có thể kỳ lạ hơn nữa không?

-Lại đây!

Mình quay phắt lại. Đứng trên góc phố gần đó, chính là Aja Killian. Bằng xương bằng thịt. Mình thở phào nhẹ nhõm khi thấy cô ta cũng có một thân hình để đi cùng cái đầu. Mừng hơn nữa là, khổ người cô ta bình thường. Và điều tuyệt nhất: cô ta có... mặc quần áo. Phù!

Mình chạy lại. Aja thấp hơn mình và mình đoán, cô ta nhiều tuổi hơn mình tí ti thôi. Aja mặc bộ áo liền quần màu xanh đen, rất hợp với cô. Cô ta khá

xinh... đôi mắt to, xanh lơ sau cặp kính gọng vàng. Ở cô chỉ có một điều duy nhất không giống Trái Đất Thứ Hai: Cái vòng bạc trên cánh tay phải, với những nút bấm, trông như một máy tính kỹ thuật cao.

Và, cô ta lại còn xinh nữa. Mình nói điều này chưa nhỉ. Lấy hết vẻ duyên dáng, mình lên tiếng:

-Chào.

Mình đưa tay. Nhưng Aja không bắt, giận dữ nở ngay:

-Cậu làm gì mà tới giờ này mới có mặt tại đây?

Ái chà! Cái kiêu ở đâu vậy? Mình tới tận đây mà chỉ mất đúng mười giây, vậy mà cô ta còn giũa mình te tua như vậy. Khởi đầu chẳng hay ho chút nào. Lùng khùng mình hỏi lại:

-Cô đang nói gì vậy?

Cô ta quạu:

-Tôi cố bắt liên lạc với cậu về chuyện Saint Dane, nhưng cậu không thèm trả lời. Tôi đã sẵn sàng hết hy vọng vào cậu khi...

-Ôi, đủ rồi! Tôi không nhận được liên lạc của cô là vì chiếc nhẫn của tôi bị mất. Ngay khi lấy lại được nhẫn, nhận tin là tôi tới ngay đây.

Quá logic, không bắt bẻ được. Nhưng vẫn khoái cãi nhau nên cô ta đổi hướng công kích:

-Sao lại có thể làm mất nhẫn được chứ. Cậu có biết những cái nhẫn này quan trọng đến thế nào không hả? Nếu cậu không phải là...

Mình quát lên:

-Thôi đi. Tôi đã cố đến đây càng sớm càng tốt. Hãy nói chuyện đó thôi. Được không?

Cô ta đồng đánh:

-Được. Nhưng giờ thì mọi chuyện ổn cả rồi. cậu và cái ông Gunny nào đó

có thể chui vào ông dẫn mà đi lo chuyện lãnh địa khác đi. Chào.

Aja quay bước. Đầu óc mình quay cuồng. Thật sự chuyện gì đã xảy ra tại đây? Cô ta định tống mình đi ngay sao? Mình đuổi theo, hỏi:

-Ngừng lại cái coi! Cô đã nghe Saint Dane nói gì chứ!

-Tất nhiên. Nên nhớ tôi có gắn hệ thống kiểm tra trong ông dẫn mà. Chuyện gì xảy ra dưới đó, tôi biết hết.

-Tốt. Vậy cô biết hẳn bảo Veelox sắp sụp đổ chứ?

Không thèm nhìn mình, Aja nói:

-Hẳn lắm.

-Xin cô nói rõ hơn coi.

Aja đứng phắt lại, làm mình suýt đâm phải cô ta:

-Về cơ bản, hẳn có lý. Veelox sắp sụp đổ. Nhưng chưa đâu, và sẽ chẳng bao giờ xảy ra chuyện đó. Tôi bảo đảm.

-Vậy âm mưu của hẳn là gì? Có cuộc chiến nào sắp xảy ra không? Sắp có những vây cánh khác nhau gây chiến không? Ai đánh với ai?

Aja lắc đầu như tội nghiệp cho vẻ khốn khổ của mình:

-Không đâu, Pendragon. Chẳng có chiến tranh, bom đạn gì ráo. Chẳng có gì sắp nổ bùng bùng lên đâu. Chắc điều đó làm cậu thất vọng hả?

Mình cho qua lời bình phẩm đó, hỏi tiếp:

-Vậy thì sự xung đột là gì? Bước ngoặt của Veelox là gì?

Bước tới gần, Aja chạm tay lên trán mình, nói:

-Bước ngoặt nằm trong đầu mỗi người dân Veelox. Tại đây không có kẻ xấu người tốt. Đây là cuộc chiến trong tư tưởng, không phải cuộc chiến ngoài chiến trường.

-Thú thật, tôi không hiểu cô nói gì.

Aja cười cười. Mình nghĩ, cô ta rất khoái cảm giác trên cơ người khác.

-Không hiểu cũng không sao. Mọi chuyện đều đã được nằm trong vòng kiểm soát. Tôi liên lạc với cậu, vì đó là việc phải làm, nhưng cậu không cần thiết tại nơi này. Veelox rất an toàn. Đi đi, Pendragon.

Cô ta lại quay người, bước đi. Mình rất muốn tin lời cô ta. Và lại một lãnh địa ít có điều phải lo ngại là..., ừm, là coi như không có gì phải lo lắng. Nhưng không thể tin lời cô ta được, thế nên mình lại đuổi theo:

-Cô bảo cô liên lạc với tôi vì đó là việc phải làm, là sao?

Ném cho mình cái nhìn khinh thị, Aja bảo:

-Vì cậu là Thủ lĩnh Lữ khách. Thật khó tin!

Ui da, cái gì nữa đây? Thủ lĩnh Lữ khách? Chưa ai nói với mình chuyện này.

-Hả? Cái gì? Ai bảo tôi là Thủ lĩnh Lữ khách?

-Mọi người.

-Mọi người nào?

-Lữ khách của Denduron là một. Tên anh ta là Alder. Có đúng là cậu đã làm sập hoàn toàn một lâu đài không?

-Đúng. Nhưng... Alder nói với cô tôi là Thủ lĩnh Lữ khách sao?

-Lần đầu tôi nghe là từ Press Tilton. Tôi vẫn coi ông ta là một Thủ lĩnh Lữ khách. Cậu biết người đó không?

-Biết. Đó là cậu tôi. Ông đã chết rồi.

Aja ngừng bước. Báo tin buồn này cho cô ta một cách đột ngột như vậy, có vẻ không thích hợp lắm. Nhưng, ít ra, mình đã làm cô ngừng nóng nảy một vài giây, Aja chân thành nói:

-Tôi xin... xin lỗi, Pendragon. Thật tình tôi không biết.

Mình không muốn lại phải gay go với cô nàng Lữ khách thần kinh lung linh

này. Nên trước nguy cơ bị cô ta luận tội tiếp, mình quyết định huých toẹt hết một lần cho xong.

-Aja, thật tình trước khi nghe cô nói, tôi hoàn toàn không biết gì chuyện mình là Thủ lĩnh Lữ khách. Thậm chí, tôi còn không hiểu Thủ lĩnh Lữ khách là gì. Nhưng dù chuyện đó có thật hay không, thì tôi cũng không phải là kẻ thù của cô. Vì vậy, tha cho tôi đi. Được chứ?

Mình nhìn thẳng mắt Aja, cố dẫn dụ cô tin tưởng ở mình. Không biết khả năng thuyết phục của Lữ khách có hữu hiệu khi áp dụng lên các Lữ khách khác không, nhưng mình cứ thử một lần xem sao. Sau cùng, cô ta vừa bước đi vừa nói:

-Theo tôi.

Phù. Khởi động ngon lành rồi. Hai đứa đi dọc vạch chính giữa con phố vắng hoe. Những khối nhà làm mình nhớ lần tham quan phim trường Universal. Nhà cửa, đường phố đều bình thường, nhưng hoàn toàn không có sự sống.

Mình ngập ngừng hỏi:

-Mọi người đâu cả rồi?

-Hầu hết đều trong Nguồn Sáng Đời Sống.

-Hả? Là gì? Xin lỗi, tôi không hiểu.

Đứng lại, Aja áp vòng tay bạc lên đầu mình. Mình cảm thấy một sự rung động âm áp thoáng qua, rồi Aja rút tay về. Mình căng thẳng, hỏi:

-Cái gì vậy?

Bấm máy nút trên vòng bạc, cô ta chỉ nói:

-Nhìn đi.

Mình nhìn theo tay cô, và điều mình thấy làm mình nửa muốn khóc nửa muốn cười. Đó chính là Marley, con chó săn màu vàng của mình. Cô ả đứng trước mặt mình, cả đuôi và móng đều ngoáy tít. Răng nhe như cười,

mặt ngu thấy thương luôn. Nó vẫn đeo cái vòng cổ màu xanh lá, quả Giáng Sinh mình cho từ hai năm trước. Đây không phải bất cứ con cún vàng nào khác, mà đúng là con cún vàng của mình.

Mình e dè gọi:

-Marley hả?

Marley ngoáy đuôi còn tí thò lò hơn nữa và chạy lại với mình. Nó vươn mình để nhảy và mình giang tay đón, nhưng ngay khi chân trước nó vừa rời mặt đất, Marley biến mất. Nó mất dạng trong nháy mắt. Mình choàng tay chỉ để ôm vào... không khí. Bàng hoàng một lúc, mình mới hỏi được Aja:

-Cô làm cách nào vậy?

-Nguồn Sáng Đời Sống. Nó rút hình ảnh đó từ ký ức của cậu.

-Hả?

Mình chỉ có thể thốt lên điều đó. Aja cười, bắt đầu chảnh lại:

-Pendragon, Veelox là một lãnh địa hoàn hảo, vì chúng tôi có thể chọn bất cứ cuộc sống nào.

Mình đang chìm sâu hơn vào miền bồi rối hoang mang.

-Tôi hoàn toàn mù tịt, chẳng hiểu cô nói gì hết.

-Hãy tưởng tượng về một nơi hoàn hảo. Đó có thể là bất cứ nơi nào mà cậu thích và muốn sống cùng những người cậu đã lựa chọn. Như con chó đó. Đó là Nguồn Sáng Đời Sống. Người dân tại đây có thể sống một cuộc đời được thiết kế riêng biệt hợp theo ý họ.

-Nghĩa là Nguồn Sáng Đời Sống đưa mọi người đi khắp lãnh địa và thiết lập bất cứ đời sống hoàn hảo nào mà họ muốn?

-Không. Tôi nói: họ sống bất cứ cuộc đời nào do họ chọn. Họ không đi đâu hết.

-Bỏ tay. Hiểu chết liền.

Aja ra đầu cho mình đi theo. Cô bước thêm mấy bước, rẽ qua một góc phố, rồi chỉ tay vào một quang cảnh làm mình thật sự... hết hồn. Không giỡn đâu, mình bàng hoàng đến nghệt thở mất mấy giây.

Tọa lạc ngay giữa trung tâm thành phố, cách hai đũa mình chừng một dặm, là một kim tự tháp bốn mặt khổng lồ. Những cao ốc chung quanh nó cứ như chỉ thấp lè tè. Trông nó như một tàu vũ trụ đồ sộ hạ cánh xuống trung tâm thành phố. Những vách tường đen bóng phản chiếu ánh mặt trời về hướng tụi mình, làm kiến trúc mênh mông đó trông giống một khối bóng râm hơn là một tòa nhà.

-Cô định bảo là, tất cả mọi người ở thành phố này đều đang ở trong kim tự tháp đó?

-Không phải tất cả. Hầu hết thôi.

-Vi sao?

Aja lắc đầu như mình là thằng học trò... ngu hơi bị lâu. Cô ta bước vào lề đường. Gần cột điện đường, đậu sẵn một xe hơi... đạp chân, hai chỗ ngồi song song nhau và có ba bánh xe, giống như một xe đạp ba bánh. Lạ không? Leo lên ghé bên trái, Aja hỏi:

-Tôi nói, hay phải để cậu thấy tận mắt. Điều nào làm cậu dễ hiểu hơn?

Ôi trời! Rõ ràng cô gái này thật sự nghĩ mình là thằng đàn. Nhưng không muốn đôi co thêm nữa, mình leo lên ghé phải. Và hai đũa đạp xe tiến tới kim tự tháp.

Mình hỏi:

-Nguồn Sáng Đời Sống là một trò chơi điện tử giống như thật, phải không?

Aja sửng cồ:

-Đây không phải là trò chơi.

-Nhưng tất cả chỉ là hình ảnh ba chiều, đúng không? Như con chó của tôi, và cái đầu to đùng bay bổng của cô vậy.

-Chưa biết gì, đừng phán đoán vội.

Tốt thôi. Mình sẽ ngậm miệng cho đến khi biết Nguồn Sáng Đời Sống là gì. Lợi dụng lúc hai đứa đều câm như hến, mình quan sát thêm thành phố hoang vu này. Chúng mình đạp xe qua những cửa hàng tạp hóa, cửa hàng trang phục và những văn phòng. Tất cả đều rất bình thường, nhưng không một bóng người. Nhìn kỹ hơn, mình thấy các tòa nhà đều xuống cấp. Bảng hiệu hoen ỉ, góc phố đầy rác, kính quày hàng cầu bụi. Trông như mọi người... cứ để nguyên mọi thứ mà ra đi.

Mình thấy nhiều bảng hiệu quảng cáo một thứ gì đó là “gloid”. Nào là GLOID MỚI, GLOID HƯƠNG VỊ ĐẦY CẢM XÚC, thậm chí GLOID BỒ SUNG. Đó là một trong vài từ mà trí não Lữ khách đã không dịch sang tiếng Anh. Vì vậy mình đoán gloid là một thứ độc đáo của Veelox. Thêm một từ độc đáo nữa mình thấy là “Rubic”. Bảng chỉ đường đến TRUNG TM RUBIC. Rồi lại có cả CỬA HÀNG GIẶT ỦI RUBIC. Thậm chí mình còn thấy một biển đề GLOID HẢO HẠNG TẠI RUBIC. Không nén nổi nữa, mình hỏi:

-Rubic là gì vậy?

-Đó là tên thành phố. Thành phố Rubic.

-Còn gloid là gì?

-Cái đó thì tôi phải để cậu thấy tận mắt.

Dù nơi đây rất giống Trái Đất Thứ Hai, nhưng những khác biệt lạ lùng này nhắc nhở mình đang ở một nơi rất xa xôi, và đồng thời nhắc mình nhớ một chuyện khác nữa. Mình bật nói:

-Quần áo! Tôi cần có quần áo của Veelox.

Aja ngấm nghĩa mình, bình thản nói:

-Chẳng ai để ý đâu.

Nếu cô ta không lo ngại, có lẽ mình đâu cần phải lo ngại gì. Ngoài ra, còn nhiều chuyện quan trọng phải lo hơn. Lù lù trước mắt hai đứa mình là kim

tự tháp Nguồn Sáng Đời Sống. Trời ơi! Nó đồ sộ phát khiếp! Chắc phải tới năm mươi tầng chứ chẳng chơi. Bề mặt đen bóng, tương phản với màu nhạt của những tòa nhà chung quanh, càng làm nó thêm phần hùng vĩ.

-Hôm nay tôi nghỉ, nên có thể cho cậu tham quan một vòng.

-Có làm việc tại đây?

-Phải. Tôi là một phader.

-Hả?

-Đừng nghĩ ngợi quá sức. Tôi sẽ cho cậu biết phader là gì.

Mình quan tâm đến kim tự tháp kỳ lạ này hơn là những kiến thức của Aja. Sau cùng, khi tiến gần chiếc cửa quay tròn nhỏ xíu dưới chân tòa nhà khổng lồ, mình thấy thêm mấy người dân Veelox nữa. Họ rảo bước quanh kim tự tháp, mặc bộ quần áo dính liền quần như của Aja. Có người mặc màu xanh, có người mặc màu đỏ. Vậy đó. Chỉ thấy hai màu xanh và đỏ. Thời trang nơi này có vẻ hơi đơn điệu.

Aja giải thích:

-Những người mặc đồ đỏ là vedder. Không đời nào tôi thèm làm nghề đó.

-Họ làm gì?

-Rồi cậu sẽ thấy.

Aja cho xe lên sát cửa quay, rồi vừa nhảy ra vừa nói:

-Mở to mắt mà quan sát, Pendragon. Đừng ý kiến ý cò khi chưa trải qua.

-Trải qua cái gì?

-Tất nhiên là Nguồn Sáng Đời Sống. Tôi sẽ cho cậu trải qua một chuyến đi bất ngờ nhất, cậu không bao giờ tưởng tượng nổi đâu.

Nói xong cô ta tiến vào kim tự tháp.

Gần đây mình đã trải qua quá nhiều chuyến đi bất ngờ rồi. Cô ta khó lòng có thể làm mình bất ngờ hơn. Thành thật mà nói, mình không chắc là muốn

cô ta thử sức với mình trong chuyện này. Nhưng có một thứ, mình chắc như bấp: Nếu muốn tìm hiểu Saint Dane tới Veelox làm gì, câu trả lời sẽ nằm trong kim tự tháp này.

Vì vậy, mình đảo mắt nhìn quang cảnh bên ngoài lần cuối, rồi bước vào kim tự tháp tối tăm, và cái thế giới được gọi là “Nguồn Sáng Đời Sống”.

Chương 6

NHẬT KÍ #13

(TIẾP THEO)

VEE LOX

(@phantom1340 type)

Hãy quên hết những gì mình nói về việc Veelox giống như Trái Đất Thứ Hai đi.

Bước vào trong kim tự tháp này chẳng khác nào bước vào một thế giới khác. Bên trong cánh cửa quay, hai đứa mình đi qua một đường hầm hẹp, được rọi sáng bằng những bóng đèn nê-ông dài màu tím. Căn phòng y như được nạp đầy điện, làm lông tóc mình dựng ngược hết cả lên.

Aja giải thích:

-Tiệt trùng.

Tiệt trùng? Nghe như công việc triệt sản mà bác sĩ thú y làm cho chó nhà bạn, khi bạn không muốn chúng có thêm cún con nào nữa.Ặc!

Cô ta trấn an mình:

-Tuyệt đối an toàn. Qui trình này giết hết những vi khuẩn lạ có thể gây tắc nghẽn hệ thống.

-Đúng. Không thể để hệ thống bị nghẽn được.

Mình nói mà chẳng hiểu gì.

Đến cuối đường hầm, tụi mình lại qua một lần tiệt trùng nữa, rồi qua một

cửa quay, để tiền vào một căn phòng im ắng, lờ mờ sáng. Sau một quầy dài, có bốn người mặc đồ đỏ. Các “vedder” theo cách gọi của Aja. Cô ta đưa mình tới trước một anh chàng trạc tuổi mình. Mái tóc đen mun của anh ta rẽ giữa và thả dài xuống tận vai. Chắc chắn ở đây có dòng máu Gô-tích, nhưng không biết tại Veelox này họ gọi là gì.

Anh chàng vedder lên tiếng chào Aja. Cô ta nói:

-Đây là lần đầu của bạn tôi, nên tôi muốn được đi cùng anh ấy.

Gã vedder trở mặt nhìn mình, cứ như mình có tới hai cái đầu:

-Anh chưa nhảy bao giờ sao?

-Ừ... tôi nhớ là chưa.

Mình đáp rồi giơ tay, tự giới thiệu:

-Tôi tên Pendragon.

Gã vedder Gô-tích lơ đãng nhìn. Hắn không quan tâm gì đến tên mình, cũng chẳng buồn bắt tay. Đồ chết nhất.

Nhưng hắn cũng lên tiếng, giọng uể oải phát ón:

-A, phải rồi, chúc mừng đã tới Nguồn Sáng Đời Sống.

Hắn làm mình nhớ lại mấy tay bán ham-bơ-gơ quá lâu trong cửa hàng McDonalid. Sau cùng, hắn chìa tay về phía tay mình, nhưng thay vì bắt tay, hắn lật tay qua và phập một mũi kim tiêm nhỏ xíu lên ngón út.

-Ui da!

Mình rụt vội tay và mút đầu ngón tay nhứt nhối, hỏi:

-Anh làm gì vậy?

Aja cắt nghĩa:

-Cậu cần phải được kiểm tra sinh học.

Hết tiết trùng, tẩy uế, rồi bị đâm kim vào ngón tay. Cho đến lúc này, mình

thấy Nguồn Sáng Đời Sống chẳng có gì thú vị cả. Tay vedder bỏ cây kim vào một thứ giống như máy vi tính, chắc là để phân tích tí máu mới lấy được của mình. Trong khi chờ đợi, mình nhìn quanh. Nơi đây làm mình nhớ đến quây vé trong một phi trường. Tất cả đều rất hiện đại. Không có bảng hướng dẫn nào, nhưng trên tường, sau dãy quây, là một bức tranh sơn dầu lớn vẽ chân dung một cậu bé. Trông chú nhỏ này chừng mười tuổi, tóc vàng cắt ngắn và mặc bộ áo liền quần màu xanh dương như của Aja. Ánh mắt nghiêm túc, như một tiểu thiếu gia, dường như đang chia thẳng vào mình. Mình hỏi Aja:

-Ai vậy?

Tay vedder trở mắt nhìn mình cứ như mình vừa thành linh mộc thêm cái đầu thứ ba vậy. Aja vội nói để bao che cho mình:

-Lại làm trò.

Quay qua gã vedder, cô bảo:

-Cậu ta luôn pha trò ám ó vậy đó.

Hắn không cười, lạnh lùng nói với mình:

-Xin đưa tay ra.

Mình phản đối:

-Không. Anh lại đâm tôi nhất nữa thì sao.

Anh chàng Gô-tích nhìn Aja với vẻ nóng nảy, mắt kiên nhẫn. Cô ta ra lệnh cho mình:

-Pendragon, đưa tay lên.

Mình miễn cưỡng giơ tay ra, đành chấp nhận bị đau. Nhưng gã vedder chỉ mau chóng trông cô tay mình một cái vòng bạc. Cái vòng trông giống một thiết bị kỹ thuật cao hơn là một thứ trang sức. Nó nhỏ hơn vòng của Aja. Bề mặt rộng chừng năm phân với ba nút hình vuông phẳng liền với mặt vòng.

-Chúc nhảy vui vẻ.

Gã vedder nói như máy. Mình cá là hẳn chẳng hề quan tâm mình vui vẻ hay không.

Tuy nhiên mình cũng cười xã giao với hắn, rồi theo Aja tới cánh cửa cuối phòng. Mình thì thăm hỏi:

-Nhóc trên tấm tranh là ai vậy?

-Tiến sĩ Zetlin. Là người phát minh ra Nguồn Sáng Đời Sống.

-Một đứa trẻ đã phát minh ra tất cả những thứ này.

-Một đứa trẻ cực kỳ thông minh.

-Ừa, đúng thế thật.

Aja mở cửa, rồi chúng mình tiếp tục đi qua một hành lang dài. Cách hay nhất để diễn tả hành lang dài hun hút này là... trung tâm điều khiển các chuyến bay vào không gian... nhân lên khoảng một ngàn lần. Vách tường toàn bằng kính. Qua lớp kính, mình thấy hàng loạt tổ máy vi tính kỹ thuật cao. Mỗi tổ máy đều như đủ năng lượng phóng ra khoảng một triệu phi thuyền con thoi, và nằm tách biệt trong một căn phòng nhỏ. Mình đoán, phải có đến năm mươi tổ máy mỗi bên hành lang. Phía trên những phòng nhỏ đó, lại còn thêm một loạt tổ máy khác nữa. Như vậy, ước chừng phải tới khoảng hai trăm trang thiết bị kỹ thuật cao tại nơi này. Mỗi tổ có một phader, mặc bộ đồ áo liền quần màu xanh dương đặc trưng, ngồi trên một cái ghế có vẻ vô cùng thoải mái. Đó là một cái ghế màu đen, dựa lưng cao, gần đầu có hai cánh xòe sang hai bên. Tay ghế rộng, hai bên đều có bảng điều khiển màu bạc, để phader có thể nhấn vô số nút kích hoạt... bất cứ chuyện gì.

Trước mặt mỗi phader là một bức tường đầy những màn hình vi tính. Đếm vội, mình thấy mỗi phader đang nhìn lên khoảng ba mươi màn hình. Điều lạ lùng ở đây là (cứ như cho đến lúc này mọi chuyện vẫn chưa đủ lạ): mỗi máy vi tính đang phát một phim khác nhau. Nhân ba mươi phim của mỗi tổ máy cho hai trăm phòng, thì có tới sáu ngàn phim đang chiếu cùng một lúc.

Mình đoán, chắc nơi này hoạt động như một vệ tinh truyền hình phủ sóng trên toàn cõi Veelox.

Nhưng khi Aja giải thích, mình mới biết là đã lầm to:

-Đây là nơi tôi làm việc. Nơi này được gọi là trung tâm. Các phader điều chỉnh phần cứng, nâng cấp khi cần thiết, và giám sát những cuộc nhảy, sao cho mọi người đều được an toàn.

-Còn những vedder làm gì?

-Lo phần thể chất của người nhảy. Đó là lý do họ lấy máu của cậu. Họ phải đảm bảo những người nhảy được an toàn và khỏe mạnh.

-Những phim đang chiếu là gì vậy?

Aja cố kiên nhẫn, trả lời:

-Đó là những cuộc nhảy.

Qua tường kính, mình thấy diễn tiến trên các màn hình không liên tục. Mỗi vài giây, các màn hình lại thay đổi sang một khung cảnh khác, cứ như đang chuyển kênh trên một ti-vi. Mình đang chăm chú nhìn hình ảnh một thuyền buồm lướt trên mặt nước vùng nhiệt đới, thì hình ảnh thay đổi qua một tay trượt băng đang phóng xuống từ một núi phủ tuyết, né tránh những thân cây một cách rất tài tình. Trên màn hình kế bên, mình thấy rất đông người đang ngồi tại một khán đài xem thi đấu một môn giống như bóng đá, nhưng quả bóng màu cam và to đùng như một quả bí ngô khổng lồ. Rồi màn hình đó lại chuyển qua cảnh một bà lão đang uống trà bên lò sưởi.

Mình hỏi Aja:

-Mọi người đến đây để xem phim à?

Cô tùm tùm bảo:

-Gần giống như vậy. Đi thôi.

Cô đưa mình đi xuôi hành lang, qua các phòng nhỏ. Nhìn cả đống màn hình, mình tự nhủ, khi đến lượt mình, không biết mình sẽ chọn phim gì để

xem đây. Mình định sẽ xem một phim về bóng chày cho đã ghiền. Quá lâu rồi có được rờ tới một quả bóng nào đâu. Mong sao tại Veelox này, họ biết môn bóng chày là gì.

Tới cuối hành lang, Aja hỏi:

-Cậu đã sẵn sàng chưa?

-Ừ... à... tôi nghĩ là rồi.

Chẳng biết mình đã thật sự sẵn sàng chưa, vì có biết chuyện gì sắp xảy ra đâu!

Aja lại lắc đầu, thú vị vì sự... ngây thơ (hay ngốc nghếch?) của mình. Tụi mình đẩy cánh cửa xoay để bước vào, và những gì mình nhìn thấy, chứng minh đúng một điều...

Mình chưa sẵn sàng để tham gia vào chuyện này.

Cả hai bước vào căn phòng trung tâm của kim tự tháp. Mọi chuyện đều sẽ được tiết lộ tại nơi này. Đây là sự kiện chính. Mình bước một bước vào trong, ngược lên, và kích cỡ dốc đứng của nơi này làm mình run cả hai đầu gối. Kim tự tháp rất trống trải, nên mình có thể nhìn suốt tới đỉnh. Chính giữa là một cột hình ống chạy từ sàn tới đỉnh tột cùng. Từ cột hình ống trung tâm này là hàng trăm lối đi như những nan hoa của một bánh xe tỏa ra nhiều hướng và nhiều tầng cấp khác nhau, gắn liền với mặt tường bên trong kim tự tháp. Lại có những lối đi chạy vòng quanh khắp mặt tường bên trong với hàng trăm tầng.

Lúc đầu Aja không nói gì. Chắc cô ta muốn mình chú tâm nhận thức tất cả những gì chung quanh. Nhưng uổng công thôi, vì mình không thể đoán được tất cả những thứ này là gì. Sau cùng cô ta cũng lên tiếng:

-Cậu đã từng hỏi tôi: mọi người ở đâu.

Aja chỉ tay lên các bức tường kim tự tháp. Mình hỏi:

-Cô định nói là tất cả dân Veelox đang ở trên đó?

-Không. Nhưng hầu hết dân của thành phố Rubic đang ở đó. Còn ít nhất tám trăm kim tự tháp Nguồn Sáng Đời Sống nữa trên khắp lãnh địa Veelox.

Mình bàng hoàng hỏi:

-Vậy là ai cũng... vào đây để xem phim?

Aja nâng tay lên, vừa chăm chú nhìn cái vòng bạc rộng bản, vừa nhấn mấy nút trên thiết bị kỹ thuật cao đó. Mình hỏi:

-Cô làm gì vậy?

-Tìm một trạm còn trống.

Vừa trả lời cô ta vừa bước đi. Mình leo đèo theo như một con cún ngoan. Cô ta dẫn mình tới trung tâm kim tự tháp. Đó không phải là một đoạn đường ngắn đâu. Dọc đường, mình đi qua nhiều phader và vedder đang chuyển các thiết bị, hay đồ tiếp tế gì đó. Họ rất ít chuyện trò với nhau. Mình thấy, hình như họ đều có vẻ buồn nản. Có thể không đến nỗi ứ đọng như những người thợ mỏ tại Denduron, nhưng những người này cũng không tỏ ra vui vẻ theo kiểu vừa huýt sáo vừa làm việc. Mình và Aja vào một thang máy, và ngay lập tức được đưa lên ống trung tâm.

Khi Aja cho thang máy ngừng lại và mở cửa, tay mình ướt đẫm mồ hôi. Hai đứa mình đang thật sự ở tuốt luốt trên không trung. Kinh hơn nữa là, lan can bảo vệ lối đi cao chỉ tới... đầu gối. Aja bước ra khỏi thang máy. Mình thì không. Cô ta bảo:

-An toàn mà, Pendragon. Cứ nhìn thẳng và theo tôi.

Cô bước lên một cây cầu nối với một bức tường của kim tự tháp, dặn thêm:

-Đừng nhìn xuống.

Đúng. Ngu sao mà nhìn xuống. Mới chỉ lên tới nửa kim tự tháp, mà mình đã cảm thấy như đang đứng ngất ngưỡng trên một kiến trúc Lego rệu rạo, lắc lư. Chỉ còn biết hy vọng là các lối đi này vững vàng hơn vẻ bề ngoài của chúng. Không muốn kéo dài thêm những giây phút đứng trên cầu, mình

bắt kịp và vượt qua Aja. Mấy giây sau, mình đã tới cuối cầu nối với bao lan chạy theo chiều dài một bên kim tự tháp. Về bất mãn với hành động của mình, Aja lên tiếng nói:

-Cậu có chắc cậu là Lữ khách hàng đầu không đó?

-Không. Chúng ta đi đâu đây?

Aja kiểm tra vòng tay lần nữa, rồi bước dọc bao lan. Bám sát tường, mình đi theo, cố tránh càng xa mí bao lan càng tốt. Chỉ vài bước đi lại có một cánh cửa. Nếu chỉ tính mỗi tầng của một cánh kim tự tháp, thì cũng phải có tới hàng trăm ngàn những cửa như vậy. Trên mỗi cánh cửa là một vòng tròn nhỏ, kế bên vòng tròn có một ngọn đèn trắng, hầu hết đều bật sáng. Aja ngừng trước cửa số 124-70. Đèn trên cửa không sáng. Vì vậy mình đoán: không có ai ở nhà. Aja vừa chạm tay vào cửa, lập tức cánh cửa lướt nhẹ vào tường. Cứ như tụi mình sắp bước lên cầu của phi thuyền Enterprise vậy.

Trong phòng khá đơn điệu. Nó làm mình nhớ tới một phòng khám của bác sĩ. Giản dị và sạch bóng. Chẳng có đồ đạc, hay bất kỳ thứ gì khác, ngoài một cái đĩa bạc rộng chừng một mét trên vách tường cuối phòng. Kế bên đĩa là một bảng màu bạc hình vuông, trông giống như một phiên bản lớn hơn của cái vòng kiểm soát Aja đang đeo. Trên bảng là nhiều hàng nút bấm bạc phẳng lì, không nút nào được đánh dấu. Trên hàng nút bấm là một khoảng hẹp màu đen. Mình đoán đó là màn hình máy tính để đọc... cái gì đó.

Aja tiến thẳng lại tám bảng bạc, rồi nhấn mấy cái nút. Màn hình nhỏ sáng lên những con số màu xanh lá. Cô giải thích:

-Khả năng hoạt động của kim tự tháp này là tám mươi bảy phần trăm.

Cô ta chạm vào một nút. Với một âm thanh nhe nhe, chiếc đĩa bạc tròn trượt vào một bên tường, để lộ ra một ống tròn, dài hoảng hai mét. Aja bấm một nút khác, một cái bàn màu trắng từ từ lộ ra từ ống. Cô ra lệnh cho mình:

-Năm xuống.

Hả?! Cô ả nằm mơ hay sao mà tưởng không một lời cắt nghĩa mà có thể bắt mình nằm lên bàn, để bị hút vào cái ống trông như trong truyện khoa học giả tưởng này.

-Cho tôi biết, trước hết chuyện gì sẽ xảy ra.

Aja cười láu lỉnh:

-Không tin tôi sao?

-Không phải là tôi không tin cô. Chỉ là vì... tôi không hiểu. Là vì... tôi chưa từng thấy những thứ này bao giờ... A... ừ... tôi... tôi không tin cô.

-Cho dù tôi là một Lữ khách?

-Nghe này. Tôi không hiểu vì sao cô không ưa tôi, nhưng muốn tôi tin, ít ra cô cũng phải cư xử với tôi đàng hoàng một chút chứ.

Mình rất bực vì vẻ cao ngạo, khinh người của Aja. Chẳng hiểu sao cô ta lại như vậy. Đúng, cô ta là một Lữ khách, nhưng mình đâu có thấy cô ta đấu đánh với lũ quig, hay bị bắn, hoặc nhảy ra khỏi máy bay, hay làm bất kỳ điều gì đáng sợ như mình từng làm đâu. Điều gì làm cô ta tự cao tự đại quá vậy?

Cô ta lên tiếng:

-Xin lỗi. Vì Nguồn Sáng Đời Sống là một chuyện quá bình thường trong cuộc sống, đến nỗi tôi không hiểu nổi vì sao lại có kẻ mù tịt, không biết gì về vụ này.

-Được. Nhưng nếu cô không nói rõ, tôi sẽ không bao giờ nằm lên cái bàn đó đâu.

-Đây là chuyện hoàn toàn an toàn. Thẻ chất cậu sẽ không hề hấn gì. Tất cả chỉ là nói rộng tâm trí cậu vào những vùng cậu tự chọn. Khi cậu nằm lên bàn, cái bàn sẽ rút vào lại trong ống, và tôi sẽ đóng lại cái đĩa tròn. Phải nói thật là, cũng có người hơi lo ngại vì không gian khép kín và bóng tối.

Nhưng tôi hứa, cảm giác đó không kéo dài lâu đâu.

-Sau đó tôi phải làm gì? Nằm đó và... xem phim?

-Cậu phải tập trung tư tưởng. Nghĩ tới một nơi mà cậu muốn đến. Hoặc một người cậu muốn gặp. Chỉ có vậy thôi.

-Và... nó đọc được tư tưởng của tôi? Giống như lúc con chó của tôi hiện ra?

-Chính xác.

Thật khó tin, nhưng mình đã thấy con Marley cứ y như thật. Có thể chỉ là hình ảnh ba chiều ảo, nhưng rất tuyệt. Mình nói:

-Nếu có chuyện không may xảy ra thì sao? Lỡ tôi bị hoảng loạn vì chúng sợ bóng tối trong những nơi khép kín thì sao?

-Không có chuyện đó đâu. Nói để cậu yên tâm hơn: Từ trung tâm, các phader và vedder luôn theo dõi các người nhảy. Nếu có sự cố, họ sẽ tắt máy. Tin tôi đi, họ biết phải làm gì mà.

Mình sờ ba nút trên cái vòng bạc đang đeo, hỏi:

-Cái này để làm gì?

-Cái đó kiểm soát toàn bộ cuộc nhảy của cậu. Nếu muốn nói với phader, hãy nhấn nút bên trái. Nếu muốn chấm dứt cuộc nhảy, nhấn nút phải.

-Còn nút giữa?

-Nút đó dành cho những người nhảy đã tiến bộ. Đừng đụng tới.

Ôi trời! Chẳng khác nào bảo: “Đừng nhìn xuống”. Giờ thì mình chỉ muốn mỗi một chuyện là nhấn cái nút giữa đó.

-Tôi sẽ ở trong này bao lâu?

-Tôi sẽ chỉnh giờ để cậu chỉ nhảy trong vài phút thôi. Mục đích chỉ là để cậu biết Nguồn Sáng Đời Sống là như thế nào. Sau đó tôi mới có thể giải thích vì sao Saint Dane không tạo được một nguy cơ cho Veelox.

Chính xác đó mới là nguyên nhân vì sao mình có mặt tại lãnh địa này. Tất cả là phải tìm hiểu bước ngoặt của Veelox là gì, và Saint Dane âm mưu đẩy lãnh địa này đến chỗ hỗn loạn bằng cách nào. Mình bắt đầu hiểu vì sao Aja muốn mình phải tự chứng kiến chuyện này. Hy vọng sau khi hoàn tất cuộc nhảy của mình, mình sẽ có thể tăng tốc và chú tâm vào vấn đề chính: Saint Dane.

Aja hướng dẫn:

-Nằm xuống. Chân hướng ra trước.

Mình nhún vai, nằm lên bàn. Mặt bàn mềm và vừa khít cơ thể mình. Rất thoải mái. Mình đoán, ai nằm trên bàn này một khoảng thời gian dài hẳn cũng sẽ thấy rất dễ chịu.

Giọng Aja chợt dịu dàng đến bất ngờ.

-Ràng thư giãn đi. Khoang tay trước ngực. Tôi sắp cho bàn đưa cậu vào bên trong. Nhớ thở cho đều. Nếu muốn, cứ nhắm mắt lại. Tôi sẽ đóng tấm bảng phía trước, và trong ống sẽ hoàn toàn tối. Không sao đâu. Đó là chuyện đương nhiên. Việc của cậu chỉ còn là tập trung tư tưởng.

Tim mình bắt đầu đập mạnh. Tin được cô gái này không? Hay cô ta đang đưa mình vào một thiết bị nguyên tử cao cấp và nó sẽ tán mình bầy nhầy ra? Nhưng Aja là một Lữ khách. Mình phải tin là cô ta hiểu được việc cô ta đang làm. Cô ta hỏi:

-Sẵn sàng chưa?

Mình nói dối:

-Rồi.

Với một tiếng rì rì nhỏ và cú nảy nhẹ nhẹ, cái bàn bắt đầu được kéo trở lại lòng ống và... đem theo mình. Ná thờ! Mình muốn la toáng lên: “Nghỉ chút đã!”, nhưng làm vậy chỉ kéo dài thêm thời gian chịu cực hình. đành chịu thôi. Một giây sau, mình nhìn lên và thấy vòm ống lướt qua mặt mình khi mình trượt vào trong. Có lẽ mình nên nhắm mắt, nhưng lại muốn thấy những

gì đang xảy ra. Mình nằm trong cái ông tròn bó sát người, trùng trùng nhìn lên vòm ông chỉ cách mũi mình... một phân. Mình chưa bao giờ có vấn đề sợ nơi kín mít, nhưng nếu có lúc phải chịu cảnh đó, thì chính là lúc này đây.

Aja hỏi:

-Cậu ổn chứ?

Mình lại nói dối:

-Ổn.

Mình có một câu hỏi – không tinh tế, chẳng thông minh, có thể còn chứng minh mình là một đũa chết nhất nữa. Nhưng mình vẫn phải hỏi, cố giữ giọng đừng run:

-Aja... Vụ này... có bị đau không?

Cô ta nghiêng gân sát gáy mình và khi cô nói, lần đầu tiên mình cảm thấy, ẩn sau cặp kính gọng vàng là tình cảm con người:

-Pendragon, vụ này sẽ là một trò thú vị nhất, mà chưa bao giờ cậu được thưởng thức đâu.

Sau câu nói đó, tấm bảng tròn rung nhẹ và bắt đầu khép lại sau mình. Mấy giây sau, tia sáng cuối cùng từ trong phòng vụt tắt, mình hoàn toàn chìm trong bóng tối.

Chương 7

TRÁI ĐẤT THỨ HAI

(@ Phantom1340 type)

Bằng sức mạnh ý chí cực lớn, Mark cố nén lòng lắm mới có thể vươn tay xuống sàn, nhấn vào nút đen trên cái máy chiếu nhỏ xíu bằng bạc. Lập tức, hình ảnh ba chiều của Bobby biết mất. Tắt máy là chuyện quá sức đối với Mark, nhất là đúng vào đoạn gây cản như thế. Hình ảnh Bobby sắp sửa tiết lộ bí mật về Nguồn Sáng Đời Sống. Nhưng đó lại chính là điều làm nó phải tắt máy. Vì...

Courtney không có mặt tại đây.

Mark cảm thấy nó đã gian lận khi xem quá nhiều nhật ký của Bobby trong khi Courtney vắng mặt. Nhưng hình ảnh ba chiều đó quá kì lạ, làm nó không thể chờ được. Thật tình, nó đã bị những hình ảnh đó làm mê mẩn một lúc, trước khi kịp nhận ra mình đang làm gì. Qui luật số 1 là: phải luôn cùng nhau đọc nhật ký của Bobby. Mark vừa phá luật. Nó sẽ phải cắt nghĩa cho Courtney, là vì quá kinh ngạc với hình ảnh của Bobby, đến nỗi một lúc sau mới tỉnh táo lại. Nó không cố tính xem nhật ký khi cô vắng mặt. Chuyện đó xảy ra một cách bất ngờ thôi. Chắc cô ta sẽ thông cảm.

Không, Mark nghĩ, Courtney sẽ chẳng thông cảm gì hết. Cô ta sẽ nổi đóa lên. Nó toát mồ hôi. Trước đây, nó đã có lần phản bội lòng tin của Courtney. Đó là lần Mark không nói cho cô biết chuyện thằng Andy Mitchell phát hiện ra vụ nhật ký. Bây giờ Mark lại tái phạm. Chắc chắn Courtney sẽ nổi giận, và Mark thấy là cô ta hoàn toàn có quyền nổi giận.

Nhật thiết bị chiếu nhỏ xíu lên, Mark bỏ vào ngăn kéo bên giường. Sau đó, nó bò lên giường, cố thư giãn. Trước khi nhận được nhật ký, nó đã trần trọc khó ngủ. Bây giờ lại càng không thể nào ngủ được. Nó nóng ruột chết được, vì muốn biết chuyện gì đã xảy ra với Bobby trong Nguồn Sáng Đời Sống. Câu trả lời đang nằm trong ngăn kéo, cách đầu nó chỉ một phân. Đúng là một cực hình!

Trong tâm trí, nó mừng tưng lại tất cả những gì Bobby đã ghi hình. Một thiết bị thật kỳ lạ. Không chỉ vì cứ như Bobby đứng ngay trong phòng và nói chuyện thẳng với nó, mà còn vì Bobby có khả năng diễn xuất những sự kiện được diễn tả. Bobby vào những vai khác nhau, nhái giọng những nhân vật khác nhau, dùng tay nhấn mạnh từng hành động. Bobby biết cách dẫn dắt câu chuyện rất điệu nghệ. Tài viết nhật ký của Bobby thì khỏi chê nổi rồi, nhưng nhìn nó kể chuyện mới đáng nể. Mark muốn được nghe thêm đến chết được.

Suốt đêm Mark cứ trở mắt thao láo ngó lên trần.

Cuối cùng thì trời cũng sáng. Mark nhét thiết bị bạc vào một ngăn nhỏ có

khóa kéo của ba-lô cho an toàn, rồi khoác tới trường. Nó hy vọng, ngay khi Courtney nhìn thấy máy chiếu này, sự tò mò sẽ làm cô bé quên giận. Cả hai đứa đều không có giờ học chung nào, nên suốt ngày Mark không gặp được Courtney. Cách tốt nhất là chờ gặp cô sau buổi tập đá bóng. Mong sao, trong buổi tập này, Courtney sẽ khá hơn hôm trước. Nó không muốn gặp cô bạn trong khi cô buồn rầu, cáu kỉnh.

Ngày học thứ hai của Mark không đến nỗi khổ sở như ngày đầu tiên. Đó là vì nó luôn tách ra một mình. Chuyện này chẳng khó gì, vì xác nó ở trường Davis Gregory, nhưng hồn thì ở tận lãnh địa Veelox. Buổi học trôi qua không có gì đặc biệt cho đến tiết học cuối cùng. Nó lơ đãng nghe thầy giảng môn hóa, vì mắt còn mãi lom lom nhìn đồng hồ, mong sao cho chiếc kim chạy nhanh hơn. Chuông vừa reo, nó vội vàng thu dọn sách vở và là đứa đầu tiên ra khỏi lớp.

-Xin lỗi. Mark Dimond hả?

Mark quay lại, và thấy một giáo viên đang gọi nó từ cuối sảnh. Đó là thầy Pike, giáo viên vật lý. Mọi người đều biết thầy là ai. Vì thầy là một trong số những giáo viên trẻ và tuyệt vời.

Mark miễn cưỡng trả lời:

-Dạ.

-Thầy đang muốn gặp em. Tên thầy là David Pike, dạy môn vật lý.

Vừa nói thầy vừa đưa tay bắt tay nó. Mark không quen cách người lớn trịnh trọng giới thiệu họ tên với nó. Nhất là đối với thầy cô. Nó lắp bắp:

-Dạ... dạ... em em... biết... thầy.

-Sao, em thích trường Davis Gregory chứ?

-Dạ... được ạ. Em nghĩ vậy. Nhưng... thầy muốn gặp em? Mark Dimond?

Mark không hiểu chuyện này dẫn đến đâu. Thầy Pike cười lớn:

-Hoàn toàn chính xác. Thầy đã thấy con robot tác chiến của em tại hội chợ

khoa học địa phương. Nó gây ấn tượng mạnh với thầy. Nhưng khi con robot đó chiếm được giải tiểu bang, thầy biết, thầy có một ngôi sao sắp tới trường.

Mark đã thiết kế một robot tác chiến như một đề tài khoa học và “em” này đúng là đã triệt hạ mọi đối thủ trong cuộc thi. Robot có một cái móc để bẫy mồi, một cái xẻng để hất nạn nhân văng ra, và lưỡi cưa máy nhập cuộc để hạ thủ. Mark chưa lần nào thất bại. Nó đã nghĩ đến chuyện đem bé robot của nó lên một show truyền hình để thử tài với những robot to lớn hơn, nhưng sau giải tiểu bang, nó quyết định nên để ở yên trong vị trí đầu bảng thì hơn. Vì vậy nó đã cho em robot sát thủ nghỉ hưu và hoàn toàn quên chuyện đó. Cho đến hôm nay.

Thầy Pike tiếp tục:

-Mẫu thiết kế của em vượt trội hơn những học sinh khác rất nhiều. Thầy thật sự sung sướng khi biết tin em vào học tại Davis Gregory.

Mark không quen với những lời ca tụng, nó nhìn xuống, nói:

-Dạ, có gì đâu thầy...

-Em khiêm nhường đó thôi. Sao, có định tham gia vào Sci-Clops không?

Mark không thể tin nổi. Sci-Clops là câu lạc bộ khoa học được thành lập cho những học sinh thông minh nhất trường. Đó là một huyền thoại. Ít ra là đối với đám đông sùng bái khoa học. Có được cái tên Sci-Clops trong hồ sơ, là cộng thêm một điểm tuyệt vời, nếu muốn bước vào trường khoa học hàng đầu sau khi hoàn tất trung học. Thậm chí, một số cựu học sinh của Sci-Clops đã được vào MIT (Viết tắt của Massachusetts Institute of Technology – Viện công nghệ Massachusetts (Mỹ)).

-Thầy nói thật à? Thầy bảo là... Sci-Clops?

-Ha ha, còn câu lạc bộ nào khác nữa.

Mark thẹn đỏ mặt. Thầy Pike đặt tay lên vai nó, nói:

-Suy nghĩ đi. Chúng tôi mong có em tham gia.

Thầy bước đi, để lại Mark đứng lặng, không nói nên lời. Một lúc sau nó mới “khởi động” lại được trí óc để nói:

-Dạ. Chắc chắn em sẽ tham gia.

Quá muộn. Thầy Pike đã đi rồi.

Mark bàng hoàng cả người. Không chỉ vì nó được cho cơ hội gia nhập một câu lạc bộ mà nó chưa bao giờ tin mình có đủ khả năng tham gia, mà hơn thế nữa, có người đã phát hiện ra nó, vì một việc nó đã hoàn tất tốt. Đứng trong hành lang, Mark cảm thấy một cảm giác kỳ lạ dâng trong lòng. Đó là niềm hãnh diện. Nó vẫn chưa chắc mình có đủ khả năng gia nhập Sci-Clops hay không. Nó vẫn còn thiếu tự tin. Nhưng nó cảm thấy hãnh diện, vì ít nhất – ngoài má nó ra – còn có một người nữa thấy nó có một khả năng đặc biệt đang phát triển. Ngày thứ hai tại trường trung học của Mark rõ ràng khá hơn ngày đầu nhiều.

Trái với Mark, Courtney đã có một ngày chẳng hay ho thú vị gì. Cô đã cố gắng khừ chuyện đáng ghét của buổi tập lần trước, và tới trường để sẵn sàng lấy lại vị trí chính đáng của mình như mọi người đã từng nhận xét.

Cô đã thất bại.

Những lời bàn tán xì xèo về một Courtney Bất-khả-chiến-bại thỉnh thoảng trở thành Courtney Sa-sút. Bạn bè thương xót cô và muốn được biết nguyên nhân vì sao. Những cô cậu có cảm tình với Courtney từ nhiều năm qua muốn biết chuyện đó có thật không. Courtney thất bại thật sao? Một số nhóc rầu rĩ, khổ sở vì thần tượng của chúng mà lại có thể bị cồng giò. Số khác thì không chịu tin chuyện đó. Nhiều kẻ lại ngấm ngấm hả hê được thấy người khác – vĩ đại đến thế - bị hạ gục nhục nhã, hết còn đường vênh vác.

Courtney cố hết sức để không lộ vẻ buồn bực ra ngoài. Cô vẫn bị mọi người ganh tỵ. Giờ thì sự ganh tỵ đó chuyển thành thương hại. Đó là điều tệ nhất. Suốt ngày cô luôn phải cười, bảo với mọi người là cô không sao, chỉ đơn giản là có một ngày không may thôi. Nhưng bên trong, ruột gan cô như lửa đốt. Courtney chỉ mong giờ tan trường, để cô có thể phóng vào sân

bóng, cho những kẻ coi thường cô biết thế nào là lễ độ.

Đám đông đã tụ tập quanh sân. Nhiều đứa tới vì buổi tập này nhiều hơn là để xem trận thi đấu. Courtney quen có khán giả khi cô trình diễn, nhưng không giống thế này. Chúng có mặt tại đây để chứng kiến, để có bằng chứng là không có gì mà âm ỉ, hoặc đây là lúc kết thúc một thời đại.

Vừa bước vào sân, Courtney thi đấu lẫn xả ngay. Đó là điều tệ hại nhất. Nó chứng tỏ là cô quá nỗ lực và để cho các cô gái kia vất cạn sức cô. Họ rê bóng quanh cô, không chuyển bóng cho cô và lấy bóng khỏi chân cô một cách nhẹ nhàng. Trong những lần đua nước rút, họ bỏ lại cô hít bụi phía sau.

Trông Courtney thật thảm hại. Càng cố, cô càng tệ hại. Niềm tin của cô tan nát. Khi chạy xuống đường biên, cô nhìn thấy mấy gương mặt cô từng thống trị mấy năm trước. Có những gương mặt thất vọng. Có đứa sững sờ. Có những nụ cười mãn nguyện như nói: “Sự trả giá thật ngọt ngào”. Courtney cố không nhìn bất kỳ khuôn mặt nào, cả bạn lẫn thù. Tất cả đều làm cô đau đớn như nhau.

Đám đông không ở lại đâu. Họ đã thấy tất cả những gì cần thấy. Những người còn lại thì giống như nhìn vào một cái xe nát phủ toàn bụi đất từ lâu. Nhưng đó vẫn chưa là điều nhục nhã tệ hại nhất. Khi buổi tập chấm dứt, Courtney chạy về phía phòng thay quần áo của nhà trường.

-Courtney, khoan đã.

Đó là cô Horkey, huấn luyện viên. Cô Horkey chậm rãi bước tới Courtney, rồi cả hai cùng đi về trường. Cô ta lên tiếng, giọng đầy thương cảm:

-Một ngày thật vất vả.

Courtney chỉ biết nhún vai. Cô Horkey tiếp:

-Nghe này. Tôi biết chuyện này là khó khăn với em. Từng nhìn em chơi từ khi mới chỉ đủ lớn để đá quả bóng, tôi biết em chơi bóng rất khá. Đừng nản lòng.

Hoàn toàn chẳng còn chút nhuệ khí nào, nhưng Courtney vẫn nói:

-Em không nản đâu.

Lúc đó cô Horkey mới đội quả bom:

-Tôi nghĩ, bắt đầu chơi trong đội hạng hai của trường sẽ là một môi trường tốt cho em.

Courtney đứng khựng lại, gần như không thốt nên lời:

-Cô loại em?

-Không. Nhưng em cần đấu từ cơ bản. Chuyện này có gì là ghê gớm đâu. Hiếm có em năm thứ nhất nào đá trong đội tuyển của trường.

-Có hai bạn năm thứ nhất trong đội tuyển của trường đó thôi. Cô Horkey, em chỉ chưa bắt nhịp kịp thôi mà.

-Tôi biết. Nhưng hãy nhìn thẳng vấn đề: Em không bằng trình độ các cầu thủ đội tuyển. Nếu ở lại, em phải cố bắt kịp họ, chứ không thể khác hơn. Xuống đấu trong đội hình hạng hai, em sẽ có nhiều cơ hội cạnh tranh và chiến thắng hơn. Rồi năm sau em có thể...

-Năm sau! Em sẽ phải chờ đợi suốt một năm nữa mới được trở lại đội bóng?

-Em vẫn ở trong đội bóng mà, Courtney. Chỉ có điều là chơi với một trình độ tốt cho em hơn thôi.

-Ý cô là trong một trình độ thất bại hơn?

Cô Horkey chỉnh ngay:

-Không. Trong một trình độ sẽ giúp em tiến bộ hơn. Courtney, em không phải là người bỏ cuộc. Em đang muốn tiến bộ hơn. Nhưng em phải nỗ lực. Có lẽ em chưa quen với điều đó.

Courtney muốn gào lên. Nhưng sự thật là: cô huấn luyện viên này nói đúng. Courtney chưa bao giờ nỗ lực tập luyện để thành một cầu thủ giỏi. Có lẽ cô đã không biết nỗ lực là như thế nào.

Cô Horkey kết luận:

-Thật sự đó là điều tốt nhất.

-Dạ, đúng vậy.

Courtney lí nhí nói. Cô Horkey tiến thẳng về trường.

Courtney chỉ muốn chạy ngay về nhà. Cô không muốn vào phòng thay đồ cùng tất cả những cô gái kia. Những kẻ sẽ nhìn cô như một đứa thua cuộc. Courtney không thua. Nhưng ngay lúc đó, cô cảm thấy y như vậy.

Mark vừa chạy đến vừa kêu lên:

-Courtney! Một chuyện kỳ lạ kinh khủng vừa xảy ra. Mình được yêu cầu gia nhập vào Sci-Clops.

-Cyclops? Như con quái vật một mắt?(Người không lồ một mắt trong truyền thuyết Hy Lạp.)

Mark cười sằng sặc:

-Ồ không. Sci-Clops với “s-c-i” trong chữ science là khoa học đó. Đó là câu lạc bộ khoa học nổi tiếng nhất tiểu bang. Không thể ngờ nổi, đúng không?

-Ồ, tuyệt thật, Mark.

Courtney ơ hờ nói, rồi tiếp tục bước. Mark kêu lên:

-Này, chuyện gì vậy? Buổi tập lại hỏng sao?

-Mình bị loại rồi.

-Cái gì?

-Chính xác là mình bị tống xuống đội hạng hai.

Mark im thin thít. Nó không quen khích lệ Courtney. Sau cùng nó thành thật nói:

-Courtney biết không, trình độ bạn khá hơn tụi trong đội hạng hai.

-Thật sao? Mình mà khá hơn à?

Courtney nhẹ nhàng nói. Trước kia chưa bao giờ cô chấp nhận sự thất bại. Mark nhìn quanh, để biết chắc không ai nghe những gì nó sắp nói, rồi nghiêm trang trách bạn:

-Đừng nói thế chứ. Bạn chỉ khởi động hơi chậm thôi...

Chợt nhớ ra, nó nói thêm:

-Hơn nữa mình có tin hay lắm.

Nó im lặng chờ phản ứng của Courtney. Một lúc sau, Courtney mới nhìn nó cười tươi tỉnh.

-Thật không?

Mark cười toe:

-Mình nhận được tối qua. Nhưng có điều... mình phải thú thực với bạn. Mình đã xem phần đầu... Nhưng khi thấy nhật ký, bạn sẽ thông cảm vì sao mình đã làm như thế...

Courtney đứng phắt lại, trừng mắt nhìn Mark. Mark vội giải thích ngay:

-Mình không cố tình đâu, nhưng đây không phải là một nhật ký bình thường. Nó là... một hình ảnh ba chiều.

-Cái gì?

-Bobby ghi nhật ký như một phim hình ảnh ba chiều. Mình kinh ngạc đến nỗi không tắt máy ngay được. Nhưng mình mới chỉ nghe đoạn bắt đầu thôi. Mình tắt máy trước khi Bobby sắp nói đến một chuyện vô cùng quan trọng. Mình không muốn nghe khi không có bạn.

Mark hy vọng Courtney thông cảm, vì hầu hết những điều nó nói đều là sự thật. Im lặng kéo dài. Mark không biết Courtney sẽ tha thứ cho nó, hay sẽ cho nó ăn một cú đá nên thân.

Sau cả thế kỷ, Courtney mới lên tiếng:

-Không sao. Mình hiểu mà. Tối nay bạn tối chứ?

Mark nhẹ cả lòng:

-Ngay sau bữa ăn tối.

Courtney tiếp tục trở vào trường. Mark nhảy cẫng lên, mừng rỡ. Hôm nay quả là một ngày tuyệt vời. Câu lạc bộ khoa học Sci-Clops. Rồi Courtney không trách cứ một lời. Khi đi vòng ra sau trường để đón chuyến xe buýt muộn, Mark vô cùng phấn khởi. Mọi chuyện xảy ra thật hoàn hảo.

Tuy nhiên nó vẫn cảm thấy là lạ. Đụng tới Courtney bao giờ Mark cũng bị lép vế. Mark tưởng thế nào Courtney cũng làm nó cảm thấy là người có lỗi. Nhưng cô đã tha thứ cho nó, thản nhiên bỏ qua. Dường như hai đứa đã đạt tới một mức độ mới trong tình bạn.

Chưa chắc Mark thật sự thích thú chuyện này.

Mấy giờ sau Mark và Courtney cùng ngồi trên cái ghế dài cũ đầy bụi dưới tầng hầm nhà Courtney. Chúng thường đọc nhật ký của Bobby tại đây, vì tầng hầm này là cái xưởng đầy dụng cụ rỉ sét mà cha của Courtney chẳng bao giờ dùng tới. Courtney gọi nơi này là “Bảo tàng dụng cụ”. Đây là nơi hoàn toàn kín đáo để hai đứa tha hồ đọc và bàn luận ì xèo về nhật ký. Lần này sự riêng tư, kín đáo càng quan trọng hơn, vì chúng không đọc, mà sẽ nghe và nhìn.

-Nó hoạt động thế nào?

Courtney hỏi. Cô đã có vẻ thoải mái hơn. Máy tiếng đồng hồ và bữa ăn tối ngon miệng, thêm nhật ký mới của Bobby làm Courtney phấn chấn lại.

Mark vẫn mặc bộ đồ khi đi học. Nó chưa ăn tối, vì đang quá phấn khích. Lấy thiết bị nhỏ bằng bạc từ ba-lô ra, Mark cắt nghĩa:

-Giống như máy nghe đĩa. Để mình cho chạy lại từ đầu.

Nó nhấn nút màu cam. Êm ru, không chút tiếng chuyển động. Courtney hỏi:

-Bạn xem đến đâu rồi?

-Mới có chút xíu à.

Mark nói dối. Vì hai đứa sẽ cùng nhau xem nhật ký từ đầu, nên Mark mong lấp liếm sự thật chút đỉnh sẽ giúp nó nhẹ tội hơn. Courtney hỏi tiếp:

-Bobby khỏe không?

-Có vẻ khỏe. Nhưng bạn bên tự nhìn xem.

Mark đặt thiết bị bằng bạc lên mặt bàn trước mặt, rồi bấm nút màu xanh lục. Tức thì tia sáng lóe lên và rọi hình ảnh Bobby như thật vào khoảng trống. Hình ảnh Bobby bắt đầu lên tiếng:

-Chào Mark. Chào Courtney.

Courtney lên tiếng:

-Ui cha! Y chang hình ảnh ba chiều của cái đầu nổi bông bênh.

Mark thở dài khoan khoái. Cho đến lúc đó, nó vẫn không chắc cái máy này có thể tua lại được không. Bây giờ nó hoàn toàn thoát khỏi mắc mớ với Courtney. Dù phải nghe lại chuyện Bobby từ đầu cũng không sao hết. Vấn đề là mọi chuyện giữa nó và Courtney lại êm thấm.

Lần này cả hai đứa cùng nghe nhật ký.

Và chúng sắp được biết về Nguồn Sáng Đời Sống.

Chương 8

NHẬT KÍ #13

(TIẾP THEO)

VEE LOX

(@Phantom1340 type)

-Bobby, tới giờ dậy rồi.

Một giọng nói dịu dàng quen thuộc cất lên.

Mình đang ngủ. Đây là một trong những khoảnh khắc tuyệt vời, khi bạn

chẳng cần biết mình đang ở đâu; nó thoải mái hơn giấc ngủ trước. Không, chẳng cần biết mấy giờ rồi, mình cứ nằm ì trên giường.

Giọng vui vẻ lại vang lên:

-Hôm nay là một ngày trọng đại đây.

Đang được thoải mái đến nỗi chẳng cần biết ngày trọng đại là ngày gì, mình lẩn người, nhất định kéo dài niềm thú vị này. Nhưng rồi, một vật nặng chịch đè lên người mình. Mình biết ngay chuyện gì sắp xảy ra. Lần nào nằm ì trên giường cũng sớm bị quấy rầy vì...

Một cái lưỡi nham nhám vươn ướt bắt đầu ngoáy vào lỗ tai mình. Chẳng biết tai mình ngon lành cỡ nào mà trở thành điểm liếm láp của con Marley, mỗi khi nó muốn đánh thức mình.

-Được rồi, được rồi!

Vừa cười sảng sặc, mình vừa xô ả chó vàng ra. Mình nghĩ, nó khoái cái-màn-liếm-tai-trong-khi-mình-cổ-ngủ là vì đó là một vài khoảnh khắc nó điều khiển được mình hoàn toàn. Dĩ nhiên kể cả những lúc mình dắt nó đi dạo và phải hốt phân cho nó. Lúc đó nó cũng là kẻ “chỉ huy” toàn bộ tình hình.

Một giây sau, một sức nặng khác phóng lên giường. Mình cũng biết nó là gì. Shannon, em gái mình đó.

Nó thông báo:

-Điểm tâm sẵn sàng rồi. Không ăn không đủ sức thi đấu đâu. Shannon lên tám và nó tưởng biết rõ đủ thứ chuyện trên đời. Lầm to. Em gái mình cũng xinh, với mái tóc nâu luôn cột thành hai sừng. Nó có đôi mắt nâu to và nụ cười rạng rỡ làm sáng cả căn phòng. Mọi người thường bảo má mình là Shannon sẽ trở thành một người mẫu, nhưng má không nhiệt tình với ý kiến này. Mình nghĩ, bà sợ Shannon trưởng thành quá nhanh.

Nó vẫn léo nhéo:

-Ăn sớm mới tiêu hóa kịp chứ. Em không muốn thấy anh ói mửa trên sân

đầu đầu.

Sau câu nói như bà cụ non, nó nhảy xuống giường, chạy ra khỏi phòng. Con Marley cũng phóng khỏi giường, lon ton đuổi theo Shannon.

Mùi thịt ba rọi muối hun khói xộc vào mũi mình. Đó là chút xíu cuối cùng thuyết phục được mình ra khỏi giường. Mình mê toi ba rọi muối, nhưng không được ăn thường, vì má bảo quá nhiều mỡ hay gì gì đó. Chỉ vào những dịp đặc biệt, má mới cho ăn. Mình đoán, trận đấu bóng rổ hôm nay được coi là sự kiện trọng đại. Quá tốt. Tỉnh táo hẳn, mình xuống giường, vẫn còn mặc quần đùi, nhưng tròng thêm cái quần len, vì ngồi vào bàn ăn mà chỉ đáng đọc cái quần ngắn, hơi bị mất lịch sự. Nhặt cái áo thun trên sàn lên, đánh hơi xem có... quá “thơm” không, mình mới dám mặc. Hôm nay là một ngày tốt lành. Điểm tâm ngon, bóng rổ, và có thể Courtney sẽ đến xem trận đấu và...

-Chuyện quái quỷ gì thế này?

Thực tế bất ngờ ập đến. Đầu gối bủn rủn, mình ngã ngồi xuống giường. Chuyện gì đang xảy ra đây? Nhìn quanh phòng, mình thấy tất cả đều quen thuộc. Bàn học, máy vi tính, chồng đĩa CD, cúp và kỉ niệm chương, máy tấm poster đội New York Jets, thậm chí cả quần áo mình bừa bộn trên sàn. Đây là phòng ngủ của mình. Tại nhà. Ở Stony Brook.

Trên... Trái đất... Thứ Hai!

Không có gì khác thường, nhưng tất cả đều... khác thường. Làm sao chuyện này có thể xảy ra? Mình thở dồn dập. Mọi sự đều vô lý, nhưng lại có lý đến lạ lùng. Chẳng lẽ tất cả những gì xảy ra từ cái đêm mình ra khỏi nhà cùng cậu Press chỉ là một giấc mơ? Denduron, Cloral, khinh khí cầu Hindenburg, Saint Dane... tất cả chỉ là một cơn ác mộng thôi sao? Mình nhìn cửa sổ, mơ hồ mong có giáo sư Marvel trong truyện Phù Thủy Xứ Oz ló đầu vào xem mình có ổn không.

-Lẹ lên Bobby. Đồ ăn nguội lạnh hết rồi.

Tiếng gọi của ba mình. Chuyện gì thế này hả trời? Từ khi trở thành Lữ

khách, mình đã từng gặp cả đông chuyện hãi hùng, nhưng chuyện này thuộc hàng Top, khiếp đảm nhất. Nó làm mình tiêu tùng hết can đảm, không nhúc nhích nổi hai chân. Phải tìm hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Mình rón rén ra khỏi phòng. Hành lang trên lầu vẫn còn nguyên những bức tranh, tấm thảm, các cửa... Tất cả vẫn còn nguyên. Mình nửa bước, nửa bồng bênh xuống cầu thang, qua phòng khách, qua phòng ăn, bước thẳng vào bếp. Ló đầu vào, mình thấy khung cảnh vừa hoàn toàn bình thường, vừa hoàn toàn không thể nào tin nổi.

Bàn điểm tâm đã sẵn sàng. Má đang lấy trứng chiên ra khỏi chảo; ba ngồi ngay chỗ thường ngày của ông và đang rót nước cam cho mọi người; Shannon ngồi đúng chỗ của nó, ngoan ngoãn chờ cả nhà ngồi nó mới bắt đầu ăn; còn con Marley ngồi trên sàn, kế bên Shannon, kiên nhẫn chờ ai đó ném đồ ăn xuống sàn cho nó.

Mình đứng tại ngưỡng cửa, trố mắt. Một phần mình muốn nhào ngay vào bếp ôm tất cả gia đình mà khóc như một đứa trẻ con. Phần khác mình lại muốn quay đầu, bỏ chạy.

Nhưng má đã thấy mình, bà bảo:

-Ăn đi chứ. Con không thể đi trễ được đâu.

Còn có thể làm gì được nữa. Mình đành bước lại bàn, ngồi xuống chỗ của mình. Đó là cái ghế bên cửa sổ, nơi mình đã ngồi ăn từ khi mới biết ngồi. Từ khi nhà cửa, gia đình và tất cả những gì thân thuộc của mình biến mất, mình đã tưởng chẳng bao giờ còn được ngồi lại chỗ này.

Nhưng bây giờ tất cả đều trở lại.

Chắc trông mình như thằng mất hồn, nên ba nói:

-Con khỏe chứ, Bobby?

Không biết phải trả lời sao, vì mình chẳng khóc chút nào.

-Thật ra là... con hơi bối rối.

Má bình thần hỏi:

-Bối rối chuyện gì hả cưng?

Mình thận trọng lựa lời, biết là nghe có vẻ ngớ ngẩn nhưng mình vẫn hỏi:

-Có... chuyện gì... bất thường xảy ra không?

Ba bảo:

-Chẳng hạn là chuyện gì?

Shannon lạnh chanh nói ngay:

-Nhà mình ăn điếm tâm với thịt muối xông khói. Bất thường đó.

Má vừa ngồi xuống ghế vừa hỏi:

-Mấy cha con đang nói chuyện gì vậy?

Mình nhìn cả nhà. Ba người nhìn lại mình, chờ mình lên tiếng. Từ gầm bàn, con Marley cũng nhếch cái mũi nâu, nhìn lên mình, nhưng mình nghĩ nó đang đánh hơi mùi thịt xông khói. Mình không nói gì, lẳng lặng cầm miếng thịt lên ăn. Chưa bao giờ có miếng thịt muối ngon hơn thế. Không quá giòn. Đúng gu mình. Không hiểu sao điều này lại làm mình kinh ngạc.

Sau cùng mình bỏ miếng thịt xuống đĩa, đứng dậy nói:

-Con... con không đói. Con đi thay quần áo đây.

Mình đang tiến ra cửa, má gọi theo:

-Nhưng con phải ăn tí gì trước trận đấu chứ.

-Lát nữa con sẽ ăn.

Mình sắp phát điên rồi. Nếu ba má bảo: “Bobby, con đã mê man cả năm rưỡi nay rồi”, mình còn hiểu nổi. Vì điều đó chứng tỏ tất cả những gì về các lãnh địa chỉ là một giấc mơ. Nhưng ba má không nói gì. Ông bà hành động cứ như chẳng có gì bất thường đã xảy ra.

Duy nhất chỉ có một cách lý giải: đó là một giấc mơ. Một giấc mơ dài, lạ

thường, đây chi tiết xảy ra trong suốt một đêm. Giống như chuyện xảy ra với Scrooge, nhân vật keo kiệt trong truyện Bài Ca Giáng Sinh của Dickens? Mình đã đọc ở đâu đó, rằng những giấc mơ có thể dường như rất lâu, nhưng thật sự chỉ kéo dài trong mấy giây. Chắc điều đó cũng đã xảy ra cho mình. Khi bước lên thang, mình bắt đầu chấp nhận khả năng đó. Vài giây thoáng lướt qua, mình thấy bốt căng thẳng. Mình đang ở nhà. Ác mộng đã qua. Mọi chuyện sẽ trở lại bình thường.

Nhưng... cảm giác ám áp mơ hồ đó không được lâu.

Đi qua tấm gương, mình nhìn bóng mình phản chiếu. Hình ảnh mình thấy không phải là cậu bé vừa mới hôn Courtney xong, rồi phải leo lên sau mô-tô của cậu Press, phóng tới ống dẫn. Không phải. Gã này già hơn. Chính xác là hơn khoảng một tuổi rưỡi. Tất cả những gì trong ngôi nhà này đều giống y như những gì mình còn nhớ. Trừ mình. Ngay lập tức, sự phỏng đoán về giấc mơ của mình sụp đổ. Không cách nào mình có thể ngủ một đêm mà mơ thấy cả một chuyến phiêu lưu, vì... mình không còn là mình nữa. Không. Câu trả lời không đơn giản vậy.

Đúng lúc đó, có mấy từ bật trong trí mình. Lúc đầu mình không hiểu mấy từ đó có nghĩa gì, nhưng mình cảm thấy chính là chìa khóa để mình mở màn bí mật này.

Mấy từ đó là... Nguồn Sáng Đời Sống.

Ngay khi nhớ lại những từ đó, mình cảm thấy có gì đó trên cổ tay. Nhìn xuống, mình thấy đang đeo một cái vòng bạc bản rộng, có ba nùm. Lúc đầu mình ngạc nhiên, vì mới một giây trước mình có thấy nó ở đó đâu. Nhưng dường như chiếc vòng rất quen. Mình đã được dặn dò những gì? Nếu cần nói với ai, nhấn nùm trái. Ôi, chưa bao giờ mình cần phải nói với ai đó như lúc này, rồi phát ra một âm thanh nho nhỏ.

Từ trên đầu cầu thang, một tiếng nói cất lên:

-Không đến nổi dờ, Pendragon. Cậu nói kết nhanh hơn nhiều người.

Quay phắt lại, mình nhìn lên. Một người đang ngồi trên đầu cầu thang.

Ngoài mình ra, đây là kẻ khác thường trong ngôi nhà này. Cô ta là một thiếu nữ xinh đẹp với mái tóc vàng cột túm ra sau, mắt xanh lơ và cặp kính có tròng sáng sắc vàng. Mình bối rối nhìn cô ta mất mấy giây. Cứ như á khẩu, muốn hỏi nhưng không nói được một lời. Cô gái bảo:

-Thờ đi, Pendragon. Ngôn ngữ sẽ trở lại.

-Aja...

Aja vỗ tay mỉm cười:

-Rất tốt. Lúc đầu luôn bị mất phương hướng chút đỉnh, nhất là đối với những người chưa từng nhảy bao giờ.

Mình nhìn quanh nhà. Nhà mình. Trông nó quá thật, nhưng lại không thật. Chỉ là một ảo ảnh thôi. Một ảo ảnh tuyệt vời, kỳ lạ và đau thắt con tim. Sự thật đang trở lại. Mình không đang ở nhà. Mình đang nằm trong cái ống tối tăm tại kim tự tháp khổng lồ, trên lãnh địa Veelox. Tất cả hình ảnh này đều chỉ là ở trong đầu mình mà thôi.

Aja nói:

-Tôi biết cậu đang nghĩ gì. Cậu vừa thấy một chút khả năng của Nguồn Sáng Đời Sống và rất xúc động.

Bước xuống thang, tiến lại gần mình, cô nói tiếp:

-Nhưng cậu mới chỉ nếm mùi thôi. Giới hạn duy nhất của Nguồn Sáng Đời Sống chính là những giới hạn cậu tự đặt trong đó.

Đặt tay lên trán mình, cô ta bảo:

-Tất cả tùy thuộc ở đây, chờ để hiện ra.

-Còn nữa sao?

Aja cười lớn:

-Pendragon, cậu mới chỉ bắt đầu mà.

Chương 9

NHẬT KÍ #13

(TIẾP THEO)

VEE LOX

(@Phantom1340 type)

Mình bàng hoàng đi quanh phòng khách. Hay đúng hơn, mình đi quanh ảo ảnh phòng khách nhà mình. Tuy nhiên cảm giác bàng hoàng là thật, không phải ảo giác. Mình vuốt ve lưng ghế dài và cảm thấy chất vải cô-tông mềm mại. Mình bật đèn bàn, đèn sáng. Mình cầm lên khung hình có tấm ảnh mình bế em Shannon mới sinh, chụp hôm nó từ bệnh viện về nhà. Tất cả đều bình thường và rất thật.

Aja nói:

-Không nên kinh ngạc. Vì tất cả đều đúng như những gì có sẵn trong trí óc cậu.

-Nhưng tôi có thể cảm nhận mọi vật. Tôi còn biết mùi vị thịt muối xông khói. Sao có thể như thế được.

-Cậu đã từng biết mùi vị của nó như thế nào, nên mùi vị của nó sẽ giống như thế. Đơn giản vậy thôi.

Đơn giản vậy thôi? Giỡn chặc? Với khả năng hình dung của mình, thì đây là chuyện xa-lắc-xa-lơ-mới-tới-được-cái-gọi-là-đơn-giản. Mình có cả tỉ câu muốn hỏi, nhưng mình chỉ hỏi một câu:

-Nếu gặp tai nạn, tôi có bị thương thật sự không?

-Không. Cậu sẽ cảm thấy đau nếu bị thương, và sẽ ở trong tình trạng đó cho đến khi cuộc nhảy hoàn tất. Cậu đang ở trong Nguồn Sáng Đời Sáng tại kim tự tháp. Không có gì xảy ra cho thể chất của cậu, tất cả chỉ nằm trong đầu cậu thôi.

-Vậy là tôi không thể... chết... hay bất cứ chuyện gì?

-Nếu cậu chết, cuộc nhảy chấm dứt.

Mình nhìn cái vòng bạc đã thành linh hiện ra như trò ảo thuật ngay khi mình nhớ tới Nguồn Sáng Đời Sống. Đưa tay lên, mình hỏi:

-Sao lúc đầu tôi không thấy cái vòng này?

-Mục đích của cuộc nhảy là làm cậu tự chìm đắm vào những trải nghiệm của mình. Cái vòng đó trên tay sẽ nhắc nhở cậu không có gì trong chuyện này là thật Chỉ khi nào cần, cậu mới nhìn thấy nó.

-Thật vậy sao? Giống như tâm trí tôi bảo cái vòng hiện ra?

-Chính xác. Tư tưởng cậu kiểm soát tất cả.

-Như vậy, chẳng hạn, tôi có thể ước một cái bánh pizza hiện ra? Hay một hồ bơi hiện ra trong ga-ra? Hay một tàu không gian hạ xuống vườn trước nhà để đưa tôi lên sao Hỏa?

Aja cười ha hả. Thật ngạc nhiên. Cô ta không hề tỏ ra bức bối. Có lẽ vì cô đang khoái khoe những gì Nguồn Sáng Đời Sống làm được:

-Chắc chắn là được, nhưng chỉ khi nào những thứ đó đã từng xảy ra. Nguồn Sáng Đời Sống được thiết kế để tạo ra những trải nghiệm hoàn hảo. Một kinh nghiệm hiện thực. Cậu không thể tự nhiên mọc cánh mà bay. Tâm trí cậu không cho phép, vì cậu biết chuyện đó không thực sự xảy ra. Cậu được điều khiển bằng qui luật thực tiễn. Nhưng phải là một thực tiễn hoàn hảo.

Xích lại gần mình, cô ta chạm nhẹ vào nút giữa trên chiếc vòng của mình. Đỉnh đồng. Chuông cửa trước reo. Má bước vội ra từ bếp. Vừa ra mở cửa vừa hỏi:

-Con chờ ai hả Bobby?

Mình nhún vai. Mình chẳng chờ đợi ai và... bất cứ điều gì. Khi bà mở cửa, mình thấy một anh chàng giao hàng của tiệm bánh pizza Domino.

Anh ta oang oang nói:

-Pepperoni (Pepperoni: Tên loại pizza xúc xích bò và heo rắc thêm tiêu.) cỡ lớn, thêm phô mai.

Má liếc mình:

-Hèn gì con không thích ăn điểm tâm.

Vừa trả tiền bánh má vừa nói:

-Con có biết ăn mấy thứ này vào sáng sớm là gớm ghiếc lắm không?

Mình ngắc ngư:

-Dạ... biết.

Nhưng má mỉm cười bảo:

-Được, con có thể ăn, vì hôm nay là ngày thi đấu. Nhưng đừng đưa cho ba, em Shannon, hay con Marley. Vào bếp mà ăn.

Má cầm cái bánh trở vào bếp. Bà không nói gì về Aja. Mình lẩm bẩm:

-Nguồn Sáng Đời Sống đọc được tư tưởng mình.

-Tôi đã nói với cậu rồi mà.

-Vì sao cô nhấn cái nút giữa? Nó có tác dụng gì?

-Cái nút này tiến bộ hơn một chút. Khi khởi sự nhảy, tôi đã bảo cậu hãy nghĩ đến một nơi chốn mà cậu muốn có mặt tại đó. Nguồn Sáng Đời Sống đọc những ý nghĩ đó và tạo ra ngôi nhà này và gia đình cậu. Đó là bước nhảy căn bản. Nút giữa này chỉ được sử dụng khi cậu muốn thay đổi. Chẳng hạn như, nếu gia đình muốn đi dã ngoại nhưng trời lại mưa. Cậu chỉ cần nhấn nút, giông gió sẽ tan biến hết. Hoặc cậu muốn một người bạn cũ là một thành viên trong cuộc nhảy. Hãy nghĩ đến người đó, nhấn nút, họ sẽ xuất hiện.

-Giống như điều chỉnh những cảm nghiệm.

-Chính xác là như thế. Nhưng nút đó còn có đặc tính bảo toàn. Khi lần đầu vào cuộc nhảy, Nguồn Sáng Đời Sống tạo ra môi trường cậu đang nghĩ tới. Ngay khi vào trong môi trường đó, Nguồn Sáng Đời Sống chỉ phản ứng với những gì đang thật sự xảy ra. Vấn đề là, cậu không thể kiểm soát được từng tư tưởng chọt nảy ra trong đầu. Rất có thể, cậu chọt nghĩ đến là đang

ở trên một con thuyền. Nhưng Nguồn Sáng Đồi Sống sẽ không làm bất cứ điều gì, trừ khi cậu nhấn nút giữa. Nếu không nờ có nút đó, sẽ có quá nhiều thông tin từ não đưa tới, làm rối loạn cuộc nhảy.

-Nếu bây giờ tôi đang nghĩ là mình đang leo núi...

-Thì sẽ không có gì xảy ra. Trừ khi cậu nhấn cái nút đó, một người bạn sẽ xuất hiện, cho cậu biết anh ta sắp có một chuyến đi lên núi và rủ cậu cùng tham gia.

-Quá tuyệt!

-Đó là một cách diễn đạt.

-Nhưng cô đang ở đâu? Ý tôi là, Nguồn Sáng Đồi Sống không đọc tư tưởng cô, đúng không?

-Tôi là phader của cậu trong cuộc nhảy. Có nhớ trung tâm chúng mình đã đi qua trên đường vào kim tự tháp không? Tôi ngồi trong một trong những phòng kiểm soát nhỏ đó, quan sát cuộc nhảy của cậu.

Mình kêu lên:

-Những máy chiếu phim video đó hả? Chúng cho cô thấy những gì người nhảy đang trải qua?

-Đúng vậy. Các phader giám sát những cuộc nhảy, để bảo đảm mọi thứ được tốt đẹp. Thú thật, đó là một công việc chán ngắt. Hiếm có trục trặc nào xảy ra. Họ hoàn mới có người nhảy cần vài sự giúp đỡ, như vòng kiểm soát của họ cần thay thế, hoặc gặp vài vấn đề nho nhỏ, chúng tôi được gửi ngay vào cuộc nhảy. Nhưng chúng tôi không thể là một thành viên nhập cuộc, nếu người nhảy không nhấn nút trái. Cậu không nhấn nút đó, thì tôi đã không thể tham gia cùng cậu được.

-Như vậy cô có thể điều hành cuộc nhảy lúc này không?

-Không. Tôi chỉ là một khách mời.

Má đứng ngay cửa phòng khách, hỏi:

-Bobby, con có thể ăn pizza trước khi nó đóng băng lại không?

-Dạ, để con nói chuyện xong với người bạn này đã.

Mình không biết giải thích với má vụ Aja làm sao đây. Má nhìn mình, về lạ lùng:

-Con có muốn mẹ hâm pizza lại cho con không?

Aja cười tủm tỉm:

-Má cậu không thể thấy tôi được đâu. Tôi không phải là thành viên trong cuộc nhảy này.

Sao ghê quá vậy? Aja giống như một bóng ma! Quá nhiều qui luật đối với kinh nghiệm quái đản này. Mình nói lớn:

-Không cần đâu, má. Con ra ngay đây.

Má ngần ngừ, rồi quay đi. Mình hỏi Aja:

-Vậy bây giờ tôi phải làm gì?

-Bất cứ thứ gì cậu muốn. Hình như cậu sắp có cuộc thi đấu gì mà?

-Phải. Đấu bóng rổ. Tôi có thể chơi bóng không?

-Nếu cậu muốn.

-Ôi! Tuyệt vời! Cuộc đấu kéo dài chừng bao lâu?

-Đừng lo chuyện đó. Vui vẻ đi. Khi nào cậu trở lại, chúng ta sẽ bàn về vấn đề lớn hơn.

Tiếng Shannon nóng nảy giục:

-Lẹ lên, anh Bobby.

Nó đứng ngay cửa phòng khách, hai tay chống cạnh sườn, vẻ đầy bức bối vì mình làm bê trễ cuộc đấu. Mình nhìn nó, bảo:

-Anh tới ngay đây.

Mình quay lại Aja. Cô ta đã biến mất. Cái vòng bạc của mình cũng mất tiêu luôn. Chính xác hơn là mình không nhìn thấy nó nữa. Trong một thoáng mình không biết chắc phải làm gì, nhưng rồi mình quyết định, nếu muốn tìm hiểu tất cả về Nguồn Sáng Đời Sống, thì phải đồng hành cùng chương trình. Mà nếu chương trình chỉ là chơi với quả bóng tròn thì có gì tệ lắm đâu. Vì vậy mình quyết định chạy vào bếp, ngón ngấu cái bánh pizza ngon nhất trần đời. Nhưng còn tuyệt vời hơn thế nữa, là mình được gia đình đoàn tụ. Shannon ríu rít khoe những trò chơi trong trường; ba phàn nàn về những bài báo mà ông không thể tìm ra cảm hứng viết; má báo tin được thăng chức trong thư viện. Tất cả đều quá... tuyệt vời. Mình đã ở nhà. Chỉ một điều cay đắng là mình không thể nói cho gia đình biết bất cứ điều gì về mình. Mình nghĩ, có nói ra điều gì cũng chỉ tổ làm hỏng toàn thể ảo ảnh này, vì vậy mình im lặng. Hơn nữa, mọi người vẫn bình thản, chẳng ai hỏi bất cứ điều gì.

Sau bữa điếm tâm, cả nhà lên xe cùng đến nơi mình thi đấu bóng rổ. Mình đã được chơi bóng với Spader trên Trái Đất Thứ Nhất – khi tụi mình cùng nhau truy lùng Saint Dane tại đó – nhưng không thể nào so sánh được với chuyện được mặc đồng phục, năm chọi năm trong phòng thể thao. Lần cuối cùng mình được đấu chính thức là chơi cho đội trung học cơ sở Stony Brook. Nếu không rời khỏi nhà thì bây giờ mình đã được chơi trong đội trường trung học phổ thông Davis Gregory. Vấn đề là, tư tưởng của mình sẽ hướng cả nhà tới đâu? Trung học cơ sở hay trung học phổ thông?

Ba lái xe tới trung học phổ thông Davis Gregory. Trước kia mình đã từng tới đó, thậm chí còn đấu trong trận chung kết giải thành phố trong phòng thể thao của trường, vì vậy mình biết nơi này. Tách khỏi gia đình, mình tới thẳng phòng thay quần áo. Không biết sẽ thấy gì tại đây. Trong một thoáng, mình cảm thấy giống như trong một giấc mơ: người ta mơ thấy bước vào phòng thi, và thành linh nhận ra là chưa bao giờ đến lớp học này. Nhưng mình không hoảng sợ. Vì dù sao Nguồn Sáng Đời Sống có nhiệm vụ tạo ra một trải nghiệm hoàn hảo, đúng không?

Đúng như vậy. Bước vào phòng, mình run lên khi thấy tất cả đồng đội của

mình từ trường Stony Brook. Nhưng họ không mặc đồng phục vàng của đội Wildcats của trường. Họ mặc màu đỏ của đội Cardinals, trường Davis Gregory. Mình vẫn ước ao được chơi trong đội hình Cardinals. Giấc mơ của mình... một cách bình thường. Như mình chưa từng bao giờ xa họ. Còn mình thì muốn ôm hôn tất cả, và nói với các bạn ấy rằng mình đang ngây ngất vì được gặp lại họ. Nhưng mình vẫn phải tỏ ra bình thản. Với lý do nào đó, mình biết ngay tử nào của mình. Trong tủ treo sẵn cái áo Cardinals với con số của mình: 15. Lật lưng áo, mình thấy trên số áo là hàng chữ thêu: PENDRAGON.

Khi nhớ lại và phân tích những gì đã xảy ra, mình có thể hình dung vì sao Nguồn Sáng Đời Sống làm được những gì đã làm. Nhưng lúc đó, mình hoàn toàn chấp nhận sống cùng ảo ảnh. Thậm chí biết chuyện gì đang xảy ra, mình không quan tâm. Không biết có phải do Nguồn Sáng Đời Sống gây ra, hay do chính tâm trí mình hướng dẫn mọi chuyện, nhưng dường như mình quên là đang nằm trong kim tự tháp mênh mông và tư tưởng đang chìm đắm qua một cái máy vi tính. Lúc đó mình chỉ biết, mình đang thật sự ở trong phòng thay đồ.

Quang cảnh hội trường thật dễ sợ. Khán đài đông kín người, rung chuyển như trong một giải vô địch. Nhịp trống trận dồn dập. Hai đội cổ vũ hâm nóng hai bên sân nhà. Đội Black Knights của trường Easthill là đối thủ cân sức cân tài với chúng mình. Đội mình ra sân với năm cầu thủ từ trường Stony Brook: mình, Jimmy Jag, Crutch, Petey Boy và Joe Zip. Ôi, mình nhớ các cậu ấy biết bao! Như thường lệ, huấn luyện viên Darula ngồi trên ghế, rất tự tin. Khi từ phòng thay áo bước ra sân, bụng mình có một cảm giác quen thuộc. Rộn rạo. Trước khi vào trận, bụng mình luôn sôi lên từng hồi. Đó là dấu hiệu mình đã sẵn sàng.

Và, trời ạ, mình đã thực sự được chơi bóng!

Mình rất sung ngay từ cú phát bóng mở màn. Là một hậu vệ làm bàn, mình có khả năng ném bóng và ghi điểm, nhưng trận đấu hôm nay không có vẻ gì là kỳ lạ. Mọi thứ rất ấn ý. Tụi mình tác chiến cùng nhau như một đội lý tưởng tuyệt vời. Hầu hết những cú ném của mình đều lọt lưới. Dù vậy,

mình không phải là người ghi bàn đầu. Ô không. Mình chỉ lừa bóng loanh quanh. Không cần nhìn, mình chuyền cho Joe Zip, cậu ấy thả bóng ngay vào rổ. Có mấy trái mình ném vòng qua cho Crutch, cậu ấy có khả năng nhảy cao để dội bóng vào rổ. Nhiều lần mình cướp được bóng và chạy tấn công như một cầu thủ nhà nghề. Một trận đấu như mơ. Ừa, chính xác vậy đó.

Tụi mình cũng không thắng tuyệt đối 100 điểm đâu. Trận đấu rất sát rạt, vì vậy càng thêm sôi nổi. Khi chỉ còn vài giây cuối, thật sự đội mình bị kém đối phương hai điểm. Jimmy Jag chuyền cho mình một quả bật tường, mình xé đường, và khi mình chuẩn bị làm một cú ném nghiêng sát rổ lưới, thì bị trung phong đối phương phạm lỗi. Oa, hai bạn đoán ra chuyện gì rồi chứ. Hai điểm thua, kim đồng hồ đang chạy nốt vài giây cuối cùng của trận đấu, và mình đang đứng trước vạch ném phạt! Đã quá! Đứng ngay vạch, mình chống tay mạn sườn, thở hồng hộc. Khiếp thật!

Nhìn quanh đám đông, mình thấy mọi người đứng bật dậy, cổ động cho mình. Trọng tài ném cho mình quả bóng. Mình đẩy nhẹ bóng, khụy gối, nhắm rồi... ném. Quả bóng bay vút vào rổ. Đám đông như hóa rồ. Mình chờ một giây để hưởng niềm vui đó, trước khi ném quả thứ hai. Mình nhìn tất cả những gương mặt đang hồ hởi đó. Có những người mình nhận ra, có những người mình chưa thấy bao giờ. Nhưng tất cả đều đang hoan hô mình.

Rồi mình nhìn thấy một điều làm cho giây phút đó càng tuyệt vời hơn: Ngồi trên hàng ghế phía sau chỗ ngồi của đội mình là ba má và em Shannon. Không chỉ có vậy. Mark, bạn ngồi ngay sau gia đình mình, kế bên là Courtney. Tất cả đều đang vỗ tay, cổ vũ. Đó là khoảnh khắc tuyệt vời nhất mà mình có thể tưởng tượng được.

Trọng tài ném bóng cho mình. Đám đông chợt im lặng như tờ; mình ném bóng và... Oa!, quá đẹp! Tiếng chuông vang lên. Tụi mình sẽ chơi thêm giờ. Vừa chạy tới chỗ ngồi, mình vừa nhìn lên hai bạn. Hai bạn đều như đang phát điên lên. Không thể nào tưởng tượng nổi một kịch bản hay hơn thế. Thử nghĩ đi, từ những gì mình hiểu biết về Nguồn Sáng Đời Sống, thì đó chính xác là kịch bản mình đã tưởng tượng ra.

Quản lý đội quảng cho mình cái khăn tắm và mình ngồi xuống ghế thờ. Mình lau mồ hôi mặt và cũng để che nụ cười toe toét. Đúng lúc đó mình nghe một giọng nói mà mình chẳng muốn nghe chút xíu nào. Kẻ phá bình hỏi:

-Vui chứ?

Nhìn lên, mình thấy Aja ngồi ngay bên cạnh. Phải mất một giây mình mới nhớ cô ta là ai. Mình chẳng ưa vụ này chút nào. Mình không muốn cô ta ở đây. Nhất là lúc này. Cô ta sẽ làm hỏng hết mọi chuyện.

Aja nhìn quanh đám đông đang gào thét, nói thêm:

-Wow! Cậu thật sự thích thú cảnh huyền ảo quen thuộc này hả?

-Ừ. Thì sao nào? Đó là sự mơ tưởng của tôi. Tôi muốn làm gì thì làm, đúng không?

-Quá đúng. Nhưng vấn đề là: cuộc nhảy của cậu đã chấm dứt.

Mình la toáng lên:

-Cái gì? Chấm dứt sao được. Tụi tôi sắp chơi thêm giờ mà.

Cô ta nhún vai, tỉnh bơ:

-Xin lỗi. Tôi nói rồi, cuộc nhảy đã được định giờ.

Mình xuống giọng năn nỉ:

-Cho mình thêm hai mươi phút nữa đi.

-Rất tiếc là không được. Hơn nữa, kết thúc lúc này là tốt. Cuộc thuyết trình như thế là đủ hoàn hảo rồi.

-Kết thúc ngay lúc này mà hoàn hảo nổi gì?

Mình phàn nàn, rồi nhìn cái vòng bạc đã xuất hiện lại trên tay. Nút phải đang nhấp nháy đỏ. Thấy mà ghét.

Aja nhặt cái khăn tắm khác, quảng cho mình, ra lệnh:

-Lau mặt đi, ướt đầm mồ hôi rồi kia.

Mình cầm khăn, lau mặt. Nhưng vừa buông khăn xuống, mình khiếp đảm thấy hai mắt mù tịt. Ít ra thì hình như vậy, vì phòng thể thao bỗng đen kịt. Tệ hơn nữa, hai tai mình điếc đặc. Mới một giây trước, nơi này rầm rầm tiếng la hét của hàng trăm người hâm mộ cuồng nhiệt. Bây giờ như có ai vừa ngắt điện máy ti-vi. Tất cả chỉ còn là im lặng và bóng tối. Mình hoàn toàn mất phương hướng cho đến khi một giọng bình tĩnh, quen thuộc cất lên, kéo mình về thực tế:

-Thư giãn đi, Pendragon. Không có gì ghê gớm đâu. Cậu đang ra khỏi cuộc nhảy.

Là giọng của Aja. Mình nhận ra sự thật. Mình không điếc, cũng chẳng mù. Mình đang nằm trong cái ống tối thui, lặng ngắt.

Aja bảo:

-Cứ nằm im mấy phút. Tôi sẽ ở ngay đó để đưa cậu ra.

Trong mình tràn ngập đủ thứ cảm xúc. Trước hết, mình tức giận. Nguồn Sáng Đời Sống vừa cho mình một món quà bất ngờ nhất, để rồi lấy lại ngay. Nhưng mình vẫn cảm thấy sôi nổi vì cuộc thi đấu. Cơ thể mình không mệt mỏi, vì thật sự mình đã không làm gì. Nhưng cảm xúc vẫn còn nguyên. Mình có thể nhớ lại cảm giác ngậy ngát hồi hộp khi ném phạt. Nhưng trên hết, mình buồn. Mới chỉ được ném trái chút xíu niềm vui được trở lại gia đình. Tất cả dường như quá thật, càng chỉ làm mình nhớ nhà hơn.

Khi ánh sáng tràn vào ống, mình nghe một âm thanh nho nhỏ. Cái đĩa bạc sau đầu mình rút lại vào tường. Mình không hề nhúc nhích một phân từ lúc bị nhốt vào đây. Mình đã “nhảy” vào một cái máy vi tính có khả năng tái tạo tư tưởng. Mình cảm thấy một chuyển động nhẹ, cái bàn trượt ra khỏi ống. Điều đầu tiên mình thấy là Aja. Cô ta đứng tại bảng kiểm soát, nhìn xuống mình, hỏi:

-Cảm thấy sao?

-Cám ơn nhiều. Cảm thấy cần thêm hai mươi phút nữa.

-Tôi mừng là đã kết thúc như vậy, vì cuộc nhảy chỉ để giúp tôi minh họa điểm chính của vấn đề tôi cần phải làm.

-Vấn đề gì?

Cô chưa kịp trả lời thì tiếng còi báo động vang lên. Ít ra thì mình nghĩ đó là còi báo động. Tiếng còi lanh lảnh, kéo dài vang vọng khắp kim tự tháp. Aja vội nhìn vòng tay. Mình hỏi:

-Chuyện gì vậy?

-Y tế gọi. Ngay trong khu này.

Giọng Aja đột nhiên rất nghiêm túc. Không giải thích gì thêm, cô gài chốt cửa. Vẫn còn hơi chóng mặt sau cuộc nhảy, nhưng mình rất muốn biết chuyện gì xảy ra, vì vậy mình quăng chân khỏi bàn và đứng dậy. Lúc đầu hơi chao đảo, nhưng chỉ một giây sau mình đã có thể chạy theo Aja.

Phóng ra khỏi cửa, mình suýt lao đảo lại, khi đập vào mình là khung cảnh bên trong kim tự tháp mênh mông. Cứ như vừa choàng tỉnh ngủ. Cố lấy lại phương hướng mình nhìn sang hai phía. Aja đang co giò chạy gấp dọc hành lang. Mình ráng sức đuổi theo cô ấy.

Phía trước, đèn đỏ nhấp nháy trên cánh cửa một phòng nhỏ. Chẳng cần là thiên tài cũng biết còi báo động phát ra từ đâu. Aja chưa tới được cửa đó, mình thấy một vedder áo đỏ chạy ngược chiều tới cô.

Aja hỏi:

-Phader của người nhảy này đâu?

-Tôi không biết.

Cả hai vào phòng có đèn báo động. Mình chạy lại, ngó vào. Aja đứng tại bảng kiểm soát, hấp tấp bấm các nút. Một giây sau, tiếng còi im bật. Tay vedder lo lắng nói:

-Còi liên tục mà không thấy ký hiệu gì.

-Người nhảy muốn ngưng giữa chừng sao?

-Không. Sinh lực anh ta thành linh ngừng bật.

Một giây sau, cái đĩa bạc trên tường mở ra và cái bàn xuất hiện cùng một người nằm trên. Tay vedder săn sóc người đó ngay. Đó là một người đàn ông trạc tuổi ba mươi. Ông ta chẳng có vẻ gặp rắc rối gì cả. Trông ông ta như đang ngủ rất yên lành. Anh chàng vedder đặt một thiết bị, giống như một máy chơi điện tử cầm tay, lên ngực người đàn ông, rồi kiểm tra chỉ số. Một giây sau, anh ta lấy thiết bị ra, lắc đầu buồn rầu:

-Quá muộn rồi.

Bước vào phòng, mình hỏi:

-Quá muộn? Anh nói “quá muộn” là sao?

Aja nói ngay:

-Pendragon, cậu nghĩ anh ta định nói gì nữa? Ông ấy chết rồi.

Ôi, không bao giờ mình ngờ tới chuyện này. Mình thần thờ hỏi:

-Tôi tưởng vụ này rất an toàn.

Aja nóng nảy:

-Đúng thế. Nhưng đôi khi... cũng phải có chuyện xảy ra chứ.

Tay vedder bước về phía cửa. Aja hỏi:

-Anh đi đâu đó? Làm báo cáo đi!

-Không phải tôi. Tôi hết ca rồi. Để người lên ca làm. Tôi đi nhảy đây.

Anh ta ngạo mạn đáp, rồi ra khỏi phòng. Đồ đều. Một người vừa chết trong ca trực của hắn, vậy mà mối quan tâm duy nhất của hắn lúc này chỉ là cuộc nhảy vào ảo ảnh.

Mình hỏi:

-Aja, chuyện gì đã xảy ra vậy?

Cô tỏ ra rúng động, cố tập trung suy nghĩ:

-Mình không biết. Chúng ta phải xem lại hồ sơ các cuộc nhảy của ông ấy. Trong kim tự tháp có hàng mấy ngàn người. Thỉnh thoảng họ chết vì những nguyên nhân tự nhiên. Nhưng...

-Nhưng sao?

-Nhưng bây giờ xảy ra thường xuyên hơn.

Aja trả lời trong tiếng nấc.

Mình không chịu nổi âm thanh này. Cô nói tiếp:

-Cậu đã thấy phần tốt đẹp nhất của Nguồn Sáng Đời Sống. Đó là một phương tiện tuyệt vời đem lại niềm vui cho người dân Veelox. Nhưng nó cũng có mặt yếu. Cậu sẽ thấy điều đó trong lần nhảy sau.

Mình chấm dứt nhật ký này tại đây. Trong thời gian Aja khám nghiệm tử thi, cô ta để mình một mình trong phòng khác với cái máy thu lạ thường này. Mình muốn được tham dự cuộc điều tra của họ, nhưng Aja không biết phải cắt nghĩa với họ mình là ai. Mình tò mò muốn biết họ đi đến kết luận gì. Ngay sau khi xong công việc, Aja sẽ đưa mình về nhà cô ta. Vậy là ngày mai Aja sẽ cho mình biết thêm về thành phố Rubic.

Nhưng sự thật là, mình không đến đây để ngắm cảnh, để tìm hiểu những điều kỳ diệu của Nguồn Sáng Đời Sống, hay dạo phố hoặc du hành vào thế giới ảo của mình. Mình tới đây là để khám phá chuyện quái quỷ gì Saint Dane đã đem đến lãnh địa này. Sau khi được thấy những gì xảy ra trong cuộc nhảy, mình cảm thấy thật khó chịu, vì mới chỉ được trải qua một thoáng bắt đầu.

Vì vậy mình kết thúc nhật ký #13 tại đây. Mình “thoát” nha. Khi thu hình nhật ký #14, mình sẽ có thêm nhiều giải đáp để kể cho hai bạn. Tạm biệt. Nhớ hai bạn nhiều.

CHẤM DỨT NHẬT KÍ #13

Chương 10

TRÁI ĐẤT THỨ HAI

(@ Phantom1340 type)

Sau cái vẫy tay chào vội vã, hình ảnh Bobby biến mất trong chớp mắt, để Mark và Courtney lom lom nhìn vào không gian trống rỗng trong xưởng mộc của cha cô. Cả hai không thốt được một lời. Chúng vừa thấy chính Bobby kể lại câu chuyện của nó. Y hệt như Bobby đứng trước mắt bằng xương thịt.

Mấy giây sau Courtney mới thì thào:

-Ôi... thật lạ thường.

-Mình không thể tưởng tượng Nguồn Sáng Đời Sống là thật được.

Vừa trầm ngâm nói, Mark vừa vớ tay cầm lên cái máy chiếu bằng bạc nhỏ cỡ tám thẻ tín dụng. Nó lật qua lại trong bàn tay, sẫm soi:

-Mình cũng không thể tưởng tượng nổi có một thứ như thế này.

Courtney hỏi:

-Bạn có nghĩ là Saint Dane đã ngấm ngấm phá hoại Nguồn Sáng Đời Sống không?

-Mình cũng đoán vậy. Nhưng mình cũng cá là không chỉ đơn giản như thế đâu. Trời! Phải chi mình được thử một lần.

-Bạn sẽ làm gì?

-Cả triệu thứ. Cưỡi ngựa. Mình vẫn mơ được cưỡi ngựa mà. Mình sẽ lái máy bay, chơi trong một ban nhạc rock, tham gia cuộc chạy marathon New York.

-Nhưng tất cả những thứ đó có thể thực hiện được mà.

Mark nhún vai. Với nó, tất cả những chuyện đó đều ngoài tầm tay. Nó hỏi Courtney:

-Còn bạn sẽ làm gì?

Không chút ngập ngừng, Courtney nói ngay:

-Mình sẽ đá cho mây đưa trong đội bóng tóe khói luôn.

-Cũng vậy thôi. Bạn có thể thực hiện được chuyện đó mà.

Giống Mark, Courtney chỉ nhún vai. Cô quá thiếu tự tin. Chuyện hạ bất kỳ đối thủ nào trong đội dường như chỉ là chuyện hão huyền. Mark lại nhìn cái máy chiếu. Một ý nghĩ thoáng trong đầu làm nó nhúu mày.

Courtney hỏi:

-Chuyện gì vậy?

Mâm mê thiết bị bằng bạc, Mark lo âu nói:

-Đây là một sai lầm. Đáng lẽ Bobby không nên gửi cái máy này cho chúng mình.

-Tại sao lại không nên? Đọc nhật ký kiểu này đã hơn chứ.

-Nhưng cậu ấy không được phép xáo trộn các thứ từ lãnh địa này qua lãnh địa khác. Điều đó hoàn toàn trái qui tắc.

Courtney đề nghị:

-Chúng ta sẽ bỏ nó vào hộp an toàn trong ngân hàng. Sẽ không có ai thấy được.

-Ý kiến hay. Ngày mai, tan trường mình sẽ tới ngân hàng ngay. Trời đất, sao Bobby lại không nghĩ đến vụ này?

-Có thể là vì người ta không dùng giấy tại Veelox. Cậu ấy chỉ có mỗi một cách này để gửi nhật ký thôi.

-Lại nữa, chuyện này có thể gây ra...

Nhăn của Mark bắt đầu xoắn vặn. Nó ngừng nói, đưa tay lên. Courtney kinh ngạc:

-Bạn đùa sao? Lẹ quá vậy!

Thộn người nhìn chiếc nhẫn, Mark lắp bắp:

-Có vẻ khang khác.

Nó vội vàng rút nhẫn, đặt lên bàn. Courtney đứng kế Mark. Hai đứa chăm chú nhìn cái nhẫn. Bình thường khi nhật ký của Bobby tới, mặt đá xám trở nên trong suốt. Vành nhẫn nói rộng và nhật ký hiện ra trong ánh sáng và tiếng nhạc. Nhưng lần này không giống thế. Mặt đá xám không thay đổi. Mà một thứ khác thay đổi.

Khắc trên thành nhẫn và quanh mặt đá là một loạt mẫu tự kỳ lạ. Mỗi ký hiệu đều khác nhau và là những kiểu mẫu không rõ ràng. Lần đầu tiên nhận được chiếc nhẫn này, Mark đã truy tìm trên mạng, hy vọng là sẽ giải mã được. Nhưng nó đành bó tay. Sau cả trăm lần tìm kiếm, Mark chỉ biết chắc một điều: những ký hiệu đó không có mối tương quan nào với ngôn ngữ hay văn hóa trên Trái Đất.

Bây giờ một trong những ký hiệu đó bắt đầu lóe sáng. Cứ như trong nhẫn có một ngọn đèn, chiếu qua đường khắc chạm. Ký hiệu đang sáng lên chỉ là một nét nguyệt xích ngoặc với một đường thẳng xuyên qua. Mark và Courtney ngẩn người nhìn, khi sau cùng cái nhẫn cũng bắt đầu sáng lên.

Mark hỏn hển nói:

-Mình nghĩ sắp có chuyện xảy ra.

Cái nhẫn không nói rộng như mọi khi. Nhưng hai đứa nghe thấy những nốt nhạc du dương quen thuộc. Rồi ánh sáng từ ký hiệu tỏa sáng khắp phòng, phút chốc làm Mark và Courtney lóa mắt. Một giây sau hai đứa nhìn lại cái nhẫn. Như mọi khi, sự kiện đó chấm dứt rất nhanh. Nhẫn trở lại bình thường. Không còn ánh sáng, không tiếng nhạc, không có gì bất thường...

Ngoại trừ vật cái nhẫn vừa chuyển tới. Đó không phải là nhật ký, mà là... một phong bì. Một phong bì cũ bình thường, màu trắng. Một phong bì đúng kiểu Trái Đất Thứ Hai.

Courtney hỏi:

-Cái gì vậy?

-Một bao thư.

Courtney trợn mắt:

-Sao Bobby lại gửi cho chúng mình một bao thư?

Mark thận trọng cúi xuống, nhặt phong bì lên, quan sát. Chẳng có gì khác lạ cả. Phong bì được niêm phong. Không có chữ nào bên ngoài. Courtney gạt đầu khịch lệ. Mark cẩn thận xé bao thư, cố không để nó rách toạc ra. Bên trong là một mảnh giấy trắng.

Mark bảo:

-Mình không nghĩ là của Bobby gửi.

Courtney nhìn tờ giấy với những chữ viết tay. Rõ ràng không phải nét chữ của Bobby. Bobby viết kiểu chữ cổ, bay bướm. Còn đây là kiểu chữ thường, đơn giản. Trông nét chữ có vẻ rồi, như tay người viết không được vững vàng. Thông điệp rất đơn giản. Chỉ là một địa chỉ.

Mark đọc lớn lên:

-Bốn trăm hai mươi chín, khu Amsterdam. Căn hộ Năm-A. Thành phố New York. Bạn quen ai sống ở đây không, Courtney?

-Không. Sao Bobby lại gửi một địa chỉ mà không giải thích gì thêm há?

Mark bỗng ngược lên, như vừa nảy ra một ý nghĩ. Courtney vội hỏi:

-Chi vậy?

Nửa như hỏi chính mình, nửa như hỏi Courtney, Mark lẩm bẫm:

-Có thể như thế không?

Courtney càng thêm sốt ruột:

-Có thể như cái gì?

Nhìn địa chỉ rồi lại nhìn cái nhãn, Mark nói:

-Có thể là về chuyện phụ tá không?

Courtney xụ mặt. Đó không phải là câu trả lời mà cô muốn nghe. Ngồi phịch xuống ghế, cô hỏi:

-Cậu vẫn còn đeo đuổi chuyện đó sao?

Mark trở nên hăng hái:

-Mình đã yêu cầu Bobby tìm hiểu về phụ tá. Có lẽ đây là cách cậu ấy chỉ cho mình đúng hướng đi.

Courtney gắt:

-Mình không muốn nghe chuyện này.

Mark gắt lại:

-Bạn hứa là sẽ suy nghĩ vấn đề này mà.

-Nghĩ rồi. Và mình quyết định không nghe nữa.

-Nhưng đây là cơ hội để chúng ta giúp Bobby thực sự.

-Mark này, tôi có quá đủ chuyện phải lo rồi.

Mark không rút lui, nó hỏi mĩa:

-Chuyện gì? Bóng đá hả?

Cứ như Mark vừa vung vẩy dải khăn đỏ trước một con bò mộng đang phẫn nộ. Courtney nháy dựng lên:

-Ừa, bóng đá đó!

Nếu là trước kia, chắc Mark đã đầu hàng trước cơn giận dữ của Courtney. Nhưng lần này thì không. Nó giữ vững lập trường:

-Sao bạn có thể chỉ quan tâm tới mấy môn thể thao ngớ ngẩn đó, trong khi có biết bao điều quan trọng hơn đang xảy ra chứ?

-Nhưng nó quan trọng với tôi!

Mark tấn công:

-Nhưng dù sao nó cũng chỉ là một trò chơi thôi!

-Không chỉ là trò chơi. Cậu không thấy sao, Mark? Tôi chưa hề thất bại. Chưa bao giờ. Cậu không hiểu được đâu!

Mark đành giọng:

-Vì sao? Vì mình là kẻ đã từng quen với thất bại chứ gì?

Courtney cố bình tĩnh nói:

-Xin lỗi. Mình không có ý nói vậy đâu.

Ngồi lại xuống ghế, cô hít một hơi thật sâu, nói tiếp:

-Không chỉ là chuyện bóng đá. Bạn biết không? Mỗi người đều lãnh một vai trò. Một đặc điểm. Một cá tính. Tôi thích vai trò của mình. Tôi thích được mọi người ngưỡng mộ. Nhưng sau những gì xảy ra trong mấy ngày vừa qua, tôi bắt đầu nghĩ, có lẽ tôi không là con người như tôi vẫn tưởng.

Giọng Mark đầy thông cảm:

-Bóng đá chỉ là một trò chơi thôi mà, Courtney.

-Phải. Có thể là vậy. Nhưng ai biết được ngày mai sẽ ra sao? Đây là lần đầu mình không tin tưởng vào chính mình. Chưa từng có.

Mark suy nghĩ một lúc, rồi dọn dẹp máy chiếu và bao thư vào ba-lô, nói:

-Xin lỗi, Courtney. Mình đang nghe những gì bạn nói về vai trò và đủ thứ. Mình luôn nghĩ vai trò của mình là một thằng khờ, để mọi người đem ra làm trò cười. Nhưng bây giờ thì mình bắt đầu nghĩ mình không đến nỗi tệ đến thế. Có thể bạn không là người như bạn tưởng, và điều đó có lẽ chẳng có gì tệ hại. Có thể điều đó có nghĩa là, bạn còn có nhiều chuyện quan trọng hơn để làm.

Courtney vụt nhìn Mark trong khi cậu chàng vừa tiến đến chân cầu thang vừa nói:

-Ngày mai là thứ Sáu. Mình sẽ bỏ cái này vào hộp an toàn trong ngân hàng. Thứ Bảy mình sẽ tới địa chỉ trong tờ giấy này. Hy vọng bạn sẽ đi cùng

mình, nhưng nếu bạn không đi, mình vẫn thông cảm.

Mark bỏ lại Courtney một mình dưới căn hầm.

Hôm sau, hai đứa không liên lạc với nhau. Mark gặp thầy Pike về chuyện câu lạc bộ Sci-Clops, và được thầy đưa cho một thời khóa biểu của những buổi hội nghị trong suốt học kỳ. Nó cố hăng hái đọc, nhưng không thể tập trung. Tâm trí nó chỉ dồn hết vào cuộc phiêu lưu lớn gần kề.

Tan trường, Mark tới ngân hàng Quốc gia Stony Brook. Cô Jane Jansen quát queo đưa nó vào phòng, nơi có hộp an toàn để nó cất cái máy chiếu nhỏ xíu bằng bạc, bên trong có nhật ký số 13 của Bobby. Nhưng nó giữ lại tờ giấy bí mật có ghi địa chỉ tại New York.

Còn Courtney, cô phải thi hành một quyết định cam go và xuống chơi cho đội hạng hai của trường. Kế hoạch của Courtney là tự chứng tỏ một cách thật xuất sắc, để huấn luyện viên Horkey phải đưa cô trở lại đội hạng nhất.

Mọi chuyện đã không diễn ra như vậy. Buổi tập hôm thứ Sáu cho thấy rõ cô là một trong những cầu thủ khá, nhưng chắc chắn không là giỏi nhất. Tuy nhiên Courtney sẽ không cam chịu chấp nhận số phận, cô sẽ nỗ lực để vươn tới kết quả tốt nhất. Ít ra là trong thời điểm này.

Hôm sau, thứ Bảy, Mark dậy sớm và nói với cha mẹ là sẽ đi xe lửa vào thành phố New York, để tới Bảo tàng Khoa học. Bây giờ nó đã đủ lớn để đi một mình. Đi xe lửa vào thành phố chẳng khó khăn gì. Nhà ga ngay cuối đại lộ Stony Brook, chỉ cách nhà Mark một đoạn đường ngắn. Nó kiểm tra lại lịch tàu, để thu xếp đón chuyến 8 giờ 05. Như vậy, nó sẽ tới nhà ga trung tâm khoảng 9 giờ sáng, thừa thời gian để tới địa chỉ ghi trên giấy, rồi trở về nhà trước bữa cơm chiều.

Mark đã hy vọng nhận điện thoại của Courtney, nhưng không thấy cô gọi, và nó sẽ không năn nỉ. Vì vậy, sáng sớm thứ Bảy, chỉ một mình nó đứng trên sân ga, sẵn sàng bắt đầu chương kế tiếp trong chuyến phiêu lưu đã được bắt đầu quá lâu, từ khi Bobby rời khỏi nhà lần đầu tiên.

Tàu vào ga, các cửa mở ra êm ru. Những ngày khác trong tuần, tàu sẽ chật

cứng người đi làm. Nhưng ngày thứ Bảy không mấy người đi xe lửa, nên trong toa gần như chỉ có một mình Mark. Nó chọn chỗ ngồi giữa toa, vì biết là nơi êm ả nhất khi tàu chạy. Ném ba-lô lên ngăn hành lý, Mark ngồi phịch xuống ghế.

Một tiếng nói ngay sau lưng nó:

-Sao vậy? Không muốn ngồi với mình hả?

Quay phắt lại, Mark thấy...

Courtney.

-Mình gọi đến nhà bạn, nhưng không kịp. Má bạn bảo, bạn đi chuyển tàu này. Mình lên trạm sau.

Mark e dè hỏi:

-Bạn có chắc muốn đi với tớ không đó?

-Không. Nhưng còn ai khác để bảo vệ bạn nữa chứ.

Courtney cười cười trả lời. Mark cũng toét miệng cười, chuyển chỗ xuống bên cạnh Courtney. Bây giờ chúng lại là một hội. Trên đường vào thành phố, hai đứa huyên thuyên đủ thứ chuyện, nhưng không dả động gì tới mảnh giấy bí mật. Không phải chúng né tránh vấn đề, nhưng vì chúng không biết sẽ gặp gì tại khu Amsterdam để có thể bàn tán.

Tới ga trung tâm, hai đứa tiến đến hầm tàu điện ngầm ngay. Courtney biết khu Amsterdam nằm trên phía đông Manhattan, vì vậy liếc qua bản đồ tàu điện ngầm, chúng biết chuyển đi sẽ mất hai mươi phút và chỉ đổi tàu một lần. Chẳng bao lâu sau, hai đứa đã từ ga ngầm dưới đất tiến lên khu Amsterdam. Mark đọc lại địa chỉ, số 429, và chúng đi về hướng bắc thêm hai dãy nhà nữa.

Sau cùng hai đứa đứng trước một chung cư cũ. Với dòng sông phía đông, quang cảnh nơi này giống một vùng ngoại ô xinh đẹp. Bên kia đường là một công viên, trẻ em chạy nhảy, ném banh. Mới là tháng Chín, lá chỉ vừa nhuộm sắc thu. Nhưng không khí ấm áp, bầu trời xanh thắm như đã chính

thu. Toàn cảnh thật an toàn, bình lặng.

Chỉ trừ Mark và Courtney là đang nóng lòng khám phá điều gì đang chờ chúng trong căn hộ số 5A. Hai đứa liếc vội nhau, rồi cùng bước lên cầu thang xi-măng dẫn lên lối vào. Cánh cửa đôi trông như phủ đến năm trăm lớp sơn đen. Mark vịn nắm đấm bằng đồng, mở cửa. Nó nhường Courtney vào trước. Bên trong còn lớp cửa nữa, nhưng... khóa chặt! Chỉ còn cách phải bấm chuông. Trên bức tường bên phải là một tấm bảng sắt xám xỉ, đầy đủ tên chủ hộ. Hai đứa rói rít tìm số 5A.

Vừa đọc tên Mark vừa bảo:

-Dorney. Chẳng có vẻ gì đáng sợ cả.

-Chứ cậu nghĩ phải gọi thế nào? Gọi là Bộ chỉ huy phụ tá chắc?

Đang bối rối, Mark cũng phải phì cười. Lom lom nhìn dòng tên kế bên nút chuông màu đen, không đứa nào vội vàng bấm. Mark hỏi:

-Tụi mình sẽ nói thế nào đây?

-Thế này được không: “Chào. Chúng tôi đến đây để được phỏng vấn cho vị trí phụ tá”.

Mark nhìn Courtney, cười gượng. Trước khi kịp thay đổi ý định, nó bấm chuông. Hai đứa đứng chờ, nhưng không có gì xảy ra. Courtney đoán:

-Hay họ đã đi làm công tác phụ tá rồi.

Mark bấm lần nữa. Êm ru. Nó bảo:

-Có lẽ chúng ta nên trở lại sau...

Từ ông nói kế bên, một giọng đàn ông khan khan:

-Chuyện gì?

Hai đứa nhìn nhau. Courtney bình tĩnh trước, trả lời:

-Thưa... ông Dorney phải không ạ?

-Ai đó?

-À... tên cháu là Courtney. Đi cùng bạn Mark. Chúng cháu thắc mắc là...

-Đi đi!

Người đàn ông quát lên, và ông nghe tịt mịt.

Courtney hỏi Mark:

-Làm sao bây giờ?

Mark lại bấm chuông. Giọng người đàn ông càu nhàu:

-Bán gì cũng không mua đâu!

Mark lễ phép nói:

-Chúng cháu không bán gì hết. Chúng cháu tới để nói chuyện với ông về...
ừm... Bobby Pendragon.

Không có tiếng trả lời. Mark và Courtney lại nhìn nhau. Vừa định bấm thêm lần nữa, nhưng Mark vội rút tay lại, vì tiếng chuông điện lạnh lạnh vang lên. Mark lo lắng hỏi:

-Cái gì vậy?

Courtney liếc nhìn cửa rồi đẩy nhẹ. Cánh cửa hé mở. Đứng chặn ngay lối ra vào để giữ cánh cửa mở, Courtney bảo:

-Ông ta báo cho tụi mình vào. Cơ hội cuối cùng đây.

-Đừng nói thế. Mình đổi ý bây giờ.

Hít nhanh một hơi, Mark bước vội qua Courtney, tiến qua cửa. Courtney đi theo, khép cửa lại.

Trạm kế tiếp: căn hộ 5A.

Chương 11

TRÁI ĐẤT THỨ HAI

(@ Phantom1340 type)

Chiếc thang máy kéo kẹt đưa hai đứa lên tầng năm. Mark và Courtney lo

lẳng nhìn những con số sáng đèn bên trên cửa thang, khi thang máy đi lên.
Courtney buột miệng:

-Lỡ là Saint Dane thì sao? Rất có thể hẳn... lừa tụi mình.

Mark căng thẳng không kém:

-Mình đã nghĩ đến chuyện đó. Nhưng vì sao hẳn phải bận tâm tới tụi mình?
Chúng mình chỉ là hai đứa nhóc thôi mà.

-Đúng rồi! Là hai đứa nhóc mà hẳn có thể dùng để uy hiếp Bobby.

Mark vội nhìn Courtney. Đúng. Nó đã quên nghĩ đến vụ này. Thang máy
lọc xọc ngừng lại và cửa mở. Hai đứa nên tiếp tục nữa không? Mark cố tỏ
ra tự tin:

-Nếu định tóm hai đứa mình, hẳn đâu cần bày trò rắc rối thế này.

Courtney gật, bước ra khỏi thang máy. Mark theo sát ngay. Hành lang phủ
thảm, trong có vẻ vui mắt. Cửa sổ hai bên rục rờ ánh sáng mùa thu. Dưới
mỗi cửa sổ là một cái bàn bày hoa rất dễ thương. Chắc là hoa giả, nhưng
cũng đủ làm ấm cúng nơi này. Không sang trọng, nhưng không đến nỗi tồi
tàn. Dọc hai bên hành lang có cả chục cửa của những căn hộ. Cửa nào cũng
có quả nắm đồng và một bảng sắt khắc số. Tất cả đều cùng sơn một màu
đen xỉ như cửa trước. Căn hộ "A" ngay bên phải thang máy.

Courtney hỏi:

-Tiến hay lùi?

Mark trả lời bằng cách chạm vào quả nắm cửa. Nó gõ hai tiếng. Không quá
mạnh để không tạo cảm giác thúc bách, nhưng đủ mạnh để không tỏ ra dè
dặt. Bên trong có tiếng chân bước lê tới cửa. Người đó ngừng lại, chắc là
đang dòm qua lỗ cửa, nhìn Mark và Courtney. Hai đứa đều cảm nhận được
điều đó, nên đều đứng thẳng, có tỏ ra vẻ đứng đắn. Một lát sau có tiếng
chốt cửa lạch xạch và cửa mở hé ra. Chỉ he hé thôi. Hai đứa nhìn nhau như
hỏi: Làm gì bây giờ? Courtney tiến lên, thận trọng đẩy nhẹ cánh cửa.

Điều đầu tiên chúng nhìn thấy là lưng của một người đàn ông đang lê bước

quay vào. Đó là một ông già mặc sơ mi len sọc vuông, quần ka-ki. Tóc ông ta đốm bạc và cắt ngắn.

Không quay lại, ông ta bảo:

-Đóng cửa lại.

Hai đứa bước vào phòng, khép cửa. Nhưng không đóng hẳn. Liếc Mark, Courtney ra ý cho nó biết: cửa chỉ khép hờ, phòng khi phải chạy thoát thân.

Ông già nóng nảy gắt:

-Vào đi. Đã đến được tận đây còn e ngại gì nữa.

E dè bước theo ông ta, hai đứa đi sát nhau, sẵn sàng hành động ngay khi có dấu hiệu nguy hiểm.

Căn hộ cũng bình thường như những căn hộ của những người già khác sinh sống. Đồ đạc cũ nhưng còn tốt. Trên tường treo mấy bức phong cảnh sơn dầu. Những khung hình mấy người tươi cười đặt trên mặt bàn gỗ gụ bóng láng. Không thấy một món đồ hiện đại nào.

Tuy nhiên có hai điều nổi bật. Thứ nhất là sách. Cả ngàn cuốn. Trên kệ, trên bàn, trong những đồng chất chông cao dựng trần. Dù ông già này là ai, ông ta là người ham đọc. Điều thứ hai là cây cối. Căn hộ giống như một nhà kính trồng hoa. Mấy chục chậu cây và tràn ngập dây leo. Dây leo bò suốt các bức tường, qua kệ sách, không biết gốc từ đâu, ngọn tới đâu.

Nhìn tổng thể, căn hộ rất sạch, mặc dù đầy cây cối. Đây không phải là một ông già biến chất, không thể tự săn sóc cho mình. Cho đến lúc này, Mark và Courtney chỉ có thể nhận thấy ông ta ngăn nắp, đọc nhiều và có biệt tài trồng cây. Nhưng cả ba điều đó chẳng giúp được gì cho chúng giải mã bí mật: ông ta là ai.

-Ngồi xuống đi.

Ông già vừa bảo hai đứa vừa chỉ cái ghế dài bọc vải căng cứng, rồi lê bước lại một ghế bành, chậm rãi ngồi. Mark và Courtney không rời mắt khỏi ông. Khi ngồi, ông phải nắm tay ghế, như thể đôi chân không đủ mạnh

để giữ cho thân được vững vàng. Ông không suy nhược, nhưng không còn cường tráng nữa. Mark và Courtney ngồi bên nhau trên ghế dài, cả hai đứa đều nghe thoang thoảng mùi long não, nhưng cùng không nói ra.

Ngồi đối diện, hai đứa mới nhận ra ông ta đeo cặp kính nhỏ gọng sắt. Mái tóc muối tiêu ngắn gần như kiểu tóc nhà binh. Ông ngồi vô cùng đĩnh đạc, làm Mark và Courtney cũng phải nghiêm chỉnh ngồi thẳng người lên. Ông ta chăm chăm nhìn hai đứa như đánh giá. Con người có thể đã già, nhưng còn tinh anh.

Mark cho bóng lặn trước:

-Cháu là Mark... Mark Dimond.

-Còn cháu là Courtney Chetwynde.

Ông già vẫn chăm chú nhìn hai đứa. Một lúc lâu sau, ông ta mới hỏi:

-Vi sao hai đứa quan tâm?

Mark và Courtney nhìn nhau bối rối. Courtney hỏi:

-Về chuyện gì ạ?

-Hai đứa đã tới đây, đúng không? Vì sao lại quan tâm?

Mark nói:

-Chúng... chúng cháu nhận được địa chỉ của ông...

Ông già nạt:

-Ta biết chuyện đó. Hai đứa đã không tới đây nếu không có địa chỉ. Điều ta muốn biết là, vì sao?

Ông già này vô lý âm âm. Ông ta không cần đến phép lịch sự, vui vẻ hay bất cứ thứ gì có thể làm cho khách thoải mái được một chút.

Mark nói:

-Chúng cháu đến đây vì muốn giúp bạn, Bobby Pendragon.

-Tốt. Vì sao?

Courtney lên tiếng:

-Câu ấy là bạn của chúng cháu. Như vậy không đủ sao?

-Còn tùy?

Courtney đập trả:

-Tùy gì ạ?

-Tùy hai đứa có sẵn lòng chết vì cậu ta hay không?

Trời đất! Sự căng thẳng trong phòng nhảy phóc lên vài chục bậc. Ông già không hề chớp mắt. Mark và Courtney không biết trả lời sao.

Đúng lúc đó cái nhẫn của Mark bắt đầu xoắn vặn.

Mark vội nhìn xuống tay. Courtney cũng thấy cái nhẫn đang hoạt động. Mặt đá xám bắt đầu đổi màu. Mark vội dùng tay kia che đi.

Quá muộn. Ông già ra lệnh:

-Tháo nhẫn ra.

Mark nhìn ông, hoảng hốt.

-Ta bảo tháo nhẫn ra, đặt lên bàn!

Mark không còn chọn lựa nào khác, vì nhẫn bắt đầu sáng lên. Nó tháo nhẫn, đặt lên mặt bàn nước trước mặt. Ánh sáng lóe ra từ mặt đá làm chói chang cả căn hộ. Cái nhẫn lớn dần cho tới khi bằng cái đĩa to, để lộ ra một hố tối tăm. Rồi đến tiếng nhạc. Sau tia sáng và nốt nhạc cuối cùng, nhẫn trở lại bình thường.

Mark và Courtney nhìn lên bàn. Lại thêm một máy chiếu hình ảnh ba chiều bằng bạc, nhỏ xíu. Bobby vừa gửi nhật ký mới. Đó là lúc hoàn toàn khó xử. Mark vơ cái nhẫn, chộp nhật ký rồi đứng dậy.

Nó lung túng nói:

-Đây là một sự lầm lẫn. Chúng cháu nên ra khỏi đây.

Mark quay ra cửa. Courtney không biết phải làm gì, đành đi theo.

Ông già vừa ráng sức đứng dậy, vừa ra lệnh:

-Đứng lại ngay!

Mark quay lại, sôi nổi nói:

-Thưa... thưa ông. Chúng cháu đến đây để tìm những câu giải đáp, nhưng lại phải nghe toàn những lời chất vấn. Ông biết không, cháu không tin ông. Vì sao cháu phải tin chứ? Nếu ông nghĩ, chúng cháu ngồi đây để bị xúc phạm và hăm dọa, thì ít ra ông cũng phải đưa ra một lý do chính đáng, nếu không chúng cháu ra khỏi đây còn hơn.

Courtney liếc vội Mark, ngạc nhiên vì khả năng ăn nói của nó, rồi quay qua ông già, để thêm:

-Đúng vậy!

Ông già nhìn lại hai đứa, chậm rãi gật đầu. Ông quay lưng, bước lại một cái tủ xây ẩn trong tường, rần rờ nói:

-Tên ta là Tom Dorney. Ta sống trong căn hộ này gần năm mươi năm rồi. Độc thân, chưa hề lập gia đình. Ta có hai người chị và ba cháu trai.

Lấy từ túi ra xâu chìa khóa, ông Dorney mở cửa tủ. Cánh cửa mở rộng, để lộ ra nhiều hộp sặc, mỗi hộp khoảng sáu tấc vuông.

Ông nói tiếp:

-Ta phục vụ trong quân đội hai mươi năm. Đã chứng kiến Đệ Nhị Thế Chiến tại nam Thái Bình Dương.

Ông kéo ra một hộp sắt rồi khiêng lại bàn nước. Cái hộp có vẻ nặng, nhưng cả Mark và Courtney đều không bước tới giúp. Vì hình như ông ta không thích và không cần giúp đỡ.

Dorney cắt nghĩa:

-Những hộp này không bắt lửa. Toàn bộ nơi này có thể bị thiêu rụi, nhưng những gì chứa đựng trong mấy hộp này sẽ không hề hấn gì.

Lấy một chìa khóa khác, ông mở khóa hộp. Nhìn Mark và Courtney một lần nữa, như cân nhắc có nên mở hay không, rồi ông mới nói:

-Và... ta là một phụ tá. Muốn có bằng chứng cho lời nói của ta không?

Mark và Courtney im thin thít, gật đầu.

Dorney mở nắp hộp. Bên trong đầy giấy. Cái được cặp trong bìa cứng. Cái cuộn thành từng bó và buộc bằng dây bện. Mark và Courtney kinh ngạc, trở mắt nhìn. Mark hỏi:

-Đó là...?

Ông Dorney trả lời ngay:

-Đó là nhật ký của một Lữ khách.

Courtney hỏi:

-Lữ khách nào ạ?

-Người bạn thân thiết nhất của ta đã viết những trang nhật ký này. Đó là... Press Tilton.

Dorney đưa tay lên. Ông đeo một cái nhẫn giống hệt nhẫn của Mark.

-Ta đưa hai cháu đến đây, vì ta đã già rồi và cần trợ giúp. Nào, câu hỏi của ta vẫn như vậy: Vì sao các cháu quan tâm? Nếu ta không nhận được câu trả lời thích đáng, hai đứa có thể ra khỏi ngay cánh cửa kia. Ta không cần biết chú nhóc Pendragon kia nghĩ gì về hai cháu.

Chương 12

NHẬT KÍ # 14

VEELOX

(@ Phượng Xò type)

Chào hai bạn. Đã quen nhìn mình như thế này chưa vậy?

Thật lạ lùng, từ sau khi thử qua Nguồn Sáng Đời Sống, mình thấy chuyện tự thu hình ảnh ba chiều của mình chỉ là chuyện nhỏ, một kỹ thuật hơi bị thấp và cũng là... một mối nguy hiểm phi thường. Vấn đề là, mình sợ Saint Dane biết và lợi dụng điều đó, mà chúng mình lại có thể không đủ khả năng ngăn chặn hắn. Nói nghiêm túc đó. Có lẽ bắt tay cứu Veelox lúc này đã là quá trễ. Nhưng mình chưa chịu đầu hàng đâu. Aja và mình đã lên kế hoạch. Để hoàn thành kế hoạch này, mình sẽ phải nhảy lại vào Nguồn Sáng Đời Sống. Thú thật, mình sợ vãi linh hồn, vì lần này sẽ không phải là một chuyến thăm nhà tuyệt vời, hư ảo như lần trước đâu.

Cuộc nhảy này sẽ... rợn tóc gáy.

Mình biết thừa hai bạn đang nghĩ : Nếu tất cả mọi chuyện đều bắt nguồn từ ký ức của chính mình thì có gì mà phải rợn tóc gáy? Này, ký ức mạnh mẽ lắm đó. Trí tưởng tượng cũng mạnh như vậy. Tin mình đi. Mình mới được thấy những gì xảy ra khi sự việc trở nên tệ hại. Chẳng hay ho chút nào đâu. Mình không muốn liêu lĩnh nhảy lần nữa, nhưng không còn cách nào khác. Mình phải trở lại cuộc nhảy và biết phải làm gì.

Để mình kể cho hai bạn biết điều gì làm mình quyết định làm chuyến trở lại điên khùng vào Nguồn Sáng Đời Sống này...

Sau cuộc nhảy lần đầu, mình đã nghĩ: Nguồn Sáng Đời Sống rất tuyệt. Được trở về nhà quây quần với gia đình, và được chơi mấy cầu thủ của đội trường Easthill choáng váng, cho dù tất cả chỉ là ảo ảnh. Điều này thật khó hiểu, nhưng trong thời gian ở trường Nguồn Sáng Đời Sống, mình gần như quên rằng tất cả những chuyện đó chỉ là giả tạo. Những gì mình được trải qua đều quá thật, vì trí não mình muốn tin đó là sự thật. Hay chính vì con tim mình muốn vậy. Phải chi hai bạn cũng ở trong Nguồn Sáng Đời Sống như mình lúc đó, hai bạn sẽ hiểu mình định nói gì.

Nhưng khi ra khỏi cuộc nhảy và chứng kiến cái chết của một người bạn nhảy, mình mới hiểu ra: Nguồn Sáng Đời Sống không phải không có những nguy hiểm. Khi Aja hoàn tất công việc của cô và tìm gặp mình, mình mới tìm hiểu những nguy hiểm đó là gì.

Hấp tấp chạy vào phòng, nơi mình đang thu hình nhật ký, Aja bảo:

- Tôi đưa cậu về nhà tôi. Chúng mình phải ăn một chút, rồi tôi mới tiếp tục lo việc học hành cho cậu được.

Việc học hành của mình. Ghê chưa! Aja thật sự muốn chứng tỏ với mình là cô ta thông thái đến thế nào. May cho mình thế! Mình hỏi:

- Chuyện gì xảy ra cho ông ta vậy? Vì sao ông ta chết?

- Ngẫu nhiên thôi. Có rất nhiều người trong kim tự tháp mà.

- Nhưng cô bảo, bây giờ chuyện này thường xảy ra hơn.

Aja gắt:

- Ừ thì là một tai nạn đấy, được chưa! Nhưng tôi cho cậu biết, mọi sự ở đây vẫn trong tầm kiểm soát.

Bó tay. Cô ta hăng tiết quá. Mọi sự dường như không có gì là trong tầm kiểm soát hết. Nhưng tranh luận với cô ta chẳng ích gì. Không nói thêm một lời, Aja ra khỏi phòng. Mình nghĩ cô ta muốn mình đi theo. Thì đi.

Tụi mình ra khỏi kim tự tháp Nguồn Sáng Đời Sống, trở lại cái xe ba bánh đã đưa tụi mình tới đây. Leo lên xe, hai đứa đạp cho xe chạy dọc con phố im lìm. Mình có cả triệu thắc mắc muốn hỏi về Nguồn Sáng Đời Sống. Nó hoạt động như thế nào, nguyên nhân nào để cô ta quá tin tưởng là kế hoạch của Saint Dane tất phải thất bại, và... kế hoạch của hắn là cái quái quỷ gì. Nhưng lúc này không phải lúc để căn vặn Aja, vì trông cô ta đang rất bối rối. Trong khi đạp xe, mắt Aja lơ đãng hướng về phía trước, chứng tỏ cô đang suy nghĩ tận đầu đầu.

Mình đang gặp cảnh thật sự khó xử. Từ tất cả những gì mình đã kể với hai bạn, chắc hẳn hai bạn đã thấy Aja không phải là người dễ hoà hợp. Hễ có ai làm trái ý là cô ta nổi quạu liền. Một con người kiêu hãnh và rất thông minh. Cô ta không bỏ lỡ một cơ hội nào để chứng tỏ điều đó. Hoàn toàn trái ngược với một số người, chẳng hạn như cậu Press. Cậu Press thông hiểu mọi chuyện, nhưng không bao giờ để lộ ra mặt. Mình nghĩ điều đó

phát xuất từ tính tự tin. Với Aja, mình có cảm tưởng, dưới tất cả lớp vỏ tự tin, cô ta không hoàn toàn tin chắc vào bản thân cô. Đó là lý do cô luôn phải cố chứng tỏ sự thông minh của mình.

Nhưng cô ta là một Lữ khách của Veelox, và hai đứa mình phải hoà thuận với nhau. Nếu cô tay đúng, thì kế hoạch của Saint Dane đã trật đường, như vậy mọi sự đều tốt đẹp. Mình và cô ta không cần phải là bạn bè và mình có thể đi khỏi đây. Nhưng sau khi nghe Saint Dane tuyên bố là hắn đã thắng thế tại Veelox, và mình được biết là Nguồn Sáng Đời Sống có vấn đề, mình thật sự nghi ngờ lời nói của Aja. Mình tin rằng, mình và Aja phải tìm cách làm việc ăn ý với nhau, và chính mình phải là người tạo ra điều đó. Cố gắng tạo ra chút chuyện để nói, mình hỏi:

- Cô lớn lên tại đây à?

- Phải.

- Trong thành phố Rubic?

- Phải.

- Cô biết mình là một Lữ khách từ bao giờ?

- Hai năm trước.

Đúng là một con người hà tiện lời. Nhưng mình vẫn cố gắng:

- Cô bao nhiêu tuổi hả?

- Mười lăm.

- Wow! Tất cả các phader đều quá trẻ vậy sao?

Thình lình cô ta gắt:

- Cậu muốn biết tiểu sử tôi à, Pendragon? Thì đây: từ khi còn là một đứa trẻ tôi được nuôi trong một nhà tập thể. Chưa hề biết cha mẹ là ai. Cho đến bây giờ tôi cũng không biết là mình bị bắt đi, hay được trao cho tập thể để huấn luyện.

Oa! Quá nhiều “éo le” chỉ trong vài câu nói. Không biết nên bắt đầu bằng

đề tài nào. Sau cùng mình hỏi:

- Huấn luyện?

Mình cho rằng, câu đó đỡ “nhạy cảm” hơn câu “được nuôi trong một nhà tập thể”.

Aja trả lời:

- Ban giám đốc tìm kiếm những đứa trẻ có năng khiếu để huấn luyện thành những phader và vedder. Từ khi biết ngồi, tôi đã đứng trước bảng phím để học viết mã số. Năm mười hai tuổi, tôi đã là một phader làm việc toàn thời gian. Bây giờ tôi là trưởng nhóm cấp cao.

Rất tốt. Cô ta đã bắt đầu cởi mở. Mình hỏi tiếp:

- Những giám đốc là ai vậy?

- Là những người quyết định tất cả những gì liên quan tới Nguồn Sáng Đời Sống. Nhưng để trả lời câu hỏi trước của cậu thì cậu nói đúng. Phải, tất cả phader đều còn rất trẻ. Các vedder cũng vậy. Các giám đốc muốn có những đầu óc nhạy bén nhất tại bàn kiểm soát. Nhưng còn lý do khác nữa: khi nhiều tuổi hơn, người ta muốn giành nhiều thời gian vào các cuộc nhảy hơn là ngồi giám sát cuộc nhảy. Vào khoảng hai mươi lăm tuổi, các phader thường tự động bỏ tuyến trực.

- Để làm gì?

Thay vì trả lời, Aja nhìn quanh. Mình nhìn theo cô ta. Và mình thấy- một thành phố hoang vắng. Như mình đã kể trước đây, thành phố này rất giống bất kỳ thành phố nào trên Trái Đất Thứ Hai, trừ một điều là không một bóng người. Rác rưởi cuốn theo gió, tụ thành đống trên đường; cửa kính quày hàng cấu bụi. Xe cộ nằm im lìm dọc lề đường, nhiều bánh xe xẹp lép. Mình có cảm giác, nơi đây đã từng có thời sầm uất.

Bắt đầu hiểu vấn đề, mình hỏi nhỏ:

- Họ đều đang ở trong Nguồn Sáng Đời Sống, phải không?

- Họ còn sống ở một nơi nào khác nữa, khi có thể tạo cho mình một đời sống mơ ước chứ?

- Mọi nơi đều giống như thế này sao? Ý mình muốn hỏi những thành phố ngoài Rubic.

- Pendragon, toàn thể lãnh địa đều giống thế này. Thực tại trên Veelox chỉ hiện hữu để chống đỡ cho điều hư ảo.

Rồi nhìn thẳng vào mình, Aja tiếp:

- Đó là nguyên nhân Saint Dane cho rằng hắn đã thắng. Lãnh địa này sắp tan hoang rồi, và chúng tôi chỉ còn biết trách chính mình thôi.

Chuyện quá dễ hiểu. Nếu không ai còn muốn sống trong thực tế, đương nhiên lãnh địa sẽ sụp đổ. Điều này làm mình nhớ lại một bạn học cũ. Mark, bạn còn nhớ Eddie Ingalls không? Cậu ta mê man trò chơi game ảo trực tuyến, ở lì trong phòng để dán mắt vào màn hình vi tính hàng giờ liền. Mình nghi thậm chí cậu ta cũng không ngủ nhiều, nhất là vào ngày nghỉ cuối tuần. Tiêu tốn quá nhiều trí lực cho cái trò game đó. Cậu ấy mất gần hết bạn bè vì chẳng bao giờ muốn ra ngoài, hay làm bất cứ điều gì. Thế rồi chuyện học hành ở trường của cậu ấy rồi tinh hết cả lên. Mình không chắc lắm, nhưng hình như ba má cậu ấy phải gửi cậu ta đến một trường đặc biệt nào đó để giúp cậu ta bắt nhịp lại được cuộc sống thật. Đó, những gì đã xảy ra cho Eddi Ingalls chính là điều đang xảy ra tại Veelox... nhân lên gấp tám tỉ lần.

Ý nghĩ đó làm mình choáng váng. Tim mình nhảy loạn lên. Tội mình mất Veelox trước khi có được cơ hội cứu lãnh địa này!

Mình bảo:

- Vậy là Saint Dane đã nói đúng. Chúng ta quá chậm trễ. Hắn đã thắng rồi!

Aja nghiêm khắc nói:

- Bình tĩnh. Tôi đã bảo là mọi thứ vẫn trong tầm kiểm soát mà.

- Kiểm soát? Tôi đã thấy rất nhiều thứ tại đây, nhưng không thấy gì gọi là

được điếm soát cả. Thành phố này sắp tan hoang. Còn bao lâu nữa Nguồn Sáng Đời Sống cũng sẽ hư hỏng? Chuyện đó rồi sẽ xảy ra, cô biết mà! Có phải đó là nguyên nhân gây nên những cái chết của các người nhảy? Có phải đó là tương lai của Veelox không? Có phải tất cả những người nhảy bị chết giữa lúc đang sống trong mộng ảo, là vì không ai thèm quan tâm tới thực tế không? Chúng ta phải đưa họ ra khỏi đó! Có lẽ chỉ cần rút phích cắm điện và bắt họ thức dậy. Chỉ còn cách đó chúng ta mới có thể...

- Im đi!

Aja la lớn, bất ngờ đạp thắng, làm mình chúi tới trước, suýt nhào ra khỏi xe. Cô ta trợn mắt trừng trừng nhìn như muốn ăn tươi nuốt sống mình, đanh giọng:

- Tôi đang cố giảng cho cậu hiểu chuyện gì đang xảy ra tại đây. Không chỉ đơn giản “rút phích cắm điện” và bảo mọi người hãy trở về cuộc sống bình thường là được đâu. Dù tôi tin chắc là cậu mong mọi chuyện sẽ dễ dàng như vậy. Chỉ có một chồn duy nhất có thể tìm ra cứu tinh: sự tưởng tượng. Nếu không thể hiểu nổi điều đó, cậu nên chui vào ống dẫn, biến ngay đi.

Mình phải giữ bình tĩnh. Dù tri thức bình thường như mình trái ngược hẳn, nhưng mình phải tin những gì Aja nói. Kỹ thuật trên lãnh địa Veelox hoàn toàn xa lạ với mình. Nếu cô ta bảo mọi sự đều được kiểm soát, mình phải tin. Ít ra là lúc này. Cố gắng bình thản như không, mình nói:

- Xin lỗi. Tôi muốn ở lại và học hỏi thêm về Veelox.

Aja nhìn mình chòng chọc. Không biết lần này cô ta ném mình ra khỏi xe hay búng đầu mình đi. Hay cả hai. Rất may, cô ta không làm gì, chỉ lẳng lặng đạp lại xe. Chúng mình không nói thêm lời nào cho tới khi về tới nhà Aja.

Cô ta sống trong một ngôi nhà đẹp, trong một con phố yên tĩnh có hàng cây. Mình nói “yên tĩnh” hả? Ha, ở đây tất cả đều yên tĩnh. Đó là một ngôi nhà gạch, ba tầng. Trông như nhà của một triệu phú. Cộng với hình ảnh đó, hàng cây cổ thụ xum xuê cành lá như mời gọi người ta phải dừng chân.

Vừa bước lên những bậc thêm cảm thạch, mình vừa hỏi:

- Tất cả các phader đều sống trong một nơi đàng hoàng như thế này sao?
- Họ sống bất cứ nơi nào họ muốn. Hầu hết các ngôi nhà đều bỏ trống. Nơi này thuộc về một trong những giám đốc. Giám đốc chủ tịch đoàn, tiến sĩ Kree Sever.
- Ông ấy tốt thật, vì đã cho cô ở đây.

- Không phải ông mà là bà. Và bà tiến sĩ tốt cũng phải thôi, vì bà ấy đã ở trong cuộc nhảy Nguồn Sáng Đời Sống hơn một năm rồi.

Hơn một năm. Không thể nào tin nổi.

Aja mở cánh cửa gỗ nặng nề và hai đứa mình bước vào cơ ngơi đó.

Vừa chạy lên cầu thang dẫn lên lầu hai, Aja vừa nói:

- Tôi sẽ trở lại ngay.

Bên trong cũng tuyệt đẹp. Một tấm thảm dày, trang trí hoa văn màu cam, trải dài trên lối vào. Lan can cầu thang bằng gỗ bóng lộn. Nhiều căn phòng nằm dọc hai bên một hành lang rộng. Chỉ thoáng nhìn, mình đã thấy đó là những căn phòng lớn, trần cao vợi vợi. Mình bàng hoàng với ý nghĩ, một con người được sống trong ngôi nhà tráng lệ như thế này, mà lại bỏ đi, để sống trong một thế giới ảo. Nhưng rồi mình lại nghĩ, có lẽ cơ ngơi tiến sĩ Sever sống trong ảo mộng đó còn hoành tráng gấp đôi. Hoặc có thể, trong thế giới đó bà có tới mười hai cơ ngơi. Vì là ảo, bà ta có thể có bất cứ điều gì bà muốn.

Nhìn quanh, mình thấy có điều hơi khác thường. Tất cả hoàn toàn sạch sẽ. Sạch không chê vào đâu được. Đồ gỗ sáng bóng, những chiếc hộp nữ trang bằng pha lê lóng lánh. Không chỗ nào gọn một tí bụi. Thành phố Rubic như một bãi rác vì không người chăm sóc, còn nơi này lại sạch như li như lau. Mình nghĩ, Aja không thể có thời gian để dọn dẹp tươm tăt đến như thế được. Ai chăm sóc nơi này?

Mình có ngay câu trả lời.

- Chắc cháu là Bobby Pendragon?

Một giọng nói ấm áp từ cuối nhà vọng ra.

Mình nhìn lên và thấy một bà lão đang vội vã tiến về phía mình. Mái tóc hoa râm, dài được cột ra sau, rất giống kiểu tóc của Aja. Bà mặc chiếc áo len màu xanh dương sẫm, quần đen, mang ủng đen... Rảo bước lại gần, bà đưa tay bắt tay mình. Mình chìa tay, không biết nên xiết tay lỏng hay chặt. Nhưng cái bắt tay của bà chắc nịch. Người đàn bà này có thể đã già, nhưng vẫn đầy sức lực. Bà kêu lên:

- Ô, ngọc thể, ôm ta đi chứ.

Mình chưa kịp phản ứng, bà đã kéo mình lại, ôm xiết lấy mình. Tưởng bà buông mình ra ngay, nào ngờ bà cứ ghì lấy mình, làm mình thật sự bối rối. Mình không biết có nên ôm lại bà không, vì thậm chí mình chưa được biết bà ta là ai. Lúc đó bà nói:

- Ta rất buồn khi nghe tin về Press. Ông ấy là một người thật tuyệt vời.

OK, bây giờ thì mình hiểu rồi. Bà đang biểu lộ cảm tình đối với cậu Press của mình. Mình đã bớt bối rối một chút. Đẩy mình lùi lại, bà bảo:

- Cháu y hệt như ông ấy đã tả.

- Cháu cảm ơn. Cậu Press là một con người vĩ đại.

- Tất cả chúng ta đều sẽ còn nhớ ông ấy.

Rồi bà mỉm cười, nói:

- Cháu đến vừa đúng bữa ăn tối.

Ăn tối? Tuyệt. Mình chưa ăn gì từ sau bữa điếm tâm cùng hai bạn trên Trái Đất Thứ Hai. Món bánh pizza ảo tưởng trong Nguồn Sáng Đời Sống không được tính. Bà ta nắm tay mình, dắt ra sau nhà.

Mình nói:

- Bà chưa cho cháu biết tên.

- Ha ha, ta thô lỗ quá nhỉ. Tên ta là Evangeline, là dì của Aja.

Oa, thật không ngờ. Mình nói:

- Dì ạ? Cháu tưởng Aja không biết gia đình cô là ai.

- À, ta không thật sự là dì của nó. Không dính dáng gì đến huyết thống. Ta làm việc trong nhà tập thể, nơi Aja được nuôi dưỡng. Ta vẫn làm công việc đấy tới nay. Ta thương yêu tất cả những đứa trẻ ở đó, nhưng với Aja thì đặc biệt hơn. Khi nó phải rời đi, ta cảm thấy như mất đứa con ruột của mình. Vì vậy ta quyết định đi theo nó, và bây giờ thì hai dì cháu ở đây.

- Ngôi nhà của bà đẹp quá.

Mình nói, đoán những lời như thế sẽ làm vui lòng một bà già. Nhưng bà thì thâm như đang tiết lộ một điều bí mật.

- Cảm ơn cháu. Nhưng không thật sự là nhà của dì cháu ta đâu. Chắc tiến sĩ Sever còn lâu mới về, nhưng ta vẫn luôn giữ cửa nhà cho ngăn nắp. Cháu đói chưa?

- Cháu đói lắm ra đây.

- Tốt. Vậy thì cháu sẽ được đãi một bữa ra trò.

Mình bắt đầu mền bà Evangeline. Trước hết là vì bà ta vui vẻ, dễ thương, có tinh thần hài hước. Và dường như bà ta cũng mền mình. Nói một cách khác, là bà chẳng có gì giống tính cách của Aja. Mình theo bà vào nhà bếp lớn với bàn ăn sắp đặt cho hai người. Evangeline lảng xảng bố trí thêm một chỗ cho mình. Mình đói cồn cào.

Bước vào bếp ngay sau mình, Aja hỏi:

- Bữa tối có gì đây?

Cô ta đã thay bộ áo liền quần xanh dương dành cho phader bằng chiếc áo len xám, quần đen, và đôi giày nhẹ như đôi dép vải. Nếu không biết rõ, mình sẽ nghĩ cô ta là một cô gái bình thường, chứ không phải là một Lữ khách sắc sảo và khó chịu.

Bà Evangeline trả lời Aja:

- Món khoái khẩu của con đó. Gloid ba màu.

Gloid. Mình nhớ lại những bảng quảng cáo gloid trước các cửa hàng. Mong sao món này cũng ngon như bánh pizza trong Nguồn Sáng Đời Sống.

Nhưng không. Evangeline đang đặt trước mỗi phần ăn một cốc nhỏ. Trong mỗi cốc chứa đầy một thứ trông như... ừm... trông như ba màu. Đó là một chất lỏng sền sệt, như súp, chia đều ba vệt: lục sáng, cam ửng và màu da trời, mỗi vệt có chiều rộng chừng hơn một phân. Trông cứ như sơn móng tay.

Bà Evangeline và Aja ngồi xuống, cầm muỗng. Bà bảo mình:

- Bobby, ngồi xuống thưởng thức đi!

Mình miễn cưỡng ngồi, nhìn lom khom xuống bát. Thành linh bao nhiêu thềm thường tan biến ráo. Nhưng Evangeline và Aja ngón ngấu cứ như đó là món ngon nhất thật, theo hiểu biết của mình. Mình nhìn hai người vục muỗng vào cái chất nhầy nhầy, quanh mình giống như... phân chim đó. Evangeline rất thanh nhã. Bà nhắm nháp từng màu một. Aja thì kém tinh tế hơn. Cô xúc tuốt tuộc ba màu một muỗng.

Evangeline bảo:

- Không thường có được gloid ba màu đâu. Khó kiếm lắm.

Mình cười, làm như... rất ấn tượng. Thật ra thì không.

- Không phải cháu vô lễ đâu, nhưng... cháu chưa ăn gloid bao giờ.

Aja và Evangeline liếc nhau. Ui da, sai lầm rồi. Aja có thể hiểu, vì cô ta biết mình không phải là người của lãnh địa này. Nhưng nếu gloid là một đặc sản, làm sao mình có thể giải thích vụ chưa từng ăn bao giờ? Chẳng khác nào thú nhận là không biết tiến sĩ Zetlin - người phát minh Nguồn Sáng Đời Sống - là ai. Muốn tìm câu xin lỗi, nhưng mình chưa biết nhiều về Veelox đủ để nói sao cho phải. Aja lên tiếng:

- Chúng tôi rất thường ăn món này. Các vedder đã khai triển gloid cho Nguồn Sáng Đồi Sống để cung cấp thực phẩm cho các người nhảy khi họ sống trong kim tự tháp trong những giai đoạn dài. Gloid sẽ được thẩm thấu qua da.

Mình đã thắc mắc, làm sao người ta có thể sống sót trong Nguồn Sáng Đồi Sống quá lâu như vậy mà không ăn gì. Mình gồng mình chờ bà Evangeline hỏi vì sao mình không biết gloid là gì, thì Aja đã nói với bà:

- Con nghĩ, trên Trái Đất Thứ Hai không có gloid.

Oa! Bà Evangeline biết về các lãnh địa và các Lữ khách sao? Bà quen biết cậu Press thật, nhưng cậu mình quen biết rất nhiều người trên nhiều lãnh địa. Dù vậy, ông không bao giờ cho họ biết chuyện ông là một Lữ khách, mà luôn dựng chuyện là đến từ một nơi khác trên lãnh địa. Ít ra là mình nghĩ như thế đó.

Bà Evangeline nói:

- Có lần Press nhắc đến một thứ gọi là... “Gatorade”. Đó có phải là một món giống gloid không?

- Ồ, không đâu. Gatorade là một đồ uống để dùng khi người ta luyện tập quá căng và... Xin lỗi. Cháu có chuyện không rõ. Bà biết Trái Đất Thứ Hai? (Gatorade: được sản xuất từ 1965 tại Hoa Kỳ, là tên sản phẩm nước giải khát không có cacbonat dành cho vận động viên thể thao, có lượng muối xấp xỉ với lượng muối bị mất đi khi ra mồ hôi.)

Mình hỏi thế chắc cũng chẳng mất mát gì, vì dù sao chính bà gọi chuyện này trước mà.

Bà mỉm cười trả lời:

- Tất nhiên rồi, khờ ạ. Sao ta lại không biết chứ.

Tốt. Bây giờ mình có thể đi thẳng vào vấn đề.

- Bà Evangeline, bà có phải là một Lữ khách không?

Cả bà Evangeline và Aja đều cười lớn. Evangeline cố nhịn cười:

- Không đâu, khờ ơi. Dĩ nhiên không phải.

Mình bối rối thật sự. Nếu không là Lữ khách, sao bà ta lại biết Trái Đất Thứ Hai?

Bà đưa tay lên cổ, rút ra sợi dây chuyền bằng bạc. Đong đưa theo sợi dây là một vật quen thuộc chiếc nhẫn bạc với mặt đá lớn màu xám.

Evangeline nói:

- Ta không là Lữ khách mà là một phụ tá. Nào, bây giờ thì vui lòng ăn gloid đi.

Chương 13

NHẬT KÍ # 14

(TIẾP THEO)

VEE LOX

(@ Phụng Xô type)

Phụ tá.

Lại là cái tên đó. Cậu Press bảo đó là những người trên lãnh địa, làm công việc hỗ trợ Lữ khách. Nhưng chúng cứ duy nhất mình biết về họ chỉ là những khi xuyên qua ống dẫn để đến một lãnh địa, thì đã có sẵn quần áo, đồ lè để thay. Chưa bao giờ mình gặp họ... cho đến lúc này. Mình ngần ngại cả người, vì dường như lại thêm một vấn đề hắc búa của Lữ khách sắp được hé lộ.

Evangeline dịu dàng nói:

- Bobby, ăn gloid đi cháu.

Trời ơi! Đến cái tên nghe cũng khó ưa. Món ăn gì lại tên là gloid! Nghe cứ như một phần của cơ thể, như trong câu: “Tôi e là chúng ta phải mổ để cắt khối gloid của cậu.” Ghê! Nhưng không thể tỏ ra bất lịch sự, vì vậy mình đành cầm muỗng, dè dặt múc tí xíu dải màu cam. Nó dính dính như bánh

kem. Mình không ghét bánh kem, nhưng cái màu sắc chói lói kia làm mình muốn ói. Tuy nhiên, Aja và bà Evangeline ăn rất ngon lành, chẳng người thấy mùi, nhưng làm thế coi không được. Mình nín thở, đưa muỗng vào miệng.

Không tệ. Hơi đặng đặng như hạnh nhân. Mình thử màu xanh lục. Cũng hơi bị ngon, dù mùi vị khác hẳn màu cam. Gloid màu lục giống như dâu tây, lúc đầu giòn ngọt, sau lại chát chát, chua chua. Tin tưởng hơn, mình múc màu xanh dương... suýt ói. Màu xanh dương ăn ghê quá. Mình phải cố gắng mới không phun hết ra. Y như cuống bắp cải thổi được trộn với chất khử mùi phân và nước tiểu mèo.

Đúng lúc đó mình ngước lên, thấy Aja ăn một muỗng xanh dương đầy ú ụ. Ruột gan mình lộn tùng phèo cả lên. Nhưng mình cảm thấy, dù sao vẫn phải ăn bằng hết. Vậy là mình bắt chước kiểu của Aja, trộn xà bần ba màu với nhau. Thật chí lý. Màu cam và lục làm tan mùi khó chịu của màu xanh dương, và mình có thể nuốt hết phần trong cốc.

Ăn xong, mình ngạc nhiên thấy không còn đói nữa. Cũng không phải vì cái mùi kỳ quặc làm mình mất ngon miệng. Mình thật sự cảm thấy mãn nguyện như vừa trải qua một bữa ăn linh đình. Hơn nữa, mình còn cảm thấy đầy năng lượng. Dù món đó là gì, rõ ràng đã rất có hiệu quả. Mình vẫn ước giá như được ăn một cái bánh pizza Pepperoni bự, nhưng mình không than phiền mà nói dối.

- Ngon... quá. Bà làm món gloid tuyệt thật.

Bà Evangeline cười, nháy mắt nói:

- Cảm ơn cháu. Không nhiều người biết cách múc gloid ra khỏi hộp như ta đâu.

A, chắc gloid là một món ăn làm sẵn, như cà-rem. Đúng là nịnh không đúng chỗ.

Aja bảo:

- Ngoài gloid, chúng tôi chẳng còn gì để ăn. Vì chẳng còn ai nuôi trồng

lương thực thật nữa.

- Thật xấu hổ.

Vừa nói bà Evangeline vừa dọn bàn ăn. Aja ra bồn rửa bát. Minh hỏi:

- Cháu giúp gì được đây?

- Không có gì đâu. Dì cháu ta làm loáng một cái là xong ngay.

Minh tìm cách hỏi bà về vụ phụ tá, nhưng chưa biết hỏi sao cho đừng có vẻ ngố quá. Ngay lúc đó Aja khinh khỉnh hỏi mình:

- Cậu không hiểu phụ tá là gì, đúng không?

Cám ơn, Aja. Cô ta không hề bỏ lỡ một cơ hội để “điểm huyết” trúng những điều mình... mù tịt. Càng tốt, cô ta khai hoả giúp mình. Minh đáp:

- Cậu Press đã từng nói về họ, nhưng không đi vào chi tiết. Tôi muốn được biết rõ ràng hơn.

Evangeline lấy khăn lau tay, rồi trở lại bàn ngồi. Aja đứng quay lưng lại, rửa chén đĩa. Nhìn thẳng vào mắt mình, bà Evangeline nói:

- Ai cũng cần phải có một mục đích. Mà còn nhiệm vụ nào tốt đẹp hơn là làm phụ tá hỗ trợ cho những người có một chí hướng cao cả.

- Chí hướng cao cả?

- Cháu có thể gọi điều đó bằng một từ nào khác nữa? Các Lữ khách quan tâm lo lắng cho hạnh phúc ấm no của các lãnh địa. Còn nhiệm vụ nào cao cả hơn thế nữa chứ? Chẳng hạn như ta, được yên ổn là nhờ có các Lữ khách đang vào sinh ra tử ở ngoài kia. Chính vì vậy, ta mới yên giấc hơn trong đêm tối.

Ghê chưa? Bà Evangeline yên giấc hơn là nhờ có mình giữ cho các lãnh địa được an toàn ư? Làm to. Minh tự hỏi, không biết bà ta có biết gì về Saint Dane không? Minh dám cá, bà ta sẽ không chớp mắt nổi, nếu biết những tội lỗi xấu xa mà hấn đã gây ra.

Minh nói:

- Thưa bà Evangeline, cháu phải thú thật là cháu hơi hoảng với tất cả những gì liên quan tới Lữ khách. Cậu Press muốn cháu học hỏi trên đường đi, nhưng cháu e rằng đã chẳng học được bao nhiêu.

Bà cười nhẹ, vươn tới nắm tay mình, hỏi:

- Denduron thì sao? Ta nghe nói cháu đã cứu lãnh địa đó thoát khỏi một cuộc nội chiến kinh hoàng còn gì.

Whoa. Bà ta biết vụ Denduron? Minh vội nói:

- Không chỉ mình cháu.

- Còn Cloral đã bị hủy hoại vì bệnh dịch, nếu không nhờ cháu và những người khác can thiệp.

Minh chỉnh lại:

- Chính những người dân Faar đã cứu Cloral.

- Trái Đất Thứ Hai thì sao? Saint Dane đã cố cứu quả khinh khí cầu đó và xoay chuyển dòng lịch sử để thay đổi số phận của ba lãnh địa.

Sau cùng, mình đoán bà ta có biết Saint Dane. Minh e dè nói:

- Bà nói quá.

- Ta nói quá ư? Không đâu, cháu thật sự danh tiếng lắm đó, Bobby. Ta nghĩ, cháu đã học được rất nhiều để trở thành một Lữ khách.

- Sao bà biết quá nhiều về những việc cháu đã làm

Evangeline liếc nhìn Aja. Cô ta quay đi. Trông cô lại có vẻ khó chịu. Chuyện gì vậy?

Nâng cao chiếc nhẫn trong dây chuyền, bà Evangeline nói:

- Phụ tá chia sẻ tin tức với nhau. Nhiều người trong chúng ta giữ nhật ký của Lữ khách. Aja nhờ ta giữ nhật ký của nó. Đó là một vinh dự lớn, nhưng ta muốn được làm hơn vậy nữa. Đó là lý do ta trở thành phụ tá.

- Nhân bà nhắc tới vụ này, cháu cũng nói luôn là có mấy người bạn của

cháu cũng muốn trở thành phụ tá. Đó là những người cháu đã gửi nhật ký.

Aja hỏi:

- Cậu tin tưởng họ được à?

Chán ngấy thái độ gây chiến thường trực của Aja, mình quyết định phản pháo cô ta:

- Nếu không tin tưởng, tôi đã không gửi nhật ký của mình cho họ. Đúng không?

Aja bộp lại ngay:

- Pendragon, tôi không nói cái chuyện ôm một đồng giấy sao cho an toàn. Tôi đang nói đến chuyện, nếu được gọi, liệu họ sẽ có mặt, bất kỳ lúc nào, ngày hay đêm, bất kể trong hoàn cảnh nào không?

- Họ là bạn tôi. Tôi tin tưởng họ.

Mình nghiêm trang nói, không ưa nổi kiêu cô ta chất vấn hai bạn, hoặc chất vấn mình.

Bà Evangeline cố hòa giải:

- Ta sẽ lo việc này, Bobby. Bạn cháu sẽ có cơ hội.

- Hai người bạn cơ ạ. Mark Dimond và Courtney Chetwynde.

Aja nóng nảy hỏi:

- Con có thể bàn một chuyện thực tế lúc này không?

Evangeline hỏi lại:

- Chuyện gì vậy, cung?

- Con đã cố gắng giải thích để Pendragon hiểu là, Saint Dane không gây được nguy hiểm gì cho Veelox. Cậu ta ở lại đây chỉ mất thì giờ vô ích.

Vậy đó. Cô ta đẩy mình tới đường cùng. Mình nhìn bà Evangeline, nói:

- Cháu xin lỗi.

Gật đầu như quá rõ mình đang nghĩ gì, bà nói:

- Ta hiểu.

Mình quay lại Aja, tức giận:

- Hãy nói huých toẹt ra đi, được chứ? Từ lúc gặp nhau, cô luôn coi tôi như một thằng ngu. Tôi chịu đựng, vì tôi không biết lãnh địa của cô hoạt động ra sao. Nhưng bây giờ, tôi đã hiểu. Và tôi phải cho cô biết: tôi cho rằng, Saint Dane nói đúng. Hắn đã thắng. Veelox sắp tan tành. Cô bảo, cô kiểm soát được mọi thứ? Tôi không thấy điều đó. Tốt hơn là cô nên bắt đầu thực sự trả lời tôi mấy câu hỏi, nếu không tôi sẽ đi khỏi đây, và trở lại cùng bạn bè tôi, những con người có cùng chí hướng cao cả như tôi, và...

Aja la lại:

- Và làm sao? Cho nổ tung kim tự tháp lên? Phá hủy Nguồn Sáng Đời Sống? Thuyết phục mọi người trở lại sống đời sống thực tế hơn là sống trong mộng ảo? Cậu định trở lại làm thế chứ gì?

Mình tức điên lên, nhưng quả tình mình chưa biết sẽ phải làm gì thật. Tuy nhiên không thể để Aja nghĩ mình bị chao đảo vì mấy lời nói của cô ta. Còn khuya. Ráng bình tĩnh, nhưng không để mất lập trường, mình nghiêng răng nói:

- Cô không biết khả năng của Saint Dane có thể làm được những gì đâu. Đã bao giờ cô tới một lãnh địa khác chưa?

Aja đáp ứng:

- À... chưa. Tôi quá bận rộn với công việc tại đây, và...

- Còn tôi, tôi đã từng đến những lãnh địa khác. Vậy mà sau tất cả những chuyện khủng khiếp đã được chứng kiến, tôi vẫn chưa biết được đến tận cùng sự tàn ác của Saint Dane. Đó là sự khác biệt giữa cô và tôi. Tôi lo ngại về những gì tôi không biết. Nếu tôi là cô, tôi phải bắt đầu lo lắng hơn một chút.

Aja có vẻ bị chạm tự ái. Cô quay mặt đi, rút từ trong túi ra một thứ:

- Pendragon, tôi không cần biết chuyện gì đã xảy ra trên những lãnh địa khác. Nhưng cậu không thể hạ Saint Dane tại nơi này với một trận đánh. Ở đây không có kẻ xấu để đánh bại, không có khinh khí cầu để phá hủy. Nhưng cũng có những mối nguy hiểm như cậu đã từng gặp trước kia. Chính là bởi: kẻ thù thật sự trên lãnh địa này là sự hoàn hảo.

- Tôi hiểu điều đó. Chính vì vậy mà mọi người cần phải được biết chuyện gì đang xảy ra trong thế giới thật.

- Họ biết cả đấy chứ! Nhưng họ cóc cần. Họ nghĩ là đã tạo ra được một hệ thống hoàn hảo tự vận hành. Nhưng sự thật là các phader và vedder lại ham nhảy hơn là làm việc. Cậu đã thấy gã vedder hôm nay rồi đó. Có người chết mà hắn chỉ quan tâm vào cuộc nhảy của bản thân. Chỉ mới ném tí mùi Nguồn Sáng Đời Sống, mà cậu đã làm gì hả, Pendragon? Cậu đã không muốn ra khỏi đó, đúng không nào? Cậu đã muốn gì? Thêm hai mươi phút nữa? Tất cả bọn họ cũng muốn thêm hai mươi phút, hai mươi giờ, hai mươi ngày, hai mươi tuần, hai mươi tháng nữa. Thậm chí hầu hết còn không nhận ra đó chỉ là ảo ảnh nữa kia. Nếu tôi không định giờ cho cậu, thì lúc này cậu vẫn còn đang ở trong đó.

Phải thú thật là... cô ta nói đúng.

Mình nói:

- OK. Tôi đồng ý. Nguồn Sáng Đời Sống như... như một chất gây nghiện. Nhưng tôi vẫn phải hỏi cô, điều gì làm cô cho rằng có thể kiểm soát được mọi sự?

Aja quăng vật vừa lấy trong túi ra lên mặt bàn: Đó là một đĩa bạc nhỏ hình tròn, cỡ một đồng hai mươi lăm xu, đặt trong một hộp nhựa trong suốt. Trông nó giống như một CD tí hon. Cô ta hãnh diện nói:

- Tôi đã phải làm việc gần một năm để hoàn thành cái này.

Bà Evangeline trân trọng cầm lên đưa cho mình, nói:

- Aja chỉ chăm chú suy nghĩ suốt đến chuyện này.

Aja nói:

- Trên vài phương diện, Saint Dane đã đúng. Nếu mọi chuyện cứ tiếp tục như hiện nay, sự sụp đổ của Veelox chắc chắn chỉ còn là vấn đề thời gian. Bản thân Nguồn Sáng Đời Sống cũng sẽ không còn. Nhưng tôi biết cách cứu lãnh địa này.

Cầm cái đĩa tí xíu lên, mình hỏi:

- Bằng cái này?

- Bằng cái đó.

Nghe Aja tự tin trả lời, mình hỏi tiếp:

- Cái này là gì?

- Tôi gọi nó là Con Bọ Thực Tế. Ngày mai cậu sẽ nhảy trở lại vào Nguồn Sáng Đời Sống, và sẽ có cái nhìn trực tiếp xem nó hiệu quả cỡ nào.

Chương 14

NHẬT KÍ # 14

(TIẾP THEO)

VEELOX

(@ Bluepigron8791 type)

Mình không chắc có muốn nhảy lại vào Nguồn Sáng Đời Sống hay không, nhất là sau khi chứng kiến cái chết của người nhảy đó. Hơn nữa, mình bắt đầu lo lắng về ông Gunny. Ông đã đuổi theo Saint Dane tới lãnh thổ Eelong, mục đích là quan sát qua tình hình, rồi trở về Veelox ngay. Vì Aja có máy quan sát tại cổng ống dẫn, mình đã yêu cầu cô báo cho mình biết, ngay khi ông Gunny quan lại. Mình nóng ruột muốn biết ông đã phát hiện được những gì tại Eelong. Mình đoán là có chuyện chẳng lành, một lần nữa mình lại luôn giả định điều xấu nhất.

Khổ nỗi, mình thường đoán đúng.

Nhưng điều nên làm nhất lúc này là tập trung vào Veelox và tin tưởng ông

Gunny có thể tự xoay trở được. Mình qua đêm trong phòng ngủ dành cho khách của ngôi nhà này. Phòng ngủ rất đầy đủ tiện nghi thoải mái, và nếu mình có thể “khóa” được tâm trí mình lại, không cho nó hoạt động nữa, thì hẳn mình sẽ có một giấc ngủ tuyệt ngon. Đầu óc mình căng nghệt những âu lo về ông Gunny và vụ trở lại Nguồn Sáng Đời Sống. Trằn trọc suốt đêm, mình lo lắng chẳng biết ngày mai chuyện gì sẽ xảy ra.

Buổi sáng, bà Evangeline làm một món điểm tâm ngon tuyệt bằng, còn gì khác hơn ngoài... gloid! Nhưng lần này không là ba màu, mà toàn màu cam. Với mình thế là ổn, miễn là đừng có màu xanh dương. Một lần nữa mình ngạc nhiên, vì sao chỉ có một cốc nhỏ chất sền sệt đó lại có thể làm mình no thế. Phải chi có bánh rán chấm si-rô, nhưng gloid cũng tạm được rồi.

Aja đã sẵn sàng trong bộ áo liền quần màu xanh dương. Đưa cho mình bộ lục sẫm, cô giải thích màu lục dành cho những người nhảy ở trong Nguồn Sáng Đời Sống một giai đoạn dài. Mình không muốn kéo dài thời gian trong Nguồn Sáng Đời Sống lâu hơn quá sự cần thiết, nhưng dù sao cũng vẫn phải mặc y phục của Veelox. Vì vậy mình trút bỏ cái quần jean, sơ mi vải để tròng vào bộ đồ mới. Aja cũng đưa cho mình đôi ủng đen nhẹ bằng. Tuy nhiên, mình vẫn mặc quần đùi bên trong. Luật lệ gì cũng thầy kệ, mình không thể không mặc quần đùi.

Trước khi đi, bà Evangeline ôm xiết mình. Lần này thì mình ôm lại bà. Vì mình quý mến bà, hơn nữa bà phải là người rất đặc biệt mới chịu đựng nỗi Aja. Bà dặn dò mình:

- Thận trọng nhé, Bobby.

- Bà Evangeline, đừng quên cháu đã hứa với các bạn là sẽ tìm hiểu về phụ tá cho họ.

- Ta hứa.

Mình ôm bà lần nữa để cảm ơn, rồi theo Aja ra ngoài. Evangeline nhìn hai đứa mình bước xuống những bậc thềm cảm thạch, tiến lại cái xe sẽ đưa chúng mình trở lại kim tự tháp Nguồn Sáng Đời Sống.

Aja ngoái lại:

- Tạm biệt dì Vange, xong việc con sẽ về nhà ngay.

Tụi mình lên cái xe ba bánh và đạp trở lại Nguồn Sáng Đời Sống.

Mình bảo:

- Cho tôi biết về Con Bọ Thực Tế đi.

- Tôi sẽ cho cậu một chứng minh thực tế.

- Biết. Nhưng hãy chiều tôi chút coi.

Aja phân bua:

- Để cậu tự thấy sẽ dễ hơn.

- Biết thế. Nhưng biết trước một chút những gì sắp thấy vẫn có ích hơn chứ.

Mình đập lại, giọng lộ chút nôn nóng hãi sợ. Aja thở dài. Mình cảm thấy như cô ta cho mình là một đứa thiếu năng, chỉ cần động não suy nghĩ một chút thôi là chảy cả nước dãi. Cô ta miễn cưỡng cắt nghĩa:

- Đó là một lập trình vi tính. Nguồn Sáng Đời Sống được thiết kế để rút ra tư tưởng của người nhảy, rồi tạo ra cho họ một trải nghiệm hoàn hảo. Con Bọ Thực Tế thay đổi chương trình đó... một chút.

- Bằng cách nào?

- Nó bám vào nguồn dữ liệu, thay đổi để cho sự trải nghiệm bớt hoàn hảo hơn.

- Thật sao? Bằng cách nào?

Aja quát :

- Đó là những gì tôi sắp chứng minh. Cậu sẽ ít hỏi hơn nhiều sau khi tôi chứng minh cho cậu thấy.

Mình không muốn tranh cãi. Đây là màn trình diễn của cô ta. Dù sao mình

cũng sắp có được câu trả lời cần thiết rồi. Cứ làm theo những gì cô ta chỉ bảo sẽ đỡ phiền hà hơn. Vì vậy, mình ngậm miệng lại, hai đứa lẳng lẳng đạp xe tới kim tự tháp.

Tới nơi, hai đứa theo lối cũ, qua hành lang dài với ánh sáng tím khử trùng phát ón, rồi tới cái quầy giống quầy bán vé hàng không. Tại đây, mình được đeo một vòng bạc có ba núm bấm. Rất mừng báo cho hai bạn biết, lần này mình không bị lấy máu. Và mình đã sẵn sàng vào hệ thống.

Trong khi chờ đeo vòng kiểm soát, mình nhìn chân dung chú nhóc mà Aja gọi là tiến sĩ Zetlin. Sau khi được trải qua Nguồn Sáng Đời Sống, mình càng không hiểu nổi, làm cách nào mà một đứa trẻ có thể phát minh một thiết bị lạ thường đến thế. Nhưng chẳng phải Beethoven viết những bản giao hưởng năm lên bốn tuổi đó sao?

Rời quầy đeo vòng, tụi mình tiếp tục qua hành lang để vào trung tâm. Lần này, Aja ngừng trước một trạm kiểm soát. Mở cánh cửa kính, tụi mình bước vào căn phòng kỹ thuật cao. Ngồi trên ghế làm việc là một phader nhỏ bé, gầy gò, trông như khoảng mười hai tuổi. Cậu ta đang dán mắt lên bức tường đầy màn hình, vừa chăm chú nhìn từng máy kiểm tra, tìm dấu hiệu trục trặc trong cuộc nhảy, vừa ăn xì xụp gloid màu xanh dương. Khiếp quá.

Aja lên tiếng:

- Ê, Alex, chúng tôi sẽ nhảy đôi. Chị cần em làm phader.

Chú nhóc Alex không rời mắt khỏi màn hình. Mình thấy mặt cậu ta đầy mụn trứng cá. Mình tự hỏi: Chẳng biết gloid màu gì đã tạo ra đống mụn đó.

- Em sắp hết giờ rồi.

Giọng cậu ta the thé như nói bằng giọng mũi.

Aja năn nỉ, hơi có vẻ tăng tốc:

- Nhưng mà em là số một mà Alex. Chị không thích nhảy với bất cứ phader nào khác.

Alex mỉm mỉm cười. Aja lấy lòng được chú nhóc rồi. Cô biết cách điều khiển cậu bé này.

Alex hỏi:

- Chị cần một vedder chứ?
- Khỏi. Chỉ là một cuộc nhảy ngắn và êm ả thôi.

Mình khoái cậu này.

Lúc đó Alex mới rời mắt khỏi màn hình, ngó hai đứa mình. Ngắm nghía mình chán, cậu ta quay qua nhìn Aja, cười láu lỉnh:

- Thận trọng với những gì chị định làm đó à nghe. Em thấy hết đó.
- Em có biết điều em nói nghe rùng mình sờn gáy thế nào không?

Alex tắt ngay nụ cười, ngượng ngùng nhìn lại màn hình, rồi vừa húp glويد xanh dương vừa nói:

- Đừng ở lâu, hết ca là em nhảy ngay đó.
- Đừng lo.

Aja nói rồi ra khỏi phòng, mình đi theo cô ta. Ra ngoài cô cho mình biết:

- Nó là thằng tung tung, nhưng là tay phader khá nhất. Tất nhiên... chỉ thua mình thôi.
- Nếu vậy sao cô không làm phader cho cuộc nhảy của tôi?
- Vì chúng ta cùng nhảy. Cậu không nghe những gì tôi mới nói à?
- Có. Nhưng tôi không nghĩ có thể làm được điều đó.

Mình nói, không giấu nổi sự ngạc nhiên. Thay vì giải thích, Aja bước vào một phòng kiểm soát khác. Một phòng vắng hoe. Không ai ngồi ghế kiểm soát và tất cả màn hình đều đen thui. Cô ta liếc nhanh ra sau về phía hành lang, xem có ai nhìn ngó không, rồi ngồi vào ghế, thành thạo nhấn mấy nút trên bảng kiểm soát gắn trên tay ghế. Lập tức, một phần nhỏ của bảng điện trước mặt lóe sáng đèn tín hiệu. Aja lấy trong túi áo ra cái đĩa bạc nhỏ xíu

mà cô gọi là Con Bọ Thục Tê. Lại vội liếc ra ngoài hành lang, cô đứng dậy, tiến tới ấn cái CD tí hon đó vào một rãnh trên bảng điện. Ngồi lại xuống ghế, cô bấm thêm mấy nút, rồi rút đĩa ra, bỏ lại vào túi áo. Nhấn thêm mấy phím trên bàn tính, bảng điện kiểm soát tối trở lại. Mọi việc diễn ra tròn hai mươi giây.

- Nạp xong dữ kiện rồi.

Aja thông báo rời ra khỏi phòng. Không những cô ta biết chính xác cô ta đang làm gì, mà còn biểu diễn rất tuyệt. Minh hỏi:

- Thật ra cô vừa làm gì vậy?

Aja ném cho mình cái nhìn kiêu: “Câm miệng đi, ngốc.”

Chúng mình bước vào trung tâm kim tự tháp, và một lần nữa mình lại bàng hoàng vì sự đồ sộ của nơi này. Chúng mình lại đi lên bằng thang máy, lại bước qua cây cầu dễ sợ tới đầu bên kia, để tới một căn phòng nhỏ, trống rỗng. Phòng này khác với những phòng mình đã thấy. Nó lớn hơn, và thay vì một, phòng này có tới hai đĩa bạc trên tường. Aja bước thẳng tới bảng kiểm soát, bắt đầu lập trình cuộc nhảy của hai đĩa mình.

Minh hỏi:

- Phòng này hoạt động như thế nào? Nghĩa là làm sao chúng ta có thể cùng nhảy được?

Vừa lập trình, Aja vừa đáp:

- Đây là cuộc nhảy của cậu. Nguồn Sáng Đời Sống sẽ thu tất cả ký hiệu, những gợi ý từ cậu. Tôi chỉ là kẻ ăn theo thôi.

- Cô có thể điều khiển những gì xảy ra không?

- Không. Tôi nói rồi. Đây là cuộc nhảy của cậu. Tuy nhiên, tôi cũng vẫn cảm nhận được như cậu. Chúng ta cùng nhập cuộc.

Aja bấm thêm mấy phím, hai đĩa bạc mở ra và hai cái bàn từ từ nhô ra ngoài.

Mình vừa mở miệng:

- Có vài điều tôi không hiểu...

Cô ta ngắt ngang ngay:

- Có khối điều cậu không hiểu.

Mình tỉnh bơ tiếp:

- Nếu người ta ở trong này hàng tháng, hàng năm thì ăn làm sao? Tắm rửa nữa chứ.

Aja chỉ vào trong ống trụ:

- Thấy miếng xốp kia không?

Có hai miếng vuông màu đen gắn trên nóc ống trụ trắng.

- Nếu cuộc nhảy kéo dài thêm, những miếng xốp đó sẽ rơi xuống, và các vedder sẽ gắn chúng lên bụng người nhảy.

Cô chỉ cho mình thấy hai khóa kéo phía trước bộ áo liền quần tụi mình đang mặc. Chúng dài chừng mười phân, vừa đúng với chiều dài của miếng xốp đen.

- Gắn vào bụng? Nghe ghê vậy?

- Không đau đâu. Chúng chỉ nằm ngoài da thôi. Một miếng tiết ra một loại gloid, sẽ thẩm thấu vào hệ tiêu hóa của người nhảy. Miếng kia tổng chất thải ra.

Mình ngán ngẩm:

- Vậy là ăn và... ừm... làm việc kia qua những miếng xốp đó?

- Việc kia?

- Cô biết tôi muốn nói gì mà.

- Hệ thống này bỏ qua tiến trình trao đổi chất bình thường của cơ thể, mà sẽ phân tích mọi thứ thành cấu trúc hóa học căn bản, để có thể thẩm thấu

qua da. Tôi không biết chính xác điều đó xảy ra như thế nào. Đó không phải là lãnh vực của tôi. Nhưng tôi biết rõ điều này: làm hoàn hảo hệ thống ăn uống là điều cuối cùng trong bài toán khó. Vì một khi người ta có thể sống trong ống trong một giai đoạn dài, họ sẽ không còn lý do để trở ra nữa.

Phát khiếp với ý nghĩ nằm trong một ống tối om, được nuôi ăn và tiêu hóa bằng miếng xốp, nên mình thấy mừng là cuộc nhảy của tụi mình sẽ không kéo dài.

Aja leo lên một cái bàn, nói:

- Đi thôi.

Vừa leo lên bàn còn lại, mình vừa hỏi:

- Tôi phải làm gì?

- Giống như lần trước. Hãy nghĩ đến một nơi cậu muốn có mặt, và chúng ta sẽ đến đó.

- Nhưng Con Bọ Thực Tế sẽ làm nơi đó khác đi?

Aja cười:

- Tất nhiên.

Mình không ưa nổi câu trả lời đó. Mình muốn biết chính xác sự khác biệt là như thế nào, nhưng không còn cơ hội hỏi. Chỉ một giây sau, Aja nhấn vài nút trên cái vòng của cô, và rồi hai cái bàn trôi vào trong ống.

Trước khi đầu mình vào hẳn bên trong, mình chỉ kịp hỏi:

- Cô biết mình đang làm gì chứ?

Aja trả lời bằng một tiếng cười. Hy vọng đó là câu xác nhận. Trong phút chốc, mình đã hoàn toàn nằm trong ống và cánh cửa đã khép lại phía sau.

Mình lại chìm trong tăm tối. Tăm tối với nhiều ý nghĩa. Lần này Nguồn Sáng Đời Sống sẽ đưa mình tới đâu đây?

Chương 15

NHẬT KÍ # 14

(TIẾP THEO)

VEELOX

(@bluepigron8791 type)

Cơ thể mình bắt đầu có cảm giác nặng nề, như đang bị kéo ghì xuống mặt bàn. Mình cũng thấy hơi buồn ngủ nữa. Rất giống lần trước, nên mình không thấy lo. Nhưng tim mình bắt đầu đập rộn ràng vì háo hức.

Mình cảm thấy có một vật khô và nhám phát trên mặt. Dù không biết đó là cái gì, nhưng mình không sợ, vì hình như điều đó có vẻ... bình thường. Mình rờ tay thử, phát hiện một thứ phủ trên mặt. Cảm giác như một chiếc khăn tắm. Sao một chiếc khăn tắm lại rơi trên mặt mình nhỉ? Mình kéo chiếc khăn khỏi mặt vừa khi...

Tiếng gào thét của đám đông trong phòng thể thao ủa trở lại, như có ai vừa mở tung cánh cửa cách âm. Kéo chiếc khăn tắm khỏi mặt, mình thấy mình đang ngồi trên băng ghế, giữa Petey Boy và Jimmy Jag. Mình đã trở lại trận đấu bóng rổ đúng thời điểm khi mình rời đi. Đúng vậy đó. Cứ như sau cùng mình được thêm hai mươi phút nữa.

Mất vài giây, mình mới có thể tập trung trở lại với tình huống trước mặt. Nhìn lên bảng ghi điểm. Đã đạt tới điểm năm mươi tám, và chúng mình sắp đấu thêm giờ. Mình vừa mới ném thành công hai cú ném phạt và được đám đông cổ vũ như hóa cuồng. Huấn luyện viên Darula tiến lại, quỳ trước đội, la lớn át tiếng huyền não của đám đông:

- Trước kia chúng ta đã từng đấu tại sân này. Với năm phút đấu thêm, chúng ta đã có kinh nghiệm, có điều kiện, và lúc này chúng ta đã làm đối phương hoảng sợ. Tất cả sự cần thiết bây giờ là phải tự tin. Trận đấu sẽ thuộc về chúng ta. Nhớ kỹ điều đó.

Cả đội xiết tay nhau và huấn luyện viên kêu lớn:

- Một, hai, ba...

Tất cả đáp lại:

- Chiến thắng!

Buông tay nhau, cả đội nhảy lên để vào sân. Minh khởi động, sẵn sàng thi đấu. Thật lạ lùng, thậm chí mình còn có cảm giác hơi mệt và đồ mồ hôi, cứ như vừa chơi đầy đủ một trận đấu bóng rổ đúng theo quy định. Đang chạy ra sân, mình nghe một tiếng gọi quen quen từ khán đài. Dù giọng không cao, nhưng xuyên suốt qua tiếng ồn ào của đám đông:

- Chúc may mắn.

Mình quay lại và thấy Aja đang đứng sau hàng băng ghế. Với quần jean xanh, áo thun, trông cô như một nữ sinh trung học. Aja cầm một lá cờ đuôi nheo màu đỏ có hàng chữ “Cardinals”, vẫy vẫy không chút nhiệt tình. Cô thật sự tách biệt khỏi đám đông đang sắp hoàn toàn hóa rồ.

Có chút gì đó trong cách nói “chúc may mắn” của cô làm mình thấy bồn chồn. Hơn nữa, nhìn lên khán đài, nơi mình nhớ là có hai bạn - Mark và Courtney - ngồi, nhưng mình không thấy hai bạn tại đó. Kỳ lạ. Tất cả đều y chang như khi mình ra khỏi thế giới ảo lần trước, ngoại trừ việc hai bạn vắng mặt. Nhìn lần nữa, mình phát hiện gia đình mình cũng không có ở đây. Mình đoán, đây là điều Aja đã nhắc đến, khi cô bảo Con Bọ Thực Tế làm trải nghiệm của người nhảy kém hoàn hảo hơn.

Ngay khi vào giữa sân để nghe những dặn dò cảnh cáo, mình chú ý đến vài thay đổi khác nữa. Các cầu thủ của đội trường Easthill hình như to lớn hơn trước. Không phải thỉnh thoảng họ trở thành người khổng lồ hay bất cứ thứ gì đâu. Nhưng rõ ràng cơ bắp họ lớn hơn, chiều cao tăng lên cả phân. Họ cũng chẳng có vẻ gì là mệt mỏi cả. Mình không biết chuyện gì đang xảy ra, nhưng mình biết chắc một điều:

Đây sẽ là một trận đấu thêm giờ dài dằng dặc.

Trọng tài tung bóng lên. Quả bóng vượt khỏi đội mình, và trò hề bắt đầu. Thật khủng khiếp. Đây là một trận đấu hoàn toàn khác. Mình không hiểu rõ

đó là vì đội bạn bất ngờ chơi quá hay, hay vì đội mình chơi quá tệ. Chẳng quan trọng. Với nguyên do nào đi nữa, thì cũng đi đến cùng một kết quả mà thôi.

Họ xoi tái tụi mình.

Khéo léo và đầy kinh nghiệm, họ rẽ bóng quanh tụi mình, hất bóng ra sau lưng, rồi câu bóng bổng lên phía trên rồi để đồng đội đập bóng ghi bàn. Về thể lực, họ dồn tụi mình như dồn những đứa trẻ con. Mình rẽ bóng đến điểm ngon lành nhất, xoay lưng lại rồi, thì lập tức cầu thủ kèm người của họ đặt tay ngay lên lưng mình, làm mình hết xoay trở. Nếu mình cố vượt qua, hẳn đập bóng ra, tranh bóng trong nháy mắt, rồi đưa bóng qua phần sân kia.

Ba phút chơi thêm giờ, họ vượt lên chúng mình 12-1. Lý do duy nhất tụi mình ghi được một điểm, là vì mình vừa nhảy lên ném bóng, trung phong của họ đấm bóng dội ngay mặt mình quá mạnh khiến quả bóng nảy qua đầu mình, bay vút lên khán đài.

Thật tình đó là một cú đập bóng sạch sẽ. Không chơi xấu. Nhưng trọng tài thương tình, bắt phạt. Không như lần trước, lần này mình bước lên vạch ném phạt, đấm đông im thin thít. Một đấm đông đến thế tụ tập, vậy mà không có một tiếng ồn ào. Không thể nào tin nổi. Họ ngồi lạnh như chết.

Mình ném lọt lưới quả đầu tiên, đó là một điểm đội mình ghi được. Nhưng quả thứ hai mình ném hỏng. Một cú ném hỏng tai hại đủ đường. Quả bóng bật vành rồi, dội ngược về mình. Mình nhảy lên đón. Tay trung phong to con cũng nhảy theo. Hấn chộp bóng, rồi rơi xuống... khuỷu tay xuống trước.

Uiii daa! Khuỷu tay hẳn giáng ngay vào mũi mình. Ôi trời! Mắt mình nổ đom đóm. Ngã bệt xuống, mình thấy cả phòng thể thao quay vòng vòng. Có thể đây là ảo giác, nhưng cú va chạm đó... rất thật, đau thấy mồ luôn. Trận đấu phải tạm ngừng. Huấn luyện viên Darula chạy tới giúp mình đứng dậy. Máu mũi mình phun có vòi. Đầu choáng váng. Không chắc mình lết tới được tới chỗ ngồi. Crutch và Joe Zip phải dìu mình tới hàng ghế.

Đám đông hoan hô mình vì lịch sự. Ít ra điều đó cũng chứng tỏ là họ còn

sống. Rồi ngay trước khi ngồi xuống, mình thoáng thấy Aja. Cô ta cười toe toét như vui sướng vì thấy mình bị sặc máu mũi. Mình chỉ còn cách hằm hằm nhìn lại cô ta. Cô ả tỉnh bơ nhún vai. Mình ngồi xuống ghé với cái mũi chảy máu và cái đầu choáng váng. Mình đã hoàn tất việc hôm nay.

Nhưng hôm nay chưa buông tha mình.

Dù đang bị thua liêng xiêng, huấn luyện viên Darula vẫn hăng hái như điên. Ông chạy ra chạy vào sân, la hét, khích lệ, chỉ đạo, chửi rủa khi đội kia chơi quá rát. Chưa bao giờ mình thấy ông bị kích động đến thế. Mặt ông đỏ bừng. Điều đó làm mình lo ngại là ông đã vắt kiệt sức. Khi chuyện xảy ra, thì mình đã đoán đúng.

Trận đấu thêm còn ba mươi giây. Tụi mình bị dẫn trước mười lăm điểm, không còn mong gỡ. Lúc này đội mình chỉ cố giữ được “mạng” là may rồi. Mình thoáng cảm thấy có tội. Đội bị thua tơi tả thế này là do lỗi của mình. Mình đã luôn tự nhắc nhở, tất cả chỉ là ảo giác thôi. Nhưng lúc đó, cảm giác không giống như giả. Mình biết, cảm giác mũi đau nhức rất thật. Đội Easthill lại vừa ghi thêm một điểm, và huấn luyện viên Darula muốn tạm ngưng trận đấu. Ông nhảy khỏi ghế, la hét trọng tài, dùng tay ra dấu chữ T và... ngay lúc đó chuyện đã xảy ra. Ông nắm chặt cánh tay trái, mặt thất thần, ngã quy xuống. Dù không là bác sĩ, nhưng mình biết chắc chuyện gì đang xảy ra.

Ông đang lên cơn đau tim. Trận đấu được ngừng. Trọng tài chạy đến công ông và ra hiệu cho trợ lý trọng tài gọi nhân viên y tế. mấy giây sau, hai người mặc đồng phục hấp tấp chạy lại săn sóc cho ông. Đám đông còn im lặng hơn trước. Mình không thể tin nổi. Trong vòng mấy phút, huấn luyện viên được đưa lên cáng, chuyển ra ngoài trong tiếng vỗ tay bối rối của đám đông.

Sau đó không ai còn muốn chơi tiếp. Ai nấy đều ngơ ngẩn bàng hoàng. Kể cả đội Easthill cũng không ăn mừng chiến thắng. Tất cả đều quá lý lạ. Mình nhìn quanh tìm Aja, nhưng cô ta cũng đã biến mất. Không biết phải làm gì, mình theo đồng đội vào phòng thay áo để tắm. Mũi mình đã ngưng chảy

máu, và nước nóng làm mình cảm thấy dễ chịu. Đứng một mình trong phòng tắm, mình rửa mũi và nhìn máu khô trôi xuống cống.

- Có thắc mắc gì không?

Giọng quen thuộc vang lên.

Aja đứng ngay lối vào phòng tắm, khoanh tay, vẻ tự mãn. Quơ vôi khăn tắm, mình che người. Thật quá tệ!

Vừa tắt nước mình vừa nói:

- Có chứ, cả tấn thắc mắc. Nhưng trước hết, tôi muốn biết vì sao mũi tôi đau đến thế, nếu tất cả chuyện này chỉ là tưởng tượng?

Aja cười:

- Cậu không đau, không đau thực sự đâu, Pendragon. Ra khỏi cuộc nhảy, mũi cậu lại bình thường.

- Tốt. Nhưng cô làm ơn quay đi để tôi mặc quần áo chứ.

Aja đảo mắt nhìn trời rồi quay đi. Mình chạy vội lại tủ, mặc bộ đồ mình đã để đó từ lần nhảy trước. Phòng thay quần áo vắng hoe. Mọi người đã về từ lâu. Mình đang buộc chặt mấy cuốn sách hướng dẫn dã ngoại thì Aja đến ngồi bên cạnh. Cô ta giải thích:

- Nguồn Sáng Đời Sống lấy ý nghĩ của cậu và tạo ra một ảo ảnh hoàn hảo. Con Bọ Thực Tế cũng sử dụng những ý nghĩ đó, đồng thời phát hiện những thiếu sót và sự sợ hãi. Không chỉ rút ra cái tốt, nó còn tìm ra cái xấu.

Giống hệt như ngoài thực tế. Bị thất bại như vậy chính là điều cậu lo sợ sẽ xảy ra. Chắc chắn cậu đã từng lo sợ sẽ có ngày huấn luyện viên của cậu làm việc quá sức và ngã bệnh. Con Bọ Thực Tế phát hiện ra nỗi lo sợ đó và biến nó thành sự thật.

- Nhưng với mục đích gì chứ?

Aja đứng dậy, đi quanh:

- Cậu vẫn chưa học được gì sao? Người dân Veelox sẽ không bao giờ tự

ra khỏi Nguồn Sáng Đồi Sống. Và lãnh địa này sẽ sụp đổ vì không ai quan tâm tới đồi sống thực. Vì thực tế có quá nhiều khó khăn. Người ta phải đi làm, sửa chữa nhà cửa, nuôi trồng lương thực, săn sóc con cái, và phải giao du với người khác, những người chưa chắc đã thuận thảo với họ, căn bản là làm tất cả để khiến thế giới này vận hành. Nhưng trong Nguồn Sáng Đồi Sống, họ không phải lo bất cứ chuyện gì như thế. Đó là nguyên nhân Saint Dane đang thắng thế. Hắn có ảo ảnh về phần hắn. Nhưng Con Bọ Thực Tế của tôi là một giải pháp lý tưởng. Nó làm Nguồn Sáng Đồi Sống bớt hoàn hảo đến nỗi làm người ta không còn ở trong đó lâu như họ đã quen làm. Nó thúc đẩy họ trở về đồi sống thật.

- Vậy là... cô đã thử với những người nhảy khác rồi?

- Vài người thôi. Lần nào họ cũng kết thúc cuộc nhảy sớm hơn dự định, tức là giải pháp của tôi hiệu quả, Pendragon ạ. Ngay khi tôi hoàn toàn lắp đặt xong con bọ, nó sẽ có hiệu lực với tất cả các cuộc nhảy trong mỗi kim tự tháp trên Veelox.

Aja ngồi xuống bên mình. Lần đầu tiên mình thấy cô ta vui vẻ.

Cô nói tiếp:

- Cậu không thấy sao? Con bọ sẽ làm cho Nguồn Sáng Đồi Sống giống thực tế hơn. Do đó nó sẽ không còn sức hấp dẫn nữa. Không ai được biết nguyên nhân, vì tôi đã chôn giấu nó rất kỹ, không ai tìm thấy được.

Dù không muốn, mình vẫn phải nhìn nhận là kế hoạch của Aja rất thông minh. Tuy nhiên mình vẫn còn điều băn khoăn. Mình vừa nói, vừa cố tập trung vào điều đang nói:

- Tuyệt vời. Tôi nghĩ vậy thật đó, Aja. Nếu tất cả đạt kết quả như cô nói, thì cô thành công rồi. Cô đã hạ được Saint Dane rồi đó.

- Cảm ơn!

Aja nói với một tiếng thở dài kiêu cách, như thể đó là điều cô chờ đợi mình nói từ lâu. Mình ngập ngừng tiếp:

- Nhưng...

Cô ta nhảy dựng lên:

- Không nhưng gì hết.

- Nhưng cô đã nói trận chiến trên Veelox sẽ xảy ra trong tưởng tượng của con người. Bây giờ thì tôi hiểu điều đó rồi. Nhưng, chẳng phải sự tưởng tượng rất khó điều khiển nổi sao? Ý tôi là, cô nhìn tôi đi. Tôi bị đánh trúng. Cô bảo chuyện này xuất phát từ nỗi sợ của tôi. Vậy chuyện gì sẽ xảy ra, nếu nỗi sợ của ai đó thật sự nghiêm trọng? Nghĩa là, các cuộc nhảy có thể sẽ bị nguy hiểm.

- Thì sao? Chỉ là ảo giác. Chẳng ai bị thương cả. Tất cả họ đều nằm an toàn trong kim tự tháp.

- Vậy là khi ra khỏi đây, mũi tôi sẽ không còn đau nữa?

- Chính xác!

Mình muốn tin, nhưng vẫn có điều bứt rứt. Con Bọ Thực Tế thật sự chỉ là một virus máy tính tiến bộ. Mà virus vi tính thì rất đáng sợ. Không thể nào biết nó xuất hiện ở đâu, gây ra những thiệt hại gì. Khi còn ở nhà, có lần máy tính của mình đã bị virus phá hủy phần cứng. Nếu một con virus có thể phá hủy cái máy vi tính xách tay nhỏ của mình, nó sẽ gây ra chuyện gì với một hệ thống phức tạp như Nguồn Sáng Đời Sống? Mình không thích nghĩ đến điều đó.

Aja nói:

- Nghe đây! Tôi sẽ chứng minh cho cậu thấy. Hãy làm một thử nghiệm sau cùng. Ngay tại đây, ngay bây giờ.

Mình lo lắng:

- Thử nghiệm?

- Nhớ cái nút giữa trên vòng của cậu chứ?

Mình đưa tay lên, nhìn cái vòng bạc có ba nút điều khiển đã xuất hiện trở

lại, hỏi:

- Núm giữa làm thay đổi cuộc nhảy, phải không?
- Chính xác. Nhấn núm đó thử xem chuyện gì sẽ xảy ra.

Mình nhảy lên, la lớn:

- Diên à? Lỡ có chuyện khủng khiếp xảy ra thì sao?
- Tôi mong vậy đó. Vì đó là cách duy nhất tôi có thể chứng minh cho cậu hiểu, dù có rắc rối gì trong cuộc nhảy, chúng ta chỉ cần bấm nút kết thúc là mọi chuyện sẽ trở lại bình thường.

Mình đi đi lại lại, lắc đầu. Chuyện này khiếp quá.

Aja lại nói:

- Pendragon, đây là thử nghiệm cuối cùng. Khi cuộc nhảy có vấn đề, điều đầu tiên người nhảy sẽ làm là nhấn núm giữa. Họ đều cố gắng làm thay đổi ảo ảnh. Hãy xem chuyện gì xảy ra khi họ làm điều đó.
- Cô nghĩ chuyện gì sẽ xảy ra?
- Tôi không biết. Tất cả đều phụ thuộc nơi cậu.

Nói thật, mình sợ chết được với những gì có thể xảy ra. Lỡ hỏa hoạn thì sao? Hay động đất? Mình không muốn trải qua những điều kinh khủng đó, cho dù chỉ là một ảo giác. Sặc máu mũi là quá đủ rồi.

Giọng Aja đầy tăng bốc:

- Thôi nào, Pendragon. Cậu là một Lữ khách can trường. Lần nào cũng hạ gục Saint Dane. Hãy làm người hùng lần nữa đi. Nhấn nút đi. Hãy chứng tỏ Con Bọ Thực Tế hiệu quả một lần này nữa thôi.
- Cô hứa, chúng ta có thể chấm dứt cuộc nhảy này ngay lập tức chứ? Nghĩa là, tôi chỉ việc nói “Ngừng lại”, là cô có thể làm mọi chuyện biến hết ngay chứ?

Chỉ vào vòng kiểm soát của mình, cô ta nói:

- Cậu có thể tự kết thúc cuộc nhảy, không nhớ sao? Chỉ việc nhấn nút bên phải. Cuộc nhảy sẽ kết thúc. Tất cả đều hoạt động chính xác như bình thường, trừ việc Con Bọ Thực Tế sẽ thay đổi áo ảnh.

Hình như Aja đã tìm ra được giải pháp cho bước ngoặt của Veelox. Nếu Con Bọ Thực Tế của cô ta thành công, nó sẽ thúc đẩy mọi người lại sống trong thế giới thật. Các Lữ khách sẽ hạ Saint Dane và đặt lãnh địa này trở lại con đường đúng đắn. Và nếu tất cả việc còn lại chỉ là nhấn thử cái nút giữa, thì tụi mình phải làm thôi. Mình hỏi:

- Cô tin chắc vào việc đang làm chứ?

Aja có vẻ sốt ruột:

- Cậu đã hỏi câu đó rồi. Tôi không gây chút ấn tượng nào với cậu sao?

OK. Rất ấn tượng. Mình hít sâu một hơi, đặt ngón tay lên nút giữa của cái vòng kiểm soát bằng bạc, rồi hỏi Aja:

- Sẵn sàng chưa?

- Luôn luôn sẵn sàng.

Mình nhấn nút. Nó bùng đỏ lên một lúc rồi...

Không có gì xảy ra. Đất không rung chuyển, mái nhà không sụp. Tụi mình đứng ngẩn ngơ như hai đứa ngố. Mình bảo:

- Chẳng có gì thay đổi. Có lẽ nó không...

Ngay lúc đó, mọi rắc rối bắt đầu.

Aja đưa tay lên, nhìn cái vòng kiểm soát của cô, kinh ngạc nói:

- Nó hoạt động.

-Là sao?

Một giây sau, một tia sáng lóe ra từ cái vòng đó, rọi lên một hình ảnh ba chiều. Nếu Con Bọ Thực Tế có ý định moi móc tất cả nỗi hãi hùng trong tiềm thức mình, thì nó đã thành công. Vì lúc trước mắt mình là điều mình

khiếp hãi nhất.

Saint Dane!

Tên qui sứ ha hả cười, nói:

- Chiếu bí!

Mình sững sờ, hỏi Aja:

- Đây là tượng tợ của mình hả?

Aja run rẩy trả lời:

- Không! Cuộc nhảy của cậu không liên quan gì tới cái vòng kiểm soát của tôi. Đây là sự thật, được thu lại thành hình ảnh ba chiều.

Hình ảnh Saint Dane nói:

- Aja dễ thương, mi thật sự nghĩ là ta để cho mi ngấm ngấm phá hoại Nguồn Sáng Đời Sống sao? Ta đã phải mất bao nhiêu năm vất vả giúp đỡ đám trình lập viên kia, để tạo nên Nguồn Sáng Đời Sống, mà lại để cho mi phá hủy bằng một con virus vi tính tầm thường được sao.

Aja nhìn mình. Đây không phải hình ảnh từ nỗi sợ trong tượng tợ của mình.

Mà... của cô ấy.

Hình ảnh ba chiều của Saint Dane tiếp:

- Aja bé bỏng dễ thương, ta đã quan sát từ ngày mi chào đời. Ta đã làm mọi cách để các giám đốc chọn mi vào chương trình huấn luyện phader; ta đã thấy mi lớn lên và trở thành một Lữ khách con kiêu căng; thậm chí ta còn giúp mi lập trình con bộ nhỏ bé đáng ghét của mi. Ta tin chắc là, Pendragon đã cho mi biết, ta luôn luôn có mặt; và ta cũng cá là, mi đã không tin nó.

Đúng, cô ta không tin. Nhưng bây giờ thì bắt đầu tin.

- Thấy không, cô gái thân mến, mi là kế hoạch hậu phương của ta. Nếu

Veelox không sụp đổ vì sự lơ là với thực tế, thì ta tin chắc Con Bọ Thực Tế của mi còn giúp ta nhiều hơn mi tưởng. Và... nó sẽ hoàn thành điều đó.

Saint Dane cất tiếng cười lạnh buốt, rồi nói tiếp:

- Kiểu gì ta cũng thắng. Cảm ơn sự giúp đỡ của mi rất nhiều, Aja. Mi đã làm cho việc hủy hoại Veelox thêm phần hứng thú. Gửi lời thăm hỏi của ta tới chàng trai Pendragon nhé.

Hình ảnh ba chiều của Saint Dane biến mất.

Trông Aja như sắp ngất. Cô hoàn toàn không hiểu nội chuyện này. Khổ nỗi, mình lại hiểu. Saint Dane biết chính xác tất cả từ đầu. Như mọi khi, hắn đã kiểm soát toàn bộ sự việc.

Aja bảo:

- Hắn nói láo. Con Bọ Thực Tế không thể thất bại.

- Theo tôi, đó mới chính là vấn đề. Hắn bảo, Con Bọ Thực Tế sẽ hoạt động tốt hơn cả dự tính của cô.

- Sao hắn có thể biết được chuyện đó?

Mình kêu lên:

- Aja, ngay từ đầu tôi đã nói với cô rồi! Đó chính là những gì hắn vẫn làm. Hắn điều khiển mọi người, đẩy người ta tới những kết quả mà họ nghĩ là họ mong muốn. Nhưng tất cả chỉ dẫn họ tới thảm họa. Người ta không thấy sự hiện diện của hắn cho đến khi quá muộn. Aja, cô thông minh. Nhưng cô đã phạm phải một sai lầm lớn: cô tưởng cô thông minh hơn Saint Dane.

Aja nhìn mình, đầy đau đớn và giận dữ. Nhưng đó là sự thật. Ngay khi bạn tưởng đã thắng được Saint Dane, hắn xuất hiện và ngọam ngay mộng bạn. Lúc này đây, mộng hai đứa mình đang nhức nhối.

Từ bên ngoài phòng thay áo có tiếng vọng vào:

- Chị có trong đó không, Aja?

Mình hỏi:

- Ai đó?

- Là Alex.

Aja đáp với vẻ ngạc nhiên, rồi chạy tới cửa phòng thay áo. Mình chạy theo. Cửa này dẫn tới một hành lang ngắn, để tới phòng thi đấu. Hai đứa mình ngừng lại bên trong ngưỡng cửa, và thấy đang đứng trong phòng thể thao trống trơn chính là Alex, phader của tụi mình. Ba đứa đứng cách nhau hai đầu hành lang ngắn, mình và Aja trong phòng thay áo, còn đầu bên kia là Alex trong phòng thể thao. Cậu ta đang cuống quýt nhăn nức trên mặt vòng kiểm soát.

Alex hỏi vọng về phía tụi mình:

- Aja, chuyện gì vậy?

- Ý em là sao?

Alex rên rỉ:

- Em mất kiểm soát các cuộc nhảy. Một đợt sóng dữ liệu bắn qua hệ thống kiểm soát của em. Em đã phải theo dấu nguồn để tìm chị.

Mình hỏi:

- Như vậy nghĩa là gì?

Aja ráng bình tĩnh:

- Không chắc lắm, nhưng có thể là Con Bọ Thực Tế đã hoạt động.

Xoa xoa cái mũi đau, mình hỏi:

- Tôi tưởng nó đã hoạt động rồi mà.

- Không toàn bộ. Vì tôi chỉ cô lập nó vào cuộc nhảy của chúng ta thôi. Nhưng Con Bọ Thực Tế đã được lập trình để khi tôi ra lệnh, sẽ phủ suốt tất cả các hệ thống.

Mình rầu rĩ nói:

- Tôi nghĩ lệnh vừa được gửi đi rồi, do... chính Saint Dane.

Alex la về phía tụi mình, hỏi:

- Con Bọ Thục Tế hả? Là sao?

Aja ra lệnh cho mình:

- Chấm dứt cuộc nhảy ngay. Chúng ta phải trở lại trung tâm.

Mình vội nhấn nút kết thúc.

Không có gì xảy ra. Mình hỏi:

- Sao tụi mình vẫn cứ ở đây?

- Để tôi chiếm quyền ưu tiên của cậu. Tôi sẽ tắt máy.

Aja nhấn mấy nút trên vòng kiểm soát của cô, và nhăn mặt. Mình hỏi:

- Chuyện gì vậy?

- Không phản ứng.

- Không phản ứng?

Mình kêu lên, vội vàng nhấn nút trên vòng của mình thêm cả chục lần. Vẫn không hoạt động. Mấy ngón tay Aja cũng rộn ràng bấm nút, cố tìm tổ hợp số đúng để lấy lại sự kiểm soát. Nhưng cô cũng không làm được gì. Cô kêu lên với Alex:

- Alex, trở lại trung tâm, tắt máy. Hãy đưa chúng tôi ra khỏi đây ngay!

Vẫn đang đứng ở đầu hành lang bên kia, cố mày mò điều khiển vòng kiểm soát của mình, Alex nói với lại:

- Được không? Lỡ...

Gư ừ ừ ừ!

m thanh vang ra từ phòng thể thao, nơi Alex đang đứng.

Aja hỏi:

- Cái gì vậy?

Cô thận trọng bước vào hành lang dẫn tới phòng thể thao. Mình nắm cánh tay cô, ngăn lại:

- Tôi cũng không biết là tiếng gì.

Nhưng thật ra, âm thanh đó nghe rất quen. Mình gọi lớn:

- Alex, có chuyện gì không?

Cậu bé phader nhìn quanh rồi nhún vai nói:

- Không thấy gì hết.

GỪ RỪ RỪ RỪ RỪ...

Chắc chắn phải có cái gì đó, và nó đang tiến tới gần.

Mình thúc giục:

- Chúng ta phải ra khỏi đây, Aja.

- Tôi đang cố làm đây!

Vừa nói Aja vừa đập những nút trên cái vòng kiểm soát vô dụng.

Rồi, mình nghe tiếng lệt xệt, như thứ gì đó sắc nhọn đang được kéo lê trên một bề mặt cứng rắn. Mình biết âm thanh đó. Nghe quen lắm, nhưng mình vẫn chưa đoán được là gì. Cái gì vậy?

Mình bỗng giật nhớ ra. Nhưng không thể như thế được. Không thể tại đây. Không thể trên lãnh địa Veelox. Không thể trên phiên bản ảo tưởng của Trái Đất Thứ Hai. Cũng không thể trên bất cứ nơi nào chúng mình đã tới. Chỉ duy nhất một nơi mình đã nghe âm thanh giống như thế này. Đó là trên một lãnh địa rất xa xôi. m thanh này đưa mình trở lại những kỷ niệm khủng khiếp tại một nơi mà mình không bao giờ quên nổi.

Denduron.

Alex bỗng kinh ngạc kêu lên:

- Kìa!

Mình và Aja cùng nhìn lên. Cậu bé phader đứng sững ngay ngưỡng cửa phòng thể thao, khiếp đảm nhìn về bên phải. Giọng cậu ta run rẩy:

- Ai tưởng tượng ra chuyện này vậy?

Aja hỏi:

- Chuyện gì vậy, Alex?

Alex giật lùi hai bước, ánh mắt khiếp đảm:

- Em sẽ trở lại...

Không bao giờ cậu nói hết câu được nữa. Cặp hàm mạnh mẽ đã khép quanh họng cậu ta. Aja gào lên. Mình giật lùi kinh ngạc. Quái vật thỉnh linh xuất hiện. Nó phóng vào Alex, quật cậu ta xuống.

- Sao có thể xảy ra chuyện này được chứ? Tôi tưởng các phader không thật sự tham gia?

Mình vừa la vừa cổ trần tĩnh. Aja thét:

- Đúng vậy, họ không tham gia. Đây là cuộc nhảy của tôi và cậu. Alex không dự phần trong cuộc nhảy này.

Mình gào:

- Thế hả? Cô đi mà nói điều đó với Alex và... con quái quig vừa giết chết cậu ấy.

Đúng lúc đó, quái vật góc đầu khỏi nạn nhân, nhìn tụi mình qua suốt hành lang. Hình ảnh máu rùng rùng nhỏ giọt từ hàm răng của nó quá quen thuộc với mình. Đây là một con quig từ Denduron. Đây là phòng thể thao trường mình, trong ảo ảnh của mình...

Và đôi mắt nó đang hướng về hai đứa mình.

Chương 16

NHẬT KÍ # 14

(TIẾP THEO)

VEE LOX

(@Chipmuck type)

Một ác mộng từ quá khứ vừa phóng ra khỏi não mình, hiển hiện trước mắt hai đứa. Bằng xương bằng thịt.

Bằng cách nào đó, Con Bọ Thực Tế của Aja đã phát hiện ra nó trong ký ức mình và đưa nó vào đời sống. Thật khó tin nhưng có thật. Con quái quig y chang như khi nó ở Denduron. Giống một con gấu thời tiền sử, với cái đầu quá khổ. Hàm to đùng với hai hàm răng nhọn hoắt chìa ra như nanh lợn lòi. Thân hình phủ lông xám nhuôm nhoam. Những mẩu sừng màu vàng chạy dọc sống lưng. Bàn chân khổng lồ với móng vuốt khỏe và sắc như dao. Nhưng điều mình nhớ nhất về mấy con quig này, cũng như tất cả loài quig trên các lãnh địa, chính là đôi mắt. Những con mắt màu vàng, hung dữ và tập trung...

Vào tụi mình.

Con này hơi nhỏ hơn những con mình còn nhớ, có một con gấu xám Bắc Mỹ. Nhưng đó là điều đáng buồn, vì...nó đủ nhỏ để vừa qua lọt cửa. Với tụi mình, nguy cơ bị ăn thịt chỉ cách có một cái cửa và một hành lang ngắn. Con quái bước qua thân hình bất động của Alex, hiên ngang tiến tới phòng thay áo...và hai đứa mình. Mình chỉ còn có thể nghĩ đến một điều phải làm.

Đóng cửa thông với hành lang lại.

Vừa kịp lúc. Vì chỉ một giây sau, mình nghe tiếng con quig rầm rầm xô vào cửa. Mình không gài chốt cửa, vì biết chắc con quái thú không đủ thông minh để mở chốt. Chỉ hy vọng cánh cửa đủ chắc để không bị đổ ụp xuống.

Aja kinh hoàng đến sững sờ. Mắt cô hãi hùng mở lớn. Mình hỏi :

-Nó từ đâu đến vậy ?

Aja lấp bắp :

-Từ..từ trí tưởng tượng của cậu. Tôi nói rồi, Nguồn Sáng Đời Sống sẽ phát hiện những điều cậu sợ hãi trong ký ức.

-Nhưng cô bảo, nó chỉ có thể sử dụng thực tế.

-Con quái đó chưa đủ thực với cậu sao ?

Như để trả lời, con quig lại quăng mình vào cửa. Minh bảo :

-Nhưng lũ quái vật này không tồn tại trên Trái Đất Thứ Hai. Nó từ một lãnh địa khác. Lãnh địa Denduron.

-Vô lý! Nguồn Sáng Đời Sống không thể làm được chuyện đó.

Con quig lại đập cửa, rống lên một tiếng đau đớn và giận giữ.

-Đấy, giờ nó có thể làm được rồi đấy!

Cánh cửa bắt đầu bị vỡ. Vài cú đập như thế nữa, hai đứa mình cũng bị vỡ vụn luôn.

-Mau!

Minh nắm tay Aja. Dù không biết chạy đi đâu, nhưng không thể đứng ì tại đó. Tìm được một cửa nơi cuối phòng thay áo, hai đứa mình vội phóng qua. Cửa dẫn ra ngoài, nhưng vừa ra tới bên ngoài, cả hai đứa chết lạng vì khiếp đảm.

Hai đứa mình đang đứng gần sân tập bóng. Nhưng hôm nay không thấy một cầu thủ nào. Trái lại, chúng mình thấy toàn là quig. Sân có tràn ngập quái thú. Đủ kích cỡ. Có con đồ sộ như những con trong đấu trường của người Bedoowan ở Denduron. Có con nhỏ hơn con đang ở trong phòng thể thao. Vài cặp đang đánh nhau, cố gắng xé nát cổ nhau. Minh biết chuyện gì sẽ xảy ra. Chúng là giống ăn thịt đồng loại. Một con gục xuống, những con khác sẽ nhào vào nhai ngấu nghiến ngay.

Minh la lên:

-Coi chừng cửa!

Sau lưng hai đứa, cánh cửa đang đóng lại. Nếu nó bị khóa chặt, tụi mình thành dĩ vãng luôn. Aja phản ứng cấp kỳ. Cô tung chân, đá chêm chiếc giày vào ngay ngưỡng cửa, ngay trước khi nó kịp sập lại. Nếu cô chêm trượt,

hai đứa mình sẽ thành bữa ăn trưa của lũ quig. Bảo đảm thịt hai đứa ngon hơn món gloid xanh dương nhiều.

Nhìn lại bầy quái quig, mình thấy mấy con đang ngẩng cao đầu. Chúng đã đánh hơi thấy tụi mình. Chỉ trong vài giây, chúng sẽ bao vây hai đứa và chuông báo giờ ăn sẽ rung lên.

-Trở vào trong!

Mình la lớn, đẩy toang cửa. Vào tới bên trong, mình đóng chặt cửa. Vì vài con quig đã nhận ra hai đứa mình và bắt đầu xông lên tấn công.

Aja tuyệt vọng hỏi:

-Còn lối nào khác ra khỏi đây không?

-Mình nghĩ là...có đấy.

Chạy qua phòng thay áo, qua cửa dẫn tới phòng thể thao, đúng lúc ...rắc ! Cánh cửa phòng thể thao vỡ toang là con quig đứng đó, đầy vẻ trách móc, vì đã phải vượt qua bao khó khăn mới có được bữa ăn. Aja và mình chạy xuyên qua phòng thay áo nam, để tới cửa thông qua phòng thay áo nữ. Con quig đuổi theo, vụng về va chạm vào các tủ đồ, làm vang lên những tiếng kim loại loảng xoảng, rầm rầm như tiếng sấm.

Cửa phòng nữ không có chốt, nhưng mở ra hướng tụi mình. Đỡ quá! khi đóng lại, chắc chắn con quái sẽ không biết cách kéo ra. Qua khỏi cửa, chúng mình vào một phòng thay áo có gương soi. An toàn rồi, nhưng được bao lâu đây ?

Mình gào lên với Aja :

-Đem chúng ta ra khỏi đây đi.

-Tình hình có vẻ không đến nỗi tệ lắm đâu, Pendragon.

-Cô đùa, phải không?

-Không. Đây là ảo ảnh. Thậm chí nếu chúng ta bị tấn công, bị giết bởi một trong những con quái thú kia, thì chúng ta cũng sẽ thức dậy trong kim tự

tháp Nguồn Sáng Đồi Sống.

-Không. Vụ này xảy ra ngoài dự tính. Cô bảo chuyện mấy con quig kia hiện diện tại đây là điều vô lý, nhưng chúng vẫn có đây thôi. Cô bảo, chiếc vòng kiểm soát của chúng ta sẽ hoạt động, nhưng có hoạt động đâu. Và cô bảo Alex không thể chết trong phòng thể thao đó, vì cậu ấy không phải là một thành viên trong cuộc nhảy này, nhưng tôi thấy cậu ấy chết đứ đừ rồi. Có quá nhiều điều vô lý đang xảy ra, làm tôi không thể liều lĩnh để cho những con quái kia ăn thịt chúng ta, để chúng ta không thể trở về thực tế.

-Nhưng...

-Cô đã nghe Saint Dane nói rồi đó. Hắn biết cô đang cố làm gì với Con Bọ Thực Tế. Hắn làm nhiều chương trình của cô. Ai có thể biết khả năng của Nguồn Sáng Đồi Sống bây giờ là gì? Chúng ta phải sống sót ra khỏi đây và tìm hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Aja gật. Minh đã thức tỉnh cô. Minh nói thêm:

-Tôi không biết cách nào ra khỏi đây. Việc này trông đợi ở cô.

Có thể nói là Aja đang cố vận dụng đầu óc để tìm lối thoát cho hai đứa khỏi cuộc nhảy. Sau cùng cô nói :

-Bằng cách nào đó máy kiểm soát của chúng tôi đã bị ngắt. Nhưng nếu nhấn nút khởi động lại, bất cứ thứ gì Saint Dane đã làm sẽ xảy ra ngay.

-Hiểu. Vậy là không còn nhấn nút khởi động được nữa.

-Nhưng máy kiểm soát của Alex gắn với lưới chung, trên một đường dây khác.

-Cô có thể sử dụng máy đó để chấm dứt cuộc nhảy được không?

-Chắc chắn là được. Nếu nó vẫn còn hoạt động.

Minh biết phải làm gì. Trở lại phòng thể thao, tới xác Alex, và lấy vòng kiểm soát của cậu ấy. Không thành vấn đề, đúng không? Chúng mình mau chóng tìm thấy cửa thông từ phòng thay áo này trở lại phòng thể thao. Hai

đưa mở hé cửa liếc vào.

Phòng thể thao trống trải đến lạnh người. Mới đây còn tràn ngập tiếng kêu gào của các fan cuồng nhiệt. Lúc này, người duy nhất còn lại tại đây chỉ là Alex. Nhưng cậu ấy không hề kêu gào. Không bao giờ nữa.

Vấn đề là : con quái quig đâu rồi?

Mình thì thầm hỏi Aja:

-Cô tin chắc đây là cách duy nhất ra khỏi đây?

-Không. Nhưng là cách duy nhất tôi nghĩ ra được.

-Vậy thì phải nắm lấy cơ hội thôi. Chờ đây.

Vừa dợm bước vào, mình bị Aja níu lại.

-Cậu đi đâu?

-Lấy máy kiểm soát. Chứ cô nghĩ tôi đi đâu?

-Cậu không biết cách lấy máy ra khỏi tay Alex đâu.

Quả đúng. Phải đi cùng nhau chứ. Hai đứa tra đổi cái nhìn chưa hề có trước đây. Dù là cùng là Lữ khách, mối liên hệ trong công việc của chúng mình gấu ó từ đầu. Nhưng lúc này hai đứa sắp bước vào nơi nguy hiểm. Cái nhìn giữa chúng mình nói lên tất cả. Dù thích hay không, tụi mình phải cùng nhau làm chuyện này. Mình khẽ gạt đầu với Aja, rồi hai đứa cùng bước vào phòng thể thao.

Khoảng cách tới Alex chỉ chừng hai mươi mét, nhưng cứ như xa cả dặm. Nếu con quái quig vồ hai đứa mình ngay giữa phòng, hết đường chạy luôn. Lúc đầu tụi mình bước chậm, nhưng rồi cả hai đều thấy làm việc này càng nhanh càng tốt hơn. Phải nhanh mới kịp.

Xác Alex nằm ngay trước ngưỡng cửa để ngỏ của phòng thay quần áo nam. Có thể con quig vẫn còn trong đó. Mình gắn mắt vào cánh cửa, chờ con quái phóng ra. Không đứa nào thốt một lời, vì lo sợ cảnh giác con quái vật.

Khi tới gần cái xác, mình nhận ra là không muốn nhìn cảnh hãi hùng do con quái đã gây ra cho cậu bé tội nghiệp. Dù là ảo ảnh hay không, cảnh này quá thật. Nhưng không thể tỏ ra chết nhất. Không phải lúc này. Chỉ còn cách Alex vài bước, mình cảm thấy sắp thành công rồi.

Mình đã làm.

Đúng như mình lo sợ, con quig phóng ra từ cửa. Không nghĩ ngợi, mình chộp lấy Aja, kéo xuống bên dưới chỗ ngồi của khán giả. Chỉ còn biết trốn xuống đó, bởi trong cuộc thi đấu bóng rổ, chỗ ngồi của khán giả đã được nối rộng vào phòng thể thao. Tụi mình thoát chết trong tích tắc. Con quig vươn bàn chân khổng lồ vồ vừa lúc mình hụp xuống dưới lan can sắt. Chân quái vật đập lên lan can, nhưng một cái móng trúng cánh tay mình, xé toạc vải áo. Cảm giác đau nhói làm mình biết móng vuốt nó cũng đã cào trúng thịt da mình. Nhưng dù đau đến thế nào, mình không thể ngừng lại.

Mình kêu lên với Aja:

-Tiếp tục chạy đi!

Một khung thép phức tạp nâng đỡ khán đài di động này. Hai đứa mình bò qua mê cung sắt thép đó, luồn lách, lên xuống, cố thoát khỏi con quig. Quay lại, mình thấy con quig vẫn xông tới. Nó khó len lỏi qua đống cột kèo rắc rối đó hơn tụi mình. Nhưng điều đó vẫn không làm nó bỏ cuộc. Con vật này đang phá khán đài tan nát để tóm bằng được hai đứa.

Chợt nảy ra một sáng kiến, mình gào lên với Aja:

-Tới cuối phòng, mau lên!

Muốn sáng kiến của mình có kết quả, hai đứa phải ra khỏi cái gầm khán đài này càng sớm càng tốt. Mình đẩy sau lưng, thúc Aja lách qua lan can sắt. Sau cùng tụi mình cùng đến cuối phòng và ra khỏi gầm. Aja la lên:

-Ngã nào?

-Ở yên tại đó!

Aja nhìn mình như thể mình là thằng điên. Thấy kệ. Không có thời gian giải

thích. Cô ta có thể am hiểu vi tính, nhưng mình là một con chuột trong phòng thể thao. Trước khi trở thành Lữ khách, bất cứ lúc nào có thể là mình sục xạo trong các phòng thể thao. Mình rất rõ hoạt động trong những nơi này. Chạy lại một thùng nhỏ màu bạc trên tường, mở nắp an toàn, nhấn nút kiểm soát màu đỏ.

Ngay lập tức, khán đài bắt đầu lùi lại, với con quig còn mắc kẹt bên dưới.

Aja kêu lên:

-Quá thông minh!

Đó là điều tốt đẹp đầu tiên cô ta nói về mình. Hai đứa đứng chờ, tràn trề hy vọng con quái bị nghiền nát trong những cây sắt đang khép lại quanh nó. Tụi mình chỉ cần một phút để lấy cái vòng kiểm soát của Alex.

Nhưng tụi mình đã không lấy được.

Với một tiếng rống khủng khiếp, con quig nhào ra từ dưới khán đài đang rút lại, loảng xoảng kéo theo những mảnh sắt của khung sườn. Hóa ra sáng kiến của mình không được sáng lắm. Bây giờ chỉ còn một cách là...chạy.

Tụi mình chạy thực mạng, băng ngang phòng thể thao, sát bên cái máy kiểm soát của Alex. Nhưng không kịp ngừng lại lấy. Thế mới tức! Ra khỏi phòng thể thao, tụi mình chạy xuống hành lang dẫn đến cuối trường.

Mình luôn có cảm giác rờn rợn đối với một ngôi trường hoang vắng. Không rõ vì sao. Có lẽ vì mình đã quen với những ngôi trường tấp nập, huyên náo. Một ngôi trường im lìm có vẻ gì đó bất ổn. Đúng vậy, ngôi trường này đích thị là bất ổn. Aja và mình chạy dọc hành lang tường kính, từ khu tập thể hình vào khu trung tâm sinh hoạt của học sinh. Khu này rộng lớn như một nhà chứa máy bay. Từ đây có thể đi đến tất cả các khu còn lại của nhà trường. Hai đứa mình chạy tới giữa phòng, để có thể quan sát được 360 độ chung quanh. Bất kỳ thứ gì tiến vào, tụi mình đều kịp thấy và đủ thời gian chạy sang ngã khác.

Thở hồng hộc, mình bảo Aja:

-Phải tìm cách khác chấm dứt cuộc nhảy đi chứ.

Một lần nữa Aja lại bấm hàng loạt nút trên cái vòng kiểm soát, rồi giận dữ la lên:

Aja bảo:

-Cậu rành chỗ này. Có vũ khí gì ở đây không?

-Vũ khí trong trường học? Đừng mơ.

-Cố nghĩ đi, Pendragon! Có gì có thể dùng làm vũ khí được không?

Phản ứng trước hết của mình là nói không, nhưng vậy thì ích gì. Mình phải động não và vận dụng óc sáng tạo. Liệu trong trường này có gì có thể dùng làm vũ khí để hạ được một con quig không? Cậu Press đã từng giết mấy con quig bằng cây giáo. Nhưng trong trường trung học Davis Gregory này chẳng có gì giống một cây giáo. Mình và cậu Press cũng đã làm banh xác một con quig bằng thuốc nổ tak, nhưng quanh đây làm gì có thuốc nổ. Còn gì khác có thể sử dụng được không?

Rồi một ý tưởng chợt hình thành. Mình hỏi:

-Những con quig này do Nguồn Sáng Đời Sống tạo nên, nhưng chúng có thật không? Nghĩa là, chúng có giống như những con quig thật không?

-Chúng thật như những gì cậu nhớ. Nguồn Sáng Đời Sống lấy chúng từ tư tưởng cậu ra. Quig thật như thế nào không thành vấn đề, những gì cậu nhớ về chúng mới quan trọng. Nếu cậu tin chúng có thể hát, chúng sẽ hát được.

-Vậy thì chúng ta cần một cái còi luyện chó.

-Một cái gì?

-Quig cực kỳ nhạy cảm với âm thanh chói lói. Nghe âm thanh đó, chúng sẽ phát rồ. Nếu tìm được một cái còi, chúng ta sẽ cầm chân chúng đủ lâu để lấy vòng kiểm soát của Alex.

-Tuyệt! Nhưng tìm còi ở đâu?

Mình thú thật:

-Tôi không biết.

Aja hàm hàm:

-Hừ! Động não đi! Có bất cứ thứ gì tụi mình có thể sử dụng để tạo ra âm thanh đó không?

Có tiếng ùng ùng như sấm. Vội ngó quanh, mình thấy có sự di chuyển bên ngoài cửa sổ. Mình muốn gào lên. Những con quig bên ngoài đã phát hiện ra tụi mình. Chúng trùng trùng trùng nhìn hai đứa mình qua cửa sổ, chắc đang tìm cách tấn công hiệu quả nhất. Thành linh mình ước có một trăm cái còi.

Một trăm cái còi.

Một ý tưởng mơ hồ trong trí mình.

Aja thì thào:

-Pendragon, không có nhiều thời gian đâu.

Mình đã có. Một trăm cái còi. Kế hoạch B sắp thành hình.

-Lối này!

Vừa kêu lên, mình vừa nắm tay Aja chạy. Mình kéo cô ta qua khu trung tâm sinh hoạt, tới khu văn phòng nơi làm việc của thầy hiệu trưởng và các nhân viên của trường. Nếu mình nghĩ đúng, thì tụi mình sẽ tìm được ở đó một thứ có thể ngăn chặn lũ quig.

Văn phòng tối tăm, vắng vẻ. Mình vừa tiến tới bàn tiếp tân, thì...rắc! Một cửa sổ vỡ tung. Mình và Aja kinh ngạc nhảy dựng lên, nhìn: một con quig đang bò qua thành cửa. Rắc! Rắc! Thêm hai cửa sổ nữa bị phá, và những con quái đang trườn vào. Chúng biết chính xác hai đứa mình ở đâu. Hoặc là ý tưởng của mình sẽ hiệu nghiệm, hoặc kế hoạch B sẽ đem hai đứa...bỏ vào bảng thực đơn của quái quig.

Giọng Aja đầy khiếp đảm:

-Chúng mình làm cái gì ở đây vậy?

Tiếp tục tiến tới bàn tiếp tân, mình trả lời :

-Một trăm cái còi. Một cái còi thì có thể là ta không có, nhưng một trăm cái thì tôi xoay được.

-Mình tìm hệ thống phát thanh. Trường nào cũng có hệ thống phát thanh để thông báo tin tức. Mình thật sự hy vọng trung học Davis Gregory cũng có. Vì đây là hy vọng cuối cùng và tốt nhất của hai đứa mình.

Rắc! Rắc! Thêm hai cửa sổ vỡ vụn, kính rào rào rả xuống như mưa. Lũ quái tiến vào từ mọi ngã. Mình tìm thấy hệ thống phát thanh dưới bàn tiếp tân. Bây giờ vấn đề là phải tìm ra cách sử dụng.

Mình mở ngay công tắc điện. Đèn máy bật sáng. Có một hàng nút dài, mình đoán là để khởi động loa phát thanh đến toàn trường. Vừa định vặn từng cái lên, mình chợt thấy một công tắc có hàng chữ: “toàn bộ các loa”. Oa! Mình vặn liền.

Con quig đầu tiên lọt vào phòng đang chồm lên, sửa soạn tấn công trong chớp mắt. Mình tăng nút âm thanh lên số 15. Nếu có 20, chắc chắn mình sẽ mở tới đa tới 20. Chộp cái mi-cro có nút bấm được gắn trên giá, mình nhìn Aja, rồi bấm nút và xoay mi-cro vào máy khuếch âm.

Người ta gọi phương pháp này là tín hiệu hồi tiếp. Trước đây mình đã nghe cả ngàn lần rồi. Không biết chính xác nguyên nhân, nhưng dường như nó luôn xảy ra khi âm thanh được mở quá cao trên một máy khuếch âm. Mình nghĩ, âm thanh quá tải làm hệ thống không đủ sức và...nói thật, mình có cần biết chuyện gì xảy ra. Chỉ quan tâm tới những gì xảy ra ngay lúc này.

Điều đó đã xảy ra. m thanh chói tai lạnh lạnh phát ra từ tất cả các loa. Thật khủng khiếp và...đẹp như mơ. Lũ quig bắt đầu rống lên, y chang như khi mình thổi còi tại Denduron. Tuyệt vời. Chúng đã mất khả năng hoạt động. Mình lấy băng keo, dán vòng quanh mi-cro để cố định nút bấm, rồi đặt mi-cro tựa lên máy khuếch âm. Tụi mình đang có một trăm cái còi, chỉ trừ khi cầu chì bị nổ.

m thanh khùng khiếp làm Aja nhăn nhó, đau đớn, nhưng...vẫn toét miệng ra cười. Cô hỏi lớn:

-Chúng mình đi được rồi chứ?

Tụi mình chạy ra khỏi văn phòng, trở lại phòng thể thao. m thanh xé tai vang dội khắp trường. Vừa chạy mình vừa nhìn những con quig khiếp đồm tháo chạy. So với cái còi nhỏ xíu, âm thanh phản hồi này đúng là một con quái vật bạo tàn.

Hai đứa mình băng qua trung tâm sinh hoạt của học sinh, xuống hành lang dài dẫn đến khu thể thao. Mình chắc mẫm con quig trong phòng thể thao cũng bị đau đớn y như những con quig khác. Bây giờ, mối lo duy nhất của hai đứa mình chỉ là, không biết vòng kiểm soát của Alex có hoạt động không.

Tới nơi, hai đứa mình ngó vào. Chắc ăn rồi, bạn quig của mình đang bật ngựa, rên rỉ, đau đớn. Thở phào nhìn nhau, Aja và mình bước vào phòng.

Bỗng âm thanh lạnh lạnh ngừng bật.

Đúng như vậy đấy. Có lẽ máy khuếch âm bị nổ. Có lẽ điện bị ngắt. Có lẽ, có lẽ, có lẽ. Có lẽ vì cái gì đi nữa thì vấn đề là một trăm cái còi của mình đã tịt ngòi.

Và...con quái bắt đầu lắc lư đứng dậy.

Chương 17

NHẬT KÍ #14

(TIẾP THEO)

VEELOX

(@Chipmuck type)

Mình và Aja chết sững. Con quig thì không. Nó đã hồi tỉnh và tức giận như điên. Thấy tụi mình, nó tấn công ngay. Chỉ còn nước...chạy !

Đúng lúc đó mình nhìn thấy một thứ. Không hiểu sao mình đã không nghĩ

tới cái này, và chẳng thèm để ý. Nhưng bây giờ mình đã thấy, và tội mình không còn gì để mất, ngu sao không thử. Vậy là trước khi chạy khỏi phòng, mình nhào tới bên cửa, kéo còi báo động hỏa hoạn.

Lập tức tiếng còi chói lói rú lên, còn lớn hơn hệ thống phát thanh phản hồi. Nhưng liệu thế có đủ quấy rầy con quái không? Hai đứa mình quay lại nhìn...

Con quig ôm đầu, lăn đùng xuống đất. Trở lại ngay với công việc, Aja tiến tới Alex. Mình theo sau. Hai đứa né con quái đang lăn lộn, lại gần xác cậu bé phader khốn khổ. Mình không dám nhìn kỹ, vì thân thể cậu ấy đã lạnh cứng. Máu đọng vũng trên sàn. Bấy nhiêu là quá đủ với mình rồi.

Aja nhanh nhẹn cầm tay Alex, kéo lại gần để có thể điều khiển cái vòng kiểm soát. Mình hỏi:

-Hoạt động không?

-Sẽ biết ngay thôi.

Cô thoãn thoát bấm vài nút, và điều kỳ lạ nhất đã xảy ra. Mình cảm thấy chóng mặt. Hình như cả căn phòng đang quay vòng tròn. Mình tự hỏi không biết có phải vì sau cùng thì âm thanh phản hồi và tiếng còi báo cháy đã lọt thấu màng nhĩ của mình.

Điều sau đó mình biết được là...tôi đen như mực. Mình đã trở lại kim tự tháp Nguồn Sáng Đời Sống ư? Kỳ lạ là mình vẫn nghe tiếng còi báo động lạnh lạnh. Một giây sau, mình tắm trong ánh sáng. Rồi mình nhìn thấy đôi ủng đen của mình. Mình đang nằm trong ống Nguồn Sáng Đời Sống. Mình đã trở lại!

Nhưng vì sao mình vẫn nghe tiếng còi báo động. Cái bàn trôi ra khỏi ống. Vội vàng nhìn sang trái, mình thấy Aja đã nhảy khỏi bàn. Mình hỏi:

-Chuyện gì vậy?

Cô ta la lớn:

-Lẹ lên.

Mình chạy ra ngoài, tới trung tâm kim tự tháp. Thoáng nhìn quanh, mình đã hiểu vấn đề. Hàng trăm bóng đèn đỏ rực sáng bên ngoài các cửa phòng. Các phader và vedder lảng xăng, rối rít như điên. Tiếng còi báo động ở đây không liên quan gì tới còi báo cháy mình đã kéo trong ảo giác. Tiếng còi báo động khẩn cấp này...hoàn toàn là thật.

-Chúng ta phải tới trung tâm ngay!

Aja vừa kêu lên vừa chạy tới thang máy. Chạy nước rút qua một cây cầu, tụi mình nhảy vào thang máy để đi xuống.

Trong hành lang kính của trung tâm, mọi thứ hoảng loạn. Còi và đèn đỏ báo động tràn lan.

Một phader nắm lấy Aja, kêu lên:

-Hàng trăm cuộc nhảy đang bị trục trặc.

-Liên lạc ngay với các giám đốc.

Aja gào lên với anh ta, rồi chạy xuống hành lang. Mình chạy theo. Khi chạy qua các trạm kiểm soát, mình thấy một loạt màn hình đang theo dõi những cuộc nhảy chập chờn tắt mở. Các phader đang ngồi trên ghế kiểm soát luôn tay bấm nút trên vòng tay kiểm soát một cách vô vọng. Mấy giây sau mình biết Aja đang định tới đâu. Cô mở tung cánh cửa trạm kiểm soát của Alex, kêu lên :

-Alex, chuyện gì đã xảy ra vậy ?

Alex không thể trả lời. Cậu ấy đang ngồi trên ghế, mắt vô hồn nhìn lên các màn hình.

Alex đã chết. Trên cổ có những vết cắn. Không còn làm lẫn gì nữa, con quig trong cuộc nhảy ảo của mình, bằng cách nào đó, đã giết chết Alex tại đây, trong thực tại. Dù bất cứ điều gì Con Bọ Thực Tế đã làm, nó đã làm đảo lộn. Nguồn Sáng Đời Sống từ trong ra ngoài. Ngay lúc này, trong những phòng nhỏ khắp kim tự tháp, trên khắp lãnh địa VeeLox, mọi người đang trong cảnh nguy hiểm chết người khi họ phải đối mặt với cơn ác mộng

kinh khủng nhất trong cõi ảo...rất thật của chính họ.

Mình kêu lên:

-Tắt đi.

Aja vẫn trừng trừng nhìn Alex, như không tin vào chính mắt cô. Mình la to:

-Aja, tắt đi! Cô phải cứu những người đó chứ!

Cô ta đứng chết trân, bàng hoàng nói:

-Không thể thế được. Chỉ là ảo thôi mà.

Kéo Aja, buộc cô phải quay mặt nhìn mình, mình gào lên.

-Không còn là ảo nữa rồi.

-Nhưng đó là ảo ảnh. Không phải thật.

Chỉ tay vào Alex tội nghiệp đã chết, mình hỏi:

-Như thế này vẫn chưa đủ thật với cô sao?

-Phải có cách lý giải nào khác chứ.

-Cách gì? Cô lý giải vụ này thế nào đây?

Xô Aja ra, mình đưa lưng về phía cô, rồi giơ cánh tay lên, để cô ta thấy cần bằng chứng cụ thể, rằng chuyện xảy ra với mình trong Nguồn Sáng Đời Sống không là ảo ảnh. Đó là cánh tay đã bị con quig cào khi tụi mình chạy trốn dưới khán đài. Máu khô đọng quanh chỗ vải bị rách.

Mình nói:

-Đây là máu thật. Tay tôi đau, mũi tôi đau. Các vết thương không biến đi khi chúng ta trở lại đây.

Aja lom lom nhìn cánh tay bị thương của mình, như thể tâm trí cô không chịu chấp nhận những gì mắt cô đang nhìn thấy. Mình nhẹ nhàng nói:

-Aja, chuyện này không là ảo ảnh nữa đâu.

Cô nhìn mình bối rối. Thế giới ổn định của cô vừa mới tan tành. Đúng lúc

đó, cửa phòng bật mở, một phader chạy vào khiếp đảm kêu lên:

-Aja, Nguồn Sáng Đời Sống trên khắp Veelox hoàn toàn hư hỏng hết rồi.

Aja chớp mắt, cố tập trung:

-Liên lạc với các giám đốc chưa?

-Họ đều đang nhảy. Tất cả. Không liên lạc được.

Aja nhìn lên bảng kiểm soát của Alex. Minh lại nói:

-Tắt đi, Aja.

-Không thể. Tắt máy mọi người sẽ chết.

-Nhưng phải làm gì chứ?

Aja suy nghĩ. Minh thấy một tia sáng lóe lên trong mắt cô. Cô quay lại anh chàng phader, nói:

-Chúng ta phải treo mạng.

Tay phader kêu lên:

-Hả? Không làm thế được.

-Anh có ý nào hay hơn không?

Hắn im thin thít. Aja ra lệnh:

-Lấy chìa khóa của anh ra.

Cô gỡ quanh cổ xuống một sợi dây chuyền bằng chỉ bện màu đen. Gắn vào sợi dây là một cái thẻ lớn màu xanh lá.

Tay phader vẫn không nhúc nhích. Aja quát lên:

-Hành động đi!

Hắn giật mình tỉnh lại, rồi vội vã vừa chạy tới bảng kiểm soát, vừa gỡ sợi dây trên cổ. Hắn cũng có một tấm thẻ xanh lá như của Aja. Hai người đứng đối diện hai đầu mạng lưới kiểm soát phức tạp.

Anh chàng phader nói nhỏ:

-Hy vọng cô biết mình đang làm gì.

Lừ mắt nhìn hắn, Aja ra lệnh:

-Gài vào!

Cả hai đều cầm thẻ xanh, nhét vào hai khe tại hai đầu mạng lưới kiểm soát. Sau đó, Aja liên tục bật hàng chục nút, nút cuối cùng nằm sau một nắp nhựa trong suốt. Cô mở nắp, để lộ ra một công tắc màu đỏ.

Aja hít một hơi, nói:

-Nghe tôi đếm. Ba, hai, một...treo.

Cả hai cùng bật công tắc đỏ.

Tất cả các màn hình đều lập tức trống trơn. Ngàn ngàn hình ảnh đang hiện đều chỉ còn là một mặt phẳng màu xanh lá. Tất cả còi, đèn báo động đều ngừng bật. Im lặng đến lạ lùng.

Mình nhìn tay phader. Anh ta đang khóc.

Mình hỏi:

-Chuyện gì vậy?

Aja đờ đẫn nhìn về phía trước. Giọng cô bình thản:

-Chúng tôi vừa treo mạng.

-Ý cô là...đóng máy?

-Không. Những người nhảy vẫn còn trong Nguồn Sáng Đời Sống, nhưng các cuộc nhảy thì đóng băng. Trên khắp Veelox, hàng triệu người đang nằm trong mạng mà...chờ đợi.

-Chờ gì?

Aja nhìn mình. Hai mắt cô đỏ ngầu, khiếp đảm:

-Họ chờ tôi tìm hiểu xem đang có gì trục trặc.

Chương 18

NHẬT KÍ # 14

(TIẾP THEO)

VEELOX

(@ Rataro type)

- Sao cô dám làm thế?

- Không thể nào tin nổi!

Aja lọt thỏm giữa các phader và vedder đang giận dữ la hét, hạch hỏi lý do cô treo mạng. Ngay sau khi hai công tắc được vặn, những kỹ thuật viên áo xanh và áo đỏ tràn vào phòng kiểm soát, đưa ra những câu hỏi chất vấn. Giờ đây, hầu hết các màn hình máy tính đều hiện lên hình ảnh các phader và vedder từ khắp lãnh địa Veelox. Họ muốn biết chuyện gì đã xảy ra. Không phải đợi tới lúc những khuôn mặt này xuất hiện trên màn hình mình mới nhận ra vụ gay go này.

Aja không chỉ treo Nguồn Sáng Đời Sống tại thành phố Rubic, cô đã treo toàn bộ lãnh địa Veelox. Lúc này hàng triệu triệu người trên khắp Veelox đang nằm trong hình ảnh treo.

Aja gào lên:

- Tất cả hãy nghe tôi nói đã.

Không ai chịu nghe. Không thể trách họ được. Tất cả đều quá hãi hùng. Thế giới của họ trên bờ đổ vỡ. Chết tiệt! Nếu họ chưa từng sợ, thì họ cũng nên biết thế nào là sợ.

- Làm ơn để tôi nói.

Aja cố năn nỉ, nhưng những câu hỏi vẫn dồn dập:

- Toàn thể gia đình tôi đang trong cuộc nhảy. Làm sao đây?

- Chúng ta phải cho máy hoạt động lại để đưa họ ra.

Mình chỉ còn biết đứng ngoài vòng hỗn loạn đó mà hy vọng. Aja có thể giải quyết êm vụ này. Sau cùng, cô đến bên bảng kiểm soát, với một cái nhìn quả quyết, cô nhấn cái nút lớn màu xanh lá. Tiếng còi chói lói làm mọi người phải bịt tai, mình cũng vậy. Các kỹ thuật viên trên màn hình co rúm người. Mấy giây sau, cô buông tay, tiếng còi tắt lịm. Các phader và vedder cũng im lìm. Chắc họ sợ Aja bấm tiếp. Cô bấm một nút khác, rồi nói vào mi-crô trên bảng. Giọng cô vang vọng khắp kim tự tháp và tới các kỹ thuật viên trên màn hình.

Aja bình tĩnh nói:

- Tôi là Aja Killian, phader trưởng đang trong ca trực tại thành phố Rubic này. Tôi là người cho phép treo mạng.

Tiếng ồn ào la hét lại nổi lên.

Aja nhấn còi. Một lần nữa mọi người lại im lặng. Cô buông nút bấm, nhưng ngón tay vẫn giữ hờ, sẵn sàng cho tiếng còi ré lên.

- Chúng ta đang ở trong một giai đoạn khẩn cấp. Trên khắp Veelox, người nhảy đang gặp sự cố.

Nhìn lên chuỗi màn hình, mình thấy nhiều kỹ thuật viên gật đầu. Lần đầu tiên mình mới để ý là họ đều quá trẻ. Tìm khắp lượt, mình không thấy một nhà khoa học tóc bạc, uyên bác nào hầu có thể cứu nguy chuyện hôm nay.

Aja nói tiếp:

- Lúc này tôi chỉ có thể thông báo một điều: mã sử lý đã bị hư hỏng.

Mọi người đều như nghẹn thở. Dù hiểu cách nào, thì đó cũng là một tin tệ hại.

Bất chấp tiếng còi có thể vang lên, một phader la lớn:

- Sao có thể như thế được? Chuyện này chưa bao giờ xảy ra!

Mình nhìn Aja. Đây là khoảnh khắc căng thẳng nhất đời cô. Vì cô biết chính xác vì sao. Mọi chuyện trở nên tai hại là vì cô đã cài một con bọ vào

hệ thống. Con Bọ Thực Tế. Tệ hại hơn, đó là con bọ mà Saint Dane, bằng cách nào đó, đã làm cho nó mạnh mẽ hơn dự tính của cô nhiều.

Aja dứt khoát nói:

- Chưa bao giờ xảy ra, nhưng bây giờ nó đã xảy ra. Các người nhảy đang gặp nguy hiểm. Treo mạng là cách duy nhất cho chúng ta có thời gian để giải quyết vấn đề.

Tất cả hình như đều đồng ý. Một điềm cho Aja.

- Khi mạng treo, người nhảy sẽ được an toàn. Tôi đã kiểm tra tình huống, và tôi tin là sẽ tìm ra nguyên nhân hư hỏng.

Một vedder kêu lên:

- Chúng ta không thể để họ ở trong đó như vậy được.

Aja nói ngay:

- Chúng ta không còn lựa chọn nào khác nữa. Nếu trở lại trực tuyến mà chưa giải quyết được vấn đề, có nghĩa là chúng ta trở lại điềm xuất phát và các người nhảy vẫn trong vòng nguy hiểm.

Mình thấy nhiều cái đầu bối rối, gật gù đồng ý.

Aja hỏi:

- Ai là vedder trưởng trong ca trực?

Một vedder bước ra, trông anh ta như miễm cưỡng phải xuất hiện tại đây.

Anh ta nói nhỏ:

- Tôi chỉ mới vào ca trực khi đã hết còi báo động.

Mình cá là anh chàng này đang ước được ngủ nướng thêm. Aja hỏi:

- Nếu treo mạng, các người nhảy sẽ an toàn được bao lâu?

- Theo lý thuyết thì... mãi mãi. Nhưng làm sao biết được, vì đã thử bao giờ đâu.

Aja tự tin nói:

- Không sao. Sẽ không mất “mãi mãi” để sửa chữa trục trặc đâu. Tôi sẽ vào Trung tâm Alpha để giải quyết.

- Bây giờ chúng tôi phải làm gì.

- Không làm gì hết. Nhưng không được ra khỏi kim tự tháp. Khi tôi giải quyết được vấn đề này, mọi người phải sẵn sàng lên mạng lại.

Nhìn lên những gương mặt trên màn hình, Aja nói với họ qua mi-crô:

- Các bạn cũng vậy. Cứ để tôi xử lý mã xử lý. Tôi sẽ cập nhật tiến triển cho mọi người biết.

Một màn trình diễn tuyệt vời. Aja đã chứng tỏ quyền uy của cô. Và ánh nhìn trên khuôn mặt mọi người cho thấy họ đã tin cô sắp giải quyết được khó khăn. Nhưng vấn đề là: Aja có thật sự tin cô có thể giải quyết được không? Minh muốn nghĩ là có, nhưng khi cô vặn núm tắt mi-crô, mình thấy tay cô run run. Ôi trời, cô ấy chỉ đang cố tỏ ra bình tĩnh thôi.

Rồi Aja ngược lên. Mắt chúng mình gặp nhau. Không nghi ngờ gì nữa, rõ ràng là cô ấy đang sợ. Minh mong đừng ai đó nhìn thấy điều đó.

Nhìn vào tay vedder trưởng, cô nhẹ nhàng nói:

- Cậu lo cho Alex nhé, được không?

Anh ta buồn bã gật đầu.

Aja liếc mình, nói:

- Đi thôi.

Rời bảng điều khiển, cô bước qua đám đông kỹ thuật viên, ra khỏi phòng kiểm soát. Minh tin chắc, cô ấy cảm thấy sức nóng của những đôi mắt nhìn theo, tìm kiếm dấu hiệu bảo đảm là cô sẽ giải quyết được vấn đề.

Minh theo Aja tới cuối hành lang kính, đến một cánh cửa có hàng chữ TRUNG TÂM ALPHA – KHÔNG PHẬN SỰ CẢM VÀO. Lấy tấm thẻ xanh đeo trên cổ, Aja đẩy vào cái khe gần quả nắm cửa. m thanh kim loại tách

nhẹ một tiếng chi biết cửa đã được mở khoá. Mình theo Aja bước vào.

Bên trong là một phòng kiểm soát nữa, hơi khác với những phòng kia. Phòng này gây cảm giác quan trọng hơn. Có lẽ do được bao bọc trong bằng những bức tường rắn chắc thay vì tường bằng kính. Chỉ có một ghế đặt trước một màn hình lớn trên tường. Dưới màn hình là hàng loạt công tắc, nút bấm và đèn, giống như những phòng kiểm soát kia. Trên một tay ghế dài ngoằng là bàn phím bạc, trông phức tạp hơn những bàn phím trong các trạm kiểm soát khác. Mình tin đây là nơi hai đứa sẽ phải triệt bỏ mọi hư hỏng, để cứu lãnh địa này.

Aja buông mình xuống ghế và... khóc!

Ui da! Một khởi đầu kém vui. Trước mặt các phader và vedder cô ấy đã phải gồng mình, tỏ ra bình tĩnh, nhưng bây giờ chỉ còn hai đứa, cô ấy không còn kèm nổi nữa. Mình thấy tội cho cô, nhưng càng tội nghiệp hơn cho những người đang bị kẹt trong Nguồn Sáng Đời Sống. Hy vọng duy nhất của họ, được ra khỏi đó an toàn, đặt trên vai Aja. Và cô không thấy khả năng nào có thể cứu được ai. Sau cùng, Aja tháo bỏ cặp kính lau nước mắt, nói:

- Pendragon, tôi đã không muốn cậu có mặt tại Veelox này. Biết vì sao không?

- O... Không.

Mình trả lời ngớ ngẩn, nhưng rất thật.

Aja nói:

- Vì cậu là... cậu.

- Nghĩa là sao?

Nước mắt lại dâng trào, cô nói:

- Cậu là Thủ Lãnh Lữ Khách. Cậu đột kích vào một lãnh địa, thách đấu với Saint Dane, như một vị cứu tinh dũng cảm. Denduron, Cloral, rồi Trái Đất Thứ Nhất... mỗi nơi là một chiến thắng. Tất cả đều quá đơn giản với cậu.

Mình muốn cười phá lên. Thật đó. Mình ư? Dũng cảm ư? Cứu tinh ư? Ôi, quá hay. Mình không biết cô ta nghe những chuyện đó từ đâu, nhưng thông tin của cô hoàn toàn méo mó. Cô vẫn tiếp tục nói:

- Không như cậu, tôi không phải là một người phiêu lưu, mạo hiểm. Điều tôi có được là sự thông minh. Thông minh hơn cậu. Đó là sự thật, không hề khoác lác. Cả đời, tôi đã được rèn luyện để đạt tới đỉnh cao nhất của khả năng hiểu biết, suy nghĩ, lý luận. Tôi sống chung cùng những thầy dạy và những nhà khoa học. Bà Evangeline là người bạn thân thiết duy nhất của tôi. Tôi trưởng thành trong sự lạnh lùng, buồn tẻ. Tôi ghét cuộc đời đó. Rồi một ngày, cậu của cậu xuất hiện và cho tôi biết tôi là một Lữ khách. Thành linh mọi chuyện đều sáng tỏ. Tôi biết mục đích của mình là gì. Tất cả những rèn luyện, học hành, cô đơn mà tôi phải chịu đựng chỉ là để tôi có phương tiện để bảo vệ Veelox.

Như thế tôi vừa thành linh sống lại, vì cuộc sống của tôi đã có một mục đích. Tôi hoàn toàn sẵn sàng chiến đấu với Saint Dane bằng thứ vũ khí mà tôi biết phải sử dụng thế nào có hiệu quả nhất... đó là trí tuệ của tôi.

Aja ngừng lại. Mình nghĩ là cô ấy đang cố cầm nước mắt. Rồi cô gượng nói tiếp:

- Pendragon, lý do tôi không muốn cậu ở đây chỉ là: không muốn cậu giành mất cơ hội đó của tôi.

Sau cùng, mọi chuyện sáng tỏ dần. Aja lạnh nhạt với mình, vì cô ta sợ mình cướp mất cái điều đã cho cô ý nghĩa của cuộc đời. Cố dần cảm xúc, Aja tiếp:

- Nhưng hoá ra, tôi không chỉ thất bại trong việc cứu Veelox, tôi còn đã làm mọi thứ tệ hại hơn. Tôi đã không ngăn chặn được Saint Dane, mà tôi còn tiếp tay cho hắn!

- Chuyện đó thì chúng ta chưa biết...

Quay ghế về phía mình, cô kêu lên:

- Chưa ư? Tôi đã tạo ra Con Bọ Thực Tế. Vì lỗi của tôi mà cả triệu con

người đang lâm vào vòng nguy hiểm. Rồi là Alex... Tôi tưởng mình quá thông minh, nhưng tôi chỉ toàn gây ra những điều tệ hại nhất.

- Aja, cô phải hiểu là, có thể vai trò của Saint Dane trong vụ này lớn hơn cô biết.

- Không! Tôi lập trình nó. Tôi đã cài đặt nó. Tất cả đều do tôi.

- Tôi biết. Nhưng như tôi đã nói, Saint Dane quỉ quyết hơn cô tưởng nhiều. Tôi không nói chuyện Saint Dane ở bên cô, giúp cô lập trình, mà tôi nói có thể chính hắn đã cấy tư tưởng đó vào đầu cô. Có thể từ nhiều năm trước rồi. Có thể hắn là một ông thầy, đã đưa vào đầu cô ý tưởng đầu tiên, là Nguồn Sáng Đời Sống không hoàn hảo sẽ tốt hơn. Cũng có thể hắn là một phader đã đưa đề nghị đổi thay chương trình, hoặc hắn là một vedder đã bảo rằng không thể bị thương trong cuộc nhảy. Hắn làm vậy đó, Aja. Hắn cấy tư tưởng. Hắn làm cô nghĩ đến những đường hướng có vẻ như rất đúng, rất hợp lý; nhưng tất cả đều hoàn toàn sai lầm.

Aja không rời mắt khỏi mình. Đây là lần đầu tiên cô thực sự lắng nghe những gì mình nói. Mình tiếp:

- Và có thể không chỉ mình cô đâu. Tôi bảo đảm là hắn đang làm như vậy với những phader khác, đưa đẩy họ táy máy với Nguồn Sáng Đời Sống, để khi cô cài con bọ đó vào, nó sẽ làm bùng nổ theo cách nó đã gây ra.

Aja trầm ngâm với những gì vừa nghe. Phải chi ngay từ lần đầu gặp nhau, thái độ cô cũng như thế này. Ôi, nhưng nhớ lại chuyện cũ làm gì cơ chứ. Mình nói:

- Còn điều này nữa. Không biết cô nghe những chuyện về tôi ở đâu, nhưng mọi sự xảy ra không hoàn toàn như cô nghĩ đâu. Đúng là chúng tôi đã thắng Saint Dane đôi lần, nhưng không vì tôi là một tay dũng cảm, xông vào trận tả xung hữu đột đâu. Tất cả những lần đó tôi đều sợ tới không còn có thể bình tĩnh suy nghĩ nổi.

Vẻ hơi bối rối, Aja hỏi:

- Vậy sao cậu có thể hạ được hắn?

- Nhờ may mắn. Thật tình, tôi suýt làm hỏng việc trên Trái Đất Thứ Nhất. Nếu chỉ có mình tôi, thì đã xảy ra một thảm họa còn tệ hại hơn những gì chúng ta đang thấy tại đây. Tôi vẫn đang cố quên đi chuyện đó.

- Nhưng vụ đó đã thành công.

- Vì tôi không một mình. Ông Gunny đã cứu tôi thoát hiểm. Tôi nghĩ, không ai trong chúng ta có thể đối chọi với Saint Dane một mình, Aja ạ. Sát cánh cùng nhau là cơ hội duy nhất của chúng ta.

Hy vọng mình đã làm cô hiểu. Tương lai Veelox tùy thuộc vào điều này, ấy là chưa kể tới toàn thể Halla. Mình nói thêm:

- Nhưng chuyện tại đây lại có phần hơi khác.

- Khác thế nào?

Bước lại bảng kiểm soát, nhìn vô vàn nút bấm và công tắc, mình nói:

- Con Bọ Thực Tế là một ý tưởng rất thông minh. Nếu Saint Dane không dí mũi vào chuyện này, ý tưởng đó sẽ thành công. Nhưng hắn đã ra tay. Chúng ta không thể thay đổi được chuyện đó nữa, mà chỉ còn có thể nhìn về phía trước. Công việc của chúng ta là cứu Veelox. Nhưng trước hết là phải ngăn chặn Con Bọ Thực Tế. Tôi không biết phải làm sao. Nhưng cô biết. Tôi có thể ở đây, để làm bật ra những ý tưởng, nhưng chỉ có cô mới có thể ngăn chặn con bọ đó. Vì vậy khi nghĩ ra, cô phải nắm lấy cơ hội để cứu Veelox.

Trước đó, trông Aja như đang sẵn sàng chui vào một góc mà co rúm người lại. Nhưng lúc này mắt cô long lanh lại. Cô ngồi thẳng dậy, đeo lại kính. Rồi cô đứng lên, đối diện mình với vẻ tự tin mà mình đã thấy khi cô nói với các kỹ thuật viên ngoài kia. Cô bảo:

- Không thành vấn đề. Tôi chỉ việc gõ vào mạng và xoá sạch con bọ khỏi mã xử lý. Tuy nhiên, sẽ không giải quyết được toàn bộ đâu. Khi tôi hoàn tất việc đó, Nguồn Sáng Đời Sống sẽ trở lại bình thường, nhưng Veelox vẫn còn trong tình trạng khó khăn.

- Cứ giải quyết từng bước một.

Aja tiến lại gần, và xoay người mình lại. Mình không biết cô ta định làm gì, rồi mình nhận ra, cô quan sát vết thương sau cánh tay mình.

- Đi tìm một Vedder để cậu ấy chăm sóc cho.

Cô nói, giọng ân cần. Một chút thôi.

Mình hỏi:

- Chắc chắn cô không cần tôi ở đây chứ?

Rồi... một phép lạ. Cô mỉm cười. Tin nổi không? Mình muốn được tán thưởng vì đã làm cô tươi tỉnh, nhưng thật ra việc suýt gây ra cái chết cho cả triệu con người có thể là cơn chấn động đủ làm cho bất kỳ ai cũng phải nhìn nhận sự việc khác đi... dù cho đó là một con người cao ngạo như Aja. Vậy là mình chỉ có thể cười cười lại.

Aja nói:

- Thời gian tôi xoá Con Bọ Thực Tế còn nhanh hơn cậu bằng bó cánh tay.

Trở lại ghế ngồi, cô kéo tay ghế kiểm soát ra trước mặt, sẵn sàng làm việc. Sau mấy cái nhấn phím, màn hình lớn sáng lên. Aja đã đắm chìm vào thế giới vi tính. Mình để cô một mình, đi tìm bông băng và thuốc sát trùng.

Hành lang kính của trung tâm vắng vẻ, lặng lẽ. Các kỹ thuật viên đã đi khỏi và tất cả màn hình trong những trạm kiểm soát đều hiện lên trơn một màu xanh lá. Nhìn một nơi quá lặng lẽ thật dễ sợ. Mình rảo bước tới cuối hành lang, ra khỏi nơi này càng mau càng tốt.

Bước vào căn phòng có một quầy dài, nơi mình đã được tra vào tay cái vòng kiểm soát cho cuộc nhảy, mình cũng thấy vắng hoe. Tiến đến gần quầy, mình nhìn lên tấm chân dung vị tiến sĩ Zetlin trẻ tuổi, người phát minh Nguồn Sáng Đời Sống chẳng giống một thiên tài tí ti nào. Y chang một chú nhóc bình thường.

Mình lên tiếng:

- Chào, tiến sĩ. Đây là điều tiến sĩ đã nghĩ tới khi phát minh Nguồn Sáng Đời Sống hả?

Một giọng nói cất lên từ sau quày:

- Cậu đang nói chuyện với ai vậy?

Trong thoáng giây, mình tưởng là bức trang biết nói, làm mình giật nảy người. Nhưng hoá ra là anh chàng vedder có nét mặt Gô-tích hôm qua đã lụi một mũi kim vào ngón tay mình.

- À, chẳng nói với ai hết. Này, anh coi dùm tay tôi một chút được không?

Gã vedder trợn mắt nhìn trời:

- Nếu phải làm thì làm.

Hắn nói như chẳng muốn làm chút nào. Không hiểu sao hắn khó chịu đến thế. Hắn có bận rộn chuyện gì đâu. Mình kéo khoá kéo xuống tận thắt lưng, để rút cánh tay ra khỏi áo. Trong khi anh ta khám vết thương, mình hỏi:

- Mọi người đi đâu hết cả rồi?

- Tất cả ở trong kim tự tháp. Họ sẽ nhảy ngay sau khi Aja cho Nguồn Sáng Đời Sống trở lại trực tuyến.

Không thể nào tin nổi. Trong một ngày đầy khủng hoảng như thế này mà tất cả bọn họ chỉ nghĩ đến chuyện nhảy nhót. Mình hỏi:

- Còn anh? Không thích nhảy ư?

- Không. Hết ham rồi. Tôi bắt đầu thấy đời sống thật an toàn hơn những điều giả tạo.

Anh ta bảo:

- Vết thương không nặng. Cái áo của cậu còn bị tệ hơn.

Anh ta bôi lên chút thuốc mỡ, mình cảm thấy hết nhức nhối ngay. Sau đó anh ta dán lên vết thương một miếng màu vàng. Mình nói cảm ơn. Anh chàng vedder nói rất chân thành:

- Đừng lo. Aja là người khá nhất. Nếu tôi phải tin vào ai ở đây, thì chính là cô ấy.

Mình gật, thật sự hy vọng là anh ta nói đúng.

Không còn gì khác để làm, mình trở lại Trung Tâm Alpha, xem Aja đang làm gì. Cửa không khoá, mình lách vào, cố không làm phiền cô ấy.

Aja hoàn toàn tập trung vào công việc. Nhìn lên màn hình lớn, mình thấy đây những hàng mã số vi tính. Mỗi số một màu khác nhau, số sau phức tạp hơn số trước. Aja nóng nảy liên tục nhập những con số, và dữ kiện liên tục cuộn lên trên khi có số mới được nhập. Cô ta giỏi thật. Niềm tin trong mình tăng lên.

Nhưng Aja bỗng nói:

- Có vấn đề rồi.

Niềm tin của mình bị lung lay. Mình hỏi:

- Cô bảo xoá con bọ là chuyện đơn giản mà?

Vừa nói, Aja vừa nạp dữ liệu:

- Đơn giản, nếu tôi có thể truy ra nó. Vấn đề không là Con Bọ Thực Tế, mà là cái mã gốc.

- Tôi không hiểu.

- Hệ thống được lập trình với mật mã an ninh để không dễ dàng bị đột nhập. Điều này không cho phép những người không có thẩm quyền được quấy phá mạng. Tôi biết hầu hết mật mã, vì tôi là phader trưởng, nhưng... nhưng...

Aja bực dọc nện nắm đấm xuống.

- Nhưng sao?

- Khi Con Bọ Thực Tế thâm nhập vào mạng, nó lặn quá sâu đến nỗi chỉ còn một cách dễ dàng để tiếp cận được nó, là phải vượt qua mã cuối cùng, mã gốc. Mà tôi thì... không biết mã gốc.

- Nhưng... chắc phải có người biết chứ, phải không?

Nhảy khỏi ghế, Aja bước tới lui:

- Chỉ một người biết số mã đó.

- Vậy thì đi tìm người đó.

- Không dễ vậy đâu. Người đó vắng mặt ba năm rồi.

- Ba năm? Ai vậy?

- Tiến sĩ Zerlin.

- Cậu bé trong bức tranh đó hả? Sao chỉ một mình cậu ta biết mã số đó.

Giọng Aja lại cay nghiệt như bản chất cũ của cô.

- Ôi, tôi không biết. Có thể là vì chính ông ta là người phát minh Nguồn Sáng Đời Sống. Ngoài ra, tôi cho cậu biết, ông ta không còn là cậu bé nữa. Bây giờ ông ta ở tuổi bảy mươi rồi.

- Tốt. Vậy thì hãy đi tìm, pha cho ông cụ đó chút sữa nóng và cho cụ ấy biết vấn đề, để lấy mã số quái dị kia.

- Không dễ vậy đâu.

- Vì sao?

- Vì tiến sĩ Zetlin đang ở trong Nguồn Sáng Đời Sống, Pendragon ạ.

Ồ! Đây mới đích thị là vấn đề. Một vấn đề thật sự lớn.

Aja nhìn lên màn hình, nói:

- Không có mã đó, tôi không thể xoá Con Bọ Thực Tế. Và nếu không thể xoá con bọ đó, chúng ta không thể cho Nguồn Sáng Đời Sống trở lại trực tuyến được.

Mình kết luận:

- Và... nếu không làm được việc đó, hầu như tất cả mọi người trên Veelox chết chắc.

Mình đau khổ vì, sau cùng Saint Dane đã nói đúng. Cuộc chiến trên Veelox đã kết thúc và hắn đã thắng. Mình hỏi Aja:

- Chắc cô không có kế hoạch B?

Mình định ninh cô ta sẽ la toáng lên, kiểu như: “ Không, Pendragon. Không có kế hoạch B nào hết, đồ ngu”. Nhưng, trái lại, cô nhìn xuống. Aja đang động não. Tốt rồi. Não cô ta vốn “hoạt động” rất tốt.

Rồi cô ta ngập ngừng nói:

- Có một khả năng. Nhưng điều đó đòi hỏi quá nhiều.

- Đòi hỏi gì?

Aja thở dài:

- Khả năng đó là nhảy vào Nguồn Sáng Đời Sống để tìm tiên sĩ Zetlin.

- Nhưng tôi tưởng mạng đang bị treo.

Aja chỉnh lại:

- Đã bị treo.

- Cũng vậy thôi.

- Đúng. Nhưng còn một cách khác.

Cô đi tới cuối Trung Tâm Alpha, tại đây có một cửa nữa. Cô lấy thẻ xanh, đẩy vào một cái khe. Cánh cửa bật mở. Nhìn vào, mình thấy một phòng nhỏ giống như phòng nhảy trong kim tự tháp. Nhưng phòng này có tới ba đĩa bạc trên tường.

Aja giải thích:

- Đây là đơn vị gốc. Là mạng alpha. Nó hoạt động một cách độc lập với mạng chính. Tôi có thể đưa riêng nó trở lại trực tuyến.

- Ý cô là...

- Đúng. Tiên sĩ Zetlin đang ở trong đó.

Oa! Cha đẻ của Nguồn Sáng Đời Sống đang nằm cách mình chỉ mấy bước. Mình cảm giác như đang ngó vào một nấm mồ, nhưng không còn thời gian để tỏ lòng tôn kính. Mình bảo:

- Vậy thì đánh thức mạng alpha, kéo ông già ra khỏi đó đi!
- Tôi không thể. Vì ông ta không muốn ra khỏi đó.
- Vậy thì sao?

Aja cố tỏ ra kiên nhẫn:

- Ông ấy đã lập trình để không ai có thể ngắt cuộc nhảy được. Thậm chí không một phader hay vedder nào được chỉ định theo dõi cuộc nhảy của ông ta. Không có mã gốc, tôi không thể chấm dứt cuộc nhảy của ông ta.

Nhìn vào phòng, cô nói tiếp:

- Nhưng tôi có thể đưa người vào đó.
- Ý cô là, chúng ta có thể vào cuộc nhảy của ông ta, giống như cô đã vào cuộc nhảy của tôi?
- À,... đại khái là vậy.
- Aja, nói rõ ra đi. Mau mau lên.

Đột nhiên mình thấy thấm thía câu “khó mà cật miệng”.

- Đúng là chúng ta có thể vào cuộc nhảy của ông ta. Cái khó là sau khi tìm được Zetlin, phải làm sao thuyết phục được ông cho biết mật mã.
- Vậy thì làm ngay đi.
- Chúng ta không thể! Ý tôi là... tôi không thể đi cùng cậu.
- Sao không?

- Vì cần có người ở lại đây làm phader, nếu không cậu sẽ không trở lại được. Pendragon, cậu phải đi một mình. Đó là lý do tôi bảo cậu chuyện này đòi hỏi quá nhiều ở cậu.

Ná thờ! Mới mấy phút trước mình tưởng Aja sắp ngồi xuống ghế trước bảng điều khiển và làm mọi chuyện đầu vào đấy. Bây giờ mình bị đối diện với khả năng phải trở vào cái thế giới ảo điên rồ đó. Mình nói:

- Tôi có mấy điều muốn hỏi. Nếu cuộc nhảy của Zetlin nằm trong một mạch khác...

- Mạch khác.

- Ừ, thì mạng. Cái gì cũng được, đừng chĩnh tôi nữa. Nếu khác như thế, thì liệu Con Bọ Thực Tế có lây nhiễm tới mạng đó không?

- Tôi không biết chắc. Nhưng có thể nói là... có. Toàn bộ phần mềm hoạt động giống nhau, và đó là những gì tôi thiết kế con bọ để tấn công.

- Như vậy tôi có thể hiểu là: Cách duy nhất chúng ta xoá được Con Bọ Thực Tế là tôi phải nhảy vào thế giới ảo của tiến sĩ Zetlin, để lấy mật mã. Nhưng đó cũng có thể là một màn khùng khiếp, nếu con bọ đang làm nhiệm vụ của nó trong đó?

- Phải, đại khái thế.

Trời đất! Không đời nào mình muốn vào đó. Sau những gì xảy ra với lũ quig trong thế giới ảo của chính mình, ý nghĩ nhảy vào ảo ảnh của người khác thật sự đáng sợ. Càng dễ sợ hơn, là mình phải làm chuyện đó một mình.

Aja lặng lẽ nói:

- Pendragon, tôi không muốn cậu đi. Quá nguy hiểm.

- Tôi cũng chẳng ham gì đâu. Nhưng còn chọn lựa nào khác nữa?

Aja lắc đầu:

- Những gì cậu đã nói thật chính xác. Sát cánh bên nhau làm chúng ta mạnh mẽ hơn. Để cậu nhảy một mình là quá mạo hiểm. Nhưng tôi không biết phải làm sao.

Hoàn cảnh thực tế rõ dần: mình sẽ phải nhảy một mình. Mình chợt nảy ra

một ý tưởng:

- Có thể còn cách khác nữa. Nếu tôi đưa người khác vào cuộc nhảy của mình thì sao?

Aja vội nói:

- Ai? Cậu không thể yêu cầu một trong những kỹ thuật viên ngoài kia. Nếu biết thật sự chuyện gì đang xảy ra, họ sẽ làm náo loạn lên.

- Tôi không nói đến họ. Tôi nói về một Lữ Khách. Một người hiểu biết vụ này quan trọng đến thế nào. Nếu cần một người nhảy với tôi, người đó phải là một Lữ Khách.

Aja trầm nghĩ, rồi gật đầu:

- Được. Tôi có thể đưa hai người vào. Cậu đã nghĩ đến ai chưa?

- Tất nhiên. Tôi không thể nghĩ ra ai khác đáng tin tưởng hơn có thể giúp chúng ta ra khỏi tình trạng khó khăn này mà còn... sống sót.

Chương 19

NHẬT KÍ #14

(TIẾP THEO)

VEELOX

(@ rataro type)

Mình nói:

- Nếu nghĩ được cách nào tốt hơn để giải quyết việc này, tôi thề là sẽ không đến đây để yêu cầu cô đi cùng đâu.

Thật là căng. Mình đang yêu cầu một người bạn, một bằng hữu Lữ khách, cùng tham gia vào một nhiệm vụ hiểm nghèo. Trên một vài phương diện, nhiệm vụ này nguy hiểm hơn tất cả những gì tụi mình đã gặp trước đây, vì chúng mình sẽ phải đương đầu với những điều chưa hề biết. Khi mình và Aja đang ở trong cuộc nhảy của mình, Con Bọ Thực Tế đã truy lùng trong não mình những điều mình sợ hãi, và nó đã phát hiện ra những con quig

hung dữ kia. Dù khiếp đảm, ít ra mình còn có hiểu biết về loài quig, và có thể tìm ra cách để hạ chúng. Nhưng một khi vào cuộc nhảy của tiến sĩ Zetlin, bao hiểm nguy đều sẽ bắt nguồn từ kí ức của ông ta, trong khi tụi mình mù tịt, không biết sẽ phải chiến đấu thế nào với những điều kinh dị nhất mà rất có thể bay bổng ra khỏi bộ não thiên tài của ông.

Mình nói tiếp:

- Tôi có thể đi một mình. Nếu phải đi một mình, tôi sẽ đi. Nhưng tôi nghĩ, nếu hai đứa cùng giải quyết vụ này sẽ tốt hơn.

Mình có thể yêu cầu bất cứ Lữ khách nào giúp đỡ - ngoài ông Gunny, vì mình vẫn chưa biết rõ chuyện gì đã xảy ra với ông tại Eelong. Nhưng trong tất cả các Lữ khách, mình chỉ thấy một người nổi trội nhất, có thể giúp mình choảng nhau với bất cứ gã hung hăng nào trong cuộc nhảy vào thế giới ảo của tiến sĩ Zetlin.

Người đó chính là Loor.

Cô ấy nói:

- Pendragon, anh cắt nghĩa về Nguồn Sáng Đời Sống rất rõ ràng, nhưng tôi vẫn cảm thấy khó tin đó là sự thật.

- Bộ không phải chính cô là người đã nói với tôi rằng: sau tất cả những gì chúng ta đã chứng kiến, thì nên nhớ chẳng có chuyện gì mà không thể xảy ra được?

Nhìn thẳng mắt mình, Loor mỉm cười. Chuyện hiểm. Vì Loor không phải là típ người hay cười. Nhưng hễ cô cười, nụ cười đó lại làm mình mềm lòng. Không phải cho đến lúc này, gặp lại Loor trên lãnh địa quê hương Zadaa của cô, mình mới nhận ra là đã nhớ cô xiết bao.

Aja đã đưa mình tới công ống dẫn, để mình tới Zadaa. Thú thật, mình muốn phóng đến Eelong để tìm ông Gunny, nhưng mình cần gặp Loor. Chỉ biết mong sao ông Gunny vẫn bình yên.

Đã đến Zadda một lần với Spader, nên mình biết đường đến nhà Loor. Tới

công ông dẫn tại Zadaa, mình vội vàng thay quần áo, mặc chiếc áo chùng trắng đã để sẵn đó cho mình (nhưng vẫn mặc đồ lót như thường). Sau đó mình hấp tấp băng qua những đường hầm như mê cung, để tới con sông rộng chảy ngầm bên dưới thành phố Xhaxhu. Đằng sau thác nước đầu nguồn của dòng sông là công lên một con dốc dẫn vào thành phố. Tất cả đều giống như những gì mình còn nhớ, trừ một vài thay đổi đáng ngại.

Qua công sau thác nước là một cơ quan khổng lồ kiểm soát dòng chảy của những con sông ngầm tại Zadaa. Trông nó như một thiết bị kỳ cục, với hàng chục ống đủ kích cỡ chạy từ sàn tới trần. Trước những cái ống là một bộ điều khiển với hàng loạt công tắc, đòn bẩy, mặt đồng hồ dùng để kiểm soát nước sông. Lần trước, tới đây, mình và Spader đã được thấy một người điều khiển hệ thống này. Lần này vừa bước vào, mình cũng thấy một người đang làm việc, nhưng tình hình khác hẳn.

Một giọng khào khào cất lên:

- Dừng lại ngay. Lò mò đi đâu đó?

Đó là một gã bảo vệ lực lưỡng với cây dùi cui dài to đùng, bảo đảm gây thương tích ra trò nếu nện trúng bất kỳ phần thân thể nào của mình. Thật ra có tới ba gã gớm giếc như vậy đang gác cơ quan kiểm soát nước. Dân sống dưới lòng đất là Rokador. Loor đã cho mình biết có chuyện căng thẳng giữa bộ tộc Rokador và những người sống trên mặt đất, bộ tộc Batu. Dù là chuyện căng thẳng gì, chắc chắn sự việc đã trầm trọng hơn kể từ khi mình tới đây lần trước. Vì trước kia người Rokador không cần canh gác.

Mình vừa đi vừa nói, cố không để lộ là mình đang bịa chuyện:

- À... tôi... tính lên thành phố... à.. lấy vài món tiếp tế.

Mình diễn rất đạt. Người Rokador có nước da sáng như mình, vì vậy họ cho là mình cùng bộ tộc. May ghê. Mình không muốn trở thành cái gai trước mắt họ.

Một gã nói:

- Cần người hộ tống không?

Không phải là một ý kiến dở. Nếu được an toàn với những người Rokador, có nghĩa mình sẽ gặp nguy hiểm với người Batu. Nhưng không biết phải cắt nghĩa vụ mình đi tìm Loor thế nào đây. Vì cô là người Batu. Mình nói:

- Cám ơn nhiều, nhưng không cần đâu.

- Thận trọng. Nhớ về trước khi mặt trời lặn.

Bây giờ mình mới bắt đầu lo. Nếu mọi chuyện tại Zadaa đã tiến triển theo chiều hướng xấu, khó lòng tìm được Loor mà mình không bị ăn mấy cú đấm của mấy tay Batu ác cảm với dân Rokador. Cách duy nhất là phải cố né tránh họ. Mình vội vàng chạy lên con dốc lượn vòng lên một ngôi nhà trên mặt đất, và lần thứ hai mình lại được thấy thành phố xinh đẹp Xhaxhu.

Hai bạn còn nhớ mình đã kể: thành phố này giống như Ai-cập cổ đại với những toà nhà bằng sa thạch. Lề đường lát đá với những hàng cọ xanh. Những pho tượng đủ kích cỡ. Có tượng cao như một toà nhà. Một ốc đảo trắng lệt nằm giữa sa mạc mênh mông khô ráo. Nguồn nước của nơi này là dòng sông chảy ngầm dưới lòng đất. Nếu không có nguồn nước đó, Xhaxhu sẽ khô cạn như một lâu đài cát bị bỏ hoang. Biết vậy, nên mình đã lo lắng khi thấy một chuyện.

Kế bên nhiều con đường là những máng nước để dẫn nước đi khắp thành phố. Gần mỗi ngã tư là một vòi nước phun, toả lên những vòng nước với hình dạng khác nhau. Nhưng đó chỉ là những gì mình thấy trước kia. Lần này, các máng nước gần như khô cạn. Chỉ còn một chút nước lừ đừ chảy. Các vòi cũng không phun nước lên nữa. Tín hiệu thật sự xấu! Nếu có vấn đề về nước, thành phố này sẽ gặp khó khăn.

Nhưng chuyện đó để tính sau. Ngay lúc này, mình phải đi tìm Loor. Một chuyến đi thật dễ sợ. Đường đông đúc, hầu hết là người Batu. Như mình đã kể, người Batu là những chiến binh với nước da đen. Họ mặc da thú nhẹ, để lộ thân hình thon chắc, cuộn cuộn cơ bắp. Với nước da sáng và quần áo trắng, mình nổi bật như ánh đèn giữa rừng đêm. Mình đang làm những con người này ngứa mắt. Nếu cái nhìn có thể giết được người, thì mình không thể sống được quá hai phút. Nói nghiêm túc đó. Họ vừa đặt mắt vào mình,

mình cảm thấy toàn cảm hận. Không chỉ là đàn ông, mà cả đàn bà, trẻ con đều nhìn mình thù oán. Nay, nếu lúc này có một con chó Batu đi qua, chắc chắn nó sẽ tè lên chân mình ngay. Mình cúi đầu, lẳng lặng đi, chỉ mong mau tới nhà Loor.

Loor sống trong ngôi nhà lớn, một tầng, dành cho bên quân sự. Cô đang theo khoá huấn luyện chiến binh, nên được cấp một căn hộ nhỏ. Mình tìm được nơi đó không có gì khó khăn. Nhưng còn cách nhà Loor chừng mấy mét... vận may đã vượt khỏi tay mình.

Thình lình, ai đó nắm áo, nhắc bổng mình lên như một con búp bê. Hấn xoay người mình lại. Và mình đối diện với một chiến binh Batu khổng lồ. Nói lại: bốn chiến binh Batu khổng lồ. Cả bốn trừng trừng nhìn mình. Chẳng tên nào tỏ ra vui vẻ khi được gặp mình cả.

Gã nắm mình rít lên:

- Mày lạc đường rồi, con trều Rokadar bé nhỏ ạ. Định lấy lại chút nước quý giá của tụi mày phải không?

Mình cố tỏ ra thân thiện:

- Ồ không. Thật ra tôi đi tìm...

-... nước! Chúng mày chỉ biết có nước. Nước là tất cả những gì tụi mày có được.

Mấy gã Batu kia cổ động hấn rần rần. Mình vội nói:

- Nhưng bạn tôi sống ngay tại...

- Nước quý hoá của mày đây!

Tay chiến binh Batu hét lên, xách mình tới một bức tường gần nhà Loor. Mình cố vùng vẫy, nhưng hấn quá khoẻ. Vả lại cũng không dễ thoát. Nếu mình thoát được tay hấn, ba gã kia sẽ túm lấy mình ngay. Sau bức tường là nhà tắm công cộng. Một mặt của khu khép kín này, là máng nước sạch dùng để uống và giặt giũ. Mặt kia có những cái hố dưới đất, để nước... hai bạn biết thừa nước gì rồi, cái thứ nước đó chảy ngầm vào nhà tắm. Khổ nỗi,

bọn người Batu này không dùng chân nơi nước sạch.

Gã chiến binh ngừng lại trước một miệng cống, dí mũi sát mặt mình, giận dữ nói:

- Mày mê nước lấm mà. Nước đó, lấy đi.

Hắn quay lộn đầu mình xuống. Mấy gã kia cười hô hô, hoan hô. Minh kêu lên:

- Ê! Ngừng lại! Các anh lấm rồi.

Biết là chẳng đủ thuyết phục. Nhưng nói gì bây giờ. Hắn thả mình xuống miệng hố xí. Đầu xuống trước. Minh hoảng tới nỗi không nghĩ đến chuyện thử sử dụng năng lực dẫn dụ của Lữ khách lên hắn, mà chỉ lo sắp bị nhúng đầu vào ống cống thối hoắc. Đầu mình đã gần miệng hố. Minh nhảm tính gấp, bất hạnh là mình tính ra được cái hố đó đủ lớn để mình qua lọt. Chỉ còn khoảng một phân là tới “cánh cống” dẫn vào “xứ sở” chất thải hôi thối, bỗng có tiếng la lên:

- Bỏ hắn xuống!

Minh thật sự, thật sự hy vọng họ đang nói về mình. Đúng vậy. Gã chiến binh xoay người lại, buông tay. Minh đứng xuống đất, nhìn lên là thấy...

Loor.

Mừng tới muốn ôm chầm lấy cô mà hôn, nhưng mình không dám. Hành động đó có thể gây rất nhiều phiền phức.

Loor lên tiếng:

- Tôi biết người này. Hắn đem tin tức về Rokador cho tôi. Không được làm hại hắn.

Mấy chiến binh cầu nhàu thất vọng bỏ đi. Loor đã làm hỏng cuộc vui của họ. Đồ tồi! Đồ đầu gấu. mình chúa ghét tụi bắt nạt người khác. Loor quát vào mặt mình:

- Theo ta, Rokador!

Cô vội vã bước đi. Mình rất sung sướng được bước theo. Mấy giây sau tại mình đã ở trong căn hộ của cô ta. Mình trách:

- Bạn bè tử tế quá há.

Loor tỉnh bơ:

- Họ không ưa dân Rokador.

- Biết. Cảm ơn cô đã cứu tôi.

- Khỏi cần cảm ơn. Nếu họ thật sự ra tay, anh bốc mùi thối hoặc ở nhà tôi rồi.

Hai đứa nhìn nhau, rồi mình phá lên cười. Loor cũng thoải mái trở lại, mình bảo:

- Trời đất, gặp cô tôi mừng quá, Loor ạ.

Mình tiến lại, choàng tay ôm cô. Loor không ôm lại. Chẳng phải vì cô ta không ưa mình đâu, mà chỉ vì Loor không bao giờ biểu lộ tình cảm. Vì vậy trong khi mình ôm Loor, cô chỉ thân mật vỗ lên lưng mình mấy cái. Nói gì nào? Loor là vậy đó.

Loor nhóm lửa, rồi tại mình ngồi xuống hai ghế mây. Trước hết, mình kể về tất cả những gì xảy ra ở Trái Đất Thứ Nhất và thảm họa Hindenburg. Mình bỏ qua phần mình hèn nhát, vào giây chót suýt làm hư chuyện. mình không muốn Loor biết chuyện đó.

Loor cho mình biết tình trạng căng thẳng giữa người Batu và Rokador xấu hơn bao giờ hết. Cô sợ sẽ có chiến tranh. Người Batu có sức mạnh, nhưng dân Rokador kiểm soát nguồn nước. Trong thâm tâm cô biết đây là bước ngoặt của Zada, nhưng chưa nghĩ ra phải làm gì.

Rồi mình kể cho cô nghe về Veelox, Nguồn Sáng Đời Sống và Con Bọ Thực Tế. Là một chiến binh của lãnh địa không có khoa học kỹ thuật, Loor khó hình dung được khái niệm về một cái đồng hồ đeo tay, đừng nói chi tới điều lạ lùng như Nguồn Sáng Đời Sống. Tuy nhiên cô lắng nghe, và cố gắng hết sức để hiểu.

Ngồi trong căn phòng nền đất, với tiếng củi cháy lách tách trong bếp lò, mình không thể rời mắt khỏi cô. Ánh lửa tạo nên một quầng sáng ấm áp lên làn da sẫm màu của Loor. Trông như thể cô từ trong tranh bước ra. một bức tranh diệu kỳ. Thân hình cô như một lực sĩ. Dưới lớp áo da, vai và cánh tay cô cuộn cuộn cơ bắp. mình đã từng thấy Loor hạ những gã to lớn gấp đôi cô. Nhưng điều quan trọng hơn là hình thể, là cô có cách nhìn sự việc vô cùng tinh táo. Không như mình, đôi khi cứ hay nghĩ ngợi loạn cả óc. Ủ, đúng ra thì mình lúc nào cũng thế, chứ chẳng phải đôi khi. Với Loor, chỉ có hai con đường: Đúng và sai. Cô không suy nghĩ lẩn tránh khi hạ một kẻ thù hay khi liệu mình để cứu một người bạn.

Đó là lý do mình tới đây. Mình cần Loor hạ mấy kẻ thù và liệu mạng cứu một người bạn. Người bạn đó là ... mình.

Loor nói:

- Pendragon, tôi muốn giúp lắm. Nhưng tôi e có chuyện xảy ra tại Zadaa này. Nếu có rối loạn xảy ra. Tôi không muốn ở nơi khác.
- Tôi hiểu. Nếu tới thời điểm đó, tôi cũng muốn có mặt tại đây để giúp cô. Ông dẫn luôn đưa chúng ta đến đúng nơi đúng chốn, đúng thời điểm chúng ta có mặt. Tôi không hiểu rõ, nhưng đó là sự thật. Khi nào cô cần có mặt tại Zadaa, cô sẽ có mặt tại nơi này.
- Nhưng nếu Nguồn Sáng Đời Sống nguy hiểm như anh nói, và chúng ta không sống sót thì sao?

Câu hỏi lý thú thật. Mình chỉ còn biết trả lời:

- Tôi không biết. Nhưng tôi biết một điều: ngay lúc này hàng triệu con người gặp nguy khốn. Nếu họ chết, lãnh địa Veelox cũng chết theo, và Saint Dane sẽ có được chiến thắng đầu tiên. Tôi không thể để chuyện đó xảy ra.

Loor cời những mảnh than hồng. Trong làn ánh sáng này, trông cô rất giống mẹ, bà Osa, người đàn bà đã chết vì cứu mạng mình. Loor trông lớn hơn so với khi hai đứa mình cùng phiêu lưu trên lãnh địa Denduron. Mình cũng

vậy. Thật khó tin, nhưng rõ ràng là cô còn đẹp hơn ngày đó. Thành linh mình chợt nhận ra một điều: mình không muốn bất cứ điều gì xảy ra cho cô. Tại đây, hay tại Veelox, và nhất là trong cái thế giới ảo của mấy khoa học gia dở hơi, tàng tàng.

Mình vừa định đứng dậy ra khỏi đây, thì Loor quay lại nói:

- Tôi muốn trở lại đây càng sớm càng tốt.

Đứng bật dậy, mình vội nói:

- Không. Ý kiến này chẳng hay ho gì. Cô không cần phải bảo vệ tôi. Chỗ của cô là ở đây. Rất tiếc, tôi thật sai lầm khi yêu cầu cô chuyện này. Tôi sẽ trở lại đó và...

- Pendragon! Tôi là một Lữ khách. Điều đó có nghĩa là chúng ta phải hành động.

Cô rần rỏi đáp, rồi đứng dậy, cầm lên thanh kiếm để dựa bên bếp, xoay tít một vòng. Lưỡi kiếm sắc xoay tít trong ánh lửa:

- Tại Veelox, mình sẽ sử dụng vũ khí gì?

- Khi nhảy vào Nguồn Sáng Đời Sống chúng mình mới biết được. Loor đi thêm một đường kiếm, rồi để vào chỗ cũ. Mình biết cô muốn mang nó theo, nhưng như vậy là phạm luật.

Loor hỏi:

- Spader hay nói câu gì?

Mình cười cười:

- Hô hây hô?

- Đúng. Hô hây hô. Pendragon, chúng mình thuộc về Veelox.

Tụi mình lại là một đội.

Qua đường phố Xhaxhu, mình không gặp rắc rối gì. Không ai gây phiền hà với mình khi mình đi cùng một chiến binh Batu. Nhưng sau đó tụi mình

phải đi vào lòng đất. Lãnh địa của người Rokador.

Mình cảnh giác:

- Chúng ta sẽ phải đi qua mấy tên rất ngẫu bảo vệ máy kiểm soát nước.

Không chút lo lắng, Loor bảo:

- Đi sau mình.

Hai đứa đi gấp xuống con dốc dẫn sâu vào lòng đất. Mình tưởng đi thật nhanh sẽ không làm ai chú ý.

Mình làm.

Trước khi mình kịp ngăn lại, Loor đã bạo dạn bước thẳng vào phòng có mấy tay bảo vệ. Cô làm chúng bất ngờ. Có lẽ chúng không bao giờ ngờ một cô gái chiến binh Batu xinh xắn dám dạo bước vào căn hầm bí mật này.

Trước khi chúng kịp hoàn hồn, Loor tung đòn. Gã thứ nhất được ăn một cú ngay ngực; tên thứ hai nhận một đòn hồi phong cước trúng đầu; gã thứ ba lãnh một chiêu hiểm hóc nhất. Hắn nhào tới từ phía sau, ôm ghì lấy Loor. Cô nhún mạnh chân, đẩy hắn giật lùi, qua phòng, lọt qua ngoài cửa hang, rồi kết thúc bằng cú hất, làm cho hắn rơi tõm xuống dòng sông đang chảy xiết.

Mình ngược nhìn anh chàng Rokador đang điều khiển máy kiểm soát nước. Hắn không ngừng tay, nhưng liếc mình lo lắng.

Mình bảo:

- Cô ấy mà nổi điên lên còn khiếp nữa.

Trông hắn như sắp ngất. Nhảy qua mấy tay bảo vệ đang nằm rên rỉ, mình chạy vội ra khỏi phòng, đến bên Loor trên rìa đá sau thác nước. Mình hỏi:

- Cuộc vui kết thúc chưa?

Cô láu lỉnh nháy mắt, rồi hai đứa chạy ra khỏi nơi đó. Mấy phút sau tại mình đã tới cổng để vào ống dẫn.

Khi hai đứa tới Veelox, mình vui mừng thấy đã có hai áo bảo hộ màu xau lục chờ sẵn. Bà Evangeline đã đến đây. Mình tự nhủ là sẽ nhớ hỏi bà làm cách nào các phụ tá đưa đồ dùng tới ống dẫn. Vội vàng thay quần áo xong, hai đứa chạy dọc đường ray của nhà ga tàu điện ngầm bỏ hoang, leo lên thang, chui qua lỗ cống có nắp đậy, để tiến vào con đường vắng lặng của thành phố Rubic.

Mình mừng rỡ thấy Aja đang chờ. Cô đang ngồi trước tay lái một chiếc xe mới. Xe này cũng sử dụng bàn đạp, nhưng có bốn chỗ ngồi thay vì hai.

Câu đầu tiên Aja nói là:

- Tôi không ngờ lâu đến thế.
- Rất vui gặp lại cô. Aja, đây là Loor. Loor, đây là Aja.

Aja nhìn Loor từ đầu tới chân, rồi hỏi:

- Loor là tên đàn ông hay đàn bà vậy ta?

Ghê chưa?

Loor cũng không vừa:

- Đó là tên một vị anh hùng trong truyền thuyết Zadaa. Một phụ nữ.
- Thật sao? Bà ta đã làm gì mà hào hùng đến thế?
- Bà ta giết các kẻ thù, rồi ăn thịt chúng.

Aja tròn xoe mắt khiếp đảm. Cô hướng về trước, bối rối nắm tay lái. Loor nhìn mình, nháy mắt. Cô chỉ đùa thôi. Tuyệt! Mình chỉ cần có thể.

Nhảy vào ngồi bên Aja, mình nói:

- Chúng ta tới kim tự tháp.

Loor lên ghế sau và chúng mình cùng đạp xe trở lại Nguồn Sáng Đời Sống.

Trên đường đi, mình nói với Loor tất cả những gì về Nguồn Sáng Đời Sống mà mình chưa kịp cho cô biết. Mình muốn sửa soạn cho cô để cô càng hiểu biết nhiều càng tốt, vì sẽ có nhiều bất ngờ sẽ xảy ra. Tưởng Aja

sẽ sửa sai những gì mình mô tả, nhưng có lẽ cô đang sợ đến không nói nổi. Càng tốt.

Mình thao thao được mấy phút, Loor bỗng đưa tay lên ngăn lại. Mình hỏi:

- Tôi nói nhanh quá hả?

- Pendragon, anh phải hiểu một điều: những gì anh tả đều quá sức tưởng tượng của tôi. Anh nói về vi tính và mã số cứ bình thường như nước và không khí vậy.

Aja đảo mắt giễu cợt. Mình muốn thoi cho cô ta một cái. Loor tiếp:

- Nếu Aja thông minh như lời anh nói, tôi tin cô ta sẽ lo cho hai đứa và đưa chúng ta tới nơi cần đến. Tôi không cần biết tất cả mọi chi tiết. Tôi tin tưởng Aja.

Mình nhìn phản ứng của Aja. Cô nhìn lại mình, vẻ hơi bị bất ngờ. Thậm chí cô ta còn tùm tùm cười, nói:

- Cảm ơn Loor.

Mình nghĩ Aja nói rất thật lòng. Loor hỏi:

- Cảm ơn chuyện gì?

- Vì đã tin tưởng ở tôi và... đã tới đây. Thật sự chúng tôi rất cần cô.

Chúng mình đã đi đến chỗ thông cảm nhau. Và cùng nhau hành động.

Hai bạn, mình sẽ chấm dứt tại đây. Trong khi Aja soạn cho mình và Loor nhảy vào thế giới ảo của tiên sĩ Zetlin, mình mới có thời gian hoàn tất nhật ký này. Mình sẽ gửi cho hai bạn lời nhắc lại: hai bạn có thể sẽ được tiếp xúc với một người tên là Evangeline. Nếu hai bạn nghiêm túc về chuyện phụ tá, hai bạn sẽ có cơ hội.

Không biết chuyện gì đang chờ đợi khi mình và Loor làm cuộc hành trình vào Nguồn Sáng Đời Sống này. Tìm tiên sĩ Zetlin chắc là không khó. Phát hiện những nỗi sợ hãi sâu thẳm của ông ta mới là điều làm mình lo ngại. Nhưng có Loor đi cùng làm cho mình rất tự tin. Hai đứa lại cùng sát cánh

nhau hành động thì quả là một điều tuyệt vời.

Bảo trọng và thỉnh thoảng hãy nhớ tới mình nhé. Mình cũng sẽ liên lạc với hai bạn.

CHẤM DỨT NHẬT KÝ # 14

Chương 20

TRÁI ĐẤT THỨ HAI

(@ Poem Spring type)

Hình ảnh Bobby biến mất

Courtney và Mark vẫn trừng trừng nhìn khoảng không vừa mới có hình ảnh ba chiều. không biết phải làm hay nói gì.

Rồi ông già Dorney bắt đầu cười. Lúc đầu cười mỉm, rồi cười sảng sặc đến thất ruột, sau cùng chuyển thành tiếng khò khè, ho sù sụ không dứt. Courtney vội đứng dậy, lấy ly nước. Ông Dorney cầm uống ừng ực.

Ngồi lại xuống bên Mark, Courtney hỏi:

- Ông có sao không?

Ông lão tăng hắng, hít một hơi thật sâu. Ông ồm, Mark hỏi:

- Chuyện gì ngộ nghĩnh mà ông cười dữ vậy?

Ông Dorney tùm tùm:

- Y hệt ông cậu của nó. Luôn luôn nhảy từ chảo lửa này qua chảo lửa nóng hơn.

Mark nhìn hộp sắt đựng nhật ký của cậu Press, hỏi:

- Chúng cháu đọc được không ạ?

Nụ cười biến khỏi mặt ông Dorney. Ông nhìn hộp nhật ký, rồi nhìn hai đứa nói:

- Còn tùy.

Courtney hỏi:

- Còn tùy gì ạ?
- Tùy ta có thích những gì hai đứa nói với ta hay không.

Mark kêu lên:

- Chúng cháu đến đây vì Bobby. Cụ đã nghe những gì Bobby nói với bà Evangeline rồi đó.
- Evangeline à? Nếu quý sứ bảo người đàn bà đó là nó bị hiểu lầm, bà ta cũng sẽ mời quý vào nhà uống trà ngay.

Courtney giật mình hỏi:

- Ông biết bà ấy?
- Thế cháu nghĩ, vì sao ta biết mà gửi địa chỉ của ta đến hai cháu chứ?
- Nhưng bà ấy ở ...
- Veelox. Đúng. Thì sao?

Mark bảo:

- Nhưng ông bảo, ông không phải là Lữ khách.
- Đúng vậy. Cháu bị dở hơi hay sao vậy?

Courtney và Mark thần thờ ngạc nhiên. Mark lấp bắp:

- Cháu... xin... xin lỗi vì chậm hiểu. Nhưng cháu tưởng chỉ những Lữ khách mới có thể bay qua ông dẫn. Nếu ông không là Lữ khách, làm sao ông có thể quen biết những người ở lãnh địa khác?

Ông Dorney lom lom nhìn hai đứa, như đắn đo xem có nên trả lời không. Sau cùng đưa bàn tay lên – Bàn tay với chiếc nhẫn Lữ khách, ông bảo:

- Nhờ cái nhẫn, tất cả đều từ cái nhẫn.

Mark và Courtney kiên nhẫn ngồi chờ nghe giải thích thêm. Nhưng ông cụ không nói gì. Trái lại ông vừa càu nhàu vừa cố đứng dậy khỏi cái ghế

bành, rồi bắt đầu dọn máy hộp nhật ký vào tủ.

Sau cùng ông nghiêm trang nói:

- Ta từng là một người thực tế. Luôn cho rằng mọi thứ đều phải có thứ tự. Mẫu tự B luôn đứng sau A. Số hai luôn theo sau số một. Nhưng rồi Press Tilton bước vào đời ta. Phải nói là, ông ấy đã mở mắt cho ta. Và ta bắt đầu nhận ra, còn nhiều điều khác đang tiến triển. Những điều to lớn hơn ta và đời sống an toàn bé nhỏ của ta. Ta không ngại cho hai cháu biết là, điều đó làm ta sợ. Tất cả những chuyện về ống dẫn, các lãnh địa tồn tại trong những thời gian khác nhau... đều đủ làm cho một con người bình thường chỉ muốn chui tọt vào phòng, khóa cửa lại, không bao giờ dám lộ mặt ra ngoài nữa.

Mark và Courtney gật đầu. Hai đứa hiểu cảm giác đó của ông.

Ông Dorney tiếp:

- Nhưng điều làm ta sợ hơn là, có kẻ ngoài kia đang gây nên những khó khăn. Biết chuyện Saint Dane đang cố gắng hủy hoại tất cả, gần mười năm ta không thể nào yên giấc. Điều duy nhất làm ta hơi yên lòng chút chút, là được biết có những Lữ khách đang cố ngăn chặn hắn. Đó là nguyên nhân ta là một phụ tá. Ta làm những gì có thể để giúp những người tốt.

Đặt hộp nhật ký cuối cùng vào tủ, ông khép cửa rồi khóa lại.

- Khó khăn là ta đã quá già để làm công việc này. Bây giờ ông Press đã ra đi, ta không chắc còn đủ nghị lực nữa. Điều đó đã đưa ta tới hai cháu. Pendragon có vẻ tin hai đứa. Vấn đề là ta có nên tin không?

Courtney la toáng lên:

- Chúng cháu nói rồi. Bobby là bạn của chúng cháu và...

Mark nắm tay Courtney để cô im lặng. Nó bình tĩnh nói:

- Ông có lý. Ông không biết chúng cháu. Chúng cháu chỉ có thể nói rằng, chúng cháu cũng lo sợ chuyện Saint Dane như ông. Ngoài ra, ông cũng nên tin rằng, Bobby biết những gì bạn ấy nói.

Dorney nhìn hai đứa. Sau cùng ông nhún vai:

- Dù sao cũng không thành vấn đề, vì phần lựa chọn không thuộc về ta.

Courtney vội hỏi:

- Là sao? Quyền chọn lựa là của ai?

Ông Dorney lê bước tới cửa, nói:

- Về đi.

Cả Mark và Courtney đều nhảy dựng lên vì ngạc nhiên. Mark lại lấp bắp:

- Ông... ông... Dorney, chúng cháu đến đây vì muốn tìm hiểu về việc trở thành phụ tá. Ông không thể đuổi tội cháu ra.

Ông mở cửa, đứng sang một bên:

- Ta có thể làm những gì ta muốn. Thật sự là, hai đứa chưa sẵn sàng.

Mark phản đối:

- Nhưng... nhưng chúng cháu sẵn... sẵn sàng rồi mà.

- Từ những gì ta đang nghe, thì hai đứa chưa sẵn sàng. Khi đến đúng thời điểm, trở lại đây. Lúc đó ta sẽ giúp, trước lúc đó thì không.

Mark và Courtney nhìn nhau. Chúng biết tranh luận cũng vô ích. Mark nhặt máy chiếu trên bàn, nhét vào ba lô. Courtney hỏi:

- Làm sao chúng cháu biết bao giờ là đúng thời điểm?

Dorney cười khùng khục:

- Cứ tin ta. Các cháu sẽ biết.

Ông mở rộng cửa, chờ hai đứa ra về. Vừa bước ra khỏi cửa Mark vừa nói:

- Chúng cháu sẽ trở lại. Ông tin đi.

- Ta thực sự hy vọng thế.

Ông nghiêm trang nói, rồi đóng cửa, bỏ mặt Mark và Courtney trong hành

lang vắng ngắt. Courtney nói:

- Chết tiệt! Lặn lội xa như thế, chỉ để đến đây nghe ông ta bảo tội mình chưa sẵn sàng.

Mark đi tới cầu thang máy. Courtney vội đuổi theo:

- Nhưng tội mình sẽ không bỏ cuộc dễ dàng thế đâu, đúng không?

- Không bỏ gì hết. Mình nghĩ, ông Dorney tin là chúng mình có thể làm phụ tá, nhưng chưa đến đúng thời điểm thôi.

- Mình thì nghĩ, ông già đó lắm cạm mà lại khoái điều khiển chúng ta.

- Ừ, cũng đúng. Nhưng gì mình cũng cá là chúng ta sẽ trở lại nơi này.

Hai đứa đi xuống bằng thang máy, rồi ra khỏi tòa nhà. Trên đường trở lại Stony Brook, Mark và Courtney cố phân tích những gì Bobby kể về Nguồn Sáng Đời Sống và Con Bọ Thực Tế. Mark thì mê mẩn với ý nghĩ về một máy vi tính có thể đọc được tư tưởng con người và làm những ý tưởng đó thành hiện thực. Courtney cũng vậy, nhưng cô quan tâm đến những điều Bobby nói về Loor hơn. Theo cô, Bobby đã có một lựa chọn tồi. Đáng lẽ nên chọn Spader thì sẽ tốt hơn. Mark vạch ra rằng Bobby không thể trông cậy một trăm phần trăm vào Spader được. Courtney không cần biết. Nhất định cho rằng Spader mới là sự chọn lựa tốt hơn.

Mark biết quá rõ thật sự Courtney nghĩ gì. Cô bé ghen. Từ những gì Bobby kể trong nhật ký, rõ ràng Bobby có tình cảm với Loor. Nhưng Mark quyết định không dấn động tới vụ này. Nó không muốn ăn một cú thoi vào đầu.

Khi xe lửa đưa hai đứa về tới nơi, hai đứa đứng trên sân ga vắng vẻ cuối đại lộ Stony Brook, Courtney hỏi:

- Bây giờ làm gì?

- Mình không biết. Nhưng như vậy nghĩa là bạn chính thức muốn cùng mình trở thành phụ tá, đúng không?

Phải suy nghĩ đúng một giây, Courtney mới đáp:

- Như vậy nghĩa là mình vẫn muốn tìm hiểu thêm. Chưa thể hứa gì hơn được.

- Tốt thôi. Có thể nhật ký sắp tới của Bobby sẽ cho chúng ta biết nhiều hơn.

Courtney gật:

- Cho mình biết khi...

- Nhận được, mình sẽ báo cho bạn ngay.

Courtney mỉm cười, rồi trở về nhà. Mark đứng lại một lúc, xoay xoay cái nhẫn trên ngón tay. Thời gian giữa một chuyến phiêu lưu, Bobby thường gửi nhật ký về liên tục. Mark hy vọng nhật ký mới được chuyển về qua chiếc nhẫn của nó, ngay lúc này.

Nhưng không có gì xảy ra.

Mark phải tạm quên Bobby để trở lại cuộc sống của nó. Nó tui bụi với việc học và tới buổi họp mặt đầu tiên trong Câu lạc bộ khoa học Sci-Clops. Buổi họp thú vị hơn nó tưởng tượng nhiều. Thầy Pike, hay David như thầy bắt nó gọi, giới thiệu nó với các thành viên khác, tất cả đều lớn tuổi hơn Mark. Họ đều đang theo đuổi những đề tài khác nhau, như pha trộn những kim loại độc đáo để tạo nên một hợp kim mới; thiết kế một bộ xử lý vi tính có khả năng phản ứng với chuyển động của mắt. Toàn những thứ làm Mark rối trí, nó sợ không thể hòa đồng cùng nhóm nổi. Nhưng Mark nhận ra ngay, tất cả đều chung tiếng nói. Nó cảm thấy thoải mái như ở nhà.

Courtney tập trung vào việc học và bóng đá. Cô tiếp tục tập luyện cùng đội hạng hai và khá tiến bộ. Nhưng mắt cô vẫn luôn hướng về đội hạng nhất đang tập trên phần sân bên kia. Điều mong muốn nhất của cô là tự chứng tỏ tài năng để trở lại đội hạng nhất.

Nhiều ngày trôi qua, nhưng vẫn không nhận được một lời nào từ Bobby. Mark bắt đầu lo sợ có điều gì khủng khiếp đã xảy ra cho Loor và Bobby, khi hai đứa nhảy vào Nguồn Sáng Đời sống. Nó cố không lo lắng, tự nhủ là

thời gian giữa các lãnh địa không tương đồng nhau. Nhưng ngày qua ngày, Mark càng luôn nghĩ đến những vấn đề nguy hiểm trên lãnh địa Veelox.

Thế rồi, vào cuối tuần, chuyện đã xảy ra.

Chiều hôm đó không có buổi họp câu lạc bộ khoa học, vì vậy khi tan trường, Mark đã lên chuyến xe buýt đầu tiên để về nhà. Trạm xe cách nhà Mark vài khu phố, và nó thường đi bộ thẳng về nhà. Nhưng hôm nay, chẳng hiểu sao nó cảm thấy thích đi lang thang, nên nó đi theo ngã khác. Một đoạn đường dài hơn.

Mark quá quen thuộc với những ngôi nhà chung quanh. Có mấy ngôi nhà hiện đại, còn lại hầu hết đều đã được xây dựng từ lâu. Có nhiều nhà đã tồn tại cả trăm năm. Sân nhà nào cũng lớn, với những cây cổ thụ, tán lá rợp bóng thảm cỏ. Bây giờ mùa thu đã cận kề, màu xanh của lá đã chuyển thành màu cam hay vàng rực rỡ. Đây là thời gian yêu thích nhất trong năm của Mark. Lạnh lạnh nhưng chưa băng giá. Gió lồng lộng, trời xanh trong, thậm chí nó còn yêu cả mùi đốt lá. Thật là một buổi chiều tuyệt hảo để lang thang trên đường về, và dứt bỏ những suy nghĩ về các lãnh địa và Lữ khách.

Kỳ nghỉ hè của nó chẳng còn bao lâu nữa.

Mark đang vừa đi vừa đá những chiếc lá trên vỉa hè nứt nẻ, thì cái nhãn bắt đầu xoay vặn. Nó đứng khựng lại. Tất nhiên ý nghĩ đầu tiên của nó là: “Nhật ký của Bobby!” Nhưng khi nhìn nhãn, nó thấy mặt đá xám không có dấu hiệu thay đổi. Mà cái ký hiệu lạ đang sáng lên. Chính ký hiệu này đã báo trước mảnh giấy của ông Dorney xuất hiện. Có lẽ đây là thư của ông già, báo tin đã tới thời điểm thích hợp học hỏi để trở thành phụ tá.

Mark chui vào bụi cây gần một bức tường cao. Nó không muốn ai thấy những gì sắp xảy ra. Ném ba-lô xuống đất, nó rút nhãn đặt xuống kế bên, chờ đợi mặt nhãn sáng lên.

Mặt nhãn không sáng. Ánh sáng tiếp tục tỏa ra từ ký hiệu, nhưng cái nhãn không thay đổi kích cỡ. Chuyện gì đang xảy ra? Mark nhặt cái nhãn, đeo lại vào ngón tay. Ký hiệu sáng lên, nhưng chỉ có thế. Không thay đổi,

không thư từ. Không gì hết. Lạ thật. Nó nhún vai, tiếp tục bước về nhà. Tới ngã tư, nó thấy ký hiệu sáng lên đã trở lại màu đen.

Báo hiệu giả, Mark nghĩ và tiếp tục bước.

Đang băng qua đường, nó chợt nhớ đã bỏ quên ba-lô bên bức tường. Tệ thật. Mark quay đầu, chạy ngược trở lại. Nhưng vừa tới nơi, cái nhãn lại xoáy vặn và ký hiệu lại sáng lên. Mark chờ mấy phút, thử xem cái nhãn có làm trò gì hay ho hơn không. Chẳng có gì. Nó nhặt ba-lô, khoát lên vai, chạy vội về nhà. Nhưng vừa ra tới đường, ký hiệu lại ngừng phát sáng. Mark cảm thấy chắc chắn phải có chuyện sắp xảy ra, nhưng không biết là chuyện gì.

Rồi một ý tưởng chợt lóe trong đầu. Nó quay lại, chậm rãi bước tới bức tường xi măng. Quả nhiên, vừa tới gần bức tường, ký hiệu lại sáng lên. Ồ, thì ra không phải báo động giả. Có chuyện sắp xảy ra, và điều đó phải xảy ra tại nơi này. Mark nhìn lên bức tường, xem nó đang ở đâu. Tìm nó như ngừng đập.

- Ôi chào!

Nó lảm bảm. Nó đang đứng trước ngôi nhà của gia đình Sherwood. Mọi người đều biết ngôi nhà này. Đây là một bất động sản lớn nhất vùng ngoại ô này. Ngôi nhà được một người nhà giàu xây dựng từ những năm đầu 1900. Ông tạo được tài sản nhờ nuôi gà và bán trứng. Đã từng có một trại nuôi gà trên thửa đất này, nhưng bị dỡ bỏ từ lâu rồi. Tuy nhiên, ngôi nhà vẫn còn đó và được bao quanh bằng một bức tường xi măng cao. Mark đang đứng ngay trước bức tường đó. Thật ra đây là một biệt thự hơn là một ngôi nhà. Thửa đất này rất rộng lớn.

Có điều là, đã nhiều năm rồi không có người ở đó. Má của Mark kể rằng, từ khi ông lão Sherwood chết, không người con nào của ông muốn mở trại gà. Nhưng họ cũng không nhất trí được với nhau sẽ làm gì với bất động sản này. Vì vậy mà miếng đất mênh mông với tòa biệt thự cũ đang hoang phế và tàn tạ dần.

Tất nhiên đám trẻ trong vùng dựng lên đủ thứ chuyện ma quỷ, với những bóng ma lướt qua cửa sổ và những âm thanh kỳ lạ trong ngày lễ Halloween. Có lần Bobby “sáng tác” chuyện về những ma gà đang tìm cách trả thù. Đó là câu chuyện Mark khoái nhất. Nhưng nó không tin có ma, và không bao giờ nghĩ nơi này bị quỷ ám. Nhưng... chưa bao giờ nó đến gần ngôi nhà này một mình.

Cho đến hôm nay.

Ký hiệu đang sáng lên trên nhãn cho nó biết là có chuyện, nó phát bệnh vì cảm thấy dù là chuyện gì, chắc chắn là chuyện trong ngôi nhà Sherwood. Nó thở luôn. Nó thoáng có ý định rút lui, và sẽ trở lại sau cùng với Courtney. Nhưng sự hiếu kỳ mạnh hơn nỗi sợ.

Nửa đường xuống khu nhà có một cổng sắt sơn đen, nhưng nhìn cái xích sắt và ổ khóa to đùng, Mark biết không thể vào được bằng lối này. Chỉ còn một cách: leo qua tường. Vậy là nó đi dọc theo bức tường, cho đến khi tìm được một cây cao gần tường, đủ để nó leo qua. Trong khi đứng nhìn lên cây, Mark không sợ ma, nữ tử thần, hay lũ ma gà đã bị chặt mất đầu, chạy loăng quăng. Toàn chuyện con nít. Nó lo bị bắt trong khi xâm nhập hơn. Cái ý nghĩ nằm trong tù mà kêu réo “ba ơi má ơi” chẳng hay ho tí nào. Tuy nhiên ký hiệu trên nhãn vẫn dai dẳng sáng lên, thúc giục nó phải tiến tới.

Gạt tóc khỏi mắt, nó đặt chân lên cây. Một lúc sau nó đã leo lên và vượt qua tường, rồi nhảy xuống mặt đất đầy cỏ. Đến lúc này mọi sự đều ổn. Nhìn xuống nhãn, nó thấy ký hiệu càng sáng rực hơn. Chắc chắn nó đã đi đúng hướng.

Ngược nhìn ngôi nhà, nó có thể hiểu vì sao đám trẻ nghĩ ngôi nhà này bị quỷ ám. Nơi này quá xưa cũ. Gió thốc lên mịt mù, cây cối ngã nghiêng đập vào tường. Sân vườn ngổn ngang, bừa bãi. Có thể khoảng một tháng cũng có người thu dọn cành cây ngã đổ, nhưng không đủ làm nơi này trông có sự sống. Không, đây là một ngôi nhà to lớn, cũ kỹ, hoang sơ, đơn độc và trông như một nơi đầy ám chướng.

Và Mark sắp sửa vào trong đó.

Tầng trệt bao quanh bằng một hàng hiên rộng có mái che. Mark tưởng tượng cảnh những người đang ngồi trên các ghế xích đu trong một đêm hè nóng bức, vừa uống trà đá vừa tán chuyện gà quế. Nhưng họ đã rời xa nơi này từ lâu rồi. Hàng hiên phủ đầy lá khô. Mark bước qua năm bậc thềm đá dẫn lên hiên.

Nó tưởng như vừa thấy một vật di chuyển qua một cửa sổ trong nhà. Chỉ thoáng qua và nó không chắc đã nhìn thấy thật, nhưng tay nó cũng nổi da gà. Ngừng lại bậc thềm cuối cùng, nó nhìn vào các cửa sổ tối om, xem có thấy dấu hiệu di chuyển nào không. Không có gì.

Nó tiến lại cửa trước... và lại thấy. Đó là một cái bóng thoáng qua cửa sổ. Trong một giây, nó thật sự nghĩ đến ma. Nhưng làm gì có ma. Rồi nó lại nghĩ, vậy chứ có bao giờ nó nghĩ là có Lữ khách đâu. Nhìn quanh, Mark cho rằng bóng ma chẳng gì khác hơn là bóng mấy cành cây đong đưa theo gió. Ít ra thì nó cũng tự nhủ như thế.

Thận trọng tiến lại cửa trước, thử vặn quả nắm. Cửa khóa. Mark lẩm bẩm:
- Tuyệt thật! Làm gì bây giờ?

Ngay lúc đó nó nghe tiếng động trong nhà. Ngắn gọn thôi. Nhưng nghe như có vật gì đó chạy qua ngay sau cửa.

- Túc túc túc túc...
- Túc túc túc túc...
- Túc túc túc túc...

Nó bối rối cục tác gọi gà, dù ý nghĩ vẫn còn gà sống tại đây thất lộ bịch. Nhìn xuống nhẵn, ánh sáng tỏa ra dữ dội. Nó cần biết vì sao.

Nhích tới cửa sổ lớn, kế bên cửa chính, nó dí sát mũi vào mặt kính, cố che ánh sáng từ ngoài vào càng nhiều càng tốt. Cách đó đem lại chút hiệu quả. Nó nhìn rõ bên trong nhà hơn.

Nhà trống trơn. Nguồn sáng duy nhất rọi vào từ những cửa sổ sau nhà, nhưng cũng chỉ lờ mờ. Thấy ớn quá. Không bàn ghế, không tranh ảnh, không chút dấu hiệu của sự sống...

G R Ì Ì Ì!

Một con vật đen nhẻm, mặt mày gớm ghiếc nháy ra từ bong tối. Nó trừng trừng nhìn thẳng mắt Mark. Nước dãi nhều nhão từ những cái nanh trắng nhờn đang hung dữ nhe ra, cố đớp một miếng thịt của Mark qua lớp kính cửa.

Mark kinh ngạc la lên, ngã ngồi ra sau. Nhìn lên cửa sổ, nó thấy hai con nữa tham gia cùng con thứ nhất. Mấy sinh vật trông dễ sợ này có thể là chó, nhưng chưa bao giờ Mark thấy những con chó trông độc ác như ba con vật này. Chúng đều tập trung vào Mark, với chỉ một lớp kính mỏng cách ngăn.

Mark lét lụi dọc hàng hiên để thoát ra ngoài. Ba con vật vừa gặm gù vừa sủa. Đầu óc Mark rối lên với những câu hỏi: Mấy con chó làm gì trong đó? Chúng có phải là chó giữ nhà không? Chắc chắn chúng không phải loài chó bình thường. Chúng là ma quỷ độc ác, không thể kiểm soát, và chúng đang khát máu. Chúng là...

Thình lình nó giật mình. Đó chính là những gì Bobby đã nói tới từ nhật ký đầu tiên. Điều phát hiện ra được chúng, chính là đôi mắt vàng khè khùng khiếp. Không thể nào làm được.

Mark thì thào:

- Quig!

Chương 21

TRÁI ĐẤT THỨ HAI

(@ Poem Spring type)

Rầm!

Ba quái vật ném mình vào cửa kính, điên cuồng tấn công Mark.

Mark biết lớp kính không nhằm nhò gì với ba con quỷ này. Phải thoát ra khỏi đây gấp. Nó bật dậy, chạy. Chợt nhớ ra ba-lô còn bỏ trong hàng hiên, nhưng tiếng đập cửa sổ rầm rầm làm Mark không dám quay lại lấy. Không thể được. Mark phóng qua sân đầy cỏ mọc cao, tiến tới bức tường.

Lúc này nó thấy đã bị lún sâu thêm vào nguy hiểm. Mới tới đây nó chỉ lo bị bắt khi đột nhập vào nhà, nên không tính trước đường leo ra. Bây giờ nó lại có nỗi lo khác. Lo bị kẹt lại và bị ăn thịt.

Rắc!

Cửa sổ đã bị vỡ. Tụi quig đang xông ra. Mark nghe được cả tiếng chúng gầm gừ, chen lấn nhau vượt qua cửa sổ.

Mark còn cách bức tường cao gần ba mét chừng hai mươi thước nữa. Nó tuyệt vọng nhìn phải, nhìn trái, tìm một lối thoát. Vô vọng. Mark nghĩ chắc không thể tới kịp bức tường. Nó không dám quay lại, vì biết sẽ nhìn thấy gì. Mạng sống tính từng giây. Nếu mấy con quái tới nơi trước khi nó trước khi nó chạy đến được chân tường, sẽ chẳng còn miếng thịt nào của nó để mọi người có thể tìm ra.

Mark thấy không có một thứ gì giúp nó leo lên tường được.

Lũ quig gầm gừ gần hơn. Mấy giây nữa thôi chúng sẽ vồ được Mark. Mark cố tập trung tính toán. Dù chưa có một kế hoạch, nhưng nó phải suy nghĩ thật nhanh, nếu không nó sẽ trở thành đồ ăn của chó. Đã gần tới bức tường nhưng nó không giảm tốc. Mark tự nhủ: “Minh sẽ phóng ngay lên vách tường”.

Nó phóng lên vách, giày lệt vào khe xi măng nứt nẻ, ngón chân quặp chặt, tay bám đầu tường. Bình thường, thậm chí Mark không thể nhảy qua được ngựa gỗ trong phòng thể dục. Nhưng bình thường Mark không có được động lực thúc đẩy cao đến thế. Nó đu người lên, quăng hai chân về một bên, hất mình và thả người sang phía bên kia.

Ngay khi nó qua được đầu tường, cả ba con quig cũng vừa xông tới vách tường bên trong, rên rầm vì bị xổng mắt con môi. Mark buông mình xuống, chạm đất, lăn khỏi vách tường. Rất may, mắt cá chân không bị gãy. Mark đứng dậy, vội kiểm tra khắp người, để biết chắc còn nguyên vẹn. Còn nguyên vẹn thật. Nó đứng đó mà thở và nghe tiếng mấy con quig gầm rú giận giữ bên kia tường.

Mark mỉm cười. Nó đã làm được điều đó. Chắc chắn đây là những giây phút sôi động nhất trong đời nó. Thậm chí, nó còn nghĩ cuộc mạo hiểm này ngang ngửa với mấy chuyện Bobby kể. Nó đã gặp mấy con quig đỏi, và còn sống để kể lại chuyện này.

Nhưng Mark không vui được lâu. Cái nhẫn đang sáng lên trên ngón tay, làm nó mất hứng. Sự thật là, cuộc mạo hiểm này chưa kết thúc. Dù chuyện gì xảy ra trong ngôi nhà đó, dù điều gì làm nhẫn sáng lên, nó lại phải trở vào để tìm hiểu. Chạy thoát bầy quig không có nghĩa là đã giải quyết xong. Nó sẽ phải vượt qua được bầy quig đó.

Nhưng lần sau, nó sẽ rủ Courtney cùng đi.

Courtney biết đây là cơ hội bằng vàng của cô.

Sắp có cuộc đấu giao hữu giữa hai đội bóng hạng nhất và hạng hai. Đẹp tự ái và cố chứng tỏ tài năng, Courtney đã tập luyện cật lực cùng đội hạng hai, để chờ đợi cơ hội chứng tỏ cô xứng đáng trở lại đội hạng nhất. Và cơ hội đó đã tới. Cô sẽ đối đầu với chính những cô gái đã làm lu mờ danh tiếng của Courtney Chetwynde bất khả chiến bại. Khi cô bước vào sân, phục thù không phải là một từ quá đáng để diễn tả những gì đang nung nấu trong cô. Từ vẻ mặt đến cảm xúc đều đã được kiểm soát, Courtney sẵn sàng vào cuộc.

Nhưng đội kia cũng vậy. Dường như kế hoạch của toàn đội là ngăn chặn Courtney. Suốt buổi cô bị lấn lướt, che chắn bởi những đối thủ mạnh hơn. Để làm tình hình tệ hại hơn, với mấy phút cuối cùng, đội của cô thua 5-3. Nhưng thành thật mà nói, Courtney không quan tâm đến thắng bại. Cô chỉ muốn chứng tỏ là có khả năng ganh đua. Nhưng điều đó đã không xảy ra.

Cuối cùng, khi chỉ còn hai giây, cô bắt được cơ hội. Cô đang chơi tiền đạo, bóng được chuyền tới. Cô đang bị che chắn, thì một hậu vệ bị ngã. Courtney lợi dụng thân hình cầu thủ đó như một vật cản đường, vượt qua hậu vệ thứ hai. Bây giờ là màn một chọi một giữa Courtney và thủ môn. Đây là khoảnh khắc của cô... là cơ hội để cô đặt dấu chấm than chắc chắn trong trận đấu. Cô khao khát bàn thắng này. Cô rất cần bàn thắng này. Cô rê

bóng, làm động tác giả để làm thủ môn chuyển qua phải, rồi lùi lại để sút thẳng vào góc trái.

Xém thành công.

Ngay khi cô sắp tung cú đá chí tử, hậu vệ đối phương vùng dậy sau cô, gạt cô ra. Một cú đẩy hoàn toàn phạm luật. Thay vì chạm chân vào bóng, Courtney ngã bật ngửa xuống đất. Rất mạnh. Tiếng còi nổi lên. Một quả phạt đền. Nhưng Courtney không cần. Cơ hội của cô đã mất.

Courtney nhảy lên gào:

- Vậy là sao?

Trước khi cô hậu vệ biết chuyện gì xảy ra, Courtney xô cô ta ngã sòng xoài trên cỏ. Courtney chặn đầu gối lên lưng cô bé cho không góc đầu lên nổi. Mọi nỗi bực dọc của Courtney òa ra. Cô quát lên:

- Tao đập mày đó. Mày biết vì sao mà.

Các cầu thủ xúm lại, lôi hai cô gái tách nhau ra. Họ phải vất vả lôi kéo Courtney, vì cô đang quá phẫn nộ. Cô hậu vệ đứng dậy sẵn sàng trả miếng Courtney bằng câu khêu khích:

- Ngon nhào vô.

Courtney xông tới, nhưng bị các cầu thủ khác kéo lại. Huấn luyện viên Horkey chạy lại, đứng giữa hai cô, la lớn:

- Đủ rồi, Laura vào trong. Tất cả các em vào phòng thay áo ngay.

Vụ ẩu đả chấm dứt. Trận đấu giao hữu kết thúc luôn. Các cô gái vừa bước đi vừa càu nhàu.

Huấn luyện viên Horkey rần rỏi gọi:

- Courtney. Ở lại đây.

Khi đi qua Courtney, cô hậu vệ Laura quay lại rửa:

- Thua còn bày đặt.

Huấn luyện viên lại la lên:

- Đủ rồi!

Laura cúi đầu đi luôn. Courtney đứng im. Cô thở hồng hộc, vẫn còn hậm hực vì vụ đánh nhau. Cô nói với huấn luyện viên:

- Thưa cô, nó đáng bị ăn đòn. Đó là pha vào bóng hoàn toàn gian lận.

- Không đúng. Em ấy hành động có mục đích và tỏ ra xông xáo trong trận đấu.

- Nhưng chúng nó chỉ muốn hạ em. Ngay từ hôm đầu tiên đã như vậy rồi. Cô không thấy sao?

- Cô cho em biết là cô đã thấy gì. Cô thấy một cô gái đối diện với thách thức lần đầu tiên trong đời. Một thách thức thực sự. Và cô ta đang thất bại. Courtney, em là một vận động viên có tài. Nhưng ngoài tài năng còn cần nhiều thứ khác nữa mới trở thành người thắng cuộc. Em biết vận dụng sự thành công, nhưng không biết cách đối phó với sự thất bại. Cho đến khi nào em chưa làm được điều đó, em sẽ chẳng giúp gì được cho đội này, hay bất cứ đội nào.

Courtney im lặng. Dù rất ghét phải nhìn nhận, nhưng những lời nói của huấn luyện viên Horkey có vẻ đúng. Cô Horkey nói thêm:

- Cô treo giò em hai tuần.

- Sao ạ?

- Cầu thủ trong đội bóng của tôi không được đánh nhau. Hãy suy nghĩ về điều đó, rồi hai tuần nữa hãy trở lại.

Nói xong, cô rời sân.

Courtney đứng sững sờ. Không chỉ bị xuống đội hạng hai, cô còn bị đá ra khỏi đội hạng hai này. Đứng giữa sân, người phủ đầy đất cát, cô không thể chấp nhận nổi sự kiện vô lý đó. Sao cơ sự này lại xảy ra như thế chứ? Sao cô xuống dốc thảm hại vậy được? Trong thâm tâm cô vẫn tin mình là một

đôi thủ đáng gờm như bao giờ, nhưng thực tế đã cho cô thấy điều ngược lại.

Courtney ra khỏi sân, nhưng không vào phòng thay áo. Cô không muốn đối diện với những cô gái kia. Cô biết, cô Courtney cũ sẽ nhào ngay vào phòng thay áo mà làm náo loạn lên. Nhưng trước kia chưa bao giờ cô làm náo loạn. Không giống... như thế này. Courtney bắt đầu thắc mắc, Courtney trước đây có bao giờ có chuyện như thế này chưa. Có lẽ đây mới chính là cô – một kẻ luôn hèn nhát nhu nhược.

Đi qua phòng thay áo, Courtney quyết định đi bộ về nhà. Dù đường xa, nhưng cô sẽ không đi xe buýt. Cô chỉ muốn được bò ngay lên giường. Hôm nay là thứ Sáu, cô không lo phải gặp mặt bất kỳ ai hai ngày nữa.

- Courtney!

Một giọng quen thuộc kêu lên.

Courtney vừa vòng khỏi trường, sắp tiến ra lối đi thì Mark phóng xe đạp tới. Nó vừa hụt hơi, vừa sôi nổi nói:

- Bạn sẽ không tin nổi đâu. Mình đã...

Bỗng Mark nhận thấy Courtney vẫn mặc đồng phục cầu thủ, lấm lem đất cát, và đang đi bộ ra khỏi trường. Nó bối rối hỏi:

- Chuyện gì vậy?

Courtney nói cụt ngắn:

- Đừng hỏi.

Mark nhảy xuống xe, dắt bộ bên cô:

- Bạn đi bộ về nhà à?

- Mark, mình thật sự đang bị tổn thương. Lúc khác hãy nói chuyện này được không?

- Được chứ.

Hai đứa im lặng đi bên nhau, Mark nóng ruột muốn cho Courtney biết chuyện xảy ra trong nhà Sherwood, nhưng không hiểu cô ta có đủ tâm trí nói chuyện không. Dù sao cô ta cần được biết. Nó ngập ngừng hỏi:

- Nhưng chúng ta có thể nói chuyện khác được chứ?

- Bất cứ chuyện gì.

- Hôm nay có chuyện xảy ra. Minh... mình không rõ chính xác là gì, nhưng mình đoán, có điều gì đó liên quan tới vụ phụ tá.

Courtney đứng phắt lại. Một giây trước trông cô như một xác chết biết đi, lúc này mắt cô sáng lên. Mark đoán, chắc trận cầu hôm nay đã xảy ra chuyện gì làm cô rất khổ tâm. Nhưng lửa lòng cô vẫn cháy bỏng. Mark rành Courtney lắm mà.

Courtney hỏi:

- Nhật ký mới hả?

- Không. Chúng mình đi xe đạp nhé.

Mark thử chở Courtney bằng ghi-đông xe, nhưng không được. Courtney quá cao và Mark quá... là Mark. Vì vậy hai đứa phải hoán đổi chỗ cho nhau. Dọc đường Mark kể cho Courtney nghe tất cả những chuyện đã xảy ra trong nhà Sherwood. Courtney không hỏi câu nào, chỉ lắng nghe. Khi câu chuyện kết thúc, thì hai đứa thấy đã ngừng xe lại chính nơi sự việc bí mật đã bắt đầu. Chúng đang ở trước cổng sắt khóa của ngôi nhà ma.

Mark đưa cái nhẫn lên. Ký hiệu lại đang phát sáng. Nó hỏi:

- Bạn nghĩ sao?

- Mình nghĩ, phải tìm hiểu trong nhà đó có gì.

- Nói dễ hơn làm. Tại bạn chưa thấy mấy con chó đó thôi.

Courtney nhìn lên trời:

- Sắp tối rồi. Theo mình chúng ta nên trở lại ngày mai, thêm vài người giúp nữa.

Ý kiến của Courtney rất chính xác. Chúng đợi tới sáng mai, Mark sẽ đến nhà Courtney rồi hay đưa điện thoại cho người quen trong lực lượng cảnh sát Stony Brook, đại úy Hirsch.

Chúng đã gặp đại úy Hirsch khi Bobby và cả gia đình mới biến mất. Vì ông ta quản lý về những vụ người mất tích. Tất nhiên là hai đứa biết sự thật, nhưng không dám nói ra, vì sợ làm cản trở nhiệm vụ Lữ khách của Bobby. Tuy vậy, chúng vẫn giữ liên lạc với đại úy Hirsch. Vì ông là một người tốt. Bây giờ chúng hy vọng ông sẽ giúp để tiến một bước gần hơn tới việc vén màn bí mật về các phụ tá.

Mark kể cho đại úy Hirsch về những con chó kỳ lạ chạy lung tung trong đất nhà Sherwood. Nó bảo, những con chó đó rất hung dữ và hoang dại. Chắc chắn không phải chó nhà. Tất nhiên Mark bỏ qua vụ nó đã lén lút vào nhà. Nó cũng không nhắc gì đến chuyện những con chó đó rất có thể là những con quái quig đang bảo vệ một điều bí ẩn trong ngôi nhà.

Nửa tiếng sau, Mark và Courtney gặp hai sĩ quan cảnh sát mặc sắc phục bên ngoài cổng nhà Sherwood.

Một trong hai người lên tiếng:

- Chào. Nhớ tôi không? Sĩ quan Wilson đây.

- Nhớ chứ ạ.

Courtney trả lời. Sĩ quan Wilson đã có lần cho hai đứa đi nhờ xe tới đồn cảnh sát. Ông ta cũng là một người tốt.

- Còn đây là sĩ quan Matt.

Tất cả bắt tay nhau. Wilson nói:

- Nào cho chúng tôi biết hai em đã thấy gì.

Mark lại cắt nghĩa ba con chó trong nhà như thế nào. To lớn, hung dữ, nước dãi chảy long thòng, nanh nhọn hoắt. Mark không hề phóng đại. Nó muốn hai viên cảnh sát biết chính xác họ sắp gặp chuyện gì.

Sĩ quan Wilson có chìa khóa cổng. Họ cho hai đứa biết gia đình Sherwood đã trao chìa khóa cho cảnh sát phòng khi có việc khẩn cấp. Trong lúc Wilson mở khóa cổng, sĩ quan Matt mở thùng xe lấy ra hai dụng cụ. Một là sợi dây kim khí dài, với một đầu thòng lọng cáp. Đó là cái bẫy mà các nhân viên kiểm soát loài vật dùng để bắt chó. Dụng cụ kia là khẩu súng gây mê. Mark biết, nếu có dịp, chỉ cần một trong ba con quái vật kia cũng xé tan nát một người như chơi. Nó không tin tưởng lắm vào ngọn phi lao gây mê kia. Tuy nhiên có còn hơn không.

Mark nói:

- Khởi cần dây thòng lọng, hai chú sẽ chẳng muốn tóm mấy con quái đó đâu.

Sĩ quan Matt cười nhưng vẫn nắm cái bẫy trong tay. Courtney bảo:

- Chúng cháu muốn đi cùng hai chú.

Hai viên cảnh sát nhìn nhau. Họ không muốn trẻ em bị nguy hiểm. Courtney năn nỉ:

- Không sao đâu mà. Chúng cháu đi sau. Hai chú có súng, bẫy... đủ thứ. Sợ gì?

Wilson nhún vai:

- Thôi được, nhưng hai em nhớ đi gần chúng tôi.

Hai đứa theo họ vào khu nhà. Wilson cầm bẫy dây, Matt cầm súng gây mê hướng xuống đất, nhưng sẵn sàng hành động.

Mark đóng cổng, tháo nhãn bỏ vào túi. Nó không muốn hai viên cảnh sát hỏi vì sao nhãn lại phát sáng được.

Sĩ quan Wilson huýt sáo, gọi:

- Nào, các con, ra đi.

Ông ta huýt sáo lần nữa.

Không có gì xảy ra.

Bốn người bước lên hàng hiên. Mark chốc chốc lại liếc ra sau, để biết chắc không có con chó đen thui nào âm thầm xuất hiện.

- Ô... Cái gì thế này?

Sĩ quan Matt kêu lên, rồi cúi nhặt những mảnh ba-lô của Mark. Chết cha. Mark hoàn toàn quên khuấy vụ này. Nó vội nói:

- Ba-lô của cháu. Cháu làm rơi bên ngoài. Chắc chúng đã tha vào đây.

Nó phải nói dối vì không muốn thú nhận đã đột nhập vào nơi này. Để đổi đề tài, nó kêu lên:

- Nhìn kia, chúng nó phá cửa sổ để ra.

Wilson chỉ những mảnh kính vỡ trên hiên, suy luận:

- Kính bị đập vỡ từ bên trong. Chắc chúng cũng đã tự gây thương tích kha khá đây.

Sĩ quan Matt hỏi Mark:

- Sao em biết chúng phá cửa sổ để ra. Từ cổng không thể thấy được.

Nữa! Suy nghĩ thật lẹ, Mark bảo:

- Cháu nghe tiếng kính vỡ, rồi thấy tụi nó chạy lung tung.

Liệu họ tin không nhỉ? Đương nhiên là tin. Chắc họ thấy Mark không phải loại xâm nhập gia cư bất hợp pháp. Mark nhặt mấy mảnh ba-lô còn lại. Mấy con quái nhai nát bấy hết. Mark mất hai cuốn tập làm bài, một quyển sách mượn ở thư viện, một thanh sô cô la và mất hết ráo cà rốt.

Mark biết loại sô cô la đó chẳng ngon lành gì với lũ chó, và nó mong mấy con quig bị ghen họng vì nuốt sô cô la.

Sĩ quan Wilson đề nghị:

- Kiểm tra bên trong coi.

Ông ta cũng có chìa khóa cửa trước. Khi tất cả vào trong, cả Mark và Courtney đều chung ý nghĩ: đúng là nhà quỷ ám! Nhà rộng mênh mông, trần

cao vút và một cầu thang uốn lượn lên lầu hai.

Wilson lại huýt sáo gọi:

- Nào các con!

Êm ru! Mark nhìn Courtney nhún vai. Nó thật sự muốn nhìn cái nhẫn, nhưng không dám rút ra. Hai viên cảnh sát dẫn hai đứa đi một vòng, kiểm tra từng phòng. Trước hết, họ kiểm tra tầng trệt, đi qua lối vào rộng, qua phòng khách, phòng ăn lớn, rồi vào nhà bếp. Trừ cái cửa sổ bề vữa, không có dấu hiệu gì khác của bất kỳ con chó nào.

Họ xuống tầng hầm rộng, nền xi măng. Máy cửa gỗ dưới này đóng im ỉm. Hai sĩ quan cảnh sát mở các cửa. Một phòng toàn giá gỗ trống trơn. Đó là hầm rượu. Phòng khác có một bàn gỗ dài sứt sẹo và lem luốc. Xưởng mộc. Rồi tới một phòng rộng, mát mẻ, lưa thưa mấy bó trông giống như cỏ khô treo trên trần. Mark đã được nghe về một nơi giống như thế này. Bà nội nó thường gọi là kho lương khô. Đó là nơi khô ráo, mát mẻ để chứa củ hành, khoai tây và các thứ tương tự. Hầm như được đào sâu xuống đất, với một bức tường là một tảng đá khổng lồ làm trụ chống đỡ ngôi nhà.

Tất cả đều thú vị, đáng quan tâm nhưng... không có con chó nào.

Bốn người lên lầu hai. Một hành lang dài, hai bên là những phòng ngủ trống trơn. Các phòng đều có cửa thông sang nhau, vì vậy để có thể đi từ đầu này tới đầu kia căn nhà, người ta có thể chọn lối đi qua hành lang hoặc băng qua các phòng. Nhưng... cũng lại không có chó.

Lầu ba nhỏ hơn lầu hai và tầng trệt. Một bên là hai phòng ngủ, một bên là căn gác sát mái, với trần nhọn và cao. Từ đây có thể thấy hết các đòn tay của ngôi nhà. Không có chó và không một dấu vết nào của chó. Bước lên gác xép – phòng cuối cùng trong nhà – hai sĩ quan cảnh sát bốt căng thẳng. Wilson bảo:

- Mark, dù em thấy gì, thì chúng cũng đã bỏ đi rồi.

- Ông chắc không? Có lẽ chúng ta nên kiểm tra cả ngoài sân nữa.

Wilson nhún vai:

- Được, tại sao không chú?

Tất cả lại xuống nhà dưới, rồi qua khỏi hàng hiên. Bốn người thận trọng đi hết khu nhà. Mark không ngờ nơi này rộng lớn đến thế. Có mấy căn nhà gỗ chắc từng là trại gà. Rất nhiều cây cối, một hồ bơi cạn nước và có cả một sân gôn nhỏ nữa. Đây là nơi đã có một thời náo nhiệt. Bây giờ bị quên lãng và thật buồn. Hai cảnh sát còn xem xét kỹ từng phân chân tường, để xem có con vật nào đào hang chui ra chui vào không. Nhưng không có dấu vết bới đào nào.

- Còn ý kiến gì nữa không?

Sĩ quan Wilson hỏi. Ông nể Mark, chứ gặp thằng nhóc nào khác ông ta sẽ không thềm tin tới một lời.

Mark nói:

- Không. Cháu xin lỗi.

Courtney nhìn Mark như hỏi: “Bạn chắc nhìn thấy chó thật chứ?” Mark chỉ còn biết nhún vai.

Wilson bảo:

- Không sao. Em đã làm đúng. Nhưng bất kỳ thứ gì em thấy cũng đã chuẩn rồi. Vậy thôi.

Tất cả ra khỏi ngôi nhà. Sĩ quan Matt khóa cổng. Sĩ quan quan Wilson cắt cái bẫy dây và khẩu súng gây mê vào thùng xe. Ông bảo Mark:

- Nếu thấy gì khác, nhớ báo cho chúng tôi. OK?

- OK.

Hai viên cảnh sát lên xe, phóng đi. Mark và Courtney đứng lại trước cổng khu nhà.

Mark bảo:

- Mình không nói láo đâu.

- Mình biết.

- Vậy thì chuyện gì đã xảy ra với mấy con quig?

Vừa hỏi, Mark vừa rút nhãn ra khỏi túi. Ký hiệu kỳ lạ đang rực sáng.

Courtney trả lời bạn:

- Mình không biết. Nhưng chúng mình đã xem xét khắp nhà, chẳng có gì lạ lùng để có thể làm nhãn sáng lên.

- Vậy là... chúng ta đã bỏ sót.

Chúng nhìn nhau. Đứa này hiểu đứa kia nghĩ gì.

Mark quyết định:

- Chúng ta trở lại trong đó.

- Đúng. Mình hiểu rồi. Cái cây để chúng ta leo vào ở đâu?

Chương 22

TRÁI ĐẤT THỨ HAI

(@ Phụng Xô type)

Mark đưa Courtney đi vòng tới bên hông khu đất, có cái cây làm thang cho hai đứa. Courtney giúp Mark leo lên, rồi Mark vươn tay xuống để kéo Courtney. Mấy giây sau, hai đứa nhảy xuống tường, trở lại khu nhà.

- Khoan.

Mark nói, rồi quan sát hai bên phải trái.

Courtney hỏi:

- Bạn tìm gì?

Chỉ cái chòi gỗ chứa dụng cụ, Mark bảo:

- Kia kìa! Nếu phải chuồn gấp, chạy thẳng tới cái chòi đó. Chúng ta có thể leo lên vách được.

Nó không thể mắc sai lầm thứ hai được. Lần này nó cần phải sẵn sàng. Courtney gật, tiến bước trước. Không đứa nào lo lắng, vì cả hai vừa quan sát khắp ngôi nhà, và biết lũ quig đã bỏ đi. Courtney nói:

- Mình đề nghị, bắt đầu từ trong nhà trước. Có thể chúng ta còn bỏ sót nhiều phòng.

Lên hàng hiên, hai đứa đứng lại trước cửa sổ vỡ. Mark bảo:

- Cửa ra vào của tụi mình đó.

Nó vừa định chui vào, Courtney ngăn lại:

- Mark, mình tham gia.

- Bạn định nói gì vậy?

- Mình muốn thành một phụ tá.

Mark toác miệng cười:

- Chắc chứ?

Courtney thành thật nói:

- Chắc. Mình đã suy nghĩ đủ lắm. Mình nghĩ, đây là một chuyện quan trọng phải làm. Và mình không muốn bỏ rơi bạn... hay Bobby.

Mark tùm tùm, vừa đưa một chân qua cửa sổ vỡ kính, vừa nói:

- Mình không mơ được là bạn nhận lời.

Niềm tin tưởng của Mark đặt vào cô làm cô cảm thấy dễ chịu hơn những gì cô phải trải qua trong suốt mấy tuần. Có thể Mark có lý. Có thể cô có một vai trò quan trọng hơn là một siêu sao thể thao. Cô biết rõ một điều: có dịp là phải tìm hiểu rõ mọi chuyện. Nhưng đây không phải là lúc thử thi tâm sự. Hai đứa còn có việc phải làm. Vậy là Courtney theo Mark vào trong.

Một lần nữa, hai đứa đứng trong lối vào, quan sát chung quanh. Courtney hỏi:

- Đến đâu trước?

Mark đưa nhãn lên, thấy ký hiệu vẫn đang chiếu sáng:

- Bắt đầu trong góc xép, tụi mình...

Nó ngừng bật vì nghe tiếng động. Courtney cũng nghe thấy. Cô hỏi:

- Gì vậy?

- Nghe như tiếng cào mặt gỗ.

- Nửa kia. Ở bên ngoài, trên hàng hiên.

Cả hai trở lại cửa sổ vừa chui qua. Giọng Mark đầy hy vọng:

- Có lẽ là sóc.

Thêm mấy tiếng rồn rột. Dù là gì, vật đó di chuyển lanh lẹ, tới lui ngoài hiên.

Courtney đoán:

- Hay là chim.

- Hay là... quig.

Courtney cười bối rối:

- Đừng giỡn...

Rầm! Rầm! Rầm!

Ba cửa sổ tan tành khi ba con quig đen thui đâm sầm vào trong nhà.

- Lẹ!

Courtney nắm tay Mark chạy lên cầu thang. Mấy con quái còn hơi choáng váng vì mấy cú đập đầu vào cửa, nên Mark và Courtney đủ thời gian lên tới đầu cầu thang. Nhưng chỉ một giây sau lũ quái tỉnh táo lại, đánh hơi, rồi phóng theo.

Mark và Courtney chạy hết tốc lực dọc hành lang, không biết đi tới đâu. Mark kêu lên:

- Cửa sổ cuối hành lang!

- Không tới đó kịp đâu.

Vừa la lớn, Courtney vừa kéo Mark vào một phòng ngủ bỏ trống. Hai đứa vội vàng đóng cửa. Trong phòng còn hai cửa nữa. Đó là hai cửa thông với hai phòng bên.

Courtney ra lệnh:

- Đóng hai cửa đó lại luôn.

Mỗi đứa chạy tới đóng một cửa. Mark bảo:

- Tội mình chết mất.

Courtney chạy lại cửa sổ, cố nâng lên. Nhưng cửa đóng từ nhiều năm rồi, không nhúc nhích. Mark chợt để ý thấy một thứ.

- Nhìn này.

Vừa nói Mark vừa đưa tay lên. Cái nhẵn đã ngưng phát sáng.

- Không phải lúc coi nhẵn. Chờ ở đây.

Nói rồi cô chạy tới cửa thông qua phòng kế bên. Mark hỏi:

- Đi đâu đó?

Rầm!

Bọn quig đã tìm thấy hai đứa. Chúng đang cố phá sập cánh cửa Mark mới đóng lại. Mark dựa sát cửa, giữ chặt. Tiếng lũ quái gầm rú giận dữ.

- Hãy sẵn sàng mở cửa đó nghe.

Courtney nói rồi chạy ra khỏi phòng.

- Cái gì?

Mark bàng hoàng thét lên. Không đời nào nó lại đi mở cửa. Courtney nhanh nhẹn, lặng lẽ băng qua phòng ngủ kề bên, rồi ló đầu ra ngoài hành lang. Hành lang trống trơn. Cô nghe tiếng mấy con quig quăng mình rầm

râm vào cánh cửa Mark đang chông đỡ. Cô kêu lớn:

- Ê! Chó ma quỷ! Giờ ăn tới rồi nè. Lại đây sục đi.

Tiếng đập ngưng bật. Thành linh cả ba con quig nhào ra từ phòng ngủ đầu kia, phóng vào hành lang, xông tới cô.

- Đồ tâm thần.

Courtney la lên, rồi thụt đầu vào phòng. Cô học tốc chạy trở lại phòng ngủ có Mark, không đóng cửa phía sau lại.

Mark kêu lên:

- Đóng cửa lại!

- Không. Mở cửa chỗ bạn ra.

Mark bối rối. Nó không biết mấy con quig đã dòi chỗ. Nhưng rõ ràng Courtney đâu có chạy. Nếu Mark không mở cửa, cô sẽ đâm sầm vào cửa mất. Nó nuốt nước bọt, mở cánh cửa. Vừa vặn, bởi đúng lúc đó, Courtney chạy hết ga, vọt qua cửa. Cô gào lên:

- Ra ngoài, đóng cửa lại.

Mark không biết cô bạn định làm gì, rồi nó ngoái lại, và thấy từ phòng ngủ kế bên ba con quig đang phóng như bay về phía nó, qua cánh cửa Courtney bỏ ngỏ. Mark vội nhảy ra ngoài, sập cửa lại ngay, vừa lúc...rầm rầm rầm ! Cả ba con quái đều đâm sầm vào cửa. Nhưng bây giờ Mark và lũ quig đã hoán đổi chỗ cho nhau. Nó vẫn chưa hiểu ý định của Courtney.

Courtney vẫn tiếp tục chạy như điên. Cô rẽ vào hành lang, chạy nước rút theo tuyến đường lũ quig đã đuổi theo cô. Cô biết nếu kế hoạch này không thành công, cô sẽ làm mọi cho chúng. Cô chạy vào phòng ngủ thứ ba, rồi chạy tới cửa thông qua phòng ngủ thứ hai. Kế hoạch của cô là nhốt chúng trong phòng.

Lũ quig đã phát hiện ra điều đó. Chúng không cố phá cửa nữa, mà quay lại cái cửa chúng mới phóng qua. Nhưng Courtney quá nhanh. Cô với tay vào

trong phòng, cầm quả nã, nói “ ngủ ngon nhé, các con” rồi sập cửa lại, nhốt lũ quig trong phòng ngủ. Chúng điên cuồng đập cửa rầm rầm.

Mark ló đầu vào hỏi:

- Đi được chưa?

Hai đứa chạy dọc hành lang, xuống cầu thang. Ngay khi gần tới cửa sổ, Mark ngừng lại. Nhìn cái nhẵn lại phát sáng, nó kêu lên:

- Nhìn này! Dù là chuyện gì thì là ngay tại dưới này. Hay dưới kia thôi.

Nó chỉ tay vào cánh cửa tầng hầm. Courtney la lên:

- Quên đi. Mấy con chó đó sắp...

Mark không nghe. Nó chạy đến, mở cửa tầng hầm. Đúng như nó đoán, ký hiệu trên nhẵn càng sáng rực hơn. Nó kêu lên:

- Ở dưới đó!

- Nếu lũ quig thoát ra được là chúng mình bị kẹt đó.

Courtney cảnh báo. Nhưng đã quá muộn. Mark đã bước xuống cầu thang rồi. Courtney vội chạy theo ngay. Lần này thì cô nhớ đóng cửa, phòng xa.

Căn hầm rộng trông không có gì khác với mấy phút trước, chỉ trừ một điều: nhẵn của Mark bùng sáng như nhận thức được điều gì. Mark tuyên bố:

- Ngay chóc rồi!

- Có gì đâu. Chúng mình đã xem xét tất cả rồi mà.

Một âm thanh khùng khiếp dội từ trên xuống. Tiếng mấy con quig đang chạy xuống từ lầu hai. Chúng đã thoát ra khỏi phòng ngủ. Mark và Courtney nhìn lên sợ hãi. Mark vừa định nói, nhưng bị Courtney chặn tay lên miệng. Cô đặt một ngón tay lên môi: “Suyt”. Hai đứa không nhúc nhích. Không gây một tiếng động. Chúng hy vọng, nếu may mắn sẽ không bị lũ quig phát hiện ra.

Rầm!

Không may mắn rồi. Chúng đã phát hiện ra hai đứa và đang phá cửa.

Giọng Courtney run run:

- Phải tìm cách ra khỏi đây.
- Không. Phải tìm cách khám phá ra chuyện gì ở dưới này.

Mark nhìn quanh, rồi tới cửa kho rượu, mở tung ra.

Rầm! Rầm!

Lũ quig phần nộ quăng mình vào cửa tầng hầm. Hình như chúng còn điên cuồng hơn lúc trước. Mark bảo:

- Chúng biết tụi mình đang ở gần điều đó, và không muốn tụi mình khám phá ra.

Courtney thấy một thứ mà trước đây không ai chú ý. Một tấm màn rách bươm treo trên tường, phủ từ trần tới sàn. Courtney vén sang một bên, và thấy một cánh cửa nữa. Cô vội kéo cửa, rồi vui mừng reo lên. Ánh sáng ban ngày tràn vào hầm.

- Mark, lại đây. Có lối ra rồi.

Mark phớt lờ. Nó mở tung cánh cửa xưởng mộc. Không có gì khác lạ.

Courtney lại kêu lên:

- Mark, lại đây mau.

Rắc!

Cửa tầng hầm bị bắt đầu vỡ. Chỉ thêm vài cú đập nữa cửa sẽ đổ xuống và... lũ quig sẽ xuống theo.

Courtney lại gọi:

- Mark!

Mark không định chạy. Không phải lúc này. Không! Khi hai đứa đã gần điều bí mật. Vừa định mở cánh cửa tiếp theo, cửa vào kho lương khô, bỗng

Mark có cảm giác kỳ lạ. Nó nhìn xuống tay, đau đớn nhãn mặt, la lên:

- Aaaaaaaa!

Courtney chạy lại, hỏi:

- Sao vậy?

RẦM!

Cửa tầng hầm bằng gỗ vỡ tung, âm âm đổ xuống cầu thang.

Mark vừa rút nhãn khỏi tay vừa kêu lên:

- Nóng quá!

Courtney quay nhìn lũ quig đang xông tới. Cô chỉ còn có thể tự nhủ:

- Sẽ đau đớn lắm đây!

Mark quăng cái nhãn nóng như lửa xuống sàn. Lập tức từ nhãn phát ra một âm thanh chói lọi. Không là một âm thanh đau đớn, mà như một mớ hỗn độn những nốt nhạc cao vút cùng trỗi lên một lúc.

Courtney ôm choàng lấy Mark. Mark ôm choàng lấy Courtney. Hai đứa quay nhìn lũ quig đang xông tới và thấy...

Ba con quái đứng khựng lại. Những con mắt vàng khè vốn long sòng sọc, bỗng lơ đờ. Đầu chúng vắn vẹo như không chịu nổi âm thanh kỳ lạ. Một giây sau cả ba con chó đều cúp đuôi, vừa quay đầu chạy ngược lên thang vừa sợ sệt rên ư ử.

Mark và Courtney nhìn xuống. Cái nhãn đang hoạt động. Nhưng nó không nổ lớn ra, mà quay vòng. Lúc đầu chậm, rồi nhanh dần, tăng tốc thành một bóng mờ vù vù xoay tít. Những nốt nhạc chói lói càng lớn hơn.

Mark chỉ cánh cửa kho lương khô:

- Nhìn kia!

Courtney ngược nhìn. Bản lề cửa bắt đầu rung lách cách. Cô bàng hoàng nói:

- Chắc có gì trong đó.

- Có thể. Cũng có... có thể, sắp có gì nhào ra.

Tiếng rung lách cách vẫn tiếp tục, rồi từ những khe cửa rọi ra một tia sáng dữ dội. Dù có gì sau cánh cửa, thì vật đó cũng đang toả ra nguồn sáng chói loà, làm Mark và Courtney phải nheo mắt, cho dù ánh sáng đó mới chỉ lọt qua các khe cửa. Thậm chí âm thanh lạ lùng càng dữ dội hơn. Hai đứa phải bịt kín tai vì nhức nhối. Ánh sáng sau cửa sáng rực hơn nữa. Cánh cửa rung lên bần bật. Mark sẵn sàng chờ đợi cửa bật tung khỏi bản lề.

Rồi một sự kiện kỳ lạ nhất xảy ra. Trong khi cái nhẫn tiếp tục quay vòng, một tia sáng chói loà từ nhẫn phóng thẳng vào cánh cửa. Mark và Courtney khiếp đảm nhìn tia sáng dội mạnh vào cửa. Khói bốc ra từ điểm tia sáng chạm mặt gỗ. Cánh cửa bùng cháy.

Rồi... như thể ai đó vừa ngắt điện đèn, tất cả đều ngừng bật. Tất cả: tia sáng từ nhẫn, âm thanh kỳ lạ xé tai, nguồn sáng chói loà từ sau cửa. Và sau cùng, cái nhẫn ngừng quay. Sau vòng quay cuối cùng, nó ngưng lại với một tiếng keng của kim loại chạm mặt đất. Kết thúc. Tất cả đều trở lại bình thường.

Tất cả, nhưng trừ một điều nho nhỏ.

- Ôi trời!

Courtney sợ hãi kêu lên.

Lúc đầu Mark không hiểu vì sao cô sửng sờ như vậy, nó nhìn lên. Điều đó nằm trên cánh cửa, ngay chỗ tia sáng từ nhẫn phóng vào. Không thể lầm được. Vì chúng đã được thấy một lần, và đọc nhiều lần trong nhật ký.

Đó là một ngôi sao. Dấu hiệu của cổng ống dẫn.

Mark cúi nhặt cái nhẫn đã hết phát sáng và không còn nóng nữa. Nhẫn đã hoàn tất nhiệm vụ rồi. Courtney tiến tới cửa, rờ lên ký hiệu cháy đen. Cô nhìn Mark nói:

- Vẫn còn nóng. Có phải đây là...

- Mở... mở cửa ra. Tay mình run quá.

Courtney cầm quả nãm:

- Tay mình cũng đang run này.

Mark đặt tay lên tay Courtney, rồi cả hai cùng mở cửa.

Căn phòng giống hệt như lần chúng đã lục soát trước đây. Rộng rãi, trống trơn, sàn đầy bụi và những mẩu cỏ khô treo trên trần. Bên trong mát mẻ, giống như những hầm chứa lương khô khác. Không có gì khác lạ so với lần trước chúng đã bước vào, trừ một thay đổi nhỏ. Tầng đá làm thành cả một bức tường đã biến mất.

Mark và Courtney đứng nín thở, trừng trừng nhìn. Thay vì tầng đá, bây giờ chúng thấy một lỗ hồng lồi lõm. Không thể làm được.

Đây chính là ống dẫn.

Không đứa nào thốt lên lời. Cả hai đứng đó, lom lom nhìn vào đường hầm thăm thẳm. Chính Mark phá tan sự im lặng trước:

- Bạn... bạn có nghĩ đây... đây là thời điểm thích hợp để chúng ta trở thành phụ tá không?

Courtney nhìn chăm chăm vào đường hầm thêm một đổi, rồi phá lên cười:

- Đ ú ú úng rồi! Đây là một dấu hiệu tuyệt vời!

Mark cũng cười. Hai đứa ôm lấy nhau cười ha hả. Chẳng biết tương lai ra sao, nhưng có một điều thật rõ ràng: Chúng không còn là những kẻ đứng bên lề, mà công việc chỉ là đọc thư của Bobby nữa. Bây giờ chúng đã nhập cuộc chơi... một cách thực sự.

Chiếc nhẫn của Mark lại xoắn vặn. Nó đưa tay lên:

- Ô kìa!

Courtney kêu lên:

- Gì nữa đây? Không chắc mình còn đủ sức chịu đựng hơn nữa đâu.

Nhưng sự kiện này an toàn và quen thuộc. Mặt đá trên nhẵn sáng lên. Mark tháo nhẫn đặt xuống sàn. Lần này cái nhẫn nở ra thành một cửa dẫn tới các lãnh địa. Những nốt nhạc quen thuộc lớn dần, đem theo món hàng đặc biệt. Những tia sáng tràn ngập căn hầm. Mark và Courtney cảm thấy như đang được ở trong một vòng ôm nồng ấm. Ánh sáng loé lên lần sau cùng, những nốt nhạc lắng chìm, và chiếc nhẫn trở lại bình thường.

Nằm kề bên cái nhẫn là máy chiếu bằng bạc chứa nhật ký của Bobby.

Mark thì thầm:

- Hô hây hô.

Chương 23

NHẬT KÍ # 15

VEE LOX

(@ Phụng Xô type)

Tụi mình đã sẵn sàng hành động.

Loor và mình – trong bộ đồ áo liền quần màu lục sẫm - đối diện ba cái đĩa bạc treo trên tường của phòng nhảy alpha. Cô đã hoàn tất thủ tục chuẩn bị: Xét nghiệm máu và đeo vòng bạc kiểm soát. Mình cũng đã đeo vòng, nhưng sau những gì xảy ra trong cuộc nhảy trước, mình không còn hoàn toàn tin tưởng vào cái vòng này nữa.

Sự an toàn của hai đứa mình đặt trong bàn tay Aja Killian. Cô đã nói mạng alpha để cuộc nhảy của tiến sĩ Zetlin trở lại trực tuyến. Bây giờ cô sẽ giám sát cuộc nhảy của tụi mình vào thế giới ảo của Zetlin, và sẽ kéo chúng mình ra khỏi đó nếu xảy ra sự cố. Ít ra, đó là theo kế hoạch. Khi chúng mình lọt vào cuộc nhảy của tiến sĩ Zetlin, rất có thể Con Bọ Thực Tế sẽ có kế hoạch riêng của nó.

Đứng ngoài cửa phòng, Aja nói:

- Còn thắc mắc gì không?

Loor bình tĩnh trả lời:

- Không.

Loor thắc mắc gì được? Cô gái này đến từ một lãnh địa nguyên thủy, với những cuộc chiến tranh bộ lạc. Ý tưởng nhảy vào thế giới ảo của người khác quá xa lạ với cô. Mà nói thiệt, mình cũng không chắc dùng từ xa lạ ở đây có chính xác không nữa. Nếu chỉ xa lạ không thôi, cũng đã may.

Aja trở lại Trung Tâm Alpha, ngồi xuống ghế bành. Cô bấm mấy nút của bảng kiểm soát bạc trên tay ghế, từ từ tiến ra. Hai ống này nằm hai bên ống giữa, tiến sĩ Zetlin đang nằm trong đó. Thật dễ sợ khi nghĩ, có một gã đang nằm trong cái ống đó, và tụi mình sắp nhảy vào tâm trí hắn.

Hy vọng có đủ chỗ cho cả ba chúng mình.

Mình hướng dẫn Loor:

- Nằm lên bàn. Thoải mái đi.

Cô làm theo ngay. Loor rất tin tưởng mình. Trời ạ, mong sao cô ấy không tin lầm. Ra khỏi phòng, mình tiến lại Aja, hỏi:

- Cô có thể đoán là chúng tôi sẽ phát hiện ra ông ta ở đâu không?

Aja nhú mày:

- Rất tiếc, Pendragon. Tất cả tùy thuộc vào những mơ tưởng do ông ấy tạo ra.

Cô cho mình xem một bức ảnh. Đó là hình ảnh già của chú nhóc trong bức chân dung sơn dầu ngoài kia. Trông ông ta chẳng có vẻ gì đặc biệt. Chỉ giống như một ông già thông minh. Đầu hói và đeo cặp kính tròn xoe. Mình ghi nhớ khuôn mặt này, rồi hỏi Aja:

- Vậy là, tất cả những gì chúng tôi phải làm chỉ là hỏi ông ta mã số gốc, đúng không?

- Đúng. Cho ông ấy biết mạng chính đã bị treo, vì mã sử lý đã bị hỏng. Nói với ông ấy là chúng tôi phải làm sạch mạng.

- Mã số gốc, mã xử lý hỏng, làm sạch mạng. Nhớ rồi.

Liếc về phía Loor đang nằm yên trên bàn, Aja nói thêm:

- Chắc ông ấy không dễ dàng đồng ý đâu. Có lẽ hai người phải ép ông ấy chấm dứt cuộc nhảy.

Mình bảo:

- Trước hết phải tìm cho ra ông ta đã.

- Đúng vậy.

Mình phải nói ra điều đáng làm mình áy náy.

- Aja, nếu Con Bọ Thực Tế đang làm công việc của nó, có thể cô cũng sẽ gặp nguy hiểm. Ý tôi là, hãy nhìn những gì đã xảy ra cho Alex.

Aja nhún vai, kiêu hãnh trả lời:

- Tôi không phải là Alex.

Cô gái này thật dễ nể. Cô ta không hề thiếu tự tin.

- Nhưng vẫn phải thận trọng.

Mình nói, rồi quay trở lại ống nhảy.

- Pendragon.

Aja gọi. Mình dừng lại tại cửa, quay nhìn. Cô ta nói:

- Tôi rất mừng vì cậu đã tới đây.

Đó là điều ngọt ngào nhất Aja Killian chưa từng nói với mình bao giờ. Cố tỏ ra tự tin như cô, mình nói:

- Aja, chúng ta sẽ cùng sửa chữa sự cố này.

- Vì chúng ta không có sự lựa chọn nào nữa.

Cô nói đúng. Nếu có chút hy vọng nào giải thoát Veelox khỏi hiểm nguy của chính nó, và khỏi Saint Dane, thì tụi mình phải thanh lọc được Con Bọ Thực Tế. Vào phòng, mình cúi nhìn Loor. Cô ấy hỏi:

- Pendragon, tôi phải làm gì?

- Không gì hết. Hãy thư giãn. Cô sẽ lướt vào bên trong ống. Sau mấy giây tắm tối, chúng ta sẽ cùng vào cuộc nhảy.

Minh hỏi với ra Aja:

- Đúng thế không?

Aja trả lời:

- Chính xác. Tôi sẽ theo dõi tất cả trên màn hình.

Minh kêu lên:

- Hô hây hô, lên đường.

Loor gọi ra Aja:

- Aja? Vậy tôi phải sẵn sàng để làm gì?

Minh có thể thấy một thoáng căng thẳng trong giọng Loor. Loor là người ít biết đến sợ hãi nhất mà mình từng gặp. Nhưng chuyện này dễ sợ nhất, dù là đối với Loor.

Aja trả lời với một câu đơn giản:

- Tất cả.

Ngộ thật. Đó chính xác là điều mình sợ.

Sợ... tất cả.

Một nguồn sáng chói lòa dội vào mình. Mình phải vùng hai tay bịt kín mắt. Ý nghĩ đầu tiên là có gì trục trặc và mình đang trôi nổi trong cõi u minh. Nhưng một giây sau mình nhận thấy điều gì đang xảy ra.

Mình đang nhìn thẳng lên mặt trời.

Nhìn vội xuống, mình thấy là đang đứng trên nền đất cứng. Mình nghĩ, cõi u minh làm gì có đất cứng và mặt trời, vì vậy mọi chuyện chắc ổn. Mấy giây sau, mắt đã điều tiết lại, mình nhìn chung quanh. Mình đang đứng

chính giữa một hẻm núi đá. Hai bên mình, vách núi dựng đứng. Xa xa, khe núi uốn mấy khúc dịu dàng, rồi đổ xuống một đồng cỏ xanh tươi. Qua khỏi đồng cỏ là những ngọn núi phủ tuyết trắng. Không tẻ. Thế giới ảo của tiến sĩ Zetlin là một ngày nắng ấm, trong khung cảnh tuyệt vời của ngoài trời.

- Chúng ta đang ở đâu đây, Pendragon?

Tiếng Loor hỏi. Ôi, còn Loor nữa. Suýt quên. Quay lại, nhìn cô đang đứng sau lưng, mình cười:

- A ha! Chào cô cao bồi.

Ánh mắt Loor như hỏi: “Đang nói chuyện chết tiệt gì vậy?”

Không trách cô tỏ vẻ bực mình, nhưng mình không thể không trêu chọc cô. Vì thật sự lúc này Loor ăn mặc y chang một chàng cao bồi. Hay nữ cao bồi. Hoặc Lữ khách Cao bồi. Cô mặc quần jean xanh, áo sơ mi đỏ, đi đôi ủng cao bồi màu đen. Mái tóc đen buộc đuôi ngựa, thả xuống cái lưng thanh mảnh. Buộc ngang trán là một dải khăn đen. Trông cô rất tuyệt.

Mình mặc cũng gần giống như vậy: quần jean xanh, sơ mi xanh lá cây và đôi ủng đen giống như cô. Lại còn cả một dải khăn buộc quanh cổ nữa. Mơng ảo của tiến sĩ Zetlin là những gì rút ra từ miền viễn tây ngày xưa. Điều này làm dấy lên một thắc mắc khó hiểu: Có một miền viễn tây cổ trên Veelox sao? Chắc là có, vì hai đứa mình đang ở trong đó.

Loor quỳ gối, bốc lên một nắm đất, rồi để đất rơi xuống qua kẽ tay. Cô bảo:

- Đất thật. Sao có thể như thế nhỉ?

- Nó thật là vì tâm trí của chúng ta cho là thật. Hay tâm trí của tiến sĩ Zetlin bảo chúng ta nó là thật.

Loor đứng dậy, nhìn quanh hẻm núi, hỏi:

- Đây là những gì cái ông Zetlin đó đang nghĩ sao?

- Đúng vậy. Chắc ông ta đã mong ước khi lớn sẽ thành một tay cao bồi.

- Cao bồi là gì?

Chưa kịp trả lời thì mình nghe tiếng ì ầm như tiếng sấm xa xa. Mình hỏi:

- Nghe gì không?

Ánh mắt dò hỏi chứng tỏ là cô cũng đang nghe. Hai đứa mình lắng nghe tiếng ì ầm lớn dần.

Loor chỉ tay sâu vào hẻm núi đá:

- Nó phát ra từ hướng đó.

Vách núi sau tụi mình tạo thành một chỗ ngoặt, nên không cách gì biết được đằng sau nó là gì. Nhưng Loor nói đúng. m thanh đó từ khoảng núi cong và đang vang dội hơn. Có nghĩa là nó đang tiến lại gần. Mình vội nhìn sang hướng khác. Cửa hẻm núi còn cách tụi mình ít nhất là nửa dặm.

Loor kêu lên:

- Nhìn kia.

Mình quay lại: một đám bụi nâu bốc ra từ khoảng núi cong. Chuyện gì sắp xảy ra? Giông bão? Đá truồi? Tiếng sấm càng mạnh hơn. m thanh dội vào vách núi. Dù cái gì tạo nên âm thanh đó, dường như cũng là chuyện kém vui. Mình lại vội nhìn quanh, tìm nơi trú ẩn. Không chỗ nào có thể leo lên được. Những vách đá quanh hai đứa mình đều dốc đứng. Nếu gặp hiểm nguy, nơi an toàn duy nhất của hai đứa mình cách hẻm núi này những... nửa dặm đường.

Mình dán mắt vào khoảng núi cong, nhưng bắt đầu giật lùi ra cửa núi.

Mình bảo Loor:

- Chúng ta phải ra khỏi đây.

- Nếu đây là những gì đang xảy ra trong đầu Zetlin, chúng ta có thể bị nguy hiểm không?

- Còn tùy.

- Tùy gì?

- Tùy chuyện gì đang tiến ra từ góc núi kia.

Một giây sau tụi mình có câu trả lời ngay. Vòng ra từ khúc cong của núi, một bầy bò phóng chạy tán loạn. Chúng phải đến cả ngàn con, tiến thẳng về phía hai đứa mình.

Mình la lên:

- Chạy!

Loor và mình cầm đầu chạy trốn bầy thú móng guốc đang xông tới. Ngoái lại, mình thấy bầy thú chen vai thích cánh trong hẻm núi, mắt hoang dại, thở hồng hộc. Mình thấy rõ những con chạy trước cũng khiếp đảm như hai đứa mình. Nếu một con gục xuống, sẽ bị những con phía sau đạp nát ngay. Y như hai đứa mình.

Loor hỏi như đứt hơi:

- Chúng là loài gì? Có ăn thịt không?

- Không. Nhưng nếu chúng đuổi kịp, chúng ta cũng sẽ không còn miếng thịt nào nữa đâu.

Không chỗ nào có thể che chở được tụi mình. Chỉ còn cách phải ra khỏi hẻm núi này, nhưng lại quá xa, mà hai đứa thì không thể chạy nhanh hơn bầy thú. Quay lại, mình thấy chúng phóng rất nhanh, gần bắt kịp tụi mình. Chẳng khác nào cuộc đua tốc độ với tuyết lở, mà phần thua đang thuộc về phe mình. Cổ mình bắt đầu ngứa ngáy vì bụi đất mù mịt. Chỉ mấy giây nữa thôi hai đứa sẽ bị chết vì con đường này. Hay chết vì hẻm núi này.

Loor kêu lên:

- Kìa.

Cô chỉ lên vách núi trên đầu. Một thân cây leo màu nâu bò từ trên xuống.

Vừa chạy lại đó, Loor vừa nói:

- Theo tôi.

Chỉ có một dây leo. Nếu nó đủ mạnh – mình không dám chắc – thì mỗi lần

cũng chỉ một đũa leo lên được, mà bầy thú đã tới quá gần.

Loor ra lệnh:

- Nhảy lên lưng tôi ngay.

Cái gì? Cô điên rồi sao?

Nắm thân dây leo, Loor kêu lên:

- Mau!

Không còn thời gian tranh cãi nữa. Tiếng móng guốc rung chuyển mặt đất. Loor nắm thân cây. Minh choàng hai tay quanh cổ cô. Loor đu lên, chân đạp vách núi, lần bước tiến lên. Thân hình mình đong đưa dưới cổ cô. Hy vọng cô đủ sức và hy vọng dây leo đủ mạnh, chịu đựng nổi trọng lượng của hai đũa mình.

Bầy thú đã tới nơi, nhưng tội mình đã ở trên độ cao đủ an toàn. Chúng ào ạt phóng qua, như thể hai đũa mình chưa từng ở đó. Cả bầy đàn rầm rập bên dưới, cách tội mình có vài phân. Minh cảm thấy hơi nóng bốc ra từ thân thể chúng. Hay có lẽ là hơi nóng của chính mồ hôi mình.

Minh hỏi Loor:

- Không sao chứ?

Cô gật. Không sao. Minh có thể cảm thấy sức mạnh của đôi vai và hai cánh tay Loor. Đáng lẽ mình không nên nghi ngờ khả năng của cô. Vụ này với cô chỉ là chuyện nhỏ. Lúc này mình chỉ còn lo, không biết dây leo có gồng nổi cho đến khi bầy thú qua hết hay không.

Bầy thú vẫn tiếp tục phóng qua. Không thể tin chúng đông đến thế. Cuối cùng, sau một thời gian lâu như cả thế kỷ, chúng thưa thớt dần, nên không chen chúc gần vách núi nữa.

Và rồi dây leo đứt. Minh và Loor lộn nhào xuống đất. May mắn là mình làm giảm cú ngã của Loor. May cho cô ấy, chứ không phải cho mình. Vì Loor rơi bịch lên người mình, làm mình muốn bực cả phổi. Minh nghẹn thở

đến cả phút. Nhưng không sao, tụi mình đã sống sót. Mình ngược nhìn mấy con tịt hậu sau bày đang phóng đi. Tiếng móng guốc rầm rầm giảm dần. Nhìn cuối hẻm núi, mình thấy bày thú đang tản ra trên đồng cỏ.

Loor hỏi:

- Anh thấy sao?

Cô đang ngồi bệt trên nền đất, gần như đứt hơi sau cuộc thử thách. Mình đáp:

- Thấy như... mình là một thiên tài.

- Hả? Thiên tài?

- Thiên tài mới có hành động chính xác là... rủ cô cùng đi. Chúng ta mới tới đây chừng hai phút, cô đã cứu mạng tôi rồi. Cảm ơn Loor nhiều lắm.

Loor đứng dậy, kéo mình theo. Hai đứa đang phủ đất cát thì nghe tiếng hỏi:

- Hai người làm cái quái quỷ gì ở đây vậy?

Hai đứa vội nhìn lên: Hai tay cao bồi đang phóng ngựa tới. Đây mới đúng là cao bồi chính hiệu xuất hiện từ miền tây cổ, với đầy đủ mũ cao bồi, da thú phủ đùi, cuộn dây bắt bò lủng lẳng bên yên.

Nhưng cả hai trông đều không giống tiến sĩ Zetlin.

Một người hỏi:

- Cô cậu không sao chứ?

Mình đáp:

- Chúng tôi không sao.

- Tụi tôi đã kiểm tra khắp hẻm núi này rồi mới lùa bò qua. Hai người từ đâu xuất hiện vậy?

- Chắc hai đứa tôi lang thang vào đây ngay sau khi hai anh kiểm tra hẻm núi.

Sự thật cũng gần giống như mình nói. Anh ta bảo:

- Hai người xem chết đó. Làm gì mà lên tuốt trên này?

- Chúng tôi đang tìm một người.

- Ở trên này? Trong hẻm núi này?

- À... ừ... hai đứa tôi lạc đường. Chúng tôi tìm một người tên là Zetlin. Các anh biết ông ta không?

Quay lại chàng cao bồi kia, anh ta hỏi:

- Đó là tên của người đang ở dưới Old Glenville, phải không?

Anh chàng kia nhún vai:

- Chắc thế.

Tay cao bồi thứ nhất nhìn mình và Loor, nói:

- Có một người đang ở dưới thị trấn, chắc là người cô cậu đang tìm. Qua thị trấn chưa?

Mình bắt đầu thấy phân chân:

- Chưa. Anh làm ơn chỉ đường, được không?

- Được chứ. Nhưng ngựa của hai người đâu?

Loor và mình cùng nhìn nhau, nhún vai. Mình đáp:

- Chúng tôi bị mất ngựa rồi.

Trời, mình còn cách nói chữa nào tệ hơn không vậy? Anh chàng thứ hai kêu lên:

- Mất ngựa? Vậy làm sao có thể lên tận đây, rồi còn xuống thị trấn?

- Chuyện dài lắm. Nhưng chúng tôi có thể đi bộ được mà.

Tay cao bồi thứ nhất bảo:

- Đường còn xa lắm. Chúng tôi cho hai người mượn ngựa.

- Thật hả? Thế thì nhất rồi.

Gã thứ hai hô:

- Leo lên.

Mình và Loor, mỗi đứa leo lên sau một chàng cao bồi. Chúng mình sai ngựa ra khỏi hẻm núi. Không thoải mái lắm, nhưng vẫn tốt hơn đi bộ.

Ra hết hẻm núi, mình được thấy trọn vẹn cảnh đẹp của nơi này. Hẻm đá khô khốc nhường chỗ cho đồng cỏ xanh tươi trải dài mát mắt. Xa xa là những ngọn núi hùng vĩ. Chưa bao giờ mình được thấy dãy Núi Rocky (Rặng núi tại miền tây Bắc Mỹ, trải dài từ New Mexico tới Alaska.), nhưng mình tưởng tượng dãy núi này giống như thế. Thêm một điểm hình cho thấy lãnh địa Veelox giống Trái Đất Thứ Hai. Hay ít ra thì một điểm hình trong thế giới ảo của tiến sĩ Zetlin giống Trái Đất Thứ Hai. Kiểu gì thì cũng là một điều tuyệt vời.

Hai chàng cao bồi đưa tụi mình tới một chiếc xe ngựa, có hai con ngựa buộc sẵn. Vừa thắng yên cương cho hai con ngựa đó, họ cắt nghĩa: họ đưa gia súc vào núi tránh đông, và thường ở lại đây mấy tuần một lần. Đó là lý do họ phải cần tới bốn ngựa. Vì nếu một con bị thương, họ sẽ không phải xuống tận thị trấn để lấy ngựa thay thế. Bây giờ công việc sắp hoàn tất, vì vậy họ có thể cho hai đứa mình mượn ngựa và dặn hai đứa để lại ngựa tại lò rèn trong thị trấn. Mấy hôm nữa họ sẽ xuống lấy.

Trời đất! Hai anh chàng cao bồi này dễ tin người thật. Nhưng rồi mình nghĩ, đây chỉ là ảo mộng của tiến sĩ Zetlin. Có lẽ ông ta chỉ đặt toàn người thật thà vào những cuộc nhảy của ông ta thôi.

Đã cưỡi ngựa mấy lần trong trại hè, nên mình có thể lên ngựa và phóng thoải mái. Nhưng không biết Loor thì sao. Câu trả lời đến ngay khi cô thót lên yên như một tay nhà nghề, giật cương cho ngựa quay một vòng qua phải, rồi làm một vòng qua trái. Biểu diễn đó. Mình biết thừa.

Chàng cao bồi thứ nhất dặn dò:

- Theo lối mòn ghồ ghề xuống khỏi hẻm núi. Dễ đi lắm, không lạc đâu. Hai

người sẽ tới thị trấn trước khi mặt trời lặn.

Loor nói:

- Cảm ơn.

Mình nói thêm:

- Cảm ơn. Thật sự hai anh đã cứu chúng tôi.

- Ồ, có gì đâu. Ít ra chúng tôi cũng phải làm gì để bù vào chuyện cô cậu suýt bị chết ở trên kia chứ.

Sau mấy câu cảm ơn rồi rít nữa, mình và Loor lên đường vào thị trấn. Chuyến đi thật ấn tượng. Dốc thoải thoải, không khí ấm áp, cánh đồng quê đẹp tuyệt vời.

Trông Loor cũng rất hồ hởi. Từ lần đầu gặp cô, mình đã cố chứng tỏ với cô. Vì Loor là một lực sĩ và là một chiến binh. Mình từng thấy cô đấu với những gã to lớn gấp đôi cô và hạ chúng tôi tả. Bên cô, mình chẳng xi-nê gì. Nhưng Loor không chỉ có sức mạnh thể chất. Tinh thần cô luôn sáng suốt giữa cái đúng và sai. Cô hoàn toàn tin tưởng vào Lữ khách và nhiệm vụ của Lữ khách. Mẹ cô chết trong cuộc chiến chống lại tội ác của Saint Dane, và mình nghĩ, điều đó càng làm cô thêm quyết tâm hiến thân cho lý tưởng. Nhưng sau tất cả những gì hai đứa mình đã trải qua, không biết Loor nghĩ gì về mình. Thật đó, cô ta sát cánh với mình, vì hai đứa đều là Lữ khách, và mình biết cô nể mình vì vài việc mình đã làm, nhưng mình nghĩ sự việc chỉ tới đó thôi. Mình nghĩ về Loor như một người bạn tốt. Nhưng chắc cô ấy chỉ coi mình như một đồng đội thôi.

Trên con đường dài vào thị trấn, mình có rất nhiều chuyện muốn nói với cô. Theo mình lúc này là thuận tiện nhất. Mình mở đầu:

- Trên Trái Đất Thứ Nhất, tôi đã hành động không khôn sỏ.

- Saint Dane đã bị thất bại. Vấn đề là ở đó.

- Hấn thất bại ư? Chúng ta cứu được lãnh địa đó. Nhưng không phải nhờ có tôi.

- Vậy thì chuyện đó làm anh cảm thấy sao?

- Cảm thấy như không bao giờ tôi muốn để hấn lần lượt nữa và tôi sẽ không để chuyện đó xảy ra.

Loor nhìn mình, nói:

- Pendragon, tôi hiểu. Con tim anh đặt đúng chỗ, nhưng anh thiếu tự tin vào chính bản thân và vào nhiệm vụ của chúng ta.

Mình muốn cãi lại nhưng... Loor nói đúng.

- Tôi thấy như Saint Dane đã cố làm anh mất niềm tin, nhưng ngược lại đã làm anh thêm quả quyết. Nếu đúng như vậy, hấn đã quá sai lầm, vì tất cả sự sắp đặt của hấn chỉ là để đưa anh vào cuộc xung đột thật sự. Hấn sẽ phải ân hận vì điều đó.

Trong khoảnh khắc đó, mọi sự bỗng trở nên minh bạch đến bất ngờ. Mình đã vật vã với sự thất bại của mình. Nhưng bây giờ, Loor làm mình tin rằng, sự nhu nhược yếu kém của mình trong giây phút quyết định ấy trên Trái Đất Thứ Nhất, rất có thể lại là điều tốt nhất nên xảy ra. Bao hồ nghi mình nung nấu cho đến lúc đó về mong muốn một cuộc đấu cùng Saint Dane đều biến mất. Cậu Press luôn nói, mỗi xung đột này là một chuyện còn hơn cả một cuộc đấu tay đôi. Quái thật, chính Saint Dane cũng nói thế. Bằng cách đối diện với sự yếu kém của mình, có lẽ bây giờ mình sẽ sẵn sàng cho một cuộc chiến trường kỳ.

- Tôi đã rất nhớ cô, Loor ạ.

Mình nói, và mong cô ta cũng nói là nhớ mình.

Nhưng không. Cô ta bảo:

- Tôi luôn sẵn sàng có mặt khi anh cần. Vì tôi biết, anh cũng sẽ làm như thế. Đó là định mệnh của chúng ta.

Cũng được. Có thể không chính xác là một câu của tình bạn bất tử, nhưng có còn hơn không.

Hai đứa lại lặng lẽ đi suốt một thời gian dài, và mình bắt đầu nghĩ hai chàng cao bồi đã chỉ làm đường. Bỗng Loor chỉ phía trước, kêu lên:

- Nhìn kia!

Trước mắt tụi mình là những mái nhà nhô lên khỏi ngọn cây. Chắc đây là Old Glenville rồi.

- Ai tới sau phải mua snigger.

- Mua gì?

Quá muộn. Mình thúc ngựa phóng vào thị trấn. Chắc chắn Loor có thể đánh bại mình, nhưng mình đã cho ngựa phi trước cả đoạn, không cách gì cô bắt kịp. Mấy phút sau, mình đã cưỡi ngựa xuống con đường trung tâm Old Glenville.

Đúng là một thị trấn ma. Mình ghì ngựa và Loor ngừng lại kế bên. Hai đứa ngồi trên ngựa giữa con phố đầy bụi bặm, nhìn quanh thị trấn hoang vắng.

Old Glenville như từ một phim miền Tây xa xưa hiện ra. Hai bên phố chính là những ngôi nhà hai tầng bằng gỗ. Hè đường cũng bằng gỗ, phía trước là những cọc để buộc ngựa. Mình thấy những bảng sơn màu trên các cửa hiệu với những hàng chữ: TẠP HOÁ VÀ THỰC PHẨM KHÔ, HỚT TÓC VÀ NHA SĨ, VĂN PHÒNG CẢNH SÁT TRƯỞNG, PHÒNG ĐIỆN BÁO, có cả một tấm bảng ĐIỀU TRA CÁC ÁN MẠNG BẤT THƯỜNG. Cuối đường là một nhà thờ với tháp chuông vươn cao hơn tất cả những ngôi nhà khác. Một thị trấn biên giới hoàn hảo. Chỉ thiếu một thứ: con người.

Mình bảo:

- Một lần nữa chúng ta lại tái ngộ cảnh này. Y chang thành phố Rubic.

Thúc ngựa đi chậm rãi dọc phố, mình lắng nghe dấu hiệu của sự sống, nhưng không một âm thanh. Mình bảo:

- Tôi lấy làm lạ là không có cỏ bồng cuộn trôi theo gió.

- Cỏ bông là gì?

Cứ như ám hiệu: một bụi cỏ bông màu nâu cuộn vèo qua hai đứa mình. Sự việc trở nên lạ lùng, không chỉ ở một khía cạnh. Chắc mình cũng nên tin rằng có một lãnh địa giống y như Trái Đất, nhưng điều này có nghĩa lãnh địa Veelox cũng có cùng lịch sử như Trái Đất. Thị trấn Old Glenville này giống hệt một thị trấn kiểu mẫu Miền Tây Cũ của nước Mỹ. Lạ thật.

- Kìa.

Loor chỉ một ngôi nhà giống như một vựa lúa nằm ngoài con lộ chính. Một tấm bảng dựa hàng rào với hàng chữ viết tay: LÒ RÈN. Đây là nơi tụi mình phải để ngựa lại. Nhưng tới nơi, mình không thấy một bóng người nào. Lạ lùng hơn, dụng cụ hành nghề vương vãi khắp nơi. Búa, đinh, than củi và tất cả những gì cần thiết trong một lò rèn. Thậm chí cái kho này còn có mấy con ngựa trong chuồng, nhưng chúng là dấu hiệu duy nhất của sự sống. Thị trấn này dường như vừa bị bỏ đi.

Chúng mình buộc ngựa vào hai cọc gần kho thóc. Vừa định vào phố, xem xét từng gian nhà, mình chợt nghe một âm thanh là lạ.

Loor nói:

- m nhạc.

Đó là loại nhạc dương cầm xưa lắc trong các quán rượu rẻ tiền, giống như nhạc người ta thường nghe thấy ở một thị trấn miền tây. Mình bảo Loor:

- Cá một đô la, quanh đây có quán nhậu.

- Quán nhậu là gì?

- Rồi cô sẽ biết.

Không phải mình từng vào quán nhậu, nhưng mình đã xem khá nhiều phim về miền Tây, đủ để biết loại nhạc này thường được chơi ở đâu. Và lại hơi hướm miền Tây của thị trấn này làm mình sẽ tin là sẽ tìm ra được một quán nhậu. Vậy là hai đứa đi bộ trở lại con phố chính. Càng lại gần, tiếng nhạc càng lớn hơn. Quả đúng, bên kia đường, mình thấy tấm bảng treo trên một

bao lon, với dòng chữ vàng bay bướm: QUÁN NHẬU OLD GLENVILLE.

Hai đứa bước qua đường như hai tên cướp có súng tiến tới O.K. Corral (Một địa danh ở miền Viễn Tây nước Mỹ, nơi xảy ra một cuộc đấu súng nổi tiếng). Rõ ràng tiếng nhạc phát ra từ đó. Lại gần hơn, mình thấy mặt tiền có một cửa bật. Đúng là miền Tây cổ điển. Tới hè đường lát gỗ, hai đứa vừa định bước lên, tiếng dương cầm bỗng ngưng bật.

Loor và mình cũng đứng khựng lại.

Rồi mình nghe có tiếng ghé xô dịch trên sàn, như có người đang đứng dậy. Tiếp theo là tiếng bước chân tiến ra cửa.

Mình và Loor đứng im. Dù là ai thì hai đứa cũng sắp gặp rồi. Thật sự mình hy vọng đó là tiến sĩ Zetlin.

Nhưng không phải.

Khi cánh cửa bật đó bung ra, điều mình thấy làm mình tự hỏi: đây là ác mộng ảo của tiến sĩ Zetlin hay... của chính mình. Vì đứng trong cửa, trước mặt hai đứa mình, là Saint Dane.

Hắn mặc toàn đồ đen, như một tay súng nhà nghề. Hai bên hông là hai khẩu súng lục. Bờm tóc xăm xoã xuống vai, đầu đội mũ cao bồi màu đen. Con quỷ đó tỏ ra như đang mong chờ hai đứa mình. Hắn mỉm cười, một răng vàng loé sáng, đôi mắt xanh lè lạnh lẽo ngó tụi mình lom lom.

Saint Dane lên tiếng:

- Hình như đã tới thời điểm làm sinh động lại cái thị trấn chết này rồi.

Chương 24

NHẬT KÍ #15

VEE LOX

(@Emz type)

Dựa mình vào cây cọc buộc ngựa, Saint Dane vui vẻ reo lên:

-Chào Pendragon. Ta thấy mi đem theo cả cô bạn gái bé nhỏ hung dữ nữa.

Thật là một bất ngờ thú vị.

Bất ngờ thật. Làm sao Saint Dane lại có thể lọt vào thế giới ảo của tiến sĩ Zetlin? Lần này không như những khi hắn được thu vào hình ảnh ba chiều. Đây là hắn... thực sự. Hay phải nói là thực sự trong thế giới ảo. Ốc mình mít đặc rồi.

Hắn cười hô hố:

-Mi ngạc nhiên hả. Chuyện khó tin nhưng có thật. Bằng cách là ta đang đứng đây. Hình như Con Bọ Thực tế của Aja đã hoàn toàn chiếm chỗ của Nguồn Sáng Đời Sống rồi.

Loor nhìn mình thì thào hỏi:

-Vụ này là thật. phải không?

Saint Dane thay mình trả lời:

-Đủ để là thật.

Hắn rút ra một khẩu súng lục, nhắm lên trời bóp cò. Tiếng nổ ròn tan nghe rất thật với mình. Một giây sau, thêm bốn tên cao bồi với súng lục xuất hiện từ trong quán rượu. Chúng bước nhanh ra sau hai đứa mình, cắt đường tẩu thoát. Mấy gã này trông không có vẻ thân thiện như hai anh chàng cao bồi trong núi. Mấy từ bật ra nhanh trong đầu mình: tụi cô hồn liều mạng.

Saint Dane lại nói:

-Vi đây là ảo mộng, hãy vui đùa đi.

Nhón tay cái móc trên đai súng, hắn khệnh khạng bước tới gần tụi mình. Hắn đang khoái chuyện này. Hai đứa mình thì không. Hắn bảo:

-Người mi đang quan tâm lo lắng hả? Ta biết lão ở đâu, và ta sẽ cho mi cơ hội giải cứu lão.

Mình liếc nhìn Loor. Chuyện này bắt đầu đáng chú ý rồi. Mình hỏi:

-Giải cứu à?

-Cách thị trấn chùng một trăm dặm về phía nam có một cái đập lớn chắn một hồ nước bao la. Không có cái đập đó, thị trấn này sẽ chìm dưới nước. Trên đỉnh đập có một chòi đá nhỏ. Mi sẽ tìm thấy lão ta tại đó.

-Chỉ vậy thôi? Đơn giản thế sao?

Nghe mình hỏi, Saint Dane cười lớn:

- Thôi nào, Pendragon. Làm gì có chuyện quá đơn giản thế.

Hắn rút chiếc đồng hồ vàng từ túi ra, xem giờ:

- Nờ có các cộng sự của ta tại đây, cốt mìn đã được gài khắp cái đập đó. Trong khoảng đúng... à, mười phút, tất cả sẽ nổ tung, và những gì quanh đây sẽ ... ướt át lắm đấy.

Mình như chết giắc.

- Nghĩa là mi cho chúng ta mười phút lên chòi đá, để đưa ông ta ra khỏi đó?

- Cộng thêm một tí xíu khó khăn nữa. Ta cho mi hai phút khởi hành trước. Sau đó ta mới phái cộng sự của ta đi ngăn chặn mi. Như vậy chẳng sôi nổi hơn sao?

Hắn cúi xuống, nhìn sát mắt mình:

- Mi đã không có khả năng thành công trên Trái Đất Thứ Nhất. Mi sẽ hành động thế nào với thách thức nhỏ này đây?

Không cần nghĩ ngợi, mình vươn tay, chộp khẩu súng trong bao của hắn. Chỉ hơi ngạc nhiên, Saint Dane nói:

- Khá lắm. Rất nhanh nhẹn. Rồi sao?

Mình nắm tay Loor, bắt đầu chạy.

Saint Dane kêu sau tụi mình:

- Yahoo!

Nếu lên được tới cái đập đó trong vòng mười phút, tụi mình cần phải có

ngựa.

Vừa chạy Loor vừa hỏi:

- Cốt mìn là gì?
- Giống như tak. Nó có thể phá hủy đập nước.

Mấy giây sau tụi mình đã chạy tới lò rèn. Mình gài khẩu súng lục vào thắt lưng. Hai đứa đang tháo dây ngựa, Loor hỏi:

- Nếu thị trấn này bị phá hủy thì có vấn đề gì đâu? Nó không là thật mà.
- Vấn đề không là thị trấn, mà là Zetlin. Nếu có chuyện xảy ra cho ông ta, chúng mình sẽ không bao giờ có được mã gốc và Nguồn Sáng Đời Sống sẽ...

Đoàng! Keng!

Một phát đạn trúng cái xô sắt treo gần cửa vừa lúa. Xém trúng hai đứa mình. Mình la lên:

- Chưa tới hai phút mà!

Đám cô hồn không thèm quan tâm hoặc chúng không biết coi đồng hồ, vì trả lời mình là một loạt súng trường lên tiếng.

Loor kêu lên:

- Vào trong!

Mình nắm cương hai con ngựa, kéo chúng chạy vào trong vừa lúa. Loor vội vàng đóng cửa. Chúng mình được an toàn, nhưng bị nhốt, và đồng hồ vẫn tiếp tục tích tắc.

Loor chỉ khẩu súng trên thắt lưng mình, hỏi:

- Vật gây tiếng nổ này để làm gì?
- Nó bắn ra một mảnh kim khí nhỏ. Gây chết người. Nhưng chỉ bắn được sáu lần. Chúng có nhiều súng hơn hai đứa mình, và... thú thật là tôi chưa từng bắn lần nào.

Bên ngoài thêm nhiều tiếng súng nổ, một cửa sổ vỡ toang, làm hai con ngựa hí lên vì sợ.

Chạy ra phía cửa sau, mình bảo:

- Phải ra khỏi đây ngay.

Vừa mở cửa, mình bị ngay một viên đạn lướt qua đầu, cắm phập vào cửa gỗ. Đúng ngôn ngữ miền Tây thì hai đứa mình bị... hãm thành. Chạy lại Loor, mình la lớn:

- Cô là lính chuyên nghiệp. Trường hợp này phải làm gì?

Loor không hề hoảng hốt. Không có gì phải ngạc nhiên về chuyện này. Cô nhìn lướt một vòng vừa lúa, xem xem có thể dùng thứ gì làm vũ khí không, rồi bình tĩnh nói:

- Đám thú.. bạn đã gọi sao nhỉ? À, chạy tán loạn.

Mình muốn hôn cô ta quá! Một ý tưởng thông minh và điên rồ! Mấy chục con ngựa trong chuồng cộng thêm hai con của tụi mình. Nếu lừa chúng ra cùng một lúc, chúng sẽ là lá chắn cho hai đứa mình. Mình đồng ý cả hai tay, sẵn sàng thử trò này.

Loor ra lệnh:

- Tập hợp chúng lại!

Chúng mình chạy lại mở tung cửa chuồng ngựa, réo gọi bọn ngựa ra ngoài. Thật dễ sợ. Bầy ngựa đã hoảng vì tiếng súng, bây giờ lại có hai người chạy lòng vòng như điên, vung tay rồi rít làm chúng càng thêm bị kích động. Rất nguy hiểm. Nếu chỉ một con lòng ra trước, kế hoạch coi như hỏng hoàn toàn.

Sau mấy giây điên đảo, tụi mình tập hợp được cả bầy vào giữa vừa lúa. Đám ngựa chen lấn nhau, đá mặt đất, hí vang. Chúng không ưa trò này chút xíu nào.

Loor kêu lớn:

- Ra cửa.

Mình chạy lại cửa nhà nhốt ngựa, cầm nắm cửa. Loor dắt hai con ngựa có yên cương ra sau bầy, hỏi mình:

- Sẵn sàng chưa?

Mình sẵn sàng, bầy ngựa cũng vậy. Chúng đang nhảy chồm chồm lên, mình suýt bị giẫm đạp mấy lần.

Mình la lớn:

- Lên đường!

- Mở cửa ra đi!

Mình mở cả hai cánh cửa. Loor huýt một tiếng còi lạnh lạnh, và bầy ngựa phóng ra ngoài. Mình chỉ kịp nhảy tránh sang một bên, trước khi bị giẫm bẹp dí. Loor dắt hai con ngựa chạy tới. Không lẩn tránh một giây suy nghĩ về chuyện điên rồ này, mình nhảy thót lên một con, rồi hai đứa phóng theo bầy ngựa.

Ra tới ngoài, ngựa và bụi mịt mù. Lũ ngựa phóng ra khoảng trống, rồi cả bầy tiến vào con phố chính. Loor và mình cố bám càng gần bầy ngựa càng tốt. Hai đứa khom mình sát yên, ráng làm cho mục tiêu nhỏ lại. Mình lắng nghe, nhưng không có tiếng nổ náo. Chắc đám lộn xộn này làm mấy tay cô hồn không dám hoang phí đạn. Càng tốt cho bầy ngựa, và tốt cho cả hai đứa mình.

Tụi mình đã thoát được ra ngoài và tụi mình có ngựa. Bây giờ chỉ còn là vấn đề chạy đua với thời gian. Phi lên tới đập, tìm ra Zetlin trước khi tất cả sẽ nổ tan bành, hoặc sẽ bị đám cô hồn ngăn chặn.

Loor hỏi:

- Hướng nào?

Mình tính, hai đứa vào thị trấn từ một ngã, đập nước chắc phải là ngã khác. Mình thúc mạnh ngựa, rồi hai đứa phóng xuống phố chính của Old

Glenville, qua nhà thờ, chạy dọc con đường đất, hướng tới phía nam. Song song phi ngựa bên nhau, tụi mình giống như một đôi kẻ cướp trên đường tẩu thoát.

Mình sớm nhận ra còn một mối lo khác nữa. Dù có giả bộ đến thế nào, sự thật vẫn là: mình là một kỵ sĩ chẳng giỏi giang gì. Đó là một điều đáng sợ. Ngựa phóng vù vù – rất tốt – nhưng mình mù mờ cách điều khiển. Nếu bị ngã ở tốc độ phi như bay này, sẽ có cái gì bị bể vỡ. Chắc chắn là cái đầu mình. Một tay cầm dây cương, một tay mình nắm chặt đầu yên. Thậm chí mình không dám nhìn sang Loor. Cô ta biết cách cưỡi ngựa hơn mình. Mình không còn biết thời gian đã qua được bao lâu, mà thời gian được tính từng giây. Giảm tốc độ không phải là một giải pháp.

Loor chột lêu lên:

- Nó kia rồi!

Đúng vậy, xa xa lờ mờ là cái đập đá đồ sộ vắt giữa một khe núi. Saint Dane bảo đập cách xa thị trấn một dặm, nhưng vì qua to lớn, nên trông như gần hơn nhiều. mình còn có thể thấy một ngôi nhà nhỏ bằng đá trên đỉnh đập, ngay chính giữa.

Pằng!

Không chỉ có hai đứa mình. Mình không quay lại nhìn, vì sợ mất thăng bằng. Nhưng Loor quay lại. cô bảo:

- Chúng đang tiến tới.

- Máy tên?

- Tất cả. Saint Dane nữa.

Căng rồi!

Thêm mấy phát súng nữa. Mình tưởng bị ăn đạn, nhưng chắc vì chúng bắn quá xa nên không chính xác. Tụi mình phải giữ vững khoảng cách này.

Tới đoạn đường rẽ hai nhánh. Rõ ràng nhánh phải sẽ đưa tụi mình lên sườn

khe đá và tới đỉnh đập. Không nói một lời, cả hai đưa đều cho ngựa rẽ sang con đường mòn bên phải. Càng lên cao đường càng hẹp, sườn khe núi dốc đứng. Nhưng hai đưa vẫn thúc ngựa tiến lên. Không thể để bị chúng bắt được. Tụi mình lên cao tới một sườn dốc sâu thẳm về bên trái. Mình đang dẫn đầu. Nếu con ngựa của mình chỉ lỡ một bước là ... vĩnh biệt.

Con đường mòn dẫn vào một khu rừng. Cành lá hai bên đập chan chát vào tụi mình đau rát, như muốn hất hai đưa khỏi lưng ngựa. Mình vội bảo:

- Phải chậm lại thôi.

Hai đưa lỏng cương cho ngựa đi nước kiệu. Qua cành lá phía trước, mình thấy đã tới gần đỉnh đập. Còn khoảng một trăm mét nữa thôi.

Loor ra lệnh:

- Đưa vật phát ra tiếng nổ cho tôi.

Nhìn lại, mình hết hồn khi thấy Loor đã xuống ngựa.

- Làm gì vậy? Sắp tới rồi.

- Đi đi. Tìm Zetlin, đưa ông ta ra khỏi đây. Tôi sẽ chặn đường bọn chúng.

Mình không thể bỏ Loor lại một mình:

- Loor, mình không...

- Mất thời giờ quá, Pendragon! Chúng ta phải cứu Zetlin. Điều đó mới quan trọng. Đưa cái vật phát nổ đây.

Mình quá khổ tâm, nhưng đành phải rút súng đưa cho cô. Loor tò mò nhìn khẩu súng. Mình chẳng tin tưởng chút nào. Nhưng vẫn phải hướng dẫn gấp:

- Nắm bá súng, nhắm chặt mũi súng vào bọn xấu, rồi bóp cò. Nắm cho chắc, coi chừng bị súng giật ngược.

- Đi đi.

Mình giật cương, thúc ngựa, phóng lên đập nước. Ngoái lại, mình thấy Loor đã lôi ngựa vào bụi cây. Cô đang đặt bẫy. Khiếp thật, đúng là một cô

gái dững cảm. Nhưng rồi mình lại nghĩ, lỡ đập nước bị nổ, cô sẽ không có mặt trên đó. Mà là mình. Mình không biết điều nào tệ hơn: đối diện với đám cô hồn, hay đứng trên cái đập sắp nổ tung. Mình bỗng thấy không còn quá lo cho Loor nữa.

Tất cả bây giờ chỉ còn là vấn đề thời gian. Không biết còn bao lâu nữa đập sẽ nổ. Mấy giây sau mình ra khỏi rừng cây trên đỉnh núi, và được thấy hồ nước bao la mà Saint Dane đã nói. Nhìn vội qua trái, mình biết là đã lên tới đỉnh đập nước: căn chòi đá chỉ còn cách chừng năm mươi mét. Năm mươi mét xa vời vời. Không biết mình có thể phóng ngựa nhanh hơn nữa qua khoảng cách đó không.

Đúng lúc đó mình nghe thấy tiếng súng. Những tiếng nổ chát chúa cho thấy tụi cô hồn đã đuổi kịp Loor. Mình chỉ còn biết hy vọng cô được an toàn, và giữ chân chúng đủ lâu cho mình tìm được tiến sĩ Zetlin.

- Daaa!

Mình vỗ sườn ngựa, phóng lên đê. Con đê chỉ rộng khoảng hơn hai mét, một bên là nước, một bên là vực. Mình cho ngựa chạy gần phía trước.

Đoàng! Đoàng!

Những tiếng súng nổ, tiếp theo là những mảnh đá rào rào đổ xuống quanh mình. Chúng không chỉ bắn Loor. Chúng bắn mình từ trong rừng cây. Gập mình trên ngựa, mình năn nỉ nó phóng nhanh hơn.

Păng! Đoàng!

Một mảnh đá bay trúng cánh tay mình. Chúng đang tiến gần hơn, nhưng mình không thể ngừng lại khi đã sát tới đích. Tụi mình đã tham dự trò chơi quỷ quái của Saint Dane và sắp thắng rồi. Phóng tới chòi đá, mình buộc ngựa bên phía khuất, bảo đảm có thể dùng căn chòi làm lá chắn, để chống lại tụi cô hồn đang nã đạn như điên.

Cả triệu ý tưởng vù vù qua đầu mình. Hành động tiếp theo là gì? Đưa tiến sĩ Zetlin ra ngoài, cả hai thót lên ngựa, rồi đi... về đâu? Nếu trở lại đứng lối cũ, chúng mình sẽ lọt thỏm ngay vào tay đám cô hồn. Nhưng không thể

bỏ rơi Loor. Chỉ còn có cách là tiếp tục đi về phía bên kia đập. Nhưng khi đập nổ, cô sẽ kẹt lại cùng bọn xấu.

Đó là một cảm giác vừa quen thuộc vừa khủng khiếp. Mình đã từng đối diện với một sự lựa chọn. Tương lai của Veelox hay sự an toàn của một người bạn? Điều nào quan trọng hơn? Một lần nữa lại tái diễn cảnh khinh khí cầu Hindenburg. Đây có phải là những gì Saint Dane vẫn muốn làm? Có phải hắn muốn đặt mình vào hoàn cảnh khiếp đảm như cũ, để được thấy mình thất bại lần nữa?

Những ý nghĩ này làm mình bận tâm mất ba giây. Thật sự mình không biết phải làm gì. Chỉ biết chắc một điều là phải tiến tới. Nhưng khi mở bung cánh cửa chòi, mình choáng váng vì một hình ảnh khó tin đến nỗi làm bao nhiêu lo lắng của mình dường như chỉ là chuyện nhỏ.

Vừa mở cửa mình vừa la lớn:

- Tiến sĩ Zetlin, chúng ta phải đi khỏi đập, nếu không...

Khi nhìn thấy người trong lều, mình chết lặng. Không phải tiến sĩ Zetlin. Chuyện này xảy ra ngoài dự kiến. Nhưng thật tình Saint Dane cũng không nói dối. Hắn đã bảo: người mi đang lo lắng đang ở trong lều. Và đúng vậy.

Người đó là ông Gunny.

Thấy mình, ông kêu lên:

- Chú lùn. Chuyện quái gì đang xảy ra thế này?

Gunny bị trói vào ghế bằng một sợi dây dài. Gặp lại ông mình không khỏi sững sờ, mình lắp bắp:

- Sao... s... sao... ông lại tới đây?

- Saint Dane nhét ta vào bao tải. Cởi sợi dây này ra.

Mình tỉnh trí lại, chạy tới cởi trói cho ông Gunny. Không biết mình đang mừng gặp ông hay đang sợ đến vãi linh hồn. Mình bảo:

- Ông không thể tin nổi những gì đang xảy ra đâu. Đây không phải là sự

thật. Không có gì là sự thật cả.

Mình ngừng tay, nhìn thẳng mắt ông:

- Khoan, cháu vẫn chưa biết bằng cách nào ông có thể tới đây? Saint Dane đã đưa ông vào kim tự tháp Nguồn Sáng Đòi Sống sao?

Ngay khi Gunny vừa định trả lời, mình cảm thấy có một sự rung chuyển, như một trận động đất ngắn. Nhưng không phải. Mười phút của tụi mình đã hết hạn. Thêm những đợt rung động tiếp theo. Cốt mìn đang nổ. Không cách nào ra khỏi đây đúng thời hạn. Đập nước sụp đổ, đem theo mình và ông Gunny.

Chương 25

NHẬT KÍ #15

(TIẾP THEO)

VEE LOX

(@Emz type)

Mắt tròn trừng sợ hãi, ông Gunny hỏi:

- Chuyện gì vậy?

- Đập nước sắp nổ. Saint Dane đã gài cốt mìn.

Mình thấy con ngựa đã kéo bứt dây và đang khiếp đảm phóng đi. Khôn ghê chưa? Cu cậu biết vụ gì sắp xảy ra.

Ông Gunny ra lệnh:

- Cháu ra khỏi nơi này ngay đi.

Mình muốn cãi lại, muốn lấy hết can đảm để nói: “Chúng ta sẽ cùng ra khỏi đây”, hay một câu tương tự có vẻ anh hùng một tí, nhưng sự thật là không còn đủ thời gian. Cốt mìn đang xé đập nước ra từng mảnh. Mặt đất rung chuyển, mái trần bằng đá bắt đầu rào rào đổ xuống. Chỉ vài giây nữa thôi, đập nước sẽ không còn và chúng mình cũng tiêu luôn.

Ông Gunny năn nỉ:

- Chạy đi, Pendragon.

Quá muộn để chạy rồi. Mình biết, chỉ có một cách duy nhất thoát ra khỏi cảnh này. Nâng tay lên, mình vén tay áo, để lộ ra cái vòng kiểm soát bằng bạc với ba nút hình vuông. Nút tận cùng bên phải có nhiệm vụ chấm dứt cuộc nhảy. Dù lần trước mình đã thất bại khi nhấn nút này, nhưng đâu còn cách nào khác nữa, vì vậy mình vừa cầu nguyện vừa nhấn đại.

Căn lều đá rung lên bần bật. Chúng mình sắp tiêu rồi.

Ông Gunny rầu rĩ:

- Vĩnh biệt, chú lùn.

Tất cả chợt tối thui.

Mình ngồi bật dậy, vỗ đầu, kêu lên:

- Ui da!

Mình hoàn toàn mất phương hướng, đầu đau buốt. Chuyện gì đã xảy ra vậy? Chỉ một giây sau, mình có câu trả lời ngay. Với một tiếng rì rì nhỏ nhỏ, chiếc đĩa bạc gắn trên ống nhảy trượt ra. Căn hầm nhỏ mình đang nằm tràn đầy ánh sáng. Mình đã trở lại kim tự tháp Nguồn Sáng Đời Sống? Chiếc bàn trượt ra, đưa mình trở lại căn phòng nhảy, nằm ở cuối trung tâm Alpha. Chiếc vòng của mình đã hoạt động lại. Mình đã chấm dứt được cuộc nhảy. Nhìn sang trái, mình gặp một ánh mắt ân cần. Loor cũng đang trôi ra khỏi ống nhảy một cách an toàn.

Cô ấy hỏi:

- Chuyện gì vậy, Pendragon? Tôi đang bắn vật gây nổ vào Saint Dane, thỉnh linh chung quanh bỗng tối thui.

- Mình kết thúc cuộc nhảy. Chúng ta đã trở lại. Cô ổn chứ?

Loor thở gấp, mắt hoang dại. Thú thật, đây là lần đầu tiên mình mới thấy cô ấy bối rối và có vẻ sợ sệt như thế. Loor trả lời:

- Tôi hơi hoang mang nhưng không bị thương tổn gì hết. Tìm được Zetlin không?

Mình nhìn cái ống giữa hai đũa. Ống vẫn khép kín, như vậy có nghĩa Zetlin vẫn còn trong đó. Mình bảo:

- Chưa. Có trục trặc.

Nhảy xuống bàn, mình chạy ra khỏi phòng:

- Aja, trục trặc gì vậy?

Nhưng Aja không có đó. Chiếc ghế của cô trống trơn. Tuy nhiên, màn hình lớn vẫn hiển hiện hình ảnh cuộc nhảy của hai đũa mình. Trên màn hình, mình thấy một quang cảnh thật khủng khiếp. Hình ảnh sụp đổ của đập nước. Những tiếng nổ đã làm nứt nẻ khối kiến trúc bằng đá, và nước từ hồ ào ào chảy qua. Đập đá rã rời như cát ướt. Mình thấy cái lều đá nhỏ trên đỉnh đập đổ sập trong đồng hỗn độn đó.

Mình kêu thảm:

- Ông Gunny!

Màn hình trống trơn. Cuộc nhảy kết thúc.

Đứng sau mình, Loor nhìn thảm họa, hỏi:

- Có trục trặc gì vậy? Aja đâu?

- Tôi không biết.

Mình đưa Loor ra khỏi trung tâm Alpha, tìm Aja. Cô ta đâu? Sao lại bỏ vị trí kiểm soát ngay giữa cuộc nhảy? Tất nhiên, tâm trí mình lại dồn dập những đáp án đầy khả năng bất trắc nhất. Mình sợ Loor, vì lý do nào đó, đã vào cuộc nhảy, và đã bị thương. Lạ lùng hơn nữa, bằng cách nào ông Gunny lại lọt vào cuộc nhảy của Zetlin. Khổ hơn nữa, nếu ở trong cuộc nhảy, liệu ông có bị cuốn theo cái đập tan tành kia không? Cả tấn câu hỏi cần lời giải đáp. Nhưng trước hết phải tìm cho ra Aja ngay.

Mình và Loor hấp tấp chạy qua khu trung tâm, và thấy tất cả vẫn y hệt như

khi hai đứa rời nơi này để vào phòng nhảy. Các màn hình vẫn hiển thị màu xanh lục và không thấy bóng một phader hay vedder nào. Cũng không thấy Aja đâu. Ra khỏi hành lang kính, hai đứa mình chạy trở lại cái quầy mà hai đứa đã được đeo vòng kiểm soát. Anh chàng vedder về Gô-tích vẫn còn đó, trông vẫn uể oải, chán ngắt như bao giờ.

Mình hỏi:

- Anh thấy Aja không?

- Cô ấy mới đi được một lúc. Có vẻ vội lắm. Aja dặn tôi cho cậu biết là cô ấy phải về nhà.

Mình la toáng lên:

- Về nhà? Nhưng mạng vẫn còn đang treo mà!

- Nè, đừng hỏi tôi chứ. Tôi chỉ là một vedder thôi mà.

Thật vô lý. Chuyện gì ở nhà quan trọng tới nỗi cô ta bỏ hai đứa mình ở giữa cuộc nhảy? Mình nhìn Loor, hy vọng cô có câu trả lời. Nhưng Loor đang lom lom nhìn bức sơn dầu chân dung tiến sĩ Zetlin ngày còn bé. Cô nói:

- Chúng ta phải tìm ra ông ta.

- Đúng. Tôi biết. Nhưng chúng ta không thể làm được gì nếu không có Aja. Đi thôi.

Tụi mình vừa quay đi, anh chàng vedder gọi giật lại:

- Này.

Quay lại, mình thấy anh ta chỉ vào cổ tay. À, phải rồi. Hai đứa vẫn còn đeo chiếc vòng kiểm soát. Loor và mình vội tháo vòng đặt lên quầy.

Anh ta nói:

- Cám ơn. Chuyện phải thế thôi.

Mình ngạc nhiên nhìn anh ta hỏi:

- Vì sao anh nói thế?

Anh chàng Gô-tích nhìn vai, cười cười:

- Chỉ là một cách nói thôi mà.

Kỳ lạ thật.

- Chúng ta đi thôi.

Mình bảo Loor, rồi bước ra ngoài trước. Mình vừa giận vừa hoang mang. Sao Aja có thể bỏ rơi tụi mình như thế chứ? Loor và mình nhảy lên cái xe ba bánh đạp chân, mau chóng trở lại cơ ngơi mà Aja đang ở.

Loor bảo:

- Tôi không thể hiểu nổi chuyện gì đang xảy ra, Pendragon à.

Mình thành thật nói:

- Tôi cũng vậy. Chẳng có gì rõ ràng, nhưng tôi bảo đảm nếu Aja về nhà, chắc phải có lý do chính đáng. Đừng lo nghĩ quá cho đến khi mình tìm gặp được cô ấy.

Gần như suốt chuyến đi hai đứa chỉ lẳng lặng đạp xe. Những con phố vắng ngắt của thành phố Rubic dường như còn âm thầm lạnh lẽo hơn trước đó. Đây là một thành phố ma giữa một lãnh địa ma, và chúng mình đang không làm gì được nhiều để thay đổi tình trạng này.

Tới nơi, hai đứa chạy vội lên những bậc thềm cẩm thạch. Mình muốn xông qua cửa, la hét Aja, nhưng làm thế có vẻ thô lỗ quá. Dù sao đây cũng còn là nhà của bà Evangeline nữa. Vì vậy, mình chỉ cầm cây gõ cửa, gõ mấy tiếng. Sau mấy giây đầy chững chạc, cửa mở và bà Evangeline xuất hiện. Thấy mình, mặt bà tươi tỉnh với nụ cười rạng rỡ.

- Pendragon! Thật bất ngờ! Còn ai đây?

- Đây là Loor, bạn cháu. Cô ấy là một Lữ khách. Aja đâu ạ?

- Lại thêm một Lữ khách nữa sao? Tuyệt thật. Hai cháu đến vừa đúng bữa ăn.

Bà đứng tránh sang một bên nhường lối cho mình và Loor. Mình vội nói:

- Bà Evangeline, chúng cháu cần gặp Aja.

Bà dịu dàng nói:

- Nhưng chắc các cháu phải có thì giờ ăn chút gloid chứ. Có món cháu thích đó. Màu xanh dương. Cháu thích màu xanh dương nhất, phải không nào?

Trời ơi! Xanh dương!

Dù có tỏ ra thô lỗ, Loor cũng bắt cần, cô hỏi cụt ngủn:

- Aja đâu?

Bà Evangeline trả lời ngay:

- Nó không có đây. Nào, mời vào bếp ăn thôi.

Bà quay người, đi dọc hành lang vào bếp.

Loor hỏi mình:

- Nếu cô ta không có đây, cô ta có thể đi đâu nữa?

- Tôi không biết.

Hai đứa theo bà Evangeline tiến về nhà bếp. Chẳng ham hố gì món gloid xanh dương, nhưng mình cần phải tìm Aja. Bước tới bếp, mình mở tung cánh cửa. Điều nhìn thấy làm cả mình và Loor đứng sững tại chỗ. Không thể tin nổi, nhưng lại là sự thật hiển nhiên.

Evangeline đang múc những muỗng lớn gloid xanh dương vào mấy cái tô màu trắng. Nhưng đó không phải là điều gây sốc cho hai đứa mình.

Giọng hiểu khách thân tình, bà Evangeline bảo:

- Hai cháu ngồi đi, còn nhiều chỗ mà.

Mình và Loor không nhúc nhích. Vì ngồi tại bàn đã có hai vị khách. Thật khó tin, nhưng đang ngồi đó, húp sùm sụp những muỗng đầy gloid xanh

chính là... hai tay chần bò trên hẻm núi trong mộng ảo của Zetlin.

Một anh chàng lên tiếng:

- Chào hai bạn. Tới trả ngựa hả?

Anh kia bảo:

- Cô cậu tìm đường ra tài thật.

Rồi quay sang bà Evangeline, anh ta nói tiếp:

- Bà ơi, món này ngon quá.

Bà Evangeline đỏ mặt thẹn thùng:

- Cháu quá khen thôi.

Chuyện gì đang xảy ra thế này?

Lờ lờ hỏi mình:

- Ngửi thấy mùi gì không?

Lúc đầu mình tưởng cô ấy nói về gloid, nhưng mình hít một hơi và nhận ra có mùi cháy. Mình hỏi:

- Bà Evangeline, bà đang nấu gì hả?

Bà Evangeline chưa kịp trả lời, cánh cửa cuối bếp bật mở, và thêm một người khách tiến vào.

Mình kêu lên:

- Ông Gunny!

Oái. Đúng là ông Gunny Van Dyke trong bộ đồng phục đội trưởng đội phục vụ của khách sạn Manhattan Tower.

- Ê, chú lùn. Ta thấy cháu chuồn khỏi cái đập nước đó. Giới thiệu bạn cháu cho ta đi chứ.

Mình ngong luôn. Bộ não mình đâu có tính tới vụ này. Mình lúng túng:

- Đây là.. đây là... Loor.

Ông Gunny kêu lên:

- Con gái bà Osa? Rất vui được gặp cháu.

Ông vươn qua bàn để bắt tay Loor. Loor đưa tay ra, trông cô cũng bàng hoàng y như mình.

Ngay lúc đó có tiếng súng nổ.

Nụ cười sững lại trên mặt ông Gunny. Ông lao tới trước, mặt đổ sấp trên bàn. Ông đã bị bắn. Hai tay cao bồi nhào khỏi bàn, xuống đất. Bà Evangeline thét lên, núp sau quầy. Minh nhìn về hướng súng nổ.

Đứng ngay tại ngưỡng cửa chính là ... Saint Dane! Hắn vẫn đang mặc bộ quần áo cao bồi màu đen, và khẩu súng lục trên tay mình vẫn còn đang bốc khói.

Saint Dane la lối:

- Mi đã gian lận, Pendragon. Trong một cuộc thách đố, nếu mi chơi trò gian lận thì còn gì là thú vị nữa. Bây giờ hai đứa bay sẽ phải trả giá.

Từ sau hắn, mấy thằng cô hồn bước vào, lăm lăm khẩu súng trên tay.

Minh sững sốt tới đờ đẫn cả người. Mọi chuyện xảy ra quá nhanh, và dường như không thể nào tin nổi, làm mình thậm chí không thể vận động nổi trí óc để tính xem phải làm gì.

Rất may là Loor có thể.

Cô nắm ngay lấy đầu bàn, nâng ngược lên. Dao, nĩa, muỗng và gloid văng tứ tung khi đám cô hồn nổ súng. Đạn phàn phập ghim lên mặt bàn. Sự nhanh trí của Loor đã bảo vệ được tụi mình. Ít ra là trong lúc này.

Minh kêu lên:

- Ra khỏi đây mau.

Hai đứa chạy ra cửa, để vào tiền sảnh. Đạn vèo vèo lướt qua tụi mình,

xuyên lên tường bếp. Vừa chạy ra khỏi cửa, mình phát hiện ra ngay mùi khét lẹt từ đâu.

Ngôi nhà đang bốc cháy.

Dường như chưa đủ tệ hại, toàn thể tiền sảnh nhà dưới trần ngập ngựa. Thật đó. Cứ như tất cả số ngựa điên cuồng trong chuồng lò rèn nhân lên gấp trăm lần. Bầy thú hoảng loạn vì khói lửa từ các phòng hai bên tiền sảnh bốc ra. Loor đi trước, kéo mình theo, len lỏi qua bầy ngựa đang khiếp đảm. Cô xô đẩy những con ngựa to lớn để mở đường. May là có cô ở đây, nếu không chắc mình bị chúng giẫm đạp bầy nhầy.

Tụi mình tiến ra phía cửa trước, nhưng khói ngập ngựa, không thể nào vượt qua nổi.

Mình la lớn:

- Lên lầu.

Hai đứa chạy qua cầu thang trái thảm lên lầu hai. Mình tính, nếu may mắn, tụi mình có thể ra sau nhà, thoát ra bằng cửa sổ trước khi bị đốt, bị bắn hay bị ngựa giẫm đạp.

Vừa chạy lên cầu thang. Loor vừa nói:

- Sao chuyện này lại có thể xảy ra?

- Cô cứ làm như tôi biết vậy. Tôi cũng đang thất kinh như cô đây.

Lên hết cầu thang, tụi mình chạy dọc tiền sảnh, tiến tới cửa sổ cuối nhà. Vừa định mở, cửa đã vỡ tan, mình và Loor lăn đùng xuống sàn khi những mảnh kính vỡ rào rào đổ xuống hai đứa. Mấy tay cô hồn của Saint Dane đã chực chờ hai đứa mình từ bên ngoài.

Tụi mình bị kẹt rồi.

Một tiếng nổ xé toang bức tranh treo ngay kế bên đầu mình. Quay lại, tụi mình thấy một hình ảnh ma quái: Saint Dane đang đứng nơi đầu cầu thang, phía sau hắn, lửa khói từ dưới nhà ngùn ngụt bốc cao. Trông hắn như một

bóng ma lù lù đứng với hai khâu súng đã được rút ra khỏi vỏ.

Hắn cười đều giả:

- Không còn thời gian nữa đâu, hai nhóc. Hành động tiếp theo của tụi bây là gì đây?

Mình xô Loor vào một phòng ngủ bên tiền sảnh, rồi sập vội cửa lại. Không thể thoát ra được bằng cách này, nhưng ít ra, tụi mình có được mấy giây suy tính.

Loor lại hỏi:

- Sao lại có thể xảy ra chuyện này?

Lúc này mình đã hết bàng hoàng và đầu óc đã bắt đầu ổn lại. Một ý tưởng thành hình. Nó bắt đầu từ lúc mình mới trông thấy hai tay cao bồi ngồi bên bàn ăn của bà Evageline. Với từng tai họa mới, lý thuyết của mình trở nên xác thật hơn. Mình bảo:

- Chỉ một điều có thể lý giải hết tất cả chuyện này.

Đưa cánh tay lên, mình vén cao tay áo, để thấy... mình đoán đúng.

Chiếc vòng kiểm soát vẫn còn trên tay. Loor làm theo, và mình thấy tay cô cũng vẫn còn đeo chiếc vòng như mình. Cô ngỡ ngàng hỏi:

- Nhưng... tụi mình đã tháo ra rồi mà?

- Chúng mình đã tưởng vậy. Đó là vì chúng ta không biết sự thật.

- Sự thật gì?

- Sự thật là... chúng ta vẫn còn trong cuộc nhảy. Đây là một phần trong thế giới ảo.

Rắc!

Một viên đạn xuyên qua cửa. Saint Dane đang gõ cửa theo kiểu của hắn. Mình kéo Loor chạy qua phòng. Hai đứa núp sau một cái giường.

Loor hỏi:

- Sao lúc trước tôi không thấy mấy cái vòng?
- Vì tội mình nghĩ là đã ra khỏi cuộc nhảy. Nếu đắm đuối vào ảo giác, mình sẽ không thấy chiếc vòng nhưng ngay khi nhận ra mình vẫn còn trong cuộc nhảy, chiếc vòng sẽ hiện ra. Đó là cách hoạt động của Nguồn Sáng Đời Sống.

Rắc! Rắc!

Thêm hai viên đạn xuyên qua cánh cửa gỗ. Giọng Saint Dane véo von từ ngoài tiền sảnh:

- Ló mặt ra đi, trốn đâu cũng chẳng thoát nổi đâu.

Loor hỏi mình:

- Như vậy thì không có gì là thực phải không?
- Gần như thật. Nhưng đến lúc chúng ta rời khỏi vụ này rồi.

Mình nâng tay, nhìn ba nút kiểm soát trên vòng. Nút tận cùng bên phải để kết thúc cuộc nhảy, nhưng chắc chắn nó không hoạt động rồi. Nút giữa thay đổi cuộc nhảy, nhưng lần trước mình đã thử và suýt bị quig ăn thịt. Chỉ còn duy nhất nút bên trái, mình nhấn đại.

Nút đó sáng rực lên một lúc, rồi...

- Vừa đúng lúc!

Mình và Loor ngừng phất lên: Aja đang đứng đó. Cô ta nói tiếp:

- Tôi tưởng cậu không bao giờ đoán ra được chứ.

Mình bật hỏi:

- Aja, chuyện gì xảy ra vậy?
- Cậu chưa hề vào cuộc nhảy của Zetlin. Chắc đó là vì Con Bọ Thực Tế. Tôi nhận ra điều đó ngay khi cài đặt cho cậu, nhưng không thể làm được gì, cho tới khi cậu tự phát hiện ra và yêu cầu tôi.
- Cô đang thực sự ở đây?

- Không. Chỉ là hình ảnh của tôi thôi. Tôi vẫn đang ở trong trung tâm Alpha.

Thình lình một cánh cửa tủ bật mở và lửa bén ra ngoài. Đám cháy đã lên tới lầu hai. Tụi mình sắp bị quay chín rồi.

Bên ngoài tiếng Saint Dane khiêu khích:

- Trong đó ảm không?

Mình gào lên bảo Aja:

- Đưa tụi mình ra khỏi đây ngay.

- Nguy hiểm lắm.

- Nguy hiểm gì? Còn nguy hiểm nào hơn thế này nữa?

- Nếu đưa cậu ra bây giờ, tôi sẽ không thể đưa cậu trở lại được nữa. Con Bọ Thực Tế đang nỗ lực làm chủ cuộc nhảy của Zetlin. Không biết bao lâu nữa tôi mới kiếm hãm được nó, mà chúng ta vẫn phải tìm cho ra Zetlin.

Loor bình tĩnh nói:

- Aja, nếu không ra khỏi được chỗ này, bọn tôi sẽ không sống được để tìm bắt kỳ ai đâu.

- Mình biết. Pendragon, nhấn nút giữa đi.

Mình la lên:

- Cái gì? Lần trước...

Aja cắt ngang:

- Tôi biết lần trước đã xảy ra chuyện gì rồi. Nhưng trong khi cậu chơi trò cao bồi tôi đã lập trình ra một đường dẫn...

- Đường dẫn?

Thình lình với một tiếng rắc, cửa mở tung và Saint Dane xông vào.

- Đây cao bồi, đây là lần bố ráp cuối cùng.

Hắn nâng hai khẩu súng lục, sẵn sàng khạc đạn.

Aja gào lên:

- Nhấn nút đi, Pendragon!

Mình nhận.

Saint Dane bóp cò cả hai khẩu súng. Mình nghe những tiếng răng rắc sắc nhọn, mình thấy tia lửa phóng ra từ mũi súng, nhưng mình không cảm thấy gì, vì chỉ một thoáng sau, tất cả đều tối om.

Chương 26

NHẬT KÍ # 15

(TIẾP THEO)

VEE LOX

(@ Maingoc.89 type)

Mình tưởng mình đang đứng trong một cái rây khổng lồ. Hai bạn biết không, giống như một cái tô lớn đầy lỗ để làm ráo mì đó. Nhìn đâu mình cũng thấy những chấm tròn nhỏ li ti. Trong một giây mình sợ là đang ở trong một nhà bếp khổng lồ kỳ lạ và cả đồng lười luộc nóng hổi sắp đổ ụp lên mình.

Nhưng thật vô lý vì súng lục của Saint Dane làm sao có thể gây ra quá nhiều lỗ như vậy được. Vậy thì mình đang ở đâu?

Nhìn gần hơn, mình thấy những chấm đó không phải là lỗ hổng. Đó là những giọt nước hình cầu, nhỏ bằng hạt đậu. Hàng triệu, không, hàng tỉ hạt đóng băng trong không gian. Mình đưa tay nhẹ quơ trước mặt. Tay mình lướt qua những hạt nước treo lơ lửng đó, và tay mình bị... ướt. Lạ hơn nữa, tay mình vạch sạch những giọt nước thành một đường. Giống như khi bạn lau cửa kính ướt sương vậy đó. Cứ nhúc nhích, tay mình lại vạch một đường mới.

- Mình đang ở đâu, Pendragon?

Loor đứng kể mình và cô ấy cũng đang làm như mình. Tiến lên một bước Loor tạo một đường bằng thân thể cô qua những giọt nước. Càng di chuyển, bộ áo liền quần của cô càng ướt thêm.

Phải, hai đứa mình vẫn đang mặc bộ áo liền quần.

Mình trả lời Loor:

- Tôi cũng không biết nữa.

Phát oái vì chính câu trả lời của mình, mình nhìn quanh tìm phương hướng, nhưng chẳng thấy được gì rõ ràng. Cứ như hai đứa đang ở trong đám mây mù. Dưới chân tụi mình là hè đường, nhưng nhìn chỗ nào cũng chỉ thấy không đầy một mét.

Loor chỉ tay hỏi:

- Cái gì kia?

Mình nhìn theo tay cô và thấy một hình dáng đen đen không xa lắm. Hình dáng đó không di động và có vẻ không nguy hiểm, vì vậy mình thận trọng lần bước tới. Khi mình bước đi, những hạt nước bám trên quần áo, làm bộ đồ mình ướt nhẹp, gây một cảm giác là lạ. Lại gần hơn, bóng đen đó rõ dần. Tiến thêm một bước, mây mù trong hơn, đủ để mình thấy hình dạng đó, và mình ná thờ luôn.

Đó là người đàn ông trong bộ áo liền quần màu xanh lục giống hệt hai đứa mình. Trông ông ta như người bình thường, trạc tuổi ba mình. Ông ta chẳng có vẻ gì lạ lùng, trừ một điều: ông ta bị đóng băng tại chỗ. Thật mà người đàn ông này không hề nhúc nhích tí nào. Trông y như ông ta vừa đang tiến bước, vừa quay lại vẫy tay ra dấu lại phía sau, thì bị ai đó nhấn nút “pause”, làm sự sống của ông ta khựng lại.

Mình nhìn hướng ông ta vẫy tay, thấy cách ông ta vài bước có hai người nữa. Một người đàn bà dắt tay một em gái nhỏ. Trông như cả hai đang vội vàng bắt kịp người đàn ông, ngoại trừ một điều: họ cũng bị đóng băng. Trông chẳng khác nào một cuộc trưng bày trong bảo tàng sáp. Hai bạn thấy hoảng chưa?

Loor hỏi mình:

- Họ bị sao vậy?

Một ý nghĩ thoáng hiện trong đầu mình. Nhìn hàng tỉ chấm nước li ti treo chung quanh hai đũa, mình tự nhủ có thể như vậy không?

- Mình bảo:

- Tôi nghĩ tất cả những giọt nước này là do mưa. Một cơn mưa giông.

Nhưng...sao lại thế này?

- Vừa đưa tay qua những giọt nước mình vừa trả lời Loor:

-Tôi không biết. Nhưng tôi nghĩ thế giới ảo này của nguồn sáng đời sống bằng cách nào đó đã đóng băng kịp thời.

Nhìn kỹ hơn gia đình bất động đó. Họ hoàn toàn chẳng có gì bất thường. Mắt trong veo, da dẻ bình thường. Nhìn gần họ chẳng giống tác phẩm bằng sáp chút nào, họ hoàn toàn... thật. Thậm chí mình còn thử chạm tay người đàn ông.

Mình bảo Loor:

- Ông ta ấm áp. Ông ta bị kẹt đúng lúc, cũng như cơn mưa và mây mù. Trời đang mưa giông và tất cả thành linh...sững lại.

Loor tiến thêm mấy bước qua người đàn bà và em gái nhỏ. Cô muốn thấy nhiều hơn nữa, mình cũng vậy. Bước theo cô, mình và Loor đi qua những giọt nước, qua khối đó, mây mù bắt đầu nóng hơn.

Loor kêu lên:

- Nhìn kia!

Vừa ra khỏi lớp mây, hay sương, hay hơi nước, hoặc gì gì đó; tụi mình đã nhìn rõ hơn chung quanh. Tụi mình vẫn không thể nhìn xa, vì khoảng quang đãng trải dài chỉ chừng một dãy nhà, nhưng cũng đủ có một khái niệm nơi này như thế nào, và mình nói thật: nó giống như một cơn ác mộng siêu thực.

Hai đứa đang đứng trên một con đường thành phố, nhưng nó không giống bất kì thành phố nào mình từng thấy, vì tất cả những ngôi nhà đều đen bóng. Trông chúng như được xây dựng bằng cùng một chất liệu bao phủ kim tự tháp Nguồn Sáng Đời Sống trong thành phố Rubic.

Khu phố tấp nập người, dù mình nghĩ từ “tấp nập” chẳng chính xác tí nào... vì tất cả họ đều bị đóng băng trông giống gia đình mình mới gặp. Đủ mọi, sắc tộc. Tất cả đều mặc áo liền quần màu sanh lục. Hè đường cũng đầy người. Có người đang băng qua đường; có người đang đạp xe như ở Rubic. Không giống Rubic, nơi này sống động đầy người.

Mình nói sống động vì cảm như tụi mình đang đứng trong một bức tranh ba chiều. “Sống động” là từ diễn tả thật sự không được chính xác.

Rồi tụi mình chợt nghe tiếng nói ngay phía sau.

- Không thể nào tin nổi cảnh này.

Giật mình kinh ngạc, mình và Loor điều quay phức lại.

Aja đang đứng nhìn quanh, vẻ kinh hoàng cũng như hai đứa mình.

Cô lẩm bẩm:

- Thì ra đây là thế giới ảo mộng của một thiên tài. Chẳng giống chốn bồng lai chút nào, phải không?

Mình thần thờ hỏi:

- Là đây sao? Đây là cuộc nhảy vào ác mộng của tiến sỹ Zetlin sao. Bây giờ phải tìm ra ông ta bằng mọi cách.

Loor hỏi:

- Chuyện gì xảy ra trong cuộc nhảy trước? Nơi đó là đâu?

Aja giải thích:

- Đó là vì con bọ thực tế. Tôi đang phải liên tục đấu tranh với nó. Mỗi khi tôi nhập lệnh, nó cố gắng thay đổi làm sai lệch đi. Thay vì vào cuộc nhảy của tiến sỹ Zetlin, nguồn sáng đời sống lại thu tín hiệu từ cậu, Pendragon.

Tất cả những gì xảy ra đều rút ra từ tư tưởng của cậu.

Loor nhìn mình bối rối. Cô không thể hiểu nổi chuyện này. Kỳ cục là mình cũng bối rối. Tất cả những gì hai đứa mình đụng độ: miền Tây cổ, bầy bò chạy toán loạn, Saint Dane, ông Gunny, tất cả...đều bắt nguồn từ tư tưởng của mình? Đó không phải là thế giới ảo từ quá khứ của Veelox; đó là miền Tây cổ bắt nguồn từ những gì mình đã biết khi còn ở nhà.

Loor hỏi:

- Vậy là...Saint Dane không thật sự truy đuổi tụi mình.

Aja trả lời:

- Đúng vậy hẳn là một phần trong thế giới ảo.

Mình hỏi:

- Nhưng bây giờ tụi mình đang ở trong thế giới của Zetlin, đúng không?

Aja tự tin trả lời:

- Đúng. Xin lỗi vì vụ lệch tuyến.

Loor hỏi:

- Aja, cô đang ở cùng chúng tôi hả?

-Không, mình vẫn đang ở trong trung tâm.

Aja đưa tay qua những giọt nước, nhưng hành động của cô không vạch được một đường như mình và Loor đã làm. Đây chỉ là hình ảnh của cô thôi. Loor tiến lên, tò mò thử chạm và Aja, nhưng tay cô xuyên qua hình bóng của Aja. Cô vội vàng rút tay lại. Có thể nói chạm vào một bóng ma làm cô hết hồn.

Mình nói cho cô yên tâm:

- Không sao đâu. Tất cả đều ổn mà.

Loor lo lắng nói:

-Pendragon, tôi chỉ muốn tìm ra Zetlin, rồi ra khỏi nơi này ngay.

Mình thú thật:

- Ừa, tôi cũng vậy, nhưng không biết phải bắt đầu từ đâu.

Aja lên tiếng:

- Khi đã bắt đầu vào cuộc nhảy, Zetlin không muốn bị ai quấy rầy. Ông ta tối kỵ bị người dân Veelox vào cuộc nhảy làm phiền.

Mình bảo:

- Đó chính xác là những gì tụi mình đang làm đây.

- Phải, nhưng ông ta là một thiên tài. Ông ta biết rất có thể là những vụ khẩn cấp mọi người cần bắt liên lạc với ông.

- Tôi nghĩ vụ này đủ tiêu chuẩn rồi đó.

Aja đưa ra một chiếc hộp nhựa nhỏ màu xanh dương. Cỡ bằng một đĩa mềm vi tính.

Cô giải thích:

- Phòng khi có chuyện khẩn cấp, Zetlin để lại cho mỗi phader trưởng một đĩa này. Xâm nhập vào cuộc nhảy của ông ta đã khó, kiểm soát cuộc nhảy của ông ta lại là cả một thử thách gay go. Đây là những mặt để làm điều đó.

- Chuyện gì sẽ xảy ra khi chúng mình sử dụng chúng?

- Tôi không biết . Hãy thử mà xem.

Cô mở hộp, để lộ ra một vật hình vuông bằng bạc. Lấy ra vật hình vuông,

Aja quan sát rồi tuyên bố:

- Hai bộ mật mã.

Mình khấp khởi hy vọng:

- Giả sử một trong hai là mã gốc?

- Tôi mong là vậy. Để tôi thử trước.

Vừa tra cứu vật hình vuông, cô ta vừa nhập hàng loạt lệnh vào vòng tay kiểm soát. Những mật mã này chắc là rất phức tạp, vì mất nhiều giây Aja mới nhập xong. Rồi với một cú nhấn sau cùng...

Trời bắt đầu mưa.

Những giọt nước treo lơ lửng rơi xuống từ trời, làm tụi mình ướt sũng. Tiếng sấm ì ầm xa xa vọng lại.

Có tiếng người la lối:

- Coi chừng!

Loor vội kéo mình tránh khỏi một người đạp xe qua. Anh ta vẫy tay thân mật nói:

- Thận trọng chứ các bạn, đường phố đầy người mà.

Thật vậy, anh ta không đùa đâu. Mình nhìn xuôi con phố để thấy bức tranh hồi sinh. Mọi người đang lồm bồm lội qua những vũng nước, hấp tấp tránh cơn mưa. Người đàn bà và đứa con gái nhỏ chạy tới người đàn ông. Ông ta nắm tay con gái, rồi cả nhà vội vã bước đi. Lốp sương mù cũng di chuyển, trôi xuôi con phố và bị cuốn đi cùng cơn giông.

Aja chỉ còn biết kêu lên:

- Thật mê hoặc!

Mình đề nghị:

- Tránh khỏi lòng đường đi.

Ba đưa mình chạy lên hè, đứng dưới một mái hiên che lối đi của một toà nhà.

Tụi mình đứng đó, ngắm nhìn thành phố mộng tưởng của tiến sỹ Zetlin sống lại.

Mình bảo:

- Thật không hiểu nổi. Là một thiên tài, ông ta có thể sống trong bất kỳ thiên đàng nào mà ông ta có thể nghĩ ra, vậy mà Zetlin lại chọn một thành phố xám xịt, mưa tầm tã, với những ngôi nhà đen thui. Có thể là một thiên tài, nhưng trí tưởng tượng của ông ta hơi bị nghèo nàn.

Mình tiến lại một người sắp bước vào ngôi nhà tụi mình đang trú mưa ngoài hiên, hỏi:

- Xin lỗi, anh có biết tiến sỹ Zetlin không?

Hắn ngạc nhiên nhìn mình, cứ như mình có tới ba cái mũi:

- Đùa kiểu gì vậy?

Mình nhìn Aja, cô chỉ nhún vai. Mình bảo:

- Không đùa đâu. Tôi hỏi thật mà. Anh có biết chúng tôi có thể tìm tiến sỹ Zetlin ở đâu không?

Hắn lắc đầu như không hiểu nổi:

- Trong Barbican, chứ còn ở đâu khác được nữa.

- À vâng, Barbican. Nhưng... Barbican ở đâu?

Hắn lắc đầu như đang bị một thằng dở hơi quấy rầy. Khịt khịt mũi, không thèm trả lời mình, hắn đi thẳng vào nhà.

Aja đưa ý kiến:

- Tôi nghĩ mọi người quanh đây đều biết ông ta ở đâu.

- Đúng vậy, mọi người. Trừ chúng ta. Barbican là cái gì?

- Pendragon.

Loor kêu nho nhỏ, rồi cô bước ra ngoài hè phố, nhìn xuôi xuống cuối đường, thần thờ tiếp:

- Tôi không biết Barbican là gì, nhưng nếu cần đặt cược, tôi sẽ bảo... nó kia kia.

Mình và Aja quay lại nhìn theo tay cô chỉ. Những gì trông thấy là một quang cảnh không thể tưởng tượng nổi.

Mưa đã tạnh. Con giông qua rất nhanh và sương mù cũng đã tan. Lúc này tại mình đã có thể nhìn suốt con phố rộng. Nhà cửa hai bên to nhỏ, kiểu dáng khác nhau, nhưng tất cả đều làm bằng một thứ vật liệu đen bóng. Sương mù lên cao, để lộ ra nhiều người hơn. Tất cả đều mặc áo liền quần màu xanh lục sẫm. Đây là một thành phố buồn tẻ không thể tưởng tượng. Nhưng điều mình thấy nơi cuối phố thì không buồn tẻ chút nào.

Đó lại là một ngôi nhà màu đen nữa. Thật ra, trông nó giống một ngôi nhà chọc trời hơn. Mình đoán phải tới tám chục tầng. Nó lớn hơn tất cả ngôi nhà trên con phố này. Nhưng không chỉ nổi bật bởi kích cỡ, đều làm mình kinh ngạc là vì ngôi nhà khổng lồ đó nổi bênh bồng!

Thật ra, nó không chính xác nổi bênh bồng đâu. Một cái trụ tam giác đồ sộ chống đỡ ngôi nhà trong không gian. Hai bạn biết Cổng Vòm to lớn ở Saint Louis trên trái đất thứ hai chứ? Cái trụ này trông giống như vậy. Hãy tưởng tượng khung vòm to lớn đó với một ngôi nhà rộng ngang ngực trên đỉnh. Đó là thứ mà mình đang đối diện đây. Trông giống như cái cầu bập bênh dành cho người khổng lồ.

Ba đưa mình đứng lom khom nhìn công trình đầy ấn tượng đó. Không đưa nào biết phải nói gì. Aja là người hành động trước. Không thốt một lời, cô lẳng lặng tiến lên, cứ như bị cuốn hút về phía toà nhà kỳ lạ. Mình nhìn Loor, rồi hai đứa bước theo Aja. Tại mình sững sờ trước đường đi dọc hè phố. Mình đoán, ba đứa đã phải cuộc bộ cả dặm mới tới nơi.

Khi tại mình đứng dưới kiến trúc quái dị đó thì mây đã tan. Ánh nắng rực rỡ rọi trên một mạn sườn của toà nhà chọc trời bồng bênh, làm lớp vỏ đen lóng lánh lênh.

Sau cùng Loor phá tan sự yên lặng, cô hỏi:

- Làm sao vào được bên trong?

Mình hỏi:

- Aja, cô bảo có hai mật mã phải không?

- Phải.

- Thử mã thứ hai đi.

Aja nhún vai nhìn đĩa vuông, rồi nhập mã thứ hai của tiến sỹ Zetlin vào vòng tay kiểm soát. Sau khi nhấn nút sau cùng, cô bảo:

- Chờ xem.

Không có gì xảy ra. Minh liếc nhìn lại khu phố, lo sợ mã thứ hai sẽ đóng băng lại thế giới ảo này. Nhưng những con người u ám vẫn đang tiếp tục đi chuyể, đi tới nơi cần phải đi. Minh bảo:

- Thử lần nữa đi...

Và rồi điều đó đã xảy ra. Lúc đầu tụi mình chỉ nghe âm thanh. m thanh rất lớn rào rào đến nhức tai. Cứ như những miếng kim loại khổng lồ chà xát vào nhau. Chà đúng như vậy đấy.

Loor bỗng kêu lên:

- Nó đang chuyển động kìa!

Tụi mình ngược nhìn ngôi nhà đen: nó bắt đầu xoay tròn. Như cái đu quay kỳ quái, toà nhà khổng lồ bắt đầu từ từ quay trên trục. Nhìn mặt nền dưới cái trục đồ sộ. Minh thấy đường nét của hình vuông rộng lớn.

Minh la lên:

- Dấu chân của nó đó. Toà nhà đang tự đứng thẳng lên.

Chính xác toà nhà xoay từ từ theo chiều thẳng đứng. Rắc rối là tụi mình lại đang đứng trong vành đai của hình vuông khổng lồ.

- Lùi lại.

Ba đưa vôi lùi khỏi vùng nguy hiểm. Tiếng chà xát rào rào vẫn tiếp tục khi một cạnh của toà nhà xuống gần mặt đất hơn. Thật khó tin một vật to lớn như thế lại có thể chuyển động được như vậy. Nhưng đây là thế giới ảo của

một thiên tài mà. Trong trí tưởng tượng của tiên sỹ Zetlin, đó chỉ là chuyện nhỏ.

Tất cả diễn ra trong khoảng một phút, không khí đột ngột phì ra lần cuối, nghe như tiếng thắng của một xe mười tám bánh, nhân lên chừng một ngàn lần, nền nhà ổn định vào hình vuông trên mặt đất. Mặt đất rung lên như một cơn địa chấn khi nền nhà chạm xuống. Lúc đó tụi mình mới nhìn lên, để thấy toà nhà cao tám mươi tầng vươn thẳng đến bầu trời. Nước mưa làm lớp vỏ đen bên ngoài lóng lánh. Dường như cả toà nhà không có lấy một cửa sổ nào. Nhưng tại nền, trông giống như một con ve chó, là một cửa vào đột xuất.

Mình kêu lên:

- Trời đất! Viếng thăm được cha nội này sao mà gây cản quá vậy!

Loor chỉ cánh cửa, nói:

- Chắc nó là lối vào. Theo tôi.

Aja bỗng nói:

- Khoan, tôi phải quay lại.

Mình hỏi:

- Tại sao?

- Con Bọ Thực Tế. Tôi phải giữ cho bức tường lửa ngăn chặn nó khỏi cuộc nhảy này. Tôi cần tập trung trong trung tâm Alpha mới làm được điều đó.

- Nếu chúng tôi cần cô thì sao?

- Hãy tin tôi, Pendragon. Cậu cần tôi trong trung tâm Alpha hơn đây nhiều. Nếu con bọ thực tế lọt được vào mạng Alpha...

- Tôi hiểu

Aja bối rối nhìn mặt đất. Mình hỏi:

- Có vấn đề gì vậy?

- Pendragon, mình...mình...xin lỗi. Mình tiếc là đã đặt cậu và Loor vào hoàn cảnh này.

- Aja, tội mình có mặt ở đây là vì chúng ta là lũ khách. Đừng ân hận. Chỉ cần giữ sao cho con Bọ Thực Tế đó tránh xa hai đứa mình ra, OK?

Aja gật. Rồi cô vươn tay về phía mình. Mình nghĩ cô ấy muốn mình bắt tay. Nhìn vào mắt cô, thật tình mình nhìn thấy lòng trắc ẩn trong đôi mắt đó. Aja lo cho mình thật sao? Mới đây cô ấy còn căm ghét việc mình đặt chân lên Veelox, vì sợ mình sẽ lấy mất uy danh của cô. Vài lần thoát chết đã làm nên điều khác biệt lạ lùng.

Aja nói:

- Mình tin đây thật sự là cách...chuyện phải thế thôi.

Mình đưa tay ra, nhưng tay mình xuyên qua cô. Dù sao đây cũng chỉ là hình bóng của cô thôi.

Aja chân thành nói:

- Chúc cả hai may mắn. Mình sẽ theo dõi.

Rồi cô tan biến trong nguồn sáng đời sống lung linh.

Mình đứng đó tay đưa vào không khí. Trông ngu không chịu nổi.

- Tôi tin là cô ấy thích anh.

Tiếng Loor làm mình vội dứt tay vào túi. Ngượng chết được. Thật tình thì mình không muốn Loor nghi giữa mình và Aja có “vấn đề” gì, vì...chẳng có gì thật mà.

Vậy mà cô ấy vẫn tiếp tục hỏi:

- Có ghi vụ này vào nhật ký gửi cho Courney Chetwynde không đó?

Thật không tin nổi. Loor chọc ghẹo mình. Dù biết chắc cô không tin, mình cũng bảo:

- Chẳng có gì đâu.
- Tốt thôi. Nhưng anh đâu cần phải thuyết phục tôi.
- Bỏ chuyện này đi, được không?

Loor ngược nhìn toà nhà sừng sững:

- Ông ta ở đâu đó trong kia.
- Đúng, nào chúng ta hãy đi tìm.

Hai đứa mình cùng tiến tới cửa nhỏ dẫn vào thế giới ảo lạ lùng của tiến sỹ Zetlin, một thiên tài.

Người phát minh nguồn sáng đời sống.

Chương 27

NHẬT KÍ # 15

(TIẾP THEO)

VEE LOX

(@ Maingoc.89 type)

Chúng mình bước vào một khu rừng.

Không giống đâu. Đó là một rừng mưa nhiệt đới đầy cây cọ, cỏ cây dày đặc và đầy muỗi. Đất dưới chân tụi mình đen và xốp. Nhiệt độ ít nhất là ba mươi tám độ. Âm ướt vô cùng. Quần áo mình rít rịt. Mình thề là còn nghe thấy cả tiếng thác nước xa xa.

Loor hỏi:

- Pendragon, sao lại thế này?

Quay lại, mình nhìn cánh cửa đen vừa đi qua. Rõ ràng là tụi mình đang ở trong toà nhà lạ lùng gọi là Barbican. Nhưng cũng rõ ràng là chẳng có gì giống như tụi mình ở trong nhà. Nhìn lên, mình hy vọng thấy một mái trần, nhưng chỉ tối đen. Mình cũng hơi mong thấy những ngôi sao, nhưng điều đó dường như không thể. Rồi mình nghĩ lại, khi ở trong thế giới tưởng tượng

của một nhà phát minh thiên tài, có lẽ chẳng có gì là không thể cả.

Mình trả lời Loor:

- Đây là thế giới của tiến sỹ Zetlin. Tôi nghĩ, tụi mình nên sẵn sàng chờ đợi bất cứ chuyện gì xảy ra.

Một lối mòn cắt xuyên qua cỏ cây rậm rạp. Đó là lối đi duy nhất. Loor dẫn đầu, cô vượt qua mình, gan dạ bước xuống lối mòn không biết dẫn đến đâu. Điều này làm mình nhớ lại cách thức cô ấy dẫn đầu xuống dưới những đường hầm tối thui ở Denduron. Chỉ có điều lần này, cả hai đứa đều không biết đang đi về đâu.

Loor bước nhanh, gạt phẳng những cành lá loà xoà trên đường. Mình phải lùi sau mấy bước, nếu không sẽ bị cành cây quất vào mặt sau khi cô bước qua.

Cô bỗng đứng khựng lại hỏi:

- Tiếng gì vậy?

Mình cũng nghe thấy. Dường như có vật gì đó đang hấp tấp lòng vòng trong bụi rậm, nhưng cây cối quá dày đặc, mình không thể thấy được gì. Dù ở đó có là gì, mình hy vọng “nó” cũng khó thấy được tụi mình. Dừng lại một giây, hai đứa mình lắng nghe nhưng âm thanh duy nhất chỉ là tiếng nước tí tách nhỏ giọt xuống từ những lá cây to lớn.

Mình đề nghị.

- Cứ đi đi.

Vừa tiếp tục bước, Loor vừa ngoái lại hỏi:

- Chúng ta đang tìm kiếm gì đây?

- Không biết, gặp rồi sẽ biết?

Một phút sau, con đường mòn đưa hai đứa tới một khoảng trống trong rừng. Đó là một khoảng tròn và rộng, trông như được dọn dẹp để cắm trại. Trong vòng tròn đó, cây cối được chặt sạch. Mình thấy chung quanh đây

cành bị phạt đứt như có ai đó đã qua đây với một cây phảng cở khổng lồ. Vào giữa khoảng trống, hai đứa mình dừng lại, vì lại nghe tiếng sột soạt trong bụi cây. Hai đứa mình nhìn nhau. Rõ ràng có vật gì đó ngoài kia. Mình gọi lớn:

- Tiến sỹ Zetlin.

Không có tiếng trả lời. Cũng không còn tiếng sột soạt.

Loor hỏi:

- Nơi này là gì, Pendragon?

- Trên trái đất thứ hai có những cành cây giống như thế này. Nhưng tiến sỹ Zetlin lại không phải là người của trái đất thứ hai, nên tôi chịu không thể đoán được là gì.

Đúng lúc đó, một thứ từ trong bụi rậm bắn ra. Đó là một thân dây leo dài. Nhưng giống như nó được bắn từ một khẩu súng, vì sợi dây bay thẳng đến chỗ hai đứa mình. Mình và Loor né tránh. Sợi dây cây xém trúng hai đứa mình. Đầu dây bay vào một bụi cây, và gắn tại đó, tạo thành một đường dài qua khoảng trống như một sợi dây thần.

Tụi mình chưa kịp phản ứng, một sợi dây nữa lại được bắn ra y như vậy. Nhưng lần này bay ra phía sau hai đứa và gắn vào một thân cây. Bây giờ mình và Loor đứng giữa hai dây leo như hai sợi dây thừng.

Loor hỏi:

- Vụ này có xảy ra trên trái đất thứ hai không?

- Không và tui chẳng ưa vụ này chút nào. Chuồn thôi.

Chui qua sợi dây, hai đứa chạy về cuối khoảng trống, nơi có con đường mòn tiếp tục. Trong khi hai đứa chạy, từ những bụi rậm, những sợi dây liên tục được bắn ra. Bây giờ chúng bay ra tới tấp từ mọi ngả: đằng trước, đằng sau, trên đầu hai đứa mình. Trong mấy giây, Loor và mình bị vây bởi đám dây chằng chịt, thẳng căng. Chúng mau chóng tạo thành một rào chắn trước đường mòn. Chỉ một từ duy nhất để miêu tả. Mình bật nói:

- Lưới nhện.

Như một ám hiệu, tụi mình nghe thêm những tiếng sột soạt từ trong bụi rậm. Lúc này tiếng động lớn hơn nhiều, dù là gì tạo ra tiếng động đó, rõ ràng nó đang tiến ra chỗ chúng mình. Hai đứa nhìn lại và thấy sự di chuyển ở rìa bên kia của khoảng trống. Cỏ cây lay động, mở lối cho vật đang tiến ra.

Mình muốn biết vật đó là gì đến chết được. Mặt khác, mình không muốn chết để chỉ được biết đó là gì. Nếu tụi mình sắp bị một con nhện khổng lồ tấn công, mình chỉ việc chuồn gáp. Lờ không mất thì giờ suy nghĩ, cô nhào vào bên trong khoảng trống, vớ một cành cây dài gần hai mét, cành cây trông đủ mạnh. Vào đúng tay người biết sử dụng, nó dư sức gây thương tích.

Lờ là người đó. Cô tuyên bố:

- Dù là gì, nếu nó tấn công hãy đi sau tôi.

Mình nghĩ cả hai đứa đều ngỡ đó là một con thú hoang dã từ bụi rậm xông ra. Nhưng trái lại, vật đang lết ra, trườn trên mặt đất trông như một cây sương rỗng to lớn. Thật vậy, đó là một loài cây. Trông cũng đẹp. Thân hình trụ, màu xanh lục phủ gai. Đầu là một bông hoa màu tím. Đài hoa cũng lớn, cỡ như quả bóng chơi trên bờ biển. Những cánh hoa mở khép như đang thờ.

Hai đứa mình đứng nhìn, đầy thắc mắc khi thêm những cây kỳ lạ như thế này tiến ra khoảng trống, những bông hoa hay cái quỷ quái gì đó, có màu sắc khác hẳn nhau. Hồng tươi, tím nhạt, xanh dương thẫm, vàng rực. Mình đếm, tất cả là tám cây. Chúng như đang rón rén vào khoảng trống, tò mò nhìn xem khách của chúng là ai.

Mình bảo:

- Trông chúng xinh ghê.

Lầm. Cả tám bông đều mở bung và phun ra những dây leo, phóng thẳng vào hai đứa mình! Ui da! Một sợi quất lên cánh tay, cắt toạt áo mình. Sợi dây leo có nhọn sắc như dao cạo. Mình vừa vội nhổ ra thì bị một sợi khác

quần quanh mắt cá chân, ghì mình xuống đất. Rồi... nó lôi xềnh xệch về phía nó. Chỉ một thoáng nhìn, mình đã thấy những gì cần biết. Bên trong đóa hoa là những khối u lỏm chỏm, nhọn hoắt như những cái nanh. Những bông hoa đẹp này đang đói, mà hai đứa mình lại lang thang vào nhà chúng để bị làm một miếng mồi.

Mình la lên:

- Loor!

Đúng ra mình không phải la toáng lên như thế. Loor đã sẵn sàng hành động với cây gậy trên tay, cô bỏ như bỏ củi lên sợi dây đang quấn chặt chân mình. Chỉ với hai nhát, chân mình đã được tự do. Nhưng... cái cây thì rổng lên. Mình thè đó, nó thật sự rổng lên đau đớn. Mình đứng bật dậy, Loor đang vun gậy như điên., đập túi bụi những dây leo bắn ra từ cây, phóng tới hai đứa mình.

Mình kêu lên:

- Đường mòn.

Tiến tới sau Loor, mình nắm áo cô, kéo ngược lại con đường mòn an toàn. Trong khi mình kéo Loor lại. Cô vẫn vun gậy tới tấp gạt phẳng những dây băng tới, cứ như hăng say trong cuộc tập luyện tác chiến vậy. Tất nhiên cô đã vô hiệu hoá được hầu hết cuộc tấn công của chúng.

Mình đá những sợi dây như lưới nhện chặn ngang lối đi. Chúng chẳng chịt nhưng không mạnh, vì mình có thể phá rất dễ dàng. Trong khi mình ráng sức mở một lối ra, Loor vẫn dững cảm vun gậy quất những sợi tiếp tục tấn công. Nhưng chúng quá nhiều. Cô không thể tiếp tục thế này mãi được. Mình vội nhìn ra sau: những cây xương rồng có răng đang bò lại gần hơn. Chúng di chuyển vào để sợi tái hai đứa mình.

Mình la lên:

- Chạy thôi.

Loor quất một gậy sau cùng rồi quay lại chạy cùng mình. Hai đứa chui qua

những khoảng trống của mạng lưới, chạy thực mạng, gặp đường mòn. Tiếng dây leo phóng veo veo trên đầu hai đứa. Chúng cố bắt và kéo ngược lại tội mình. Tội mình càng chạy ra khỏi khoảng trống, đợt tấn công của chúng càng giảm đi. Nhưng hai đứa vẫn tiếp tục chạy. Ngoài ra, mình còn sợ sẽ đụng đầu với một mạng lưới khác của đám xương rồng với những cái ngành gai ghê tởm.

Sau mấy phút bị rượt đuổi hãi hùng, tội mình cảm thấy đã đủ an toàn để tạm nghỉ. Phổi mình như sắp bung khỏi lồng ngực, đủ hiểu tội mình đã chạy đến cỡ nào. Có thể cũng còn vì quá khiếp đảm nữa. Tội mình đứng, gập người chống tay lên gối, thở hồng hộc. Trái lại trông Loor, như đã kịp lấy lại được hơi. Cô quan sát khu rừng, tìm kiếm có dấu hiệu di chuyển nào nữa không, rồi kêu lên:

- Kìa!

Mình suýt nghẹt thở:

- Làm ơn đừng bảo là lại thêm mấy cây chết đói nữa đây.

Nhưng kỳ lạ làm sao, từ giữa rừng mọc lên một cầu thang xoắn ốc. Từ đám cỏ cây rậm rạp, nó vươn lên và khuất chìm vào bóng tối. Lúc đầu, đầu óc mình không thể lý giải vì sao giữa rừng u tối đầy những cây sương rồng đói khát lại có một cầu thang xoắn ốc. Nhưng rồi mình chợt hiểu.

- Chúng ta đang ở trong toà nhà. Cầu thang này sẽ đưa chúng ta lên tầng trên.

- Leo lên không?

- Còn lựa chọn nào nữa!

Loor lại dẫn đầu. Hai đứa đi dọc lối mòn cho tới khi tới chân cầu thang. Cầu thang bằng kim loại và chỉ khi chạm vào mình biết nó rất vững chắc. Dây leo giống như những dây bắn vào tội mình, phủ kín cầu thang. Mình rờ thử xem nó có bật sống dậy và tấn công không, nhưng chẳng có gì xảy ra. Lùi một bước, mình ngược nhìn xem cầu thang dẫn tới đâu, nhưng chỉ thấy tối mù.

Loor nhìn mình rồi bắt đầu leo lên. Mình theo sát cô, càng lên cao, tụi mình càng nhìn rõ cảnh rừng bên dưới hơn. Nơi này rất rộng. Nhưng quá tối, và cây cối quá rậm rạp. Mình không thể nhìn thấy đến tận những bức tường của toà nhà. Ít ra, mình vẫn nghĩ hai đứa đang ở trong nhà. Chuyện này thật vô lý, nhưng mình nhắc lại, nếu như là thế giới ảo, có cần đòi hỏi sự hợp lý không? Miễn sao với tiến sỹ Zetlin, chuyện này hợp lý là được.

Leo được mấy phút, hai đứa lọt vào một vùng tối thui. Nhìn xuống, tụi mình thấy rừng, thú thật, hai tay mình ướt đầm mồ hôi. Tụi mình đang ở khá cao. Mình đang tính toán cách vượt qua khu rừng để ra khỏi đây thì Loor bỗng dừng lại, bình tĩnh nói:

- Rắc rồi rồi.

- Chuyện gì?

Mình hỏi, dù không chắc muốn biết câu trả lời. Nhìn lên, mình đã tới tầng hai, nhưng cầu thang vẫn tiếp tục xuyên qua một lỗ tròn lớn trên mái trần màu đen. Loor thọc tay vào lỗ hổng đó, nhưng khi cô rút tay ra. Mình cảm thấy giọt nước rơi trên đầu. Hả? Loor đưa tay cho mình, tay cô cũng bị ướt.

- Không thể hiểu nổi.

Vừa nói, mình vừa lên thang, lách qua cô, đưa tay lên lỗ hổng, thử xem thực sự đó có phải là một hồ nước không. Ngay khi mình chạm tay vào, nước lăn tăn trôi theo những ngón tay mình, cứ như mình đang nhìn vào một cái giếng lộn ngược vậy, không thể nào hiểu nổi. Nhưng rõ ràng là có nước ở đó và...nước không thoát xuống!

Loor bảo:

- Tôi bắt đầu tin là tiến sỹ Zetlin không ưa khách khứa.

- Cô nghĩ thế à? Vậy mà tụi mình sắp sửa vượt qua cái giếng này đây.

- Pendragon...tôi...tôi...không biết bơi.

Trời ạ! Mình quên! Là một vận động viên phi thường, nhưng hể xuống

nước là cô nàng chìm ngấm như một tảng đá. Khổ rồi đây, mình biết điều gì sẽ phải xảy ra. Và điều đó làm mình quặn cả ruột.

Làm ra vẻ tự tin, mình nói:

- Tụi mình vẫn phải tiến tới. Tôi sẽ lo cho cô.

Thật tình, rất thật tình. Mình chẳng muốn chút nào. Nhưng làm sao bây giờ? Có thể đây là Loor định phản đối, nhưng cô cũng biết không còn cách nào nữa. Vì vậy trước khi thở để nổi dậy trong mình, mình hít mấy hơi thật sâu, bước một bước cho đầu vừa chạm cái trần nước bên trên, hít thêm một hơi nữa rồi đút đầu vào vùng nước.

Nước ấm. Đó làm một niềm tốt. Mình chỉ nhô vào tới vai, cố nhìn quanh. Chẳng thấy gì nhiều nhưng có lẽ mắt mình bị mờ vì nước. Phải chi lúc này có quả cầu không khí của Cloral. Nhìn quanh mình chỉ thấy một màu nước đen thui.

Nhưng khi nhìn thẳng lên trên, mình thấy ánh sáng toả xuống. Lùi xuống một bước, mình ra khỏi làn nước. Đầu và vai mình ướt nhẹp, nhưng rất ít nước nhỏ xuống từ trên trần. Thật không thể tin nổi.

Mình bảo Loor:

- Một cái ao lớn. Đây là dây của nó, nhưng tôi không biết từ đây tới mặt ao là bao xa.

Mình và Loor nhìn nhau. Hai đứa đều biết bước kế tiếp sẽ là gì. Loor bắt đầu giật những sợi dây leo trên lan can cầu thang, cắt nghĩa:

- Tôi sẽ buột một đầu dây vào cổ chân anh.

Cô ấy đã tiến trước mình mấy bước, trong khi mình vẫn bận tâm tới việc sẽ phải bơi lên, để tiến vào một nơi...không biết đâu. Loor thì tin chắc mình sẽ trở lại được chốn an toàn. Cô nhanh nhẹn dứt dứt một khúc dây dài đủ cho một cuộc phiêu lưu. Nếu mình bơi lên hết chiều dài của sợi dây đó, mà vẫn chưa thấy mặt nước, không cách gì phổi mình có đủ dưỡng khí để quay lại.

Loor buột một đầu dây vào cổ chân mình, rồi đứng đối diện mình, nói:

- Tôi sẽ ôm ngang lưng anh, đừng để tôi rơi nghe.

- Ôi, cô đừng đi!

- Hai đứa cùng đi tốt hơn chứ. Chỉ phải đi một chuyến thôi.

Đáng lẽ phải khiếp đảm, nhưng cô tỏ ra không chút sợ sệt. Cô gái này can đảm khiếp thật. Không biết đưa cô đi cùng, hay liêu đi một mình, rồi trở lại, điều nào tệ hơn. Minh quyết định, chùng nào Loor còn đủ gan, hai đứa nên đi cùng. Minh bảo:

- Được, nhưng nếu không thấy mặt nước, chúng ta sẽ trở lại ngay.

Loor gật. Cô buột đầu dây còn lại vào lan can cầu thang. Giật mạnh một cái cho an toàn, cô cuốn đoạn dây còn lại thành một cuộn, đặt lên một bậc thang. Đứng phía sau, cô ôm quanh hông mình. Minh có thể cảm thấy sức mạnh của hai cánh tay Loor. Chỉ hy vọng Loor không quá sợ đến nỗi bẻ mình thành hai khúc.

Minh dặn dò.

-Nếu bắt đầu thấy không còn hơi, siết tôi hai cái. Tôi sẽ quay lại chỗ lúc này

- Hiểu rồi.

Loor rất tập trung để cố chống lại nỗi sợ. Minh sẽ không để chuyện gì xảy ra cho cô ấy. Hai đứa mình cũng đứng dưới hố nước. Minh bảo:

- Hít mấy hơi thật sâu đi. Cô sẽ nín hơi thở được lâu hơn.

Cả hai đứa hít sâu ba cái, nín thở. Khẽ gạt đầu ra hiệu, hai đứa bước lên vào ao nước.

Phải di chuyển thật nhanh. Thời gian tính bằng giây. Cảm giác thật lạ lùng. Mới một giây trước đứng trên thang, trọng lực kéo hai đứa xuống. Bây giờ, nước nắm quyền chỉ huy, chúng mình bị lôi lên. Minh bắt đầu bơi ếch, sải rộng hai tay, cổ vươn lên. Loor ôm cứng lấy mình, sức nặng của cô là lực

cản lớn. Không sao. Tất cả bây giờ là phải tập trung ngoi lên mặt nước càng mau càng tốt. Không cách nào đoán được còn bao xa. Sau khoảng năm sải, mình bắt đầu nghĩ đến chuyện quay trở lại, vì bơi xuống lại sẽ khó khăn hơn bơi lên rất nhiều. Mình quyết định ngay, sau năm sải nữa tụi mình sẽ quay lại.

Đúng lúc đó. Mình nghe âm thanh lạ. Nó chói lói như tiếng động cơ. Tất nhiên khó biết được âm thanh đó từ đâu, chúng mình đang ở dưới nước. Nhưng có thể biết chắc một điều: dù là gì thì âm thanh đó cũng đang lớn dần lên. Vậy cũng có nghĩa là nó đang tiến lại gần.

Mình nhìn thẳng ra trước và thấy xa xa có ánh sáng. Ngay tầm tụi mình dưới nước, có năm nguồn sáng. Trông như ánh sáng đèn pin dẫn đường cho tụi mình. Dù là gì, rõ ràng chúng đang tạo ra âm thanh chói lói đó.

Mình không biết phải làm gì. Những ngọn đèn đó có nguy hiểm không? Có nên quay đầu trở lại lỗ hổng không? Hay vặn sức hơn nữa để ngoi bằng được lên mặt nước? Hay ở lại ngay đây tìm cách tự vệ?

Không còn đủ thời gian để suy tính lẩn tránh, vì chỉ vài giây, chúng đã nhào vào tụi mình. Cả năm tia sáng đều gục xuống, phóng vụt xuống bên dưới tụi mình quá nhanh làm mình không kịp thấy chúng là gì. Dù không đụng vào hai đứa mình, nhưng ngay khi chúng nhào xuống, mình cảm thấy một sự níu kéo mạnh.

Không cho phép mình bơi được nữa, mình biết ngay chuyện gì xảy ra. Nhìn vội xuống, điều mình nghĩ được xác định.

Dù những đóm sáng đó là gì, chúng đã cắt đứt sợi dây cứu hộ của mình và Loor. Đầu dây bị cắt bập bênh ngay bên mình. Hai đứa mình trôi tự do.

Ngay lúc đó, Loor xiết mình hai cái. Cô đang ngộp thở.

Chúng mình bị kẹt trong một luyên ngục nước.

Chương 28

NHẬT KÍ #15

(TIẾP THEO)

VEE LOX

(@Trongtai_ct type)

Mình vẫn phải tiếp tục bơi lên.

Đã quá xa cái lỗ dưới đáy, không thể trở lại được nữa. Ngoài ra, sợi dây dẫn đường đã mất, mình không bảo đảm có thể tìm được đường trở lại. Chỉ còn duy nhất một chọn lựa: bơi lên như điên, hay... chết chìm.

Mình vẫn ráng sức bơi ếch. Ước gì đạp được hai chân, nhưng Loor đang ôm chặt thân dưới của mình. Ngực mình bắt đầu nhoi nhoi. Có lẽ vì mình bơi quá sức, dưỡng khí cạn kiệt hết rồi.

Một ý tưởng chợt lóe trong đầu: Nhấn nút vòng kiểm soát, kết thúc cuộc nhảy. Nếu mấy phút nữa không tới được mặt nước, thì đó là hy vọng duy nhất của tụi mình. Nhưng đó chỉ là phương cách sau cùng, vì chẳng có gì bảo đảm là cái vòng này hoạt động. Cứ tiếp tục bơi thôi.

Sau mấy giây đau đớn ráng sức, tụi mình vẫn ở dưới nước. Mình bắt đầu bị xây xẩm. Lúc này cả hai đứa đều cần dưỡng khí. Đành bỏ cuộc thôi. Mình đưa tay tìm vòng kiểm soát, nhưng ngay trước khi mình nhấn nút để giải thoát hai đứa thì một vật gì đó rơi tòm xuống nước, cách mình chừng mấy mét. Dù là gì, vật đó rất lớn và di chuyển rất nhanh, vì nó tạo thành một tiếng bùm mạnh khi chạm nước. Nhưng mình không cần biết vật đó là gì. Mình chỉ nghĩ, nếu một vật nhảy tòm xuống được như thế, có nghĩa tụi mình đã lên gần mặt nước. Vì vậy, mình không nhấn nút mà liều mạng bơi lên hai sải nữa.

Một lát sau, mình đã nhoi lên khỏi mặt nước, ngay sau mình là Loor. Hai đứa há hốc mồm mà thở. Thành công rồi! Nhưng chưa mừng được đâu. Tụi mình lại phải đối diện với một mối nguy khác. Loor không biết bơi. Ở dưới nước cô đã bắt đầu quăng qua quật lại rồi. Nếu vô phúc bị cô đập trúng, mình chỉ có nước ngất đi, và hai đứa cùng chìm nghỉm luôn.

Mình bảo Loor:

- Thư giãn đi, Loor. Để thân hình nổi ngửa, tôi giúp cho.

Loor xoay người nằm ngửa. Mắt hốt hoảng, thở hồng hộc, nhưng cô cố thư giãn. Mình giữ cho đầu cô nổi trên mặt nước, còn mình thì bắt đầu đứng nước.

Mình cố trấn tĩnh cô:

- Chúng ta ổn rồi. Hãy rảnh thở, chúng ta sẽ ra khỏi đây.

Mình nhìn quanh để xác định phương hướng. Không gian trong cái hang tụi mình đang trôi nổi tối đen như mực, và cũng như khu rừng dưới kia, mình không thể nhìn thấy những bức tường của tòa nhà kỳ dị này. Trần nhà cũng chìm trong bóng tối. Nhưng có một thứ kỳ lạ trong khoảng không trên đầu tụi mình. Những quả cầu sáng ngời, đủ màu sắc rực rỡ, bay bồng khắp nơi. Trông chúng chừng hơn nửa mét đường kính, mỗi quả cầu phát ra một ánh sáng huỳnh quang khác nhau. Cam, đỏ, vàng, xanh lục. Tất cả có đến hàng trăm, bồng bềnh cao thấp trong không gian trên đầu hai đứa mình.

Loor thì thầm:

- Trông như những ngôi sao đủ màu sắc. Chúng là gì vậy?

Tốt rồi. Cô ta đang bình tĩnh lại. Mình bảo:

- Không biết. Trông chúng không có vẻ nguy hiểm...

Thình lình, cách mình chừng một mét, nước bỗng phụt lên. Bùng lên từ bên dưới là những luồng ánh sáng đã cắt đứt sợi dây cứu hộ của hai đứa mình. Nhưng bây giờ mình đã thấy được chúng thực sự là gì.

Đó là những cỗ xe.

Tất cả là năm xe, từ dưới nước vọt lên, rồi bay lên không. Mình thấy chúng giống như những chiếc mô-tô đầy màu sắc sặc sỡ và... không có bánh xe. Mỗi xe đều có một tay lái đội mũ bảo hiểm. Họ khom rạp mình như những tay nài ngựa sau một kính chắn gió hình chóp. Những chiếc xe vút lên từ dưới nước, rồi tiếp tục phóng lên những quả cầu bồng bềnh. Máy xe này không chỉ có thể di chuyển dưới nước, mà còn bay được nữa! Cả năm tay

lái kết thành một nhóm tiến lên quả cầu màu cam. Họ vượt qua quả cầu, rẽ thật gắt vòng quanh và phóng tới quả cầu khác.

Mình kêu lên:

- Họ đang đua xe. Những quả cầu kia là cột mốc của đường đua.

Nắm tay đua bay qua tụi mình, phóng từ quả cầu này tới quả cầu khác. Tất cả cùng rẽ, cùng bổ nhào xuống phía dưới mặt nước. Một giây sau, tất cả biến vào nước như những con hải âu háu đói đang bắt cá.

Mình trầm trồ:

- Quá tuyệt! Đây là một trường đua.

Giọng Loor đã trấn tĩnh lại:

- Pendragon! Tôi vẫn không thể bơi được.

Ồ, đúng vậy. Điều cần thiết lúc này là phải ra khỏi vùng nước. Mình nhìn quanh và khoan khoái khi thấy một cầu thang xoắn ốc nửa nhô khỏi mặt nước, cách mình có vài mét. Bơi thêm mấy sải tay, mình đã kéo được Loor tới cầu thang. Hai đứa bám lấy thang, mừng rỡ khi chân lại được đặt trên một chỗ vững chắc. Trong khi chúng mình ngồi thở, một lần nữa, mấy tay đua lại vút lên từ dưới nước, phóng lên trời, rượt đuổi nhau thật xa. Dù mấy tay đua này là ai, họ đều rất cừ khôi và có những chiếc xe tuyệt hảo mình chưa từng thấy bao giờ.

Mình hỏi Loor:

- Bạn không sao chứ?

Loor gật, rồi bảo:

- Chúng ta phải tiếp tục đi lên thôi.

Mình nhìn lên cái cầu thang chìm khuất vào bóng tối:

- Ôi trời! Cha nội Zetlin này kỳ công thật!

Lần này mình đi trước, gấp rút bước lên những bậc thang. Vừa đi lên, hai

đứa vừa ngắm nhìn những tay đua vun vút quanh những quả cầu, nhào xuống nước, rồi bay trở lại đường đua trên không. Trông họ có vẻ rất hào hứng.

Lên tới trần, mình thở phào vì thấy cửa ngõ tiếp theo, không có nước. Thay vào đó, cầu thang tiến qua một vòng tròn lớn, màu trắng.

Loor bảo:

- Lạ chưa? Tụi mình không còn ướt nữa.

Thật vậy, quần áo tóc tai hai đứa khô rang. Bỏ tay, không thể cắt nghĩa vì sao. Nếu thành linh, tụi mình khô ráo như một phép lạ, thì chấp nhận thôi. Nhưng hóa ra thế lại là may, vì khi với tay ra ngoài, chạm vào vành đai của vòng tròn, mình ngạc nhiên thấy nó lạnh ngắt. Mình kêu lên:

- Tuyệt!

Đúng là tuyệt. Mình có thể vục tay sâu vào mép vành tròn, bốc lên cả nắm tinh thể đá trong suốt như pha lê. Mình chỉ còn biết tự hỏi:

- Rồi sao nữa đây?

Tiếp tục lên hết mấy bậc thang cuối cùng, hai đứa tới một hang tuyệt nhỏ. Cứ như đang đứng trong một lều bằng băng của dân Bắc cực. Lạnh thấu xương. May là hai đứa đều khô ráo.

Chỉ ra cửa hang, mình nói:

- Chắc đó là lối ra.

Cả hai đều không biết chuyện gì đang chờ đợi bên ngoài, nhưng phải có can đảm bước tới vùng sáng, để ra khỏi hang. Cái hang nhỏ này có một đường vòng, và khi vừa ra khỏi đoạn đó, tụi mình bị lóa mắt vì một nguồn sáng ban ngày chói lòa. Vừa từ trong bóng tối của khu rừng và đường đua toàn nước ra, lúc này tụi mình chỉ còn cách bịt hai mắt, chờ đến khi quen với môi trường mới mẻ này. Mấy giây sau, khi bỏ tay xuống, tụi mình thấy một quang cảnh kỳ lạ khác.

Nơi đây trông cứ như miền Nam cực.

Mình chưa hề tới Nam cực, nhưng nếu có tới, mình tin chắc nó cũng giống hệt thế này thôi. Tất cả đều là một màu trắng, hèn gì tụi mình bị lóa mắt. Bầu trời cũng trắng toát. Nhắc lại: chúng mình vẫn đang ở trong tòa nhà, nhưng lần bị vây quanh trong một nguồn sáng trắng chói lòa, nên vẫn không thể nhìn thấy tường bao hay trần nhà.

Khi mắt đã quen với ánh sáng, mình bắt đầu nhìn rõ chi tiết hơn. Chúng mình như đang đứng trên một cánh đồng băng mênh mông. Những gò băng khổng lồ, lồi lõm, tạo thành những ngọn đồi và thung lũng quanh tụi mình.

Loor lên tiếng:

- Sự tưởng tượng của ông tiến sĩ Zetlin này kỳ lạ thật.

Mình chưa kịp đồng ý, chợt hai đứa nghe tiếng la đầy hứng khởi:

- Hôôô! Hêêê! Aaaaaa!

Hình như một nhóm người đang sôi nổi phóng ra. Một giây sau, năm bóng người xuất hiện trên một gò băng. Họ phóng lên đỉnh gò, lấy hơi, rồi trượt xuống dốc, trên những vật trông như ván trượt tuyết. Nhưng không như những tấm ván trượt tuyết trên Trái Đất Thứ Hai. Những vật này hình tròn và màu đen. Kích cỡ của chúng bằng nắp đậy thùng rác và vành cong lên. Bàn chân của những người trượt ván, bằng cách nào đó, gắn chính giữa vật hình tròn. Trời đất! Họ rất điệu nghệ! Khi thả dốc, họ lượn vòng 180 độ, khéo léo tránh nhau, trông y như... một nhóm chuyên đóng thế những cảnh nguy hiểm trên phim. Tất cả đều mặc bộ áo liền quần xanh lục quen thuộc, nhưng mũ bảo hiểm màu đen phủ kín mít từ đầu tới mắt.

Loor và mình khiếp đảm khi thấy cả năm tay đua phóng lại tụi mình. Mình không biết nên chạy hay đứng tại chỗ. Mình vừa định quay đầu chạy, nhưng Loor níu tay mình nói:

- Không. Đừng tỏ ra tụi mình sợ.

Nói thì dễ, làm mới khó. Nhưng mình nghe lời Loor, đứng yên.

Một giây sau, mình và Loor bị bụi tuyết phủ đầy khi những tay kia phóng tới và dừng lại trước mặt hai đĩa. Thật là một khoảnh khắc rùng rợn. Năm cái nón bảo hiểm đứng sát cánh nhau, lom lom nhìn tụi mình qua lớp kính râm. Không ai nói một lời. Sau cùng mình nghĩ đã tới lúc phải cắt đứt cuộc thi gan này. Mình nói:

- Chúng tôi đang tìm tiến sĩ Zetlin.

Năm gã ngó nhau, rồi phá lên cười. Mình đâu mong như vậy. Nhưng quả tình mình chẳng biết là đang thật sự mong chuyện gì. Sau cùng một gã cổ trần tĩnh, bước tới, nói:

- Các người đâu chỉ lù lù xuất hiện rồi gặp Z một cách đơn giản vậy.

- Chuyện rất quan trọng. Ông ta sẽ muốn được gặp chúng tôi.

Mình đáp mà cảm thấy không được... thỏa đáng cho lắm. Mình không biết cách nào để tóm tắt thật mau lý do tụi mình phải gặp tiến sĩ Zetlin. Trông họ không phải những người có thể đứng yên nghe cắt nghĩa dài dòng, hoặc có thể quan tâm đến chuyện của tụi mình.

Loor hỏi:

- Các anh biết ông ấy ở đâu không?

Một gã khác tiến lên, bảo:

- Biết chứ. Nhưng muốn gặp, hai người phải chơi trước đã.

Mình vội hỏi:

- Chơi á? Chơi gì?

Một gã khác nữa la lớn:

- Cho banh vào rổ.

Cả đám đồng thanh reo lên:

- Đúng rồi! Ném banh vào rổ.

Sau đó cả năm rút ủng khỏi những cái đĩa tròn, ném mấy cái đĩa sang một

bên, rồi bắt đầu trượt đi trên mặt băng. Không thể nào tin nổi: họ lướt đi như có tấm ván trượt tuyết dưới chân, nhưng làm gì có tuyết. Chỉ với đế ủng tiếp giáp mặt băng, họ lướt đi êm ru. Tay đi đầu bỗng quay lại, đứng trước mặt hai đứa mình, nói:

- Thương lượng thế này nghe. Một trong hai người sẽ thi đua ném bóng với tụi tôi. Không cần phải thắng, chỉ cần hoàn thành cuộc chơi là được rồi.

Mình hỏi:

- Cuộc tranh đua này như thế nào?

Hắn chỉ những gã đang lướt trên băng, cắt nghĩa:

- Đó là một cuộc đua trượt băng. Đường đua trên băng được đánh dấu bằng những mũi tên màu đỏ. Chúng ta cùng trượt, ai trở lại đây trước là người thắng cuộc.

- Và... chúng tôi chỉ cần hoàn tất cuộc đua?

- Không dễ vậy đâu. Có năm cột mốc. Trên cột mốc đầu tiên là một tháp có sáu quả bóng đỏ. Mỗi quả dành cho một người. Cậu phải nhặt một quả, trượt tới và ném vào một cái rổ, trước khi trượt tiếp tới cột mốc kế tiếp. Tại đây cũng có sáu quả bóng. Nhưng cột mốc thứ ba chỉ có năm quả. Nếu cậu là người sau cùng, là cậu tiêu. Cột tiếp theo cũng có năm quả, nhưng cột mốc cuối cùng chỉ có bốn.

- Như vậy, xuất phát sáu người, nhưng chỉ có bốn người hoàn tất?

- Chính xác. Hoàn tất cuộc đua, cậu sẽ được gặp Z.

Loor nói ngay:

- Tụi này tới đây không phải để chơi.

Hắn nhún vai:

- Rất tiếc. Đám tôi thì lại tới đây để chơi.

Nói xong hắn quay lưng, sửa soạn trượt đi. Mình vội kêu lên:

- Khoan. Tôi sẽ thử. Nhưng tôi không hiểu sao các anh có thể lướt đi được mà không có tấm trượt.

Hắn trượt tới một cửa hang. Kế cửa hang có một thứ mà tụi mình đã không thấy khi tới đây. Đó là một cái kệ chất đầy những chiếc mũ bảo hộ đen giống như năm người họ đang đội. Kế đó là một cái sọt với gần bốn mươi quả bóng đỏ lớn cỡ quả bưởi. Mình đoán đó là loại bóng sẽ được đặt tại các cột mốc. Nhặt lên một mũ bảo hiểm, hắn lướt trở lại hai đứa mình.

- Gắn cái này vào giày của cậu.

Hắn nói trong lúc lấy từ trong mũ ra hai cái khung bằng dây kim loại, trông có vẻ như vừa khít với đế giày. Mỗi khung có hai miếng lót màu vàng. Một cho mũi, một cho gót giày. Hắn nói thêm:

- Trong khi chúng tôi chuẩn bị đường đua, cậu làm quen với mấy thứ này đi.

Hắn lướt đi, nhập bọn với mấy gã kia. Loor bảo:

- Có lẽ nên để tôi đua với họ.

- Cô biết trượt băng không?

Loor nhìn xuống. Cô ấy không thích phải thú nhận là không biết. Mình bảo:

- Tôi thì biết. Để tôi thử cái này xem sao.

Mấy sợi thép gắn vào đế ủng mình ngon ơ. Một đầu kẹp qua ngón chân, đầu kia kẹp vào gót. Nhưng mình vẫn không hiểu sao nó có thể hoạt động được như ván trượt băng, cho đến khi mình nhấn chân lướt tới.

- Oaaa!

Vừa la, mình vừa lướt trên mặt băng. Mấy miếng lót giày chắc hẳn phải được làm bằng chất liệu siêu láng, vì mình lướt đi nhẹ nhàng như đang đứng trên những tấm trượt của môn khúc côn cầu trên băng. Chỉ mất ba mươi giây, mình đã quen với thiết bị này, và cảm thấy chúng còn ngon lành hơn cả những tấm ván trượt. Đã từng chơi mấy năm trong đội khúc côn

câu, nên mình khá tự tin trên mặt băng. Với những miếng xốp trơn láng này, mình thấy có thể quay, ngừng, lướt giạt lùi dễ dàng hơn cả hồi ở nhà. Điều này làm mình dần tự tin hơn.

Nhưng hai đứa đứng trước một quyết định khá căng. Trong hai đứa thì Loor là một lực sĩ. Nhưng cô ấy, dù mạnh cỡ nào, cũng không thể trượt băng như mình. Loor sẽ không bao giờ có thể tới được cột mốc đầu tiên. Mình bảo Loor:

- Tôi nên đua với họ thì hơn.

Loor gật. Cô biết mình có lý. Nhưng vẫn bực bội gất lên:

- Sao tụi mình phải chơi cái trò này? Một nhiệm vụ quan trọng mà phải lệ thuộc vào một cuộc thi đua trẻ con như thế này sao?

- Tôi biết. Nhưng cứ làm theo cách của họ. Nếu tôi hoàn tất, chúng ta sẽ được gặp Zetlin.

- Còn nếu anh không hoàn tất được thì sao?

Mình ngong luôn. Không biết trả lời thế nào.

Nắm tay đua lướt tới hai đứa mình, đứng thành một nhóm. Anh chàng đã đưa mũ bảo hiểm cho mình hỏi:

- Sẵn sàng chưa?

Giọng điệu như một kẻ chiến thắng, mình nói ngay:

- Tất nhiên. Còn quy luật nào tôi cần biết nữa không?

Cả đám lại cười hô hô. Thấy mà ghét.

Gã đứng đầu nói:

- Chắc chắn là có chứ. Quy luật chính là: Chơi kiểu gì cũng được. Hãy hoàn tất bằng tất tần tật những cách cậu có thể làm.

Nghe thật chướng tai. Nhưng đây là trò chơi của họ. Mình vừa định theo, bỗng Loor níu vai mình. Cô chẳng nói năng gì, chỉ lặng lẽ nhìn vào mắt

mình. Mình nghĩ, cô ấy đang cô trao cho mình chút nghị lực và sự tự tin. Đầu gối mình bủn rủn. Trong giây phút này, mình lo làm Loor thất vọng còn nhiều hơn lo việc tìm kiếm tiến sĩ Zetlin. Cô nháy mắt với mình, rồi đẩy mình đi.

Vừa đạp chân tiến lên, mình vừa đội mũ và đeo kính. Trong đời, chưa bao giờ mình muốn thắng cuộc như lần này. Vì Loor, vì mình, và vì cả Aja. Mình nhận thấy, số phận lãnh địa Veelox rất có thể được quyết định trong cuộc đua trên băng này.

Có sai làm quá không?

Chương 29

NHẬT KÍ # 15

(TIẾP THEO)

VEE LOX

(@Trongtai_ct type)

Năm tay đua đứng sát cánh bên nhau trước một trụ cao màu đỏ. Tay đua thứ nhất giải thích:

- Đây là điểm xuất phát và cũng là đích đến.

Chỉ tay ra đường đua, hắn nói tiếp:

- Cột mốc đầu tiên ở tận cùng phía trước.

Mình nhìn mặt bằng trải dài tới bức tường băng xa xa. Trên mặt tường có một mũi tên màu đỏ, hướng về bên trái.

Hắn nói tiếp:

- Cứ theo những mũi tên. Đừng bỏ sót. Tới cột mốc nhất một trái banh, ném vào rổ. Ném trượt một trái, cậu bị loại. Hiểu chứ?

- Hiểu.

Tim mình bắt đầu đập loạn lên. Thành linh, mình thấy vụ này coi bộ chẳng

hay họ gì. Mình chẳng có một tí hiểu biết gì về khả năng của họ. Không phải vì trông họ có vẻ như những tay trượt băng tốc độ chuyên nghiệp hay gì gì khác. Họ cũng có tầm vóc cỡ mình thôi. Nhưng đây là mặt băng sân nhà của họ. Mình cá là, họ đã chơi trò này suốt. Đua với họ là điên quá mức. Nhưng mình đã nhập cuộc rồi. Hy vọng duy nhất bây giờ là gồng được tới cuối cuộc đua.

Tay đua thứ nhất nói:

- Nghe tôi đếm.

Cả sáu người tụi mình khom xuống, sẵn sàng bật tới.

- Một, hai, chạy!

Kỳ vậy? Sao không có “ba”? Khởi đầu không may rồi. Cuộc đua mới bắt đầu, mình đã ở sau họ một giây. Mình rướn lên, vung vẩy hai tay, đạp chân tăng tốc, cố bắt kịp họ. Điều ngạc nhiên là mấy gã này không để mình phải hít bụi. Có lẽ bảo không phải hít sương giá thì đúng hơn. Mình không chỉ đuổi kịp họ, mà còn vượt qua đoạn khởi đầu quá tệ. Dù vẫn ở phía sau cùng, nhưng mình tự tin hẳn lên. Có lẽ sau cùng thì mình vẫn còn cơ hội.

Tụi mình mau chóng tới mũi tên đầu tiên, rồi rẽ tới cột mốc. Chéo chân giảm tốc, mình queo cua một cách dễ dàng. Phía trước, mình thấy một cái giá với sáu quả bóng màu đỏ, cỡ bằng quả bưởi. Năm tay đua kia vừa lướt chậm lại, vừa chộp lấy quả bóng. Mình là người sau cùng, nhưng bắt kịp ngay sau họ.

Nhưng... đúng lúc đó, tay đua thứ năm làm văng quả bóng cuối cùng ra khỏi kệ. Quả bóng đỏ rơi xuống mặt băng và lăn đi. Mình phải ngừng hẳn lại để nhặt. Mình đoán, đây không phải là một sự vô ý. Khi họ bảo “chơi kiểu gì cũng được”, chắc là trò này đây. Có nhiều điều đáng lo hơn là vấn đề theo kịp tốc độ. Mấy tay này đang giở trò ăn gian.

Nhặt quả bóng lên, mình lại lên đường. Phía trước, cách mình mấy mét, là một cái rỗ sắt với năm quả bóng đầu tiên do mấy tay đua kia đã ném vào. Mình thả quả bóng của mình vào rỗ và đuổi theo họ.

Năm tay kia lướt đi thật thoải mái. Không ai trong số họ có vẻ muốn vượt lên dẫn đầu. Tốt cho mình. Vì khi nào họ còn tỏ ra thận trọng, mình còn có thể bắt kịp. Đoạn đường đua này băng trải rộng mênh mông. Thậm chí mình chẳng thấy mũi tên đỏ nào. Chỉ còn cách là theo mấy tay đua phía trước.

Nhưng kiểu này chỉ làm mình thêm trì trệ, vì tất cả bọn họ, vai sát vai, nối thành một hàng. Mình không hy vọng gì lách qua được. Mỗi khi mình tăng tốc để vượt qua, cả nhóm lướt tới chặn lại. Mình cố trượt qua hướng khác, tất cả lại di chuyển theo để chặn đường. Mình bắt đầu nghĩ, kiểu này không còn là chuyện ai thắng nữa, mà bọn họ quyết bắt mình thua. Họ mà cứ cố tình đẩy mình lại sau như thế này, mình sẽ luôn là kẻ sau cùng tới được kệ bóng.

Như vậy khi tới cột mốc số 3 sẽ còn tệ hại hơn.

Tới cột mốc thứ hai, như những phi công điểu nghệ, năm tay đua kia êm ru di chuyển hàng một, một lần nữa, mình lại bị lọt lại sau cùng. Nhưng lần này, mình bám sát gã thứ năm, không để hấn kịp giờ trò tiêu xảo với quả bóng thứ sáu nữa.

Hấn không giờ trò. Cả sáu người mình nhặt bóng và ném vào rổ sắt. Lần này mình theo kịp ngay họ, nhưng vẫn ở vị trí thứ sáu. Không hay lắm. Mình phải tìm cách hành động.

Đường đua tiến vào một hẻm băng hẹp. Hai bên vách dốc ngược. Đường đua chỉ còn rộng chừng hơn một mét. Quá hẹp, chúng mình phải trượt theo hàng một. Mình không còn cách nào để vượt lên.

Mình thật sự gặp khó khăn. Cột mốc kế tiếp chỉ có năm quả bóng. Nếu cứ tụt hậu như thế này, mình sẽ thua. Mình cố vượt qua gã thứ năm, nhưng dường như mông của mấy tay này có mắt. Cả một hàng lướt lù lù trước mặt mình. Bực thật! Mình đủ nhanh để theo kịp họ, nhưng không có kinh nghiệm để làm gì khác nữa.

Tới gần cột mốc thứ ba. Mình phải tìm cách hành động, nếu không cuộc đua coi như kết thúc. Một ý tưởng chợt đến, không biết khôn ngoan hay rõ

dại. Nếu mình thử cách này, sẽ bị bầm dập tơi tả là cái chắc. Nhưng mình không thấy còn cách nào khác nữa. Nhìn hai vách băng hai bên, mình tìm chút may mắn. Và mình đã tìm thấy. Phía trước, bên phải mình, có một khoảng nhỏ ít dốc hơn toàn thể chung quanh. Không còn thời gian suy tính nữa. Mình phải nắm lấy cơ hội này.

Mình làm bộ chuyển nhanh sáng trái, và đúng như mình đoán, cả hàng tay đua lướt về hướng đó để chặn đầu mình. Nhưng ngay lúc đó, mình lập tức vọt sang phải và trượt thẳng về vách băng. Triền dốc đủ khoan dung để mình không đến nỗi quăng mình vào vách rắn. Mình lướt lên vách chừng một mét, cố kèm chặt hai chân lập cập, rồi quay mình lại về bên trái, phóng xuống giữa đường đua. Sự ráng sức lướt lên vách băng, chỉ cho mình còn đủ tốc lực bay xuống giữa tay đua thứ bốn và thứ năm. Cú leo lên đúng luật NASCAR (Tên viết tắt của National Association for Stock Car Auto Racing, là tổ chức ban hành luật cho các cuộc đua xe của Mỹ, thành lập 1948.) đã giúp mình thành công.

Tay đua thứ năm không thể ngờ đến vụ này. Hành động bất ngờ của mình làm hấn mất đà, suýt té. Đúng lúc đó tụi mình vừa tới kệ bóng của cột mốc. Quả bóng thứ năm – quả bóng cuối cùng – thuộc về mình. Mình nhặt bóng và ném ngay vào rổ. Và mình vẫn còn sống.

Phần sau của cuộc đua thật đáng sợ. Ra khỏi hẻm băng, đường đua lại ngoặt sang trái. Lúc này mình mới nhận ra là đang di chuyển theo một đường vòng, ngược chiều kim đồng hồ, để trở lại vạch xuất phát. Những tay đua trước mình tách khỏi đội hình. Một giây sau mình mới biết lý do vì sao.

Khoảng băng phía trước ngổn ngang những tảng băng to lớn như thân cây. Không hề có một đường thẳng có thể xuyên qua. Đường đua đầy chướng ngại vật. Phóng hết tốc lực là tự tử. Tụi mình đều phải giảm tốc, rất thận trọng, luồn lách qua những tảng băng. Với mình, đó lại là một sự dễ chịu, vì mình đã thấm mệt. Nhưng mình biết chắc mấy gã kia còn khỏe hơn mình. Ưu điểm duy nhất của mình là mình đã dám quá liều mạng, mình không thể để thua cuộc được. Mình đã thi đua hết nhiệt huyết.

Năm tay đua tụi mình đi năm ngã khác nhau. Đây là cả một sự khéo léo, không chỉ vì mình phải vượt qua càng nhanh càng tốt, mà còn vì lúc này mình không còn theo ai nữa, nên mình luôn phải để mắt tìm những mũi tên đỏ đánh dấu đường đua.

Thú thật, mình trượt hơi bị siêu. Tuy nhiên không hoàn toàn do tài nghệ của mình đâu. Những miếng đệm trượt gắn dưới đế ủng tuyết đến không ngờ. Nhờ chúng mà mình xoay trở thật dễ dàng. Mình bắt đầu tăng tốc và lượn lách gần sát những tảng băng. Thật sự, mình đã vượt lên khỏi những tay kia. Khiếp chưa? Khi tới cuối đường đua ngổn ngang những tảng băng, mình đã vượt lên dẫn trước. Chỉ vượt qua một tảng cuối cùng nữa là tới cột mốc, và quả bóng đầu tiên là của mình. Đúng vậy. Nhưng mình không ham thắng. Tất cả vấn đề là cột mốc sau. Mình phải lấy được một quả bóng, mới bảo đảm là mình đã hoàn tất cuộc đua. Mình cảm thấy rất tự tin, tuy nhiên theo kinh nghiệm, quá tự tin cũng là nụ hôn của tử thần. Lần này chắc cũng vậy.

Mình vừa nắm quả bóng đỏ, ném vào rổ và sẵn sàng rướn chân, trượt vào chung kết, thì ngay lúc đó mình bị một cú va chạm trúng sau chân. Lúc đầu mình không biết là chuyện gì và không quan tâm, cho đến khi... mình đặt chân đó xuống, ráng trượt đi... Trước khi kịp hiểu ra, mình đã mất thăng bằng, lăn đùng lên mặt băng. Có chuyện xảy ra cho miếng lót dưới ủng mình rồi.

Trên mặt băng, mình nhìn thấy thủ phạm ngay kế bên. Quả bóng đỏ nằm dưới chân mình. Tay đua thứ nhất vượt lên, nhặt quả bóng, ném vào rổ, nói:

- Xin lỗi. Nó rơi khỏi tay tôi.

Đúng rồi. Hắn đã ném quả bóng đó vào chân mình. Chính quả bóng đánh vỡ miếng lót, nên khi mình đặt chân xuống, đế ủng mình chạm mặt băng trơn, làm mình lộn nhào. Chắc chắn là vậy, vì mình thấy khung dây thép của miếng lót nằm cách mình chừng một mét. Bò lại gần, mình ra sức kéo nó lại để gắn vào giày.

Ngược vội lên, mình thấy bốn tay đua kia đang bỏ mình lại phía sau. Mình tiêu rồi. Không còn có thể đuổi kịp và vượt qua họ trước khi tới cột mốc kế tiếp được nữa. Nhưng không còn biết làm gì khác, vì vậy mình gắn lại mấy miếng lót, rồi vừa trượt theo họ, vừa cầu xin phép lạ xảy ra.

Đường đua lại đổi sang hướng trái, vào một hẻm núi khác. Hẻm này không hẹp như hẻm đầu tiên và vách cũng không quá dốc. Mình đạp chân, cố rướn lên đuổi theo, nhưng vô ích. Mấy gã này không còn gì để mất. Họ cố sức đạp, di chuyển nhanh hơn những gì họ đã làm trong suốt cuộc đua. Mình nhận ra một sự thật đáng buồn: từ đầu cho đến lúc này, họ đã đua cọt mình. Họ biết mình không phải là một đối thủ đáng gờm, nên không hề nỗ lực trong cuộc ganh đua. Nhưng lúc này, họ đang cúi đầu, vung hai cánh tay đầy sức lực. Mình dừng hòng có một cơ hội nào.

Đúng lúc đó mình có được phép lạ mà mình đang cần.

Bốn tay đua còn lại quá tập trung, nên đã không thấy điều đó xảy ra. Nhưng mình thấy. Lúc đầu mình không biết chắc đó là gì. Vì khó tin quá. Nhưng trong tòa nhà kỳ lạ này có gì hữu lý đâu, vì vậy chẳng có gì phải ngạc nhiên. Mấy giây sau, mình biết chính xác đó là gì, và thỉnh linh tất cả bỗng trở nên sáng tỏ.

Tuốt trên đỉnh một sườn dốc của hẻm núi, một trận lở đang bắt đầu. Nhưng đây không phải là tuyết hay băng lở. Đó là một trận mưa những quả bóng đỏ. Tất cả khoảng bốn mươi quả bóng đang lăn xuống, nhắm thẳng các tay trượt băng. Chỉ có một cách lý giải:

Chính là Loor.

Mình nhìn lên đỉnh dốc. Loor đang đứng trên đó với cái rổ trống trơn. Cái rổ đã từng đựng tất cả những quả bóng đỏ. Tuyết vời.

Mình ngó xuống mấy tay đua. Họ không hề biết những gì đang trút xuống họ. Vấn đề bây giờ là Loor có canh đúng thời điểm không. Rất có thể đám bóng sẽ rơi xuống trật cả năm mục tiêu.

Chính xác luôn!

Những quả bóng trút xuống như mưa lên đầu những tay đua, làm họ phải phân tán ra. Một gã dùng đầu đẩy bóng dội vách hẻm núi. Gã khác quay mòng mòng, mắt kiểm soát, rồi đứng ngẩn ra. Gã thứ ba tiếp tục tiến, nhưng phải gồng hai cánh tay để giữ thăng bằng. Một tay đua né được hoàn toàn và tiếp tục tiến lên. Không sao. Mình chỉ cần vị trí thứ tư là tốt rồi.

Mình lướt vù qua ba tay đua đang cố lấy lại thăng bằng. Họ vẫn chưa biết bị cái gì dội trúng. Khi tới cột mốc, mình có tới ba quả bóng để chọn. Mình chỉ muốn vợ một quả và đổ rác hai quả còn lại đi; nhưng lại nghĩ Loor và mình ăn gian như vậy cũng đủ rồi. Vì vậy mình chỉ nhặt một quả và ném trúng phóc ngay vào rổ.

Theo hướng trái, mình ráng phóng về đích. Cùng lúc đó, hai tay đua kia bắt kịp và vượt qua mình, nhưng mình không quan tâm. Lướt qua vạch đích, hai tay giơ cao, mình reo lớn:

- Tụi tôi hạng tư rồi! Tụi tôi hạng tư rồi!

Loor chạy tới vỗ lưng mình thùm thụp. Rõ ràng cô cố nén nụ cười khi nói:

- Đua tài lắm, Pendragon.

- Mẹo giỏi lắm, Loor.

Một tay đua la lên:

- Ăn gian!

Đó là tay đua tới đích sau cùng. Trượt tới vạch đến, hấn giận dữ nói:

- Tôi bảo đó là gian lận.

Mình tỉnh bơ nói:

- Xin lỗi. Tôi tưởng, quy luật đầu tiên là: “Chơi kiểu gì cũng được”.

Hấn phản đối:

- Nhưng cô ta đã xía vô.

- Còn ném bóng làm văng miếng lót khỏi chân tôi thì tốt sao?

Lúc đó tay đua thứ sáu đã trở lại, đề nghị:

- Tôi muốn chúng ta nên đua thêm một lần nữa.

Mình nói ngay:

- Khó đây.

Tay đua thứ nhất lên tiếng:

- Sẽ không có lần đua thứ hai.

Đó là gã đã cắt nghĩa luật đua cho hai đứa mình và cũng là tay đua đã thắng sau cùng. Hắn nói thêm:

- Cậu ấy đã tranh đua với một tinh thần như chúng ta. Cuộc đua rất công bằng.

Tiến lại, hắn đưa tay cho mình, nói:

- Chúc mừng. Chơi khá lắm.

Mình vừa bắt tay hắn vừa bảo:

- Bây giờ đến lượt các anh thực hiện lời hứa giữa chúng ta.

- Đúng vậy.

Vừa nói hắn vừa tháo bỏ kính và mũ bảo hiểm. Đó là một gã đẹp trai, tóc vàng cắt ngắn, với đôi mắt đa cảm. Mình đoán hắn chỉ khoảng mười sáu tuổi. Thoáng nhìn, mình biết ngay là trước đây đã gặp con người này, nhưng không nhớ là ở đâu.

Hắn nói thêm:

- Tôi luôn tôn trọng lời hứa của mình.

Lúc đó mình chợt nhớ ra. Mình biết con người này. Một chút thôi. Mình đã thấy hắn trong một bức tranh. Trong bức chân dung đó hắn trẻ con hơn nhiều, nhưng không thể làm lẫn được. Chính là ông ta.

Với nụ cười châm biếm, hắn nói:

- Ta là tiên sĩ Zetlin. Chào mừng đã tới thế giới kỳ diệu của ta.

Chương 30

NHẬT KÍ # 15

(TIẾP THEO)

VEE LOX

(@ Hai type)

Mình bật nói:

- Anh không thể là Zetlin được. Tiên sĩ Zetlin đã bảy mươi tuổi rồi.

Tay đưa thiếu niên trả lời:

- Chính xác là bảy mươi chín.

Loor và mình bối rối nhìn nhau. Zetlin nói tiếp:

- Đây là thế giới ảo của ta. Vì sao ta lại phải sống như một lão già chứ?

Mình hỏi:

- Thế còn... người nằm trong trung tâm Alpha?

- Đó là cơ thể bảy mươi chín tuổi của ta. Nhưng tại nơi này, ta là một thiếu niên cường tráng mười sáu tuổi. Câu hỏi đáng quan tâm hơn bây giờ là: hai người là ai?

Cuối cùng tại mình cũng đến được đây. Mình phải động não để nhớ thông điệp của Aja, rồi nói:

- Chúng tôi tới đây vì Nguồn Sáng Đời Sống bị trục trặc. Một thứ vi-rút đã làm hư hỏng mã xử lý. Chúng tôi cần có mã gốc để làm sạch mạng điều hành.

Mình tin chắc đó là những gì đúng như thông điệp của Aja. Trong một giây, mình sợ ông ta không hiểu mình nói gì, vì Zetlin nhìn mình rất lạ. Nhưng rồi, quay qua mấy tay đưa kia, ông ta tươi tỉnh nói:

- Cuộc đua vui quá há, mấy bồ. Gặp lại sau nghe.

- Ủa, gặp lại, Z.

Mấy tay đua kia cùng nói, rồi trượt băng đi.

Zetlin quay lại hai đứa mình, nghiêm nghị nói:

- Theo ta.

Rút mấy miếng lót ra khỏi ủng, ông ta kiêu hãnh bước đi. Mình và Loor theo sát phía sau. Thật kỳ lạ, nói với tội mình, ông ta tỏ ra là một người lớn nghiêm trang. Nhưng nói với mấy tay đua, ông giống như một thằng nhóc ham vui. Mình đoán thế giới kỳ diệu của ông là tất cả những gì sống lại với thời thơ ấu. Gì cũng được. Điều cần thiết của tội mình bây giờ là mã số gốc. Thế giới ảo này là chuyện của ông ta.

Zetlin nói:

- Thật tình ta rất ấn tượng vì hai người đã vào được tới đây. Thường thường các phader không qua khỏi được khu rừng. Tên hai người là gì?

- Tôi là Pendragon. Còn đây là Loor.

Loor bỗng hỏi:

- Vì sao ông phải trốn trong tòa nhà này?

Ui da! Mình không biết kiếm chuyện với con người này có phải là điều hay ho không. Chúng mình đang cần ông ta. Nhưng Loor là vậy, biết làm sao được.

Zetlin trả lời:

- Barbican là nơi trốn tránh khỏi cái thế giới mà ta không muốn dính dáng tới.

Ngừng lại, đứng đối diện hai đứa mình, Zetlin nói tiếp:

- Và... ta không muốn bị quấy rầy. Nhưng hai người đã sốt sắng tham gia theo điều kiện ta đưa ra, nên ta cho phép được tiếp kiến. Lỗi này.

Ông ta tưởng mình là ai? Một quân vương chắc? Nhưng mình cũng đâu có thể gì, để mà chất vấn ông ta, nên mình cho qua. Vả lại, còn vấn đề lớn hơn cần phải thương lượng với ông ta.

Zetlin tiến lại một bức tường bằng. Không biết chính xác ông ta định đi đâu, cho đến khi mình thấy một cái đĩa nhỏ màu đen nhô ra từ bức tường, ngang tầm thắt lưng. Zetlin đặt tay lên đĩa và mở cánh cửa bằng bằng. Sau cánh cửa là một phòng nhỏ, đèn xanh, tường kim loại. Ông ta ngoắc hai đứa vào. Đã tới tận đây rồi, không thể rụt rè được nữa. Mình và Loor bước vào. Phòng này không rộng hơn một ngăn thang máy, mà đúng là một cầu thang máy thật. Zetlin vào sau, đóng cửa, nhấn nút kiểm soát trên tường. Chúng mình bắt đầu đi lên.

Mình bảo:

- Tôi không hiểu nổi. Tượng Nguồn Sáng Đời Sống phải theo qui tắc của thực tế. Nhưng tòa nhà Barbican này là chuyện ngoài cả tưởng tượng của tôi.

Zetlin tủm tỉm:

- Đó là vì mi không có được óc tưởng tượng của ta.

Trả lời hay! Phải có một tinh thần khác thường mới tạo ra được một thế giới ảo khác thường như thế.

Ông ta tiếp tục:

- Thậm trí người dân Veelox chưa bắt đầu chạm tay đến những khả năng của Nguồn Sáng Đời Sống. Nhưng cũng sắp đến lúc rồi.

- Không đâu. Veelox sắp tan hoang chỉ vì mọi người đang sống trong những thế giới ảo của riêng họ.

Nếu có bản khoản vì thông tin này, Zetlin cũng không để lộ ra nét mặt. Thang máy từ từ ngừng lại, rồi cửa mở. Zetlin bước ra trước, hai đứa mình theo sau để bước vào một nơi, mà cách diễn tả chính xác nhất là: một mái ấm trong mơ của một cậu bé mười lăm tuổi. Mình biết điều đó mà. Mình

mười lăm tuổi và mình thấy nơi này... dễ nề thật.

Rộng mênh mông, nhưng được ngăn thành từng phần nhỏ, nên không giống như một nhà chứa máy bay đậu. Trần làm bằng kính trong suốt, nhìn rõ cả bầu trời và những cụm mây cuối cùng của cơn giông trôi qua. Điều này có nghĩa là, tụi mình đang ở trên tầng thượng của Barbican.

Trước hết, chúng mình đi qua một sân đấu, sàn lót ván, gọi cho mình nhớ lại một sân bóng rổ. Nhưng đây là Veelox. Trong môn bóng rổ của họ, tại bốn bức tường đều có một lưới cầu môn như bóng đá, còn những quả bóng xanh trông lớn gấp đôi một quả bóng trong môn bóng rổ.

Zetlin đưa hai đứa mình qua sân đấu vắng vẻ, qua một cái cửa, bước vào một nơi có một trò chơi làm mình nhớ đã chơi hồi nhỏ. Hai bạn biết trò lúc lắc quả bóng trên đầu sợi dây, để đánh đổ những cái cọc gỗ đặt trên một cái bàn không? Hình như trò này gọi là Con Kì. Giống như vậy đó. Nhưng to lớn hơn nhiều. Có năm quả bóng khổng lồ, thả bằng dây xuống chính giữa sân đấu. Thay vì là những cọc gỗ, những quả bóng đó phang vào con người. Thật mà. Có mười cậu đang chơi trên chính giữa sân, và mười cậu nữa đứng quanh vòng tròn. Những tay đứng vòng ngoài níu bóng đẩy vào giữa sân, cố nén trúng một tay đứng trong. Có mấy nhóc đứng trong bị đập chơi với luôn. Mình không biết đây là trò chơi hay tra tấn nữa.

Zetlin gọi ra sân:

- Ê, mấy bồ. Cuộc đấu kết thúc rồi. Mai chơi tiếp nghe. OK?

Zetlin còn sử dụng cả tiếng lóng của đám nhóc như Trái Đất Thứ Hai, nhưng có lẽ vì bộ não Lữ khách của mình đã dịch những tiếng lóng của giới trẻ trên lãnh địa Veelox thành ra như vậy.

- Daa! Okay! Mai gặp lại nghe Z.

Vừa la hét, đám nhóc vừa ào ào chạy ra thang máy.

Loor hỏi Zetlin:

- Ông thích chơi những trò trẻ con này?

- Đúng vậy. Sự bất ngờ và khéo léo trong trò chơi đơn giản làm ta thư giãn.

Ông ta đưa hai đĩa vào một nơi giống như phòng khách. Rất hiện đại, với nhiều trường kỷ lớn, thoải mái, đủ màu sắc. Một màn hình lớn trên tường, mình cá chắc chắn đó là màn hình chơi game. Có vẻ như mình hụt dợt một bữa tiệc lớn. Chén đĩa, ly tách rải rác khắp nơi. Cái nào cũng còn nửa đồ ăn thừa mà mình không biết là món gì. Nhưng bảo đảm không phải là gloid. Có mấy thanh niên lớn tuổi hơn, bận đồ đồng phục màu xanh lục của người nhảy, đang dọn dẹp.

Một anh chàng lên tiếng:

- Chúng tôi sẽ thu dọn tươm tất nhanh thôi, Z.

Zetlin trả lời:

- Cứ thủng thẳng. Tôi nghĩ, hôm nay chẳng còn ai tới nữa đâu.

Chà chà, ông ta có cả gia nhân hầu hạ nữa. Nơi này còn có thể hoàn hảo hơn được không?

Có đây.

Tụi mình bước vào một gian bếp hiện đại sức nức mùi thơm. Cả chục đầu bếp đang lảng xảng xào nấu và nướng bánh. Và... giờ ọ, bụng mình sôi lên sùng sục. Mình chỉ được ăn một chút gloid từ mấy hôm trước. Ngay lúc này, mới chỉ nghĩ tới mấy món ăn thật sự, đã cảm thấy tuyệt vời rồi.

Một đầu bếp nữ vội vàng tiến lại với khay bánh ngọt vừa mới nướng, hỏi Zetlin:

- Hấp dẫn không, Z?

Zeylin gạt đầu ra hiệu cho hai đĩa mình ăn thử. Không muốn tỏ ra thô lậu, mình nhón một cái thôi. Không giỡn đâu. Mùi bánh thơm nức mũi. Mình phải ăn mười cái mới đã. Nhưng mình chỉ lấy có một chiếc, ngon tuyệt cú mèo. Ngòn ngọt, ngậy ngậy như sôcôla. Loor cũng ăn một cái. Nhìn mặt cô, mình biết cô nàng cũng khoái như mình. Như đọc được ý nghĩ mình,

một đầu bếp khác mang ra hai ly – mình thật sự hy vọng Veelox cũng có sữa. Còn gì tuyệt hơn mùi vị sữa đi cùng sôcôla? Trong ly là một chất lỏng màu kem, mình không chắc đó có phải là sữa không, nhưng ngon tuyệt.

Mình nói với anh đầu bếp:

- Cảm ơn.

Loor cũng nói:

- Vâng, cảm ơn nhiều.

Zetlin mỉm cười, đưa hai đĩa mình đi tiếp. Vừa bước qua cánh cửa vào khu kế tiếp, mình biết ngay đây là điểm đến sau cùng. Một bức tường toàn bằng kính, cho phép tụi mình có thể nhìn ra thành phố kỳ lạ với những tòa nhà đen thui thui. Trên bức tường đối diện có một bảng điều khiển, trông rất giống trung tâm Alpha trong kim tự tháp Nguồn Sáng Đồi Sống. Đây không phải là nơi giải trí với trò chơi điện tử. Đây là nơi làm việc của tiến sĩ Zetlin. Đây cũng chính là nơi hai đĩa mình cần phải tới.

Ông ta lên tiếng:

- Điều đầu tiên phải làm trước.

Tiến tới ghế điều khiển, Zetlin nhấn vài nút trên tay ghế. Tòa nhà rung bần bật như động đất.

Loor khom mình sẵn sàng chờ sự cố:

- Chuyện gì vậy?

Zetlin bảo:

- Đừng lo. Ta chuyển lại Barbican về vị trí số một.

Những bức tường bắt đầu chuyển động. Mình thấy tòa nhà đồ sộ đang xoay chuyển các cạnh. Tiếng những bánh xe kim loại nghiêng kèn kẹt, căng thẳng dưới gánh nặng khổng lồ. Mình và Loor nhìn quanh, tìm chỗ bám để giữ thăng bằng.

Zetlin cười lớn:

- Đứng sợ. Mặt sàn xoay chuyên bên trong tòa nhà. Chúng ta vẫn ở trên mặt phẳng.

Đúng vậy, khi tường chuyển dịch, những gì từng là tấm trần bằng kính trở thành bức tường. Bức tường cuối phòng trở thành tấm trần kính mới. Dù không thật sự phải dịch chuyển, nhưng tất cả sự xoay vòng này làm mình chóng mặt. Chỉ một cách giữ cho mình khỏi ngã là nhìn ra thành phố. Vì thành phố không chuyển động. Điều đó chứng tỏ tòa nhà xoay vòng quanh tại mình, trong khi mặt sàn vẫn nằm ngang. Khiếp thật! Mấy giây sau, tòa nhà rung mình rồi mọi chuyện kết thúc. Mình nhìn quanh, dường như chẳng có gì thay đổi. Mình hỏi:

- Tòa nhà lại nằm trên bề mặt ?

- Phải. Tất cả các mặt sàn là những khối hoàn hảo. Vì vậy chúng có thể xoay chiều trong khung sườn của Barbican. Bây giờ chỉ có một điều duy nhất đổi khác là : các tầng sát bên nhau theo chiều ngang. Trong vị trí một, không cần phải leo thang từ tầng này lên tầng khác nữa. Tất cả đều nằm ngang trên một mặt phẳng.

Loor hỏi:

- Sao ông phải làm cái nhà xoay như vậy?

- Tất nhiên là để loại trừ những kẻ không mời mà tới.

Ý nói hai đứa mình đó. Nhưng bây giờ không phải lúc xin lỗi. Tiến lại bức tường kính, mình nhìn ra thành phố thê lương đen ngòm ngòm, nói:

- Tôi thật không hiểu. Sao lại có thành phố đó? Nếu muốn, ông có thể tạo ra bất kỳ nào. Rất tiếc phải nói điều này, tất cả những sắp đặt này đều kỳ cục quá.

Zetlin tiến lại gần mình, nhìn ra ngoài, nhẹ nhàng nói:

- Thành phố này là một sự nhắc nhở.

- Đến chuyện gì?

- Nhắc nhở đến cuộc đời của ta trước khi có Nguồn Sáng Đời Sống.

- Tôi không hiểu. Đây là nơi ông đã sống?

- Cũng có thể coi là như vậy. Ta sinh ra và được nuôi dưỡng tại thành phố Rubic. Đó là một cộng đồng đông vui, phát triển. Nhưng... chưa bao giờ ta là một thành viên trong cái cộng đồng đó. Ta đã quá... họ dùng từ gì nhỉ? À, ta quá đặc biệt để trở thành một phần trong cuộc sống của mọi người.

Cảm giác thật kỳ lạ khi nghe Zetlin nói. Trông ông như một thiếu niên mười sáu, nhưng ngôn từ là của một ông già buồn thảm. Điều đó thật đáng sợ.

- Các giám đốc nhận ra thiên tài của ta từ khi ta còn là một đứa bé sơ sinh. Họ dự đoán trí năng xuất chúng của ta có thể làm thay đổi tương lai của Veelox.

Ông ta nhìn mình, cười khùng khục:

- Họ đã đoán đúng.

Loor bảo:

- Từ đó ông đã không được sống một cuộc đời bình thường?

- Ô không. Ta đã sống một cuộc đời phi thường. Chung quanh ta toàn là những nhà khoa học vĩ đại nhất. Họ đã từng là thầy của ta, nhưng chẳng bao lâu họ trở thành học trò của ta. Họ mê tơi vì lý thuyết khả năng ứng dụng điện trung tính của ta. Đó là lý thuyết làm sụp đổ bức tường giả tạo giữa tư tưởng và thực tế. Năm ta tám tuổi, chúng ta đã tạo ra mẫu thử nghiệm đầu tiên của Nguồn Sáng Đời Sống. Dù còn thô sơ, nhưng chúng ta đã sản sinh ra được những hình ảnh có thể nhìn thấy bằng chức năng hoạt động của não. Đó là thời điểm quan trọng, là sự bứt phá. Rồi từ đó, sự phát triển chỉ là chuyện nhỏ.

- Nhưng đời sống của ông thì sao? Theo tôi nghĩ, đúng, ông là thiên tài và... đủ thứ... nhưng dường như... không vui thú gì.

Zetlin không trả lời. Ông lặng lẽ nhìn ra ngoài cửa sổ. Dần dần mọi chuyện

sáng tỏ trong đầu mình. Aja đã kể về những ngày lớn lên trong vai trò của một phader như thế nào. Mỗi phút đều là học hành, rèn luyện. Không hề có thời gian dành cho tình bạn hay sự dịu dàng âu yếm. Mình đoán, cuộc đời của tiến sĩ Zetlin cũng giống như vậy. Thành phố hắc ám kinh khiếp này là hình ảnh đã in đậm trong cuộc đời ông. Trong đời sống thật của ông.

Mình đã lầm khi nghĩ rằng, thế giới ảo này là để ông sống lại tuổi thanh xuân. Tuổi thơ của ông đã bị phủ nhận. Tòa nhà ông gọi là Barbican này là cơ hội thứ hai để ông được sống như một đứa trẻ.

Sau cùng, Zetlin cũng lên tiếng:

- Ta có một mục đích. Sáu mươi năm làm việc trong Nguồn Sáng Đời Sống đã chiếm đoạt thời gian của ta cả đêm lẫn ngày. Nhưng ta vẫn tiếp tục, vì ta biết, đó là cơ hội duy nhất để ta có thể đào thoát.

Chỉ tay ra ngoài bức tường kính ông tiếp:

- Thành phố đó. Thành phố mưa dầm dề, u ám, lạnh giá hiện diện ở đó là một nhắc nhở về một cuộc đời ta đã có lần phải sống, và đó là lý do vì sao ta sẽ không bao giờ ra khỏi Barbican.

Mình cảm thấy tội nghiệp con người này. Đời sống của ông ta chỉ là ảo mộng. Ông ta không có chút kỷ niệm thật sự nào của bạn bè, người thân yêu. Tất cả những gì quan trọng đối với ông chỉ là những tưởng tượng do chính ông tạo ra. Buồn hơn nữa, mình lại sắp phải cho ông biết những điều đó sẽ chẳng còn kéo dài được bao lâu.

Mình ngập ngừng nói:

- Tiến sĩ Zetlin, chúng tôi cần ông giúp đỡ.

Zetlin rời cửa sổ. Thành linh ông ta trở lại là một thiếu niên, đầy hào hứng. Ông chạy lại cái ghế kiểm soát, ngồi phịch xuống, nói:

- À phải rồi. Cậu đã nói là có một vi-rút làm hỏng mã xử lý hả? Ta e là chuyện đó không thể xảy ra được đâu. Vô lý quá.

Ông ta bấm mấy phím trên máy kiểm soát, và một chuỗi dữ liệu xuất hiện

trên màn hình lớn.

Mình không bỏ cuộc, khẳng khẳng nói:

- Không vô lý đâu. Vi-rút đã hoàn toàn gây nhiễm Nguồn Sáng Đời Sống. Nó thay đổi tư tưởng của mọi người. Thay vì cho họ những trải nghiệm lý tưởng, nó truy tìm những điều họ khiếp sợ để làm họ đau đớn. Các phader đã phải treo mạng, nếu không mọi người sẽ bị...

Zetlin kinh ngạc kêu lên:

- Chúng treo mạng?

- Đúng thế. Trên toàn lãnh địa Veelox mọi người đang nằm chờ đợi trong luyện ngục...

- Ta biết điều đó có nghĩa là gì.

Ông ta bực bội nói, rồi nhấn thêm mấy phím và lại quan sát những dữ liệu. Sau cùng Zetlin đứng dậy, tuyên bố:

- Ta không thấy chứng cứ nào tỏ ra có gì trục trặc.

- Là vì cuộc nhảy của ông đã được biệt lập. Xin ông hiểu cho, tôi đang gặp vấn đề nan giải, thật sự không biết giải quyết cách nào.

- Vậy thì mi có mặt tại đây làm gì? Mi là thứ phader gì vậy?

Mình lo lắng đáp:

- Chúng tôi không phải là phader. Chúng tôi tới đây để cho ông biết, nếu chúng tôi không có được mã số gốc thì hàng triệu người trên khắp Veelox sẽ phải chết.

Zetlin nhìn thẳng mắt mình:

- Mi không thuyết phục được ta đâu. Ta tin con vi-rút này không có thực. Vì vậy ta sẽ không trao mã số gốc cho mi. Chào.

Nhiệm vụ của hai đứa mình sắp thất bại thê thảm. Mình không biết phải nói hay làm gì để xoay chuyển tình thế. Nhưng rồi, từ cuối phòng, mình

nghe một giọng nói quen thuộc:

- Vi-rút là có thật.

Chúng mình quay phắt lại. Đó là Aja. Cô tiếp tục nói:

- Tôi biết nó là thật, vì chính tôi đã tạo ra nó. Tôi là phader, và tôi phải chịu trách nhiệm về cái chết của nhiều triệu con người trên khắp Veelox.

Chương 31

NHẬT KÍ # 15

(TIẾP THEO)

VEE LOX

(@ Hai type)

Zetlin bảo Aja:

- Ta biết mi. Mi là một trong những phader tại thành phố Rubic. Chuyện gì đang xảy ra tại đây? Vì sao để mấy người này xâm nhập vào cõi riêng tư của ta?

Aja có vẻ lo lắng. Cô đang đối diện với sếp lớn và những gì sắp nói chẳng hay ho gì. Cô lắp bắp:

- Tên tôi là Aja Lallian. Xin lỗi tiến sĩ Zetlin. Nếu không vì một chuyện vớ cùngh khản cấp, tôi sẽ không bao giờ dám có ý nghĩ xâm nhập vào cuộc nhảy của ông. Tôi nhờ các bạn tôi tìm kiếm ông, vì tôi cần có mặt tại trung tâm Alpha, để ngăn chặn Con Bọ Thực Tế.

- Con Bọ Thực Tế?

Zetlin giận dữ la lên. Trông cứ như đầu ông ta sắp nổ bùng. Thoáng một giây, mình tưởng ông ta sắp sút mạnh bóng trúng ngay đầu Aja. Nhưng ông ta ráng bình tĩnh lại, nói:

- Làm ơn nói rõ ra đi.

Aja chần chừ. Mình biết, nói với con người quan trọng bậc nhất trong lịch

sử Veelox, là phát minh của ông ta sắp bị nổ tung cầu chì chính, quá khó quá khó khăn. Sự tự tin vững như đá của Aja có vẻ chao đảo. Mình cố khích lệ cô:

- Không sao đâu, Aja. Cho ông ấy biết chuyện gì đang xảy ra đi.

Cô run run nói:

- Veelox đang gặp nguy hiểm. Thừa tiến sĩ Zetlin, từ khi ông nhảy vào Nguồn Sáng Đời Sống, mọi người tại Veelox đã bỏ rơi thực tế. Họ thích sống trong thế giới ảo hơn cuộc sống thật của chính họ.

Zetlin lên tiếng:

- Ta không trách họ.

Aja bỗng sôi nổi hẳn lên:

- Ông nên trách họ. Phát minh của ông có mục đích cho con người chút tạm ngơi nghỉ khỏi thực tế, chứ không thay thế thực tế. Các thành phố của chúng ta đang bị bỏ hoang. Thực phẩm biến hết. Con người không còn giao du với con người thật nữa, vì họ mãi mê sống cùng những nhân vật do họ tạo ra, hành động theo kịch bản của chính họ. Mọi sự bất động, không có gì tiến bộ, không có gì là thật. Veelox đã chết rồi.

Zetlin bỏ qua vấn đề này. Ông chỉ hỏi:

- Con Bọ Thực Tế là gì?

Đến phần gay go cho Aja rồi đây. Hy vọng cô không lôi tuốt tuột chuyện Lữ khách, Saint Dane ra kể, vì ngay lúc này điều đó không quan trọng.

Cô nói:

- Tôi không thể để cho Veelox chết như thế. Vì vậy tôi đã viết một chương trình, với ý định là làm cho những cuộc nhảy bớt hoàn hảo hơn. Chương trình đó được gắn vào nguồn dữ liệu của mỗi người nhảy, để thay đổi ký ức của họ một chút. Tôi tưởng nếu cuộc nhảy bớt hoàn hảo, người ta sẽ không bỏ ra quá nhiều thời gian trong đó, và sẽ trở lại đời sống thực của

họ.

Zetlin gật đầu. Hàm nghiền chặt. Ông ta vừa nghe có vẻ làm hư hỏng công trình của cả đời ông. Nhưng thật đáng phục, ông ngừng cao đầu và không nổi sùng lên với Aja. Ít ra là chưa nổi sùng. Ông chỉ hỏi:

- Nhưng cái... chương trình này không hoạt động theo kế hoạch của mi?

Giọng ông trầm tĩnh, dù hai tiếng “chương trình” ông nói với vẻ đầy miệt thị.

Aja nuốt khan, đáp:

- Không. Con Bọ Thực Tế mạnh hơn tôi tưởng nhiều. Nó hành động như một thứ vi trùng hung dữ, lan tràn khắp mạng hệ thống. Nó không chỉ đổi thay cuộc nhảy, mà còn làm các cuộc nhảy thành siêu hiện thực. Do đó các cuộc nhảy trở nên nguy hiểm. Không thể ngăn chặn nổi nó, nên chúng tôi phải treo mạng. Bây giờ hầu hết dân Veelox đang nằm trong cũi u minh, chờ tôi loại trừ Con Bọ Thực Tế.

Zetlin kết luận:

- Và đó là lý do mi cần mã số gốc.

Aja gật đầu:

- Còn một điều nữa. Từ khi các bạn tôi vào cuộc nhảy của ông, tôi đang cố sức lập trình những bức tường lửa trong mạng Alpha, để ngăn Con Bọ Thực Tế xâm nhập vào cuộc nhảy của ông. Nó đang theo dõi ông, thừa tiến sĩ. Mỗi khi tôi dựng lên một bức tường lửa, vi-rút lại biến đổi, và tìm đường qua chướng ngại tôi đặt ra. Không biết tôi có thể đánh lừa nó được bao lâu nữa. Sớm muộn gì, Con Bọ Thực Tế cũng sẽ tìm được cách xâm nhập vào cuộc nhảy của ông, lúc đó ông cũng sẽ gặp nguy hiểm.

- Ôi, tuyệt vời! Đúng là một bản tin nhức nhối.

Zetlin trừng trừng nhìn hình ảnh của Aja một lúc, cân nhắc những điều cô nói. Trở lại ghế kiểm soát, ông ngồi xuống, rồi nói:

- Ta sẽ không trao mật mã cho mi.

Trời đất!

Loor khản khoản:

- Ông phải đưa. Giữ lại là tự sát. Không, là tiết chúng mới đúng.

Zetlin quát lên:

- Ta từng nói với mi, ta sẽ không trở lại. Nếu Nguồn Sáng Đời Sống bị hủy hoại, mặc nó. Kẻ nào sống sót sẽ tái thiết Veelox. Ta không quan tâm tới gì nữa. Bây giờ nơi này là hiện thực của ta. Ta sẽ chấp nhận bất kỳ hoàn cảnh nào.

Aja gào lên:

- Nhưng tôi có thể ngăn điều đó xảy ra. Tôi có thể cứu Nguồn Sáng Đời Sống.

- Cứ như những gì mi nói với ta, thì không nên cứu Nguồn Sáng Đời Sống nữa.

- Nhưng với giá nào? Bằng cái chết của mấy triệu con người sao?

Zetlin bình thản cắt nghĩa:

- Ta đã chấp nhận Nguồn Sáng Đời Sống như thực tại của ta. Với ta, Veelox không tồn tại. Ta sẽ chỉ quan tâm tới thực tế đời sống của ta tại đây. Ta thuộc về Barbican này, với những con người này, trong thân thể này, với đời sống này.

Mình bật nói:

- Nhưng đó là một cuộc đời ông không đáng sống.

Zetlin trừng mắt nhìn mình. Không biết chuyện gì sẽ xảy ra cho mình vì câu nói đó, nhưng mình phải làm gì đó để ông ta thả ra mã số gốc.

Nhảy bật dậy, Zetlin hỏi:

- Sao mi có thể nói như vậy chứ? Chính ta tạo ra Nguồn Sáng Đời Sống.

- Thì sao? Từ những gì tôi thấy, tất cả chỉ là toán học. Giỏi toán không có nghĩa là ông có thể tìm được một đời sống hoàn hảo. Những con người quanh đây là gì? Đó là những người duy nhất trong cuộc sống của ông. Những người bạn duy nhất đó. Ông nghĩ họ có thật sự quan tâm tới ông không?

- Đương nhiên là có.

- Vì sao? Vì ông là Z? Một anh chàng chạy đua với họ, bày trò chơi cho họ và mở tiệc khoản đãi họ? Họ quan tâm tới ông vì những thứ đó sao?

Zetlin trả lời đầy tự tin:

- Chính xác là vì vậy. Họ thương yêu ta.

- Nhưng họ không có thật. Ông tạo ra họ. Họ chỉ là những con rối, làm theo lời ông. Ông có là một con quái vật, họ cũng thương yêu ông. Zetlin, ông đã tìm một lối thoát quá đơn giản. Thay vì tái tạo cuộc sống thật của ông, ông đánh mất mình trong một thế giới ảo. Ông không cô đơn sao?

Zetlin đảo mắt quanh phòng. Mình đang áp đảo ông ta. Thú thật, mình nghĩ, một phần là nhờ chất Lữ khách trong mình.

Giọng ông ta nghe run run:

- Cô đơn? Chung quanh ta có bạn bè, những cuộc đấu, các trò chơi. Ta là một tay vô địch ném banh.

Mình đớp lại ngay:

- Đúng vậy. Tôi cá là ông vô địch đủ thứ. Chuyện đó quá dễ, vì tất cả đều do ông tưởng tượng ra. Bảo đảm là chưa kẻ nào cãi lại ông điều gì, phải không?

Câu hỏi thật sự làm Zetlin chới với. Ông ta không trả lời. Mình nhẹ nhàng tiếp:

- Không ai thách thức ông. Không có ai để tranh luận. Không ai thúc đẩy hay giúp ông tìm ra những tư tưởng mới. Với một người như ông, sống như

thê có khác gì chết đâu.

Zetlin nhìn mình. Rõ ràng mình đã bám đúng yếu huyệt. Mình tiếp:

- Ông biết thực tế dành cho ông là gì không? Ông đang nằm trong một cái ống, và được nuôi sống bằng máy. Ông là một cái xác sống. Nhưng phần tệ hại nhất là gì, ông biết không? Phát minh của ông đang làm giống như vậy với toàn thể dân Veelox. Con Bọ Thực Tế có thể đem lại kết quả trái với mong ước của Aja, nhưng ít ra cô ấy đã cố làm gì đó để cứu Veelox. Mọi người đang thoi thóp thở, lệ thuộc vào máy hỗ trợ. Veelox sẽ chết, ông cũng vậy. Nếu điều đó xảy ra, đời sống của ông không chỉ khôn khổ, mà là một thảm kịch.

Zetlin lão đảo giật lùi, buông mình trên ghế kiểm soát. Mình đã đập ông ta hơi mạnh tay.

Hình ảnh của Aja tiến lại gần Zetlin. Cô nói:

- Xin nghe tôi, tiến sĩ Zetlin. Ông là một người vĩ đại. Tôi muốn gặp ông như chính con người thật của ông, không phải như một hoài niệm của riêng ông. Tôi mong được bắt tay ông và nói: tôi khâm phục ông đến ngàn nào.

Aja đưa tay ra. Zetlin ngược nhìn cô. Mắt ông đỏ ngầu, dường như sắp ứa lệ. Ông đưa tay để bắt tay Aja, nhưng tay ông xuyên qua cô. Aja chỉ là một hình ảnh do Nguồn Sáng Đời Sống tạo ra. Làm sao có được sự tiếp xúc của cơ thể con người.

Cô nói thêm:

- Trở lại đi, tiến sĩ Zetlin. Hãy giúp tái tạo Veelox.

Zetlin từ từ quay lại, đối diện máy tính của ông. Aja liếc nhìn đầy hy vọng. Tội mình đã thức tỉnh được ông ta rồi sao?

- Số không.

Zetlin nói nhỏ, như ông không còn nghị lực tranh đấu nữa.

Aja vội hỏi:

- Xin lỗi, ông nói gì?

- Ta nói: Số không. Đó là mã số gốc.

Mình lập lại:

- Số không? Thì ra vậy? Chỉ là một con... số không sao?

Zetlin mỉm cười tinh quái:

- Các phader là một tập thể thông minh. Ta biết chúng sẽ cố tìm sơ hở của mật mã, và ta cũng biết chúng nghĩ rằng đó sẽ là một chuỗi lệnh phức tạp.

Aja cười nói:

- Ông quả là quá sáng suốt.

- Ta mà sáng suốt ư?

- Bây giờ tôi xin phép tiêu diệt Con Bọ Thực Tế.

Vừa dứt lời, hình ảnh Aja biến mất ngay.

Zetlin hỏi:

- Rồi điều gì sẽ xảy ra? Nếu Veelox trong tình trạng hiểm nghèo như thế, tất cả chuyện này chỉ là dọn đường cho nó tiếp tục suy sụp thôi.

- Đó là vấn đề kế tiếp. Phải tìm ra cách sử dụng Nguồn Sáng Đời Sống, mà không cho phép nó điều khiển được đời sống của con người.

Loor tiếp lời mình:

- Nếu có thể giúp Veelox tìm ra được sự ổn định đó, ông sẽ thật sự đi vào lịch sử như một vĩ nhân.

Zetlin nhìn mình nói:

- Có lẽ vậy. Đời sống thật khó khăn hơn thế giới ảo quá nhiều.

Mình bảo:

- Đúng vậy. Nhưng đời sống ảo không thể kéo dài.

Đứng dậy, Zetlin đến bên bức tường kính, nhìn ra ngoài thành phố buồn thảm của ông. Mình không thể đoán nổi ông ta đang nghĩ ngợi gì.

Thình lình màn hình máy tính bật sáng với hình ảnh của Aja. Cô đang ngồi trên máy kiểm soát trong trung tâm Alpha.

Vừa tắt bật làm việc Aja vừa nói:

- Chúng ta gặp rắc rối rồi.

Mình hỏi ngay:

- Mã số gốc bị trục trặc?

- Không. Mã số gốc hoạt động tốt. Tôi vào thẳng mã xử lý và quét sạch mạng. Con Bọ Thực Tế đã bị loại trừ hoàn toàn khỏi Nguồn Sáng Đời Sống.

- Vậy thì vấn đề là gì?

- Hệ thống mạng tự hoạt động, dù mình không làm gì. Nó tự động kết nối.

- Vậy là mọi người đã trở lại cuộc nhảy của họ?

Giọng Aja có vẻ hốt hoảng:

- Đúng vậy. Nhưng lại có chuyện khác xảy ra. Ngay khi mọi người trở lại trực tuyến, những lượng dữ liệu khổng lồ, từ tất cả các kim tự tháp Nguồn Sáng Đời Sống tràn vào trung tâm Alpha.

Mình cố tỏ ra không khiếp sợ, hỏi:

- Dữ liệu? Nghĩa là sao, Aja?

- Tôi... tôi không biết chắc là gì.

Mình thấy Aja vội vàng nhập hàng loạt lệnh và quan sát màn hình kiểm soát. Mặt cô căng thẳng. Dù là chuyện gì xảy ra, chắc chắn đó là chuyện chẳng lành.

Giọng cô càng tỏ ra sợ hãi hơn:

- Không thể nào tin nổi. Dữ liệu từ khắp Veelox đang tuôn trực tiếp vào mạng Alpha.

Loor hỏi:

- Mạng alpha là gì?

Bước lại sau tội mình, Zetlin trả lời:

- Mạng alpha là ngay chỗ chúng ta đang đứng đây.

Ui da!

Zetlin nói với hình ảnh của Aja trên màn hình:

- Killian, những bức tường lửa mà mi tạo ra để chặn Con Bọ Thực Tế, có còn đó không?

- Còn. Nhưng hình như... hình như dữ liệu tràn ngập. Không, nó đang tấn công mạng alpha và giật sập những bức tường lửa. Tôi không kịp tái lập trình chúng được nữa.

Vừa nói, Aja vừa luôn tay bấm phím trên bảng kiểm soát.

Mình hỏi:

- Có thể đó là Con Bọ Thực Tế không?

Từ màn hình, Aja gào lên:

- Không! Mình đã xóa sạch rồi. Con Bọ Thực Tế là...

Hình ảnh trên màn hình bắt đầu vỡ vụn, nhấp nháy, xoáy vặn... cho đến khi một khuôn mặt khác xuất hiện. Đó là bản mặt không bao giờ mình muốn nhìn thấy.

Saint Dane.

Zetlin hỏi:

- Ai đó?

Mình chỉ còn biết trả lời:

- Ông không muốn biết hẳn ta đâu.

Saint Dane cười cười:

- Chào tất cả những Lữ khách bé nhỏ tuyệt vọng. Nếu các người đang xem những hình ảnh đang được ghi hình này, thì có nghĩa là các người đã cố gắng loại trừ vi-rút khỏi Nguồn Sáng Đời Sống. Chúc mừng các người đã gần đạt mục đích. Nhưng có một vấn đề nhỏ: không thể xóa bỏ vi-rút được đâu. Ta bảo đảm điều đó. Sự thật là, càng cố gắng xóa bỏ, chỉ càng tăng thêm sức mạnh cho nó mà thôi. Ngay lúc này, tất cả các người nhảy của Veelox đang nuôi sống vi-rút. Thử tưởng tượng mọi người trên lãnh địa này phải tranh đấu cùng nổi khiếp đảm xem sao? Thôi, chẳng cần tưởng tượng đâu, mà hãy nghĩ đến chuyện đó đi là vừa. Các người sắp có cơ hội được thưởng thức rồi đó. Tiếc là ta không chờ được đến lúc trở lại Veelox, để được thấy những tổn thất gây ra bằng sự bất ngờ nho nhỏ của ta. Cho đến lúc đó, hãy cứ mơ những giấc mộng ngọt ngào đi!

Hình ảnh của Saint Dane được thay bằng vô vàn những con số khác nhau chớp lóe nhè nhàng. Rồi tất cả đèn trên bảng kiểm soát đều sáng rực lên. Tiến sĩ Zetlin hằm hằm tức giận nhập lệnh trên bảng kiểm soát. Vô ích, nó không hoạt động.

Ông càu nhàu:

- Không có dấu hiệu phản ứng nào.

Mình bảo:

- Hình như quá tải rồi. Có quá nhiều dữ liệu, máy tính không đủ sức chứa nữa.

Những bóng đèn trên bảng kiểm soát tăng độ sáng đến mức làm tụi mình chói mắt. Rất may là tất cả đều kịp bật mắt, vì chỉ một giây sau, màn hình lớn ngay trước ghế kiểm soát phát nổ. Bùm! Loor nắm lưng áo Zetlin, lôi ông ta ra khỏi ghế, vừa lúc những mảnh kính vỡ ào ào trút xuống ngay chỗ ông mới ngồi.

Cả ba co rúm người, vì sợ lại có vật nổ tiếp theo. Khói và mùi nhựa cháy

trần ngập khắp phòng. Chúng mình nép sát nhau, lom khom nhìn quang cảnh lạ lùng qua làm khói.

Bảng kiểm soát đen thui. Đèn tắt hết. Trên tường, màn hình chỉ còn là một cái hốc nham nhở, bốc khói. Tụi mình chỉ còn biết sững sờ đứng nhìn.

Nhưng chưa hết. Loor chỉ tay hỏi:

- Cái gì kia?

Trên sàn nhà phủ đầy mảnh màn hình vỡ, là một đống màu đen lầy nhầy, cỡ bằng một quả bóng mềm. Hình như đó là một miếng nhựa đường văng ra từ bảng kiểm soát khi bị nổ.

Mình hỏi:

- Có phải là một mảnh của bảng kiểm soát không?

Zetlin trả lời:

- Không. Ta chưa từng thấy một thứ giống như thế này bao giờ.

Mình lại gần nhìn cho rõ hơn. Nhưng mình vừa mới bước tới, vật đó bỗng chuyển động. Nó sống! Mình vội nhảy lùi lại, như gặp phải bệnh dịch. Vì mình biết nó đúng là vậy.

Mình bảo Zetlin:

- Cho tôi biết nó là sản phẩm tương tượng của ông đi.

- Ta không biết nó là gì.

Thôi rồi!

Cục nhựa đen vụn vẹo bắt đầu biến dạng. Từ mặt trên của nó, một cái vòi nhú ra vươn lên trần như một thân cây đang mọc. Nó nhô lên chừng mấy phân, rồi tạo hình như một cái mồm méo mó trên đầu khúc cây đen. Cái miệng há ra, để lộ hàm răng đen nhọn hoắt. Hàm răng nghiêng lại, cái mồm thụt vào, lại trở thành một phần của khối nhựa nhão.

Mình nói như hết hơi:

- Ghê quá!

Cục nhựa tiếp tục uốn éo, vặn vẹo. Một con người lú ra, liếc ngang, nháy nhó, rồi lại thụt vào cái khối ghê tởm đó. Một nắm tay nhỏ xíu thò ra, những ngón tay cong lại, rồi thụt vào trong đồng nhựa không hình dạng. Từ bên sườn, nhô ra một thứ giống như cọc nhọn, rồi lại thụt ngay vào.

Ba người mình kinh sợ đứng nhìn, vừa mê mẩn vừa ghê tởm.

Mình bảo:

- Giống như một cục đất sét sống. Nó tự nhồi nặn.

Mình đang nói thì toàn thể khối đen đó chuyển đổi thành một thứ trông giống như một con vật. Mấy giây sau, nằm trước mặt tụi mình là một con thú giống như một con mèo hai đầu, mỗi cái đầu to lớn đều có những cái nanh bự tởm chẳng. Thân thể đó nằm nghiêng, ngo ngoạy như một vật sơ sinh. Nó là một khối màu đen, nhưng khi nhúc nhích, kết cấu bên ngoài thay đổi một cách kỳ lạ. Có lúc trông như phủ lông, nhưng rồi chuyển lại ngay thành cục nhựa đen. Thậm trí nó còn kêu lên như chuột rúc.

Ngay khi hình dáng con mèo lộ nguyên hình, mình thấy Loor như tê cứng cả người. Mình vội hỏi:

- Sao vậy?

Cô kêu lên:

- Nó là một con Zhou. Đến từ Zadaa.

Mình hỏi Zetlin:

- Tiên sĩ, đã bao giờ ông thấy một vật như thế này chưa?

Ông ta trả lời dứt khoát:

- Chưa hề.

- Vậy là nó hiện ra từ đâu cô đó, Loor. Cô hiểu như vậy nghĩa là gì không?

Một giọng khẽ khàng cất lên gần tụi mình:

- Nghĩa là nó đang ở đây.

Tất cả cùng quay lại, để thấy hình ảnh Aja đang đứng. Cô nói tiếp, đầy sững sờ:

- Nó đã phá thủng bức tường lửa. Tôi không thể nào ngăn cản nổi.

Con mèo đen lại biến đổi. Một lần nữa, nó cuộn mình, trở lại thành một khối không hình dáng. Nhưng có một chuyện khác, rất mơ hồ, đến nỗi lúc đầu mình tưởng nhìn lầm, nhưng ngay khi khối nhựa đó vặn vẹo lại, mình biết chắc là đã không lầm.

Vật đó đang lớn lên.

Aja lại nói:

- Các bức tường lửa đã sụp đổ. Nhiều số lượng khổng lồ dữ liệu tràn vào mạng alpha. Chúng nuôi dưỡng vật đó.

Khối đất sét đen uốn éo và chuyển thành một con vật khác. Bây giờ thân thể nó bằng cỡ một con chó nhỏ. Vẫn là một khối cứng màu đen, nhưng khi nó quay về phía tụi mình, mắt nó rực sáng vàng khè. Hai đầu gối mình bủn rủn hết.

Đó là một con Quig đến từ Denduron.

Mình lắp bắp:

- Mình biết nó là gì.

Loor tiếp:

- Một con Quig.

- Không. Đó chính là Con Bọ Thực Tế. Nó đã có được một cơ thể vật lý.

Và... nó bắt đầu tấn công.

Chương 32

NHẬT KÍ #15

(TIẾP THEO)

VEELOX

(@Chipmuck type)

Con vật nhỏ màu đen phóng tới.

Tụi mình chạy tứ tán. Nó không chộp được ai. Vô hựt, con vật sổng soài bốn chân trên mặt đất. Minh nhớ lại hình ảnh Bambi không đủ sức đứng vững. Nhưng con quỉ nhỏ này không xinh xắn như chú nai bé nhỏ của Disney. Minh nghĩ, nó sắp đủ sức để đứng lên ngay được rồi. Và nếu nó đứng lên được vững vàng, là tụi mình nguy to. Màu da đen của nó đang chuyển thành bộ lông xám cáu bần của một con quái quig. Và... nó vẫn đang tiếp tục to lớn hơn lên. Chỉ trong vài giây, nó đã lớn bằng con chó Marley của mình. Aja lên tiếng:

-Pendragon, cậu hoàn thành nhiệm vụ rồi. Ra khỏi cuộc nhảy ngay đi.

Mình chẳng mong gì hơn là bấm nút thoát trên vòng kiểm soát, và hôn vĩnh biệt thế giới ảo này. Chúng chưa thể đi ngay được.

Mình bảo:

-Ông trước đi, tiến sĩ Zetlin, tới lúc phải bỏ tàu rồi.

Vẻ bàng hoàng, Zetlin nhìn con quig đang loạng choạng, không tin những gì đang nhìn thấy. Ông than thở nói:

-Chuyện này không thể nào xảy ra được. Các cuộc nhảy không thể cho phép chúng xảy ra.

Mình la lên:

-Nhưng bây giờ xảy ra rồi đó. Ông phải ra khỏi đây ngay!

-Các người đi đi. Ta sẽ theo sau.

Mình không tin lời ông. Mình sợ ông ta sẽ ở lại và cố thử cho bằng kiểm soát đồ nát hoạt động lại. Mình gào lên:

-Thôi nào, tiến sĩ, đi thôi!

Aja nói ngay:

-Không được đâu, Pendragon. Ngay khi ông ấy ra khỏi đây, cuộc nhảy sẽ kết thúc. Cậu và Loor phải đi trước.

Mình nhìn con quái đột biến gién. Thân hình nó run rẩy trong khi lông đang mọc ra từ khối nhão đen xì. Mình khấn khoản:

-Tiên sĩ, hãy hứa với tôi là ông sẽ ra khỏi cuộc nhảy. Từ trung tâm Alpha, ông có thể đánh lại nó được mà.

-Ta hứa. Đi đi.

Con quig từ từ đứng dậy. Lúc này nó đã lớn gấp đôi con chó Marley của mình. Và đang mạnh mẽ hơn lên. Mình nhìn Loor. Cô đã di chuyển tới sau ghế kiểm soát, tay nắm chặt thành ghế. Cô đã sẵn sàng hành động nếu con quái lại tấn công.

Mắt không rời con quig, Loor bảo mình:

-Chúng ta đi thôi.

-Rất vui lòng. Chúng mình ra khỏi đây ngay.

Vừa nói mình vừa nhấn nút bên phải của vòng kiểm soát trên tay.

Vòng không hoạt động.

Loor ngơ ngác hỏi:

-Sao chúng ta vẫn còn ở đây?

Mình gào lên:

-Sao vậy, Aja?

Hình ảnh Aja trả lời:

-Mình không biết. Loor, thử vòng của cô đi.

Loor vội bấm nút bên phải trên vòng kiểm soát của cô. Nhưng vẫn không có gì xảy ra. Mình bấm như điên lên cái vòng của mình, y như mấy tay

ngốc luôn tay nhân nút cầu thang máy, tưởng làm cho nó chạy nhanh hơn, nhưng vô ích, và cái vòng của mình cũng ì ra giống vậy.

Con quig đứng trên bốn chân run rẩy, lùì lại, rồi...vồ!

Loor nhấc ghế ra khỏi sàn, chặn đầu quái vật. Chiếc ghế đen đánh bật con quái lộn ngược xuống sàn. Nó nằm thở hồng hộc, nhưng...vẫn tiếp tục lớn hơn lên.

Mình kêu lớn:

-Aja, đưa tụi mình ra khỏi đây đi.

-Chờ chút. Để mình trở lại trung tâm Alpha.

Hình ảnh cô biến mất. Mình la lên với Loor và Zetlin.

-Đi thôi.

Trong khi chờ đợi Aja tìm cách kéo ra khỏi cuộc nhảy, tụi mình phải cố sống. Loanh quanh gần quái vật đột biến cứ từ từ to đùng lên như thế này, sẽ chẳng hay ho gì. Loor nắm cánh tay Zetlin, rồi cả ba chạy qua phòng, ra lối cửa dẫn tới nhà bếp. Vào tới nơi, điều đầu tiên mình thấy là: các tay đầu bếp đều đã bỏ đi hết. Không trách họ được. Có thể họ chỉ là những sự sáng tạo ảo, nhưng cũng đủ khôn ngoan để chuồn ngay khi gặp khó khăn.

Loor nhìn quanh nhà bếp vắng hoe, nhưng với một ý nghĩ khác hẳn mình. Cô kêu lên:

-Vũ khí.

Nhảy tót qua quầy bằng i-nốc, cô chạy tới một cái bàn la liệt những con dao làm bếp trông phát khiếp. Cô nhanh nhẹn thử trọng lượng mấy con, rồi cầm lên hai con vừa ý nhất.

Mình bảo:

-Nếu con quái tiếp tục lớn nữa, hai con dao đó chẳng nhằm nhò gì.

Làm bộ như...hơi bị chạm tự ái, Loor hỏi:

-Nghỉ ngơi khả năng tôi sao, Pendragon?

Cô vung dao, xoay xoay mấy vòng, rồi thúc mũi dao tới trước. Y chang một tay súng lão luyện miền viễn Tây. À, tay “dao” lão luyện mới đúng. Từ khi tới Veelox, Loor bị hụt hẫng. Cô phải làm quen với những kỹ thuật và sự kiện mà cô không thể nào hiểu nổi. Nhưng lúc này, tụi mình đang vào cuộc chiến. Bây giờ chúng mình phải nhờ đến bàn tay Loor.

Con quái đột biến nhảy phốc vào bép. Nó đã to lên bằng con quig trong thế giới ảo của mình tại trường trung học phổ thông Davis Gregory. Tệ hại hơn là nó đã mạnh hơn nhiều. Đứng tại ngưỡng cửa, nó hộc lên một tiếng rống khủng khiếp. Con quái hoàn toàn đầy đủ khả năng sẵn sàng hành động.

Loor cũng vậy. Cô phóng một mũi dao, bồi thêm mũi nữa khi con dao thứ nhất còn bay trong không khí. Mình không bao giờ nên nghi ngờ tài năng của cô ta. Cả hai mũi dao đều trúng đích. Mũi thứ nhất trúng vai, mũi thứ hai trúng ngay cổ con quái. Khiếp thật! Nhưng mình không thương xót nó đâu. Thà nó tiêu còn hơn mình và Loor tiêu. Quái vật chồm lên, đứng bằng hai chân sau, đầu đón găm rú. Mình tưởng cuộc chiến đã kết thúc trước khi kịp bắt đầu.

Mình đã lầm.

Con quig đưa chân lên con dao trên cổ. Nhưng nó không nhổ lưỡi dao ra, mà đẩy xuyên qua thân thể, cứ như da thịt nó bằng rau câu vậy. Nó đẩy con dao trên vai ra cũng bằng cách đó. Hai con dao loảng xoảng rơi xuống sàn. Không máu. Không bị thương. Nếu mấy con dao có gây thương tích nào cho cơ thể con vật, chúng đã tự lành.

Tụi mình gặp rắc rối to rồi.

Loor sững sờ:

-Không thể như thế được.

-Có thể đấy. Đó không phải là một con quig, nó là Con Bọ Thực Tế.

Như để mình chứng cho quan điểm của mình, con quái găm lên, rùng mình

và lớn hơn nữa. Bây giờ nó đã lớn gần bằng những con quig ở Denduron.

Nắm lấy tiến sĩ Zetlin, mình thét lên:

-Ra khỏi đây!

Ba người mình chạy tới cửa phòng chơi game, phóng vào đó. Căn phòng này cũng vắng hoe. Nhóm lau dọn đã chuẩn hết rồi.

Giọng Zetlin đầy hy vọng:

-Nó lớn lên quá to chắc sẽ không qua lọt cửa đâu.

Rầm!

Con quig đã đập tan cửa sau tụi mình. Khi ráng lách qua, nó kéo theo cả một mảng tường.

Vừa chạy mình vừa bảo Zetlin:

-Đừng trông mong vào chuyện đó.

Tới phòng trò chơi những con ki khổng lồ, tụi mình thấy Aja đang đứng giữa sân thi đấu. Cả ba chạy lại gần Aja, mình hỏi:

-Chuyện gì đang xảy ra thế này?

Cô bồi rôi nói:

-Tôi không ngăn nó lại được. Dữ liệu tràn ngập khắp Veelox, nuôi dưỡng Con Bọ Thực Tế và làm nó mạnh hơn.

-Ôi, tụi tôi thấy rồi. Cô đưa tụi tôi ra khỏi đây được không?

-Tất cả đều đã đóng băng. Mạng hoàn toàn bị quá tải, mà mình thì không kiểm soát được.

Loor hỏi:

-Vậy là chúng tôi bị kẹt tại đây?

Zetlin đề nghị:

-Để ta thay đổi cuộc nhảy.

Ông nâng tay lên, nhấn nút giữa trên vòng kiểm soát.

Mình nhắm mắt. Nhưng không có gì xảy ra. Hết hy vọng lại thất vọng.

Zetlin nói nhỏ:

-Không kiểm soát được.

Nhìn Aja, ông nói tiếp:

-Mi hãy thử biệt lập mạng alpha. Có thể đánh lừa con vi-rút bằng cách tạo ra một chương trình giống hệt nó.

Mình hỏi:

-Làm một chương trình giống hệt?

Zetlin cắt nghĩa:

-Lấy bản sao dự trữ phần mềm alpha. Rồi làm cho bản sao đó như một mặt định đã được cài đặt từ trước. Con vi-rút sẽ bị phát hiện ra và tấn công cả hai.

Mình hỏi:

-Chia để trị?

-Chính xác.

Zetlin trả lời, rồi quay qua Aja hỏi:

-Mi làm được không?

-Tôi sẽ thử.

Aja trả lời và biến ngay.

Mình bảo:

-Bây giờ chúng ta chỉ còn một cách là cố sống còn.

Loor nói ngay :

-Tôi không biết chống trả con quái này bằng cách nào.

-Tôi biết. Quig rất ghét âm thanh chói lói. Tai chúng không chịu đựng nổi. Tụi mình phải tìm ra một thứ tạo âm thanh lạnh lạnh như tiếng còi. Nếu vật này giống như loài qui, mình sẽ làm cho nó phải lặn quay ra ngay.

Tiếp tục chạy băng băng qua sân đấu, Zetlin nói:

-Ta biết một thứ.

Loor và mình chạy theo ông ta vào sân bóng rổ kỳ cục với bốn cầu môn. Zetlin chạy thẳng tới tủ dụng cụ bằng sắt, nói:

-Bọn ta dùng còi cho các cuộc chơi mà.

Mình mừng đến muốn ôm lấy ông tiến sĩ này. Tụi mình mở tung cánh tủ. Trong khi ông tìm kiếm mấy cái còi, tụi mình nghe tiếng con quig phá cửa để phòng chơi ki.

Mình cảnh giác.

-Không còn nhiều thời gian đâu.

Tìm được hai cái còi giống như tù và, Zetlin đưa cho mình một. Mình căn dặn:

-Thay phiên nhau. Tôi sẽ thổi cho đến hết hơi, rồi đến lượt ông. Càng thổi to càng tốt.

Loor hỏi:

-Rồi sao nữa?

Mình bảo:

-Phải ra khỏi Barbican đã. Chúng ta có cơ hội trốn con quái này trong thành phố hơn là trong tòa nhà này.

Một tiếng rống khủng khiếp vang lên. Cả ba nhìn lại cửa phòng chơi ki...

Con quig đã lớn... hơn một con quig bình thường. Đầu nó gần bằng khung cửa. Hy vọng âm thanh của hai cái còi này đủ lớn để làm điên đầu một vật to lớn như thế.

Loor điềm tĩnh nói:

-Làm ơn thôi còi đi.

Mình hít sâu một hơi và bắt đầu thổi vào cái thứ giống như tù và đó. m thanh của nó dờ òm và...tuyệt hảo. Nó chói lói đến khó chịu...chính xác như những gì tụi quig ghét cay ghét đắng. Con quái ngẩng đầu, rống lên đau đớn. Thành công rồi! Tụi mình đã có khả năng chế ngự con quái vật. Mình tính toán phải thay phiên nhau cách nào, để cầm chân con quig đủ lâu cho kịp trốn chạy.

Nhưng chiến thắng của tụi mình không kéo dài.

Mình hết hơi và Zetlin sắp sửa thay phiên, thì con quig ngừng rống. Vì...nó đang biến dạng! Qua khung cửa, tụi mình khiếp đảm nhìn: cái đầu của nó đang vặn vẹo, phồng to lên, và biến dạng. Lớp lông biến hết, một lần nữa nó trở lại toàn một màu đen nhầy như dầu nhớt. Zetlin hít một hơi sâu, nhưng mình đặt tay lên vai ông nói:

-Vô ích. Nó không còn là một con quig nữa đâu.

Hình thù cái đầu dẹp xuống. Lớp da đen như dầu bóng biến thành một lớp mới như vẩy. Hai con ngươi tròn của loài quig chuyển thành con ngươi theo chiều thẳng đứng của loài rắn. Mà mình thì ghét rắn. Thành linh, một cái lưỡi màu hồng quất vụt vào phòng. Cái lưỡi dài cả thước.

Con Bọ Thực Tế đã biến dạng thành rắn. Mà rắn thì cóc ngán còi.

Loor kêu lên:

-Thang máy!

Tụi mình chạy ra phía cửa dẫn tới thang máy màu xanh dương. Zetlin kéo, nhưng cửa không mở. Ông khiếp đảm nói:

-Không có đây. Chắc các cầu thủ đã sử dụng rồi.

Mình ngoái nhìn lại sau, và lập tức ước gì mình đừng làm như vậy, vì những gì nhìn thấy làm ruột gan mình lộn tùng phèo cả lên: Cái đầu to đùng

của con rắn không qua lọt cửa, nhưng nó không chịu ngừng lại. Nó xoay trở để lách qua. Minh kinh hoàng ngó lom lom khi con rắn đen khổng lồ trườn vào sân thi đấu. Trong khi cả thân hình dài thậm thượt tiếp tục lách vào, đôi mắt nó trừng trừng nhìn vào tội mình.

Dù sợ hết vía, mình cố tỉnh táo hỏi:

-Liệu thang máy lên kịp không?

Zetlin trả lời:

-Sắp tới rồi.

Loor phán ngay một câu:

-Con rắn cũng sắp tới rồi.

Con rắn trườn tới giữa sân thi đấu thì ngừng lại. Ít ra là cái đầu nó đã ngừng lại. Toàn bộ phần thân sau vẫn cứ lừ lừ tiến tới.

Loor bảo:

-Nó đang cuộn mình.

Khi cái thân dài thòng qua khỏi cửa, con rắn ngóc đầu, cuộn thành một cuộn. Đáng sợ. Vì khi rắn cuộn mình là khi nó tấn công.

Minh hỏi:

-Bao lâu nữa thang mới lên tới?

Zetlin bảo:

-Tí tẹo nữa thôi.

-Tí tẹo... cũng là quá trễ rồi.

Con quái dài phải tới gần bảy mét. Thân nó dày cũng tới hơn một mét. Lúc này nó cuộn tròn thật hoàn hảo. Hoàn hảo để tấn công. Hàm nó trể xuống và bật ra tiếng rít, để lộ ra những cái nanh kinh khiếp dài đến ba mươi phân.

Mình thúc giục:

-Tiến sĩ Zetlin!

-Tới rồi!

Ông ta kêu lên, kéo bung cửa thang máy.

Đúng lúc đó, con rắn rụt cổ, há miệng, và phóng tới.

Chương 33

NHẬT KÍ #15

(TIẾP THEO)

VEELOX

(@Chipmuck type)

Tụi mình nhào vào khoang thang máy nhỏ màu xanh dương, mình vội vàng sập ngay cửa lại. Cũng ngay lúc đó, con rắn quăng hết sức mình vào cánh cửa vừa kịp đóng hết lại, đánh mình bật ngược vàoLOOR và Zetlin.

Zetlin kêu lên:

-Nhìn kia!

Gắn trên cánh cửa, cắt ngọt sót qua, là hai cánh nanh rắn. Một giây sau, chất lỏng từ hai cái răng không lồ trào ra như suối.

Nọc độc!

Tụi mình co rúm vào một góc để tránh. Nọc độc văng vào tay tiến Zetlin, làm ông đau gào lên.

Mình kêu lên bảoLOOR

-Đem tụi mình ra khỏi đây ngay.

Cô với tay lên nút điều khiển thang máy. Mình không tin cô biết chính xác phải nhấn nút nào, nhưng thang máy lắc lư, và tụi mình lên đường. Hai cái nanh còn nguyên trên cửa. Con rắn bám theo chuyển đi. Nhưng may mắn là

nọc độc không trào ra nữa. Chắc nó đã phun ra hết rồi.

Mình hỏi Zetlin:

-Sao chúng ta không đi xuống, mà lại di chuyển về một bên?

Ông ta nhăn nhó vì đau, trả lời:

-Vi Barbican nằm ngang. Tất cả các tầng đều nằm trên một mặt phẳng.

À, đúng rồi, mình quên vụ này:

Loor cầm tay ông ta, chùi nọc độc bằng tay áo của cô. Mình thấy một vạch đỏ hỏn trên lưng bàn tay ông.

Zetlin nói:

-Ta không sao đâu.

Mình quyết định để dành tình cảm cho đến khi tất cả được an toàn, nên chỉ hỏi:

-Ra khỏi đây bằng cách nào?

Zetlin bảo:

-Bằng thang máy. Qua rùng mà hai người đã vào đây lần đầu. Tại đó, ta sẽ cho Barbican trở lại vị trí thẳng đứng, và chúng ta sẽ ra khỏi cửa.

-Vậy là ổn rồi.

Nói xong mình chỉ hai cái nanh vẫn còn gắn trên cửa, hỏi:

-Nhưng mấy nanh còn chĩa vào chúng mình thế kia, làm sao ra khỏi thang máy được?

Thình lình thang máy rung lên rồi ngừng lại. Mình vội hỏi:

-Có bình thường không?

-Không. Chắc là...

Zetlin chưa dứt lời, thang máy bắt đầu rung động mạnh. Mình nhìn hai cái nanh của khách quá giang, và thấy chúng nhúc nhích. Con rắn đã quyết định

làm chủ tình hình. Một giây sau, hai cái nanh được rút ra, để lại hai lỗ hổng trên cửa.

Mình hỏi:

-Làm sao bây giờ?

Thang máy bắt đầu đong đưa. Cảm giác như tụi mình đang ở trong một con tàu nhỏ giữa con biển động. Nhìn bảng kiểm soát thang máy, Zetlin tuyên bố:

-Chúng ta đang ở trong phòng cân trọng lượng.

Phòng cân? Ông ta có một phòng thể thao riêng sao? Ông mở một ô dưới bảng điều khiển thang máy, để lộ ra một khoang với hàng loạt những thiết bị lạ lùng, giống như những tấm lót trượt tuyết mà tụi mình đã sử dụng để lướt trên mặt băng. Chúng cũng có những khung bằng giấy thép, để gắn lên giày, nhưng chỉ có một miếng lót dưới gót. Miếng lót này dày hơn, và có một lỗ ngay chính giữa. Zetlin lấy ra ba đôi, đưa cho Loor và mình, nói:

-Gắn vào giày đi.

Hai đứa mình làm theo lời ông ta. Lúc này thang máy lắc lư rất mạnh, tụi mình không đứng vững nổi nữa. Con Bọ Thực Tế cố gắng kéo khoang thang máy ra khỏi đường ray. Nó làm việc rất hiệu quả, làm tụi mình quay mòng mòng như mấy đứa nhóc trong thùng quay ở hội chợ. Chỉ có điều không êm ái và vui nhộn, mà đau thấy mồ luôn.

Vừa cố gắng móc khung dây lên giày, mình vừa hỏi:

-Máy cái này là gì vậy?

Zetlin bảo:

-Đây là cách duy nhất để đi lại trong phòng trọng lượng.

Trả lời vậy cũng như không. Ông ta đưa cho mỗi đứa mình một dụng cụ kiểm soát nhỏ, rồi hướng dẫn cách đeo vào ngón tay giữa như một chiếc nhẫn. Có một nút bấm gắn với nhẫn, nằm trong lòng bàn tay. Ông căn dặn:

-Ngay khi ra tới bên ngoài, hãy nhấn nút. Nó sẽ khởi động hệ thống phản lực.

Loor hỏi:

-Hệ thống phản lực là gì?

Cô chưa kịp nhận câu trả lời thì khoang thang máy lộn nhào. Con Bọ Thực Tế đã kéo thang máy khỏi đường ray và quăng quật như điên. Chúng mình như đang ở trong một máy giặt, lăn lộn từ góc này sang góc kia. Mình cố gồng người chờ đợi cú va đập. Nhưng chẳng có cú va đập nào hết, tụi mình chỉ bị quay lộn. Thật khó tin, nhưng đúng là khoang thang máy xoay không ngừng.

Nhào tới, Zetlin cầm quả nắm cửa, ra lệnh:

-Theo ta.

-Đừng!

Mình kêu lớn, vì nghi hành động của ông ta chẳng khác nào tự sát. Nhưng Zetlin không hề sợ. Ông đẩy cửa rồi quăng người ra ngoài. Loor theo sau ngay. Mình nghĩ, nếu phải hy sinh thì cùng nhau hy sinh. Vậy là mình cũng lao tới cửa, phóng ra ngoài.

“Phóng ra” là một từ rất chính xác. Vừa thoát ra khỏi cửa, mình ôm đầu, co tròn người, sẵn sàng chờ cú va chạm mạnh lên mặt đất. Nhưng không. Chỉ vài giây sau mình đã nhận ra là...không chạm đất. Vì mình đang trôi lơ lửng. Thận trọng nhìn qua kẽ vòng tay, mình thấy chung quanh tối thui và...đầy sao. Mình đang bồng bênh ngoài không gian! Đây không phải là phòng trọng lượng, mà là phòng không trọng lượng. Xa xa, về bên phải mình, khoang thang máy vẫn đang xoay tít như điên. Đang mãi mê nhìn, bỗng mình cảm thấy bị chạm vào vai.

-Aaaaa!

Quay phắt lại, mình tưởng thấy mấy cái nanh của con rắn đen sát bên đầu. Nhưng đó là tiến sĩ Zetlin. Ông ta nắm tay Loor. Cả hai lơ lửng kề bên

mình. Và cả hai đều lộn ngược đầu. Hay chính đầu mình đang lộn ngược.

Zetlin giải thích:

-Hệ thống phản lực phóng ra từ gót chân của mi. Hãy hướng thân thể về nơi muốn tới, rồi chạm vào nút trên bàn tay mi. Mi có thể khéo léo điều chỉnh hướng gót chân tiến tới. Vừa chạm vào nút trên bàn tay, thân hình mình bắn vọt lên. Chà! Thiết bị này mạnh khiếp thật!

Zetlin bảo:

-Từ từ. Chạm nhẹ thôi.

Mình xoay vòng, ngập ngừng chạm nhẹ vào nút. Chính xác. Mình có thể điều khiển nó được rồi. Khi mình buông ngón tay khỏi nút bấm, tốc độ giảm ngay. Dễ ợt. Nếu trong hoàn cảnh khác, vụ này chắc chắn là thú vị bậc nhất. Chẳng khác nào được trôi nổi ngoài không gian mà không cần phải là hoàn cảnh khác. Đâu đó, giữa những ngôi sao kia, là một con rắn khổng lồ đầy nọc độc đang rình mò để giết tụi mình.

Zetlin nói:

-Theo ta. Ta biết đường ra khỏi đây.

-Đường nào?

Mình vừa hỏi vừa nhìn không gian mù mịt chung quanh.

Ông ta bảo:

-Ta biết định hướng theo các vì sao.

Mình phải tin lời ông. Vì nếu để cho mình hay Loor lo vụ này, chắc cả ba cứ bay lòng vòng vĩnh viễn ở đây.

Đúng lúc đó con rắn xuất hiện. Tuốt phía dưới, nó đang trôi tự do. Ít ra, mình nghĩ đó là phía dưới, vì không cách nào phân biệt dưới hay trên.

Zetlin bảo:

-Chúng ta gặp may, vì nó không có cách nào xoay trở được ở trong này.

Tuyệt. Con Bọ Thực Tế đã chọn chỗ xấu nhất để kéo thang máy ra khỏi đường ray. Mình đoán nó sẽ trôi nổi một cách tuyệt vọng tại đây, không lối thoát. Điều đó đủ để tui mình có thời gian ra khỏi Barbican, và để Aja làm nhiều phần mềm. Thành linh mình lại có hy vọng.

Và cũng thành linh hy vọng đó tan tành.

Con rắn không thể chống lại tình trạng không trọng lực, vì vậy nó lại bắt đầu biến hóa. Tui mình khiếp đảm nhìn một thứ giống như những cánh tay to lớn của người nhú ra từ thân con rắn. Các bàn tay rất đồ sộ, mạnh mẽ. Chúng sờ soạng chung quanh như cổ găng chụp bắt một vật gì.

Loor hỏi:

-Nó làm gì vậy?

Chỉ một giây sau, tui mình đã hiểu; những bàn tay đồ sộ đã tìm gặp món nó đang tìm.

Zetlin khẽ nói:

-Đường ray thang máy.

Đường ray thang máy là vật cứng rắn duy nhất trong thế giới không trọng lực này. Nắm lấy đường ray, quái vật đã lấy lại được sự kiểm soát. Nó dùng tay để di chuyển đúng hướng tui mình cần phải đi.

-Lẹ lên.

Zetlin nói và bay vọt lên. Hệ thống phản lực của ông phát ra tiếng vù vù nho nhỏ khi ông di chuyển.

Loor tiếp bước. Cô khởi động sai hướng, nhưng vội chuyển chân, và theo kịp ngay Zetlin. Đến lượt mình bấm nút và... quay tít một vòng. Ui da! Chỉ một chân mình đứng vị trí. Chân kia trôi... tự do! Ngốc thật! Mình nhả nút bấm, quay người lại đứng vị thế, đảm bảo cho hai gót chân sát nhau, và lên đường! Mấy giây sau, mình đã biết cách tính toán. Rất dễ. Chỉ một nhúc nhích nhẹ, gót chân mình sẽ chuyển hướng và mình còn học được cả cách điều chỉnh giữa khi đang bay. Lập tức, mình bay cùng Loor, theo sự dẫn

đường của tiên sĩ Zetlin.

Ngoái xuống nhìn, mình thấy Con Bọ Thực Tế đang di chuyển rất nhanh bằng tay cùng với đường ray. Nhưng nhờ hệ thống phản lực, tụi mình di chuyển nhanh hơn.

Zetlin bỗng chuyển hướng, bẻ góc, phóng vụt xuống. Mình và Loor theo sát ông. Nhìn phía trước, mình thấy một hình chữ nhật đỏ phát sáng và lơ lửng trong không gian. Zetlin đang hướng về đó. Ngừng lại trước cảnh cửa hình chữ nhật, ông đẩy mạnh. Đó là cửa mở ra ngoài

Mình nhìn lại: con rắn đen với những cánh tay người đang tiến tới. Nó há hốc hàm, rít lên giận dữ.

Mình giục già Zetlin:

-Làm ơn lẹ lẹ lên.

Loor và mình theo ông ta bước qua cửa. Ngay khi được trở lại mặt đất cứng, lập tức mình cảm thấy sức hút của trọng lực. Mình hấp tấp đóng cửa. Cánh cửa nặng hơn tất cả những gì mình biết kể từ khi bước vào tòa nhà điên rồ này. Nó giống một cánh cổng hơn là cánh cửa. Thấy một cây cài cửa nặng nề, mình chột chận cửa lại ngay. Bất kỳ thứ gì làm chậm chân được. Con Bọ Thực Tế đều tốt.

Zetlin lại ra lệnh:

-Tiếp tục di chuyển.

Chúng mình đang ở trong một phòng, dành chừng ba mét. Zetlin đẩy bung cánh cửa cuối phòng. Khi bước qua cửa, tụi mình vào một nơi mà mình chỉ có thể tả lại là: giống như bên trong một cái đồng hồ khổng lồ. Đó là một căn phòng lớn đầy những thiết bị nặng nề, đồ sộ. Từ trên cao đến chung quanh tụi mình đầy bánh xe răng cưa khổng lồ cài vào nhau, và những bánh đĩa, và... đủ thứ khác nữa mà mình không biết là gì.

Vừa đóng cửa, Zetlin vừa cất giọng:

-Đây là trung tâm của Barbiacan. Bộ máy này xoay chuyển tòa nhà. Ta

nghĩ, chúng ta sẽ được an toàn tại đây.

Mình hỏi:

-Điều gì làm ông nghĩ vậy?

Ông ta vỗ vỗ bức tường kế bên cánh cửa tụi mình vừa bước qua.

-Đây là cấu trúc trọng tâm của Barbican. Dày hơn mét rưỡi. Quái vật đó quá to lớn, không qua lọt cửa được, và không đủ khả năng phá đổ tường này, dù nó mạnh đến đâu.

-Hy vọng là ông có lý.

Nhưng ông ta...chẳng có lý chút nào.

Bằng chứng xuất hiện ngay dưới chân cánh cửa ông ta vừa đóng lại.

Chỉ tay vào cửa, mình nói:

-Nó không cần phải phá tường đâu.

Một chất lỏng đen như mực đang rỉ rỉ tràn vào phòng qua khe cửa. Như một thứ dầu độc nó rỉ qua các kẽ hở, tuôn vào và tiếp tục bò qua mặt sàn.

Con Bọ Thực Tế đã biến hóa thành chất lỏng.

-Lối này, lẹ lên.

Vừa nói, Zetlin vừa chạy.

Ông ta không cần phải nói “lẹ lên”. Hai đứa mình đã bám sát theo. Không thể biết bao lâu nữa Con Bọ Thực Tế rỉ vào phòng và biến thành thứ quái gì nữa. Tụi mình phải chuồn gấp.

Zetlin bảo:

-Chúng ta sẽ sử dụng zip.

Mình hỏi:

-Zip là gì?

Theo ông ta qua bộ máy khổng lồ, mình cảm thấy như một con kiến chạy

qua một động cơ đồ sộ. Như vậy đủ hiểu bộ máy này lớn cỡ nào. Zetlin đưa hai đứa mình tới trước một dãy xe. Mình nhận ra đó là những chiếc xe mình đã thấy khi mới tới đây. Trông chúng giống những xe mô-tô họ đã chạy đua từ dưới nước lên trên không. Zetlin nhặt một mũ bảo hiểm trên ghế, rồi nhảy vào xe.

Mình ca cẩm:

-Chết rồi, hai đứa tôi không biết loại xe này!

-Không thành vấn đề. Con nít cũng lái được. Nhìn nhé.

Cầm tay lái, ông nói tiếp:

-Cần phải là tốc độ, cần trái là thắng.

Chỉ tay xuống bàn chân phải đặt trên bàn đạp, Zetlin bảo:

-Góc chân ấn xuống, đầu xe hướng lên. Đạp xuống bằng ngón, xe sẽ phóng xuống. Bàn chân giữ thẳng xe, sẽ bay ngang. Rất đơn giản.

Ngay lúc đó, từ phía sau, tụi mình nghe tiếng kêu khủng khiếp phát ra từ trong bộ máy. Đó là tiếng động lớn của kim loại bị phá hủy. Con Bọ Thực Tế đã biến dạng. Mình và Loor lo lắng nhìn nhau. Hai đứa vợ vội mũ bảo hiểm, nhảy lên xe. Tụi mình phải cấp tốc học cách điều khiển mấy chiếc zip này.

Vừa kéo một thanh cuốn quanh bụng, Zetlin vừa bảo:

-Khóa lại. Không khóa chặt, khi chạm mặt nước, các người sẽ bị văng ra khỏi xe ngay.

Loor bồi rối ra mặt:

-Xuống...nước?

Zetlin chạm nhẹ một cái nút dưới tay lái, chiếc zip của ông ta nổ máy. Mình và Loor làm theo. Máy nổ. Mình cảm thấy như đang ngồi trên một chiếc mô-tô, giống của cậu Press. Nhưng chưa bao giờ mình lái mô-tô một mình. Trừ lần mình lái một mô-tô nhỏ xíu dành cho lũ nhóc trong khu

thương mại. Chỉ việc bỏ đồng hai mươi lăm xu vào, nó bò loanh quanh một chút xíu. Nhìn qua Zetlin, mình thấy ông ta nhấn gót chân xuống. Đầu mũi hình chóp của chiếc xe hướng lên không, như một hỏa tiễn sẵn sàng bay lên.

-Lên đường!

Zetlin kêu lớn, rồi nhấn ga. Lập tức chiếc zip của ông phóng đi. Ông quay lại, lơ lửng trên đầu hai đứa mình, giục giã:

-Lẹ lên.

Mình nhìn Loor. Loor nhún vai, nhấn gót. Mũi xe hướng lên, cô cất cánh và bay vút qua Zetlin, xém đụng trúng ông ta.

Ghi nhớ: Tránh va chạm.

Zetlin quay đầu xe, đuổi theo Loor. Mình không đi gấp là sẽ bị mất dấu họ. Nhấn gót, mình cảm thấy đầu xe hướng lên. Vậy là lúc này mình đang hướng lên trần:

-Hô hây hô!

Mình thì thầm, rồi nhấn ga. Chiếc zip chồm lên, phóng vào không gian. Cuộc du hành thật phi thường! Xoay trở dễ dàng và mình quen ngay với bàn ga và cần thắng. Bàn đạp có tí ti rắc rối hơn. Lúc đầu mình không thể giữ cho chiếc zip bay ngang được, nó làm mình cảm thấy như bị say sóng. Nhưng chỉ một lúc sau, mọi chuyện đều ổn. Ước gì mình có một cái xe thật, giống thế này. Vì đây chỉ là một xe ảo. Hơi bị... quá buồn!

Thấy ông tiến sĩ và Loor lơ lửng trên đầu, mình vội nhập bọn với họ. Cả ba trôi nổi trên đồng thiết bị khổng lồ, hơn hai mươi mét trong không gian.

Zetlin hỏi:

-Các người không sao chứ?

Mình bảo:

-Tôi không sao.

Loor nói:

-Tôi cũng ổn.

-Vậy thì tiếp tục.

Nói xong, ông ta định tăng ga. Loor vội nói ngay:

-Nhưng...tôi không biết bơi.

-Mi sẽ không phải bơi.

Tụi mình lại nghe tiếng gầm rú tuốt dưới phòng máy. Nhìn xuống nơi vừa ra khỏi, nhưng mình không thấy gì. Con Bọ Thực Tế không có ở dưới đó.

Nó đã bay lên cùng tụi mình.

Zetlin la lên:

-Nó kia!

Nhìn xuống, mình thấy giữa đống bánh răng cưa, một cái bóng vút lên. Chỉ thoáng nhìn, nhưng mình sẽ không thể nào quên được. Cái bóng đó có một cái đầu chim, với cái mỏ dài nhọn hoắt. Thân hình nó như một con người, ngực rộng, lực lưỡng. Nhưng chân lại giống chân chim. Nó còn có cánh nữa. Đôi cánh đen đồ sộ, như cánh dơi.

Con Bọ Thực Tế đã cất cánh bay lên.

Cả ba người tụi mình quay đầu, phóng xe về phía trước. Chúng mình bay theo đội hình: Zetlin dẫn đầu, mình và Loor bay sau. Zetlin phóng như điên qua bộ máy kỳ lạ. Chắc ông ta muốn bỏ rơi Con Bọ Thực Tế đang bay, làm mình và Loor chật vật mới theo kịp. Ông ta bay gần mặt đất, bên dưới xà nhà bằng thép, rồi bẻ ngay sang phải, dẫn hai đứa mình qua một hành lang hẹp. Tụi mình phải bay hàng một, vì hành lang không đủ rộng cho hai xe cùng vượt qua. Ra khỏi hành lang, tụi mình phải leo ngược dốc cho tới gần trần. Từ đây, những thiết bị tròn bên dưới trông như những quả núi thép, cong vòng.

Hai đứa mình theo kịp ông ta là điều đáng kinh ngạc, nhưng mấy chiếc zip

này rất dễ điều khiển. Theo mình, một phần vì chúng là những chiếc xe ảo, và trong thâm tâm tụi mình biết là phải bay với chúng, vì vậy mà tụi mình đã làm được.

Chúng mình mau chóng tiến gần bức tường cuối phòng máy. Có một khoảng trống tỏa ra một luồng sáng trắng. Zetlin ngoái lại nói:

-Chúng ta sắp tới sông băng.

Mình đoán, phòng kế tiếp trong cái tòa nhà lạ lùng này sẽ là cánh đồng phủ băng tuyết, nơi tụi mình đi thi đua với Zetlin trong trò lướt băng ném bóng. Vậy là quá tốt; vì chúng mình đã tới gần khu rừng hơn rồi.

Nhưng ngay lúc đó, một cái bóng xuất hiện phía trước, bên trái tụi mình. Bao công lao bay bổng của chúng mình hóa thành công cốc. Con Bọ Thực Tế đã tìm một lộ trình riêng, và đang rượt đuổi chúng mình tới ngõ ra. Hai bên đụng đầu nhau. Tụi mình tiến thẳng tới khoảng trống; con chim phóng tới từ bên trái chúng mình. Tụi mình nhún ga. Con chim quái đản khổng lồ phóng lại gần hơn. Tụi mình phải vượt qua. Mình cố tính toán xem kẻ nào sẽ tới khoảng trống trước. Ba người tụi mình bay sát cánh nhau. Phải chặn đầu nó. Mình xiết ga. Hy vọng xe vọt nhanh hơn. Quá nguy hiểm. Nhưng một là thoát, hai là tan nát vì đâm sầm vào Con Bọ Thực Tế. Tất cả tùy thuộc vào kẻ nào tới khoảng trống trước.

Một giây sau, chúng mình bay vọt vào vùng ánh sáng trắng. Thành công rồi. Con chim bay vút ngang khoảng trống. Phóng quá nhanh, nó không kịp trở đầu. Nó phải lượn một vòng mới quay trở lại được. Chúng mình chỉ cần mấy giây quý giá đó để vượt lên trước nó.

Bây giờ tụi mình đang bay cao, trên đường đua phủ băng. Mình nghĩ, ông ta muốn hoàn toàn dựa vào tốc độ. Tốt. Mình khoái tốc độ. Thậm chí mình không nhìn quanh, để xem Con Bọ Thực Tế đã vào cái thế giới băng giá này chưa. Điều quan trọng là phải vượt qua vùng hoang vu lạnh lẽo này càng sớm càng tốt. Đây là một cuộc đua tốc độ tối đa.

Một phút sau, Zetlin ra hiệu là ông ta sắp bay xuống. Ông chúi mũi xe, phóng tới một thứ giống như bức tường băng thẳng đứng. Chúng mình đã

tới cuối phòng băng, nhưng mình không thấy một lối ra nào. đành phải tin tưởng vào Zetlin, chẳng lẽ ông ta muốn quăng mình vào băng đá như một con bọ quăng mình vào kính xe.

Trong màn tuyết bên dưới, mình thấy một bóng đen có cánh. Con bọ đang ở sau tụi mình và đang vọt lên rất nhanh.

Loor la lên:

-Kia!

Mình cũng thấy rồi. Một khoảng trống cắt từ bức tường băng. Đó là cửa ngõ vào phòng kế tiếp.

Zetlin nói lớn:

-Chúng ta sẽ phải xuống nước. Ta không tin là con chim đó có thể xuống theo được.

Điều gì làm ông ta tin tưởng vậy? Cứ như mình thấy, Con Bọ Thực Tế muốn làm gì chẳng được. Rất có thể, chỉ vài giây nữa thôi, nó sẽ biến hóa thành một thứ quái gì khác, làm tụi mình hết vía luôn.

Hơn nữa, Loor không biết bơi. Mình gọi lớn:

-Loor.

-Đừng lo. Tôi làm được.

Cô sẽ phải tỏ ra vô cùng dũng cảm. Mình biết Loor sẽ làm như vậy. Zetlin phóng vào đường hầm băng giá. Hai đứa mình theo sau. Qua đường hầm ngắn, chúng mình lọt thỏm vào vùng tối đen như mực. Không thấy gì ngoài hàng loạt những quả cầu đủ màu sắc lơ lửng trong không gian, đánh dấu cho đường đua.

Zetlin ra lệnh:

-Khom thấp người xuống trước khi đụng mặt nước. Tiếp tục thở. Đừng giảm tốc.

Nói xong, ông chúi đầu xe, phóng xuống nước.

Hai đứa mình nhắm mắt làm liều theo ông ta. Ôi, mình sợ hết hồn đi được. Sợ cho Loor và cả cho mình. Không biết chuyện gì sẽ xảy ra khi chạm mặt nước. Va đập mạnh làm mình văng khỏi xe? Ngộ thờ? Vãi tè? Mình nghiêng răng, khom sát người bên trong mũ xe hình chóp trong suốt, vù vù xuống nước. Zetlin chạm nước trước với một tiếng “ùm”. Hai giây sau tới lượt mình và Loor.

Chiếc xe này mạnh, nhưng mình chịu nổi. Mũi nhọn đầu xe làm giảm tối đa cú va chạm. Tuyệt hơn nữa là mình thờ bình thường. Có khả năng là nhờ mũ bảo hiểm. Liếc qua Loor, mình thấy cô đang song hành ngay bên phải mình. Loor thật phi thường.

Ngay khi chạm nước, đèn pha cửa xe bật sáng, nên mình có thể nhìn thấy Zetlin rất rõ. Sông nước phủ lên đầu mũ làm thân xe chòng chành. Nhưng xoay trở chỉ hơi khó hơn trên không một chút thôi.. Có thể vì do sức cản của nước. Tuy nhiên tại mình vẫn có thể di chuyển nhanh.

Phía sau, mình nghe tiếng vỡ nước thật mạnh. Chỉ một thứ có thể gây ra âm thanh đó. Con Bọ Thực Tế đã xuống nước. Không biết con chim quỷ quái đó có khả năng bơi lội, hay con bọ đã biến hóa thành một thứ gì giống như một con cá mập rồi. Mình cố rũ bỏ ý nghĩ đó khỏi đầu.

Cuộc hành trình dưới nước không kéo dài. Phía trước, mình thấy lò mờ đường nét một khoảng trống hình vuông. Zetlin đã hướng mũi xe về đó. Hai đứa mình lái theo ngay. Mấy giây sau, chúng mình phóng qua khoảng trống...

Và ra ngoài không gian bên trên khu rừng. Ngoái lại, mình thấy khoảng trống là một lỗ vuông đầy nước. Nhưng nước không hề trào ra, giống hệt khoảng trống hình tròn mà Loor và mình đã vượt qua lúc mới đến. Thật khó tin, nhưng... có thật. Mình còn nhận ra: quần áo mình khô rang. Không thể nào tin nổi.

Zetlin chúi đầu xe, phóng xuống bề mặt khu rừng. Mình chẳng muốn lại bị đụng độ với những cây cối phóng dây vè vè chút xíu nào. Nhưng tà bị

lạc trong rừng, còn hơn bay ngoài không gian lộ liễu để Con Bọ Thực Tế nhìn thấy được.

Zetlin giữ cho xe thăng bằng, cách mặt đất chừng một mét, và phóng theo một con đường mòn. Loor bám theo ông ta. Minh theo sát sau Loor. Tụi mình di chuyển rất nhanh. Minh luôn gắn mắt vào lưng cô, dõi theo từng hành động, để biết trước khúc rẽ sắp tới. Chúng mình đang sai bước về nhà. Chẳng bao lâu sẽ tới lối vào Barbican và thoát nạn.

Sau mấy phút vượt qua khoảng trống trong rừng, Zetlin giảm tốc khi tới gần bức tường của tòa nhà. Tụi mình đã rượt đuổi đến phờ người, và tim mình đập thình thịch. Zetlin ngừng xe, nhảy ra ngoài, rồi chạy tới bảng kiểm soát gắn trên tường. Ông mở nắp đậy và bắt đầu nhấn các nút.

Minh hỏi:

-Sao chúng ta không bay zip ra khỏi đây?

-Chúng không hoạt động bên ngoài Barbican. Phải đưa tòa nhà về vị trí số hai, chúng ta mới ra khỏi đây được.

Ông bấm thêm mấy nút và tòa nhà bắt đầu rung lên. Nghe tiếng kim loại rít ken két xa xa, mình có thể tưởng tượng những thiết bị đồ sộ đang bắt đầu chuyển động. Minh chỉ còn có thể hy vọng nó chuyển động đủ nhanh để chúng mình đi xuống và ra khỏi đây, trước khi con bọ phát hiện ra. Tòa nhà kêu rầm rầm và bắt đầu di chuyển.

Zetlin trấn an:

-Không lâu đâu.

Minh nghe một tiếng rít khùng khiếp, như sắt thép đang rã rời từng mảnh. Một giây sau, tòa nhà ngừng chuyển động.

Loor hỏi:

-Chuyện gì vậy?

Zetlin vội trở lại bảng kiểm soát. Ông bực dọc nhấn mấy nút, nhưng chẳng

có gì thay đổi.

Zetlin bối rối nói:

-Không hiểu nổi! Tất cả tín hiệu đều cho thấy là chúng ta đang di chuyển.

Mình bảo:

-Khi chúng ta còn ở trong phòng máy, có một tiếng động kinh khủng. Có thể là Con Bọ Thực Tế đã phá hủy bộ máy rồi không?

Đúng lúc đó, tụi mình nghe một tiếng thét chói tai vọng lên từ trong rừng thẳm. Cả ba đều ngược nhìn lên. Zetlin trả lời mình:

-Ta không biết. Nhưng Barbican không chuyển động. Nếu nó không trở lại chiều thẳng đứng, chúng ta sẽ không thể ra khỏi đây.

Chương 34

NHẬT KÍ #15

(TIẾP THEO)

VEELOX

(@ Emz type)

Lại một tiếng thét rợn người vang vọng suốt khu rừng.

Tiếng thét lớn tới nỗi gây cảm giác như kim đâm vào não. Bên dưới, không xa tụi mình bao nhiêu, một bầy chim đủ màu tung bay nháo nhác. Rồi là tiếng cây cối rãng rặc gãy đổ. Dù Con Bọ Thực Tế tiến hành thứ quái quỷ gì, đó là một thứ rất to lớn.

Và... nó đang tiến tới.

Mình rên rầm:

- Chẳng lẽ chỉ có một đường duy nhất này có thể ra khỏi đây!

Zetlin nói ngay:

- Còn một đường khác. Đó là hành lang khẩn cấp nhưng ta chưa sử dụng

bao giờ.

Mình vội bảo:

- Tôi nghĩ đây là thời điểm quá tốt để thử sử dụng rồi.

Thêm những tiếng cây gãy đổ rào rào. Lần này gần hơn. Tiếng cây cối bị phá hủy khi Con Bọ Thực Tế xuyên rừng, tìm kiếm tội mình. Sấn lòng tội mình.

Loor hỏi:

- Cửa ra đó ở đâu?

- Sau phòng máy.

Mình gào lên:

- Sao không ra bằng lối đó khi chúng ta còn trong đó?

- Vì ta không ngờ Con Bọ Thực Tế có khả năng phá hủy Barbican.

Đó là câu trả lời rất lô-gích của ông ta. Mình cố bình tĩnh nói:

- Được. Không sao. Chúng ta trở lại đó.

Đúng lúc đó, chúng mình nhìn thấy nó.

Đang xông ra từ những cây cối nhiệt đới, cách tội mình chỉ mấy mét, là một hình ảnh hãi hùng. Con Bọ Thực Tế đã biến thành – nói sao nhỉ - một thứ giống như một con bọ xanh lè. Những cẳng chân ghèu ngào như chân nhện độc nhện lên nhiều lần. Một thân hình dài, đầy vảy và một cái đầu to đùng với những cái càng nhô ra trước cái mồm đỏ lỏm. Và nó đã thật sự lớn. Con quái vật này sừng sững, vượt cao hơn hẳn chúng mình, giống như tội mình đang ở trong một phim về quái vật của Nhật.

Con quái vật dừng bước, rướn cổ rít lên một tiếng đinh tai nhức óc.

- Chúng ta vào làm chỗ rồi.

Loor tuyên bố, rồi nổ máy chiếc zip. Cô phóng lên không, tránh khỏi tầm với của con bọ yêu quái.

Nhưng cô đi không được xa. Cô vừa bay lên, con bọ quay ngay đầu lại và bắn từ mồm ra một sợi dây dài trong suốt.

Mình gào lên:

- Loor!

Quá muộn! Sợi dây ghì ngang cái xe đang ở giữa chừng bay, giữ Loor lơ lửng tại chỗ như một con diều trên đầu sợi dây. Loor nhân ga, cô bứt ra, nhưng sợi tơ thanh mảnh siết chặt. Mình thấy nó đang cuốn Loor vào như một con cá mắc câu. Những cái càng quanh miệng nó quặp vào, chờ đợi. Con nhện đã tóm được con mồi và sẵn sàng ăn thịt.

Mình la lên:

- Tôi lên cứu cô ấy ra khỏi xe.

Mình vừa định bay lên, bốc Loor qua xe mình. Nhưng Zetlin nhanh hơn. Ông phóng khỏi mặt đất, đạp ga hết tốc độ. Mình nghĩ, Zetlin phóng quá nhanh, không thể ngừng lại bên Loor được. Nhưng đó không phải là dự tính của ông. Zetlin đâm chiếc zip giữa Loor và con bọ khổng lồ, phóng thẳng vào sợi tơ căng thẳng chặt làm hai. Một hành động quá thông minh. Loor vọt đi, như thể bị sợi dây súng cao su đẩy mạnh.

- Tuyệt vời!

Mình la lên, và ngay lập tức ước gì mình cầm họng thì hơn. Vì mình chỉ còn lại một mình với Con Bọ Thực Tế lù lù trên đầu. Chu cha, chẳng khác nào gào lên: “ Tớ đây nè, bắt đi!”. Chuồn thôi. Phóng hết sức về bên trái, tránh xa con quái, mình tăng ga tối đa. Thoáng thấy nó quay về phía mình, và bắn ra một sợi dây khác, mình vội nhấn ngón chân, cho xe phóng xuống. Sợi dây lướt sát vai mình. Trong khi con quái nấp lại đạn, mình chuồn thẳng. Ngoái vội lại, mình thấy nó đang bò ngược trở lại đường cũ, theo lối mòn nó đã cắt xuyên rừng.

Cuộc đua chưa chấm dứt.

Mình rút lui về hướng cổng nước, và đuổi kịp Loor và Zetlin.

Mình kêu lớn với Zetlin:

- Hành động ngon lành thật.

- Ta vẫn rất tuyệt.

Ông ta tuyệt thật. Chẳng khiếm tốn chút nào, nhưng tuyệt thật.

Vừa tăng ga, Zetlin vừa bảo:

- Theo ta trở lại phòng máy.

Mình và Loor phóng theo. Mình tin là sẽ thành công. Con Bọ Thực Tế càng to lớn hơn càng chậm chạp. Tội mình chỉ việc nhấn bàn đạp, vọt tới phòng máy, và sẽ chuồn ra khỏi đó êm ru.

Hay là... mình đã tưởng vậy thôi.

Từ xa, cổng vào phòng nước đã xuất hiện. Tội mình phóng hết tốc độ tới đó. Mấy phút nữa cả ba sẽ chạm mặt nước. Zetlin quay lại, hỏi lớn:

- Hai người ổn chứ?

Hai đứa gật đầu.

Ông ta tự tin nói thêm:

- Đừng giảm tốc. Chúng ta sẽ vượt qua được.

Vì quay đầu lại, Zetlin đã không thấy chuyện gì xuất hiện phía trước. Chúng mình đang phóng tới đa tới ô vuông lớn có nước. Nhưng trong khi bay vù vù tới, mình thấy cửa ngõ của ô vuông đã bị một vật che phủ.

Thoáng suy tính, và mình đã nhận ra vật che phủ đó là gì.

Đó là một lưới nhện.

Chắc hẳn Con Bọ Thực Tế đã giăng bẫy sau khi đi qua, để bắt mấy con ruồi đâm đầu vào lưới.

Mình gào lên:

- Coi chừng!

Quá muộn! Loor và mình bẻ ngoặt tay lái và tránh được, nhưng Zetlin thì không kịp. Vừa đủ thời gian nhìn phía trước, ông ta đã đâm sầm vào lưới.. Minh thoáng hy vọng là nó sẽ vỡ tung như sợi dây ông ta đã cắt đứt. Nhưng không. Đây không chỉ là một sợi, mà là cả một mạng lưới kết nối vào nhau.

Mình và Loor quay lại để thấy Zetlin dính trong những sợi dây lằng nhằng. Chiếc zip của ông loảng xoảng rơi xuống đất, bỏ ông vương vীu tuyệt vọng như... một con ruồi sa lưới nhện. Thậm chí mình không biết chắc là ông ta còn tỉnh, hay còn sống không.

Loor phóng tới, lơ lửng kế bên Zetlin, hỏi:

- Ông không sao chứ?

Zetlin gật. Hú hồn! Ông ta run rẩy, nhưng còn sống và tỉnh táo. Nhìn xuống khu rừng bên dưới, mình thấy con nhện khổng lồ đang chạy tới. Nó sải dài tám chân, hấp tấp chạy lại để xem có miếng ngon lành nào lọt bẫy hay không. Phải đem Zetlin ra khỏi đó ngay. Nhưng bằng cách nào đây?

Loor đã có cách. Cô lấy từ trong áo ra một vật giống như con dao làm bếp. Không ngờ cô vẫn còn giữ lại một con dao. Nhưng lúc này mình mừng vì cô đã làm điều đó.

Loor ra lệnh:

- Pendragon, giúp tôi một tay. Xuống bên dưới ông ấy đi.

Mình cho xe xuống bên dưới Zetlin. Trong khi Loor cắt lưới nhện, mình nắm chân ông ta, sẵn sàng để ông ta rơi vào xe của mình. Liếc lại sau, mình thấy con bọ thực tế đang tới gần hơn. Nếu nó quyết định hóa lại thành một con chim, thì chỉ việc bay thẳng lại mà chộp lấy tụi mình. Nhưng nó không làm thế. Con bọ khổng lồ tiếp tục phóng qua khu rừng.

Mấy giây sau, Zetlin thoát khỏi lưới nhện. Loor nhẹ nhàng đặt ông ta vào xe, trước mặt mình.

Mình hỏi:

- Ông đi cùng xe với chúng tôi chứ?

- Ồ.

Zetlin ngo ngo nói. Không có đủ thời gian để giải thoát xe của ông ta được nữa. Zetlin khom sát người trước mũi xe, nhường tầm nhìn cho mình, rồi bảo:

- Đề nghị phóng lẹ lên.

Nhìn lên Loor, mình hỏi:

- Mạng nhện hết chưa?

- Đủ để qua được rồi.

Hai đứa quay xe, đảo một vòng, rồi hướng mũi xe thẳng qua lỗ hồng mạng nhện Loor mới cắt, phóng vào nước.

Bây giờ tốc độ là tất cả. Loor và mình lái sát bên nhau, xiết ga, vất tới chút sức lực cuối cùng của bộ máy lạ lùng nhưng diệu kỳ này. Loor tiến lên mặt nước trước. Chiếc xe của mình và Zetlin nối theo ngay. Hai xe cùng phóng lên khỏi mặt nước, rồi hướng thẳng tới công băng dẫn tới đường đua trượt băng.

Mấy phút sau, tụi mình lướt qua đường hầm băng và phóng ra ngoài cánh đồng băng giá sáng rực. Chúng mình cho xe tiến thẳng, không bỏ phí một giây để ngoái lại xem Con Bọ Thực Tế có bám theo không.

Zetlin không hề ngoái đầu lên khỏi mũi xe. Không sao, vì mình và Loor biết nơi phải đến. Mấy giây ngắn ngủi sau, tụi mình đã lướt trên những thiết bị khổng lồ của phòng máy.

Mình chỉ tay xuống dưới:

-Có vấn đề rồi.

Quả vậy, hai thanh sắt đồ sộ đã bị lèn giữa những bánh xe răng cưa. Ngay khi khởi động, Barbican đã bị tắt nghẽn. Không chỉ hung dữ, Con Bọ Thực Tế còn tỏ ra rất khôn ngoan.

Mình ra hiệu cho Loor, rồi hai đứa cho xe đáp xuống sàn. Mình bảo:

- Tiên sĩ Zetlin, chúng ta đã ở trong phòng máy rồi. Ra khỏi nơi đây bằng cách nào đây?

Vẻ bàng hoàng, Zetlin ngồi thẳng lên.

Loor hỏi:

- Ông có bị thương không?

- Chỉ... kinh hoàng.

Ông nhìn quanh phòng máy rộng mênh mông, rồi chỉ tay về cái ống tròn dựng đứng từ sàn tới trần, nói:

- Đó.

Ông được làm bằng cùng loại nhôm xanh nhạt như trong lòng thang máy.

- Đó. Đó là trọng điểm của Barbican. Là lối ra của chúng ta.

Loor bảo:

- Chúng ta nên ra khỏi xe và đi bộ. Đừng để quái vật phát hiện ra chúng ta ở đâu.

Ý kiến rất tuyệt.

Mình bảo:

- Đi thôi.

Cả ba hấp tấp vừa chạy qua phòng máy, tiến tới ống hình trụ màu xanh, vừa luôn nhìn lại, sợ Con Bọ Thực Tế xuất hiện. Nhưng không thấy gì. Mình đã nghĩ, chắc con quái này hết trò rồi, và đang bị kẹt lại trong rừng. Tốt. Mong sao những sợi dây quái quỷ của những cây xương rồng nhai ngấu nghiền nó cho rồi.

Chỉ mất mấy phút tụi mình đã tới ống trụ. Ống rộng chừng gần mét rưỡi và vươn thẳng đứng.

Zetlin chỉ ô cửa vuông có một bánh quay, nói:

- Ông này dẫn xuống khung vòm chống trụ Barbican.

Vừa xoay bánh quay, ông ta vừa giải thích thêm:

- Chúng ta có thể leo bên trong khung vòm đó xuống tới dưới đất.

Ông mở cửa, bước vào trước. Loor bước theo rồi tới mình. Bên trong ông tối thui, nhất là sau khi đóng cửa và chốt lại bánh quay. Mấy giây sau, mắt đã quen với bóng tối, mình mới thấy cầu thang sắt chạy dọc chiều dài ống. Zetlin bước vào thang và bắt đầu leo xuống. Vượt qua nhiều mét, cầu thang dẫn tới một mặt sàn bằng thép. Zetlin cắt nghĩa:

- Sàn này ở trên đỉnh vòm. Cả hai đầu mặt sàn đều có cầu thang sắt đưa chúng ta đi xuống.

Ui da! Bây giờ mình mới hiểu vì sao đường tháo lui này không phải là chọn lựa của Zetlin từ đầu. Khung vòm này quá lớn, có nghĩa là đường xuống rất dài.

Loor cũng đang có cùng ý như mình. Cô nói:

- Nếu Con Bọ Thực Tế theo chúng ta vào đây thì...

Cô không cần phải nói hết câu. Ai cũng hiểu là: thì... tụi mình tiêu tưng luôn.

Zetlin bảo:

- Ta biết. Nhưng chỉ còn một đường này thôi.

Không muốn phí phạm thời giờ, mình tiến tới cuối sàn. Phải vượt qua khoảng ba mươi mét mới tới cầu thang sắt với tay vịn cũng bằng sắt. Cầu thang uốn cong, kéo dài xuống, khuất chìm trong bóng tối.

Zetlin nói:

- Thận trọng. Đường xuống xa lắm đó.

Không cần anh ta nhắc thêm lần nữa. Mình quay người, hai tay nắm chặt hai bên tay vịn, đi giật lùi xuống thang. Loor theo mình, Zetlin sau cùng. Lúc đầu rất khó đi, vì cầu thang không dốc lắm. Cứ như mình phải bước

bằng cả hai chân lẫn hai tay. Nghĩ lại hình dạng khung vòm, mình nhớ là nó uốn vòng cung từ đỉnh. Mình tính toán, càng xuống sẽ càng dốc hơn. Và chính xác là vậy, chẳng bao lâu sau, đường xuống gần như thẳng đứng, như một cái thang cây. Mình di chuyển nhanh vì cảm giác thật an toàn. Tốc độ không còn là vấn đề nữa, nhưng lỡ trượt té là... tiêu. Không biết kiểu nào đáng sợ hơn: ngã xuống lỗ đen mờ mờ này, hay bị Con Bọ Thực Tế tấn công từ phía trên. Nhưng kiểu nào cũng là động cơ thúc đẩy chúng mình tiếp tục tiến bước.

Đọc đường đi xuống không ai nói gì, vì chẳng có gì để nói. Nhưng mình biết, tất cả đều đang cùng chung ý nghĩ: Tiếp tục xuống và chuồng khỏi đây gấp, trước khi con bọ phát hiện ra chúng mình.

Thình lình toàn thể cấu trúc này rung động. Nó xảy ra quá nhanh và quá mạnh, gần như kéo tung mình ra khỏi cầu thang. Tất cả tụi mình khựng ngay lại, nắm chặt tay vịn.

Mình hỏi lớn:

- Cái gì vậy?

Zetlin bảo:

- Ta không biết. Tiếp tục đi, nhưng phải cảnh giác.

Lại bắt đầu đi xuống. Một phút sau, lại thêm một đợt rung động. Tất cả ngừng di chuyển, bám tay vịn.

Mình bảo:

- Chắc chắn do con bọ. Có lẽ nó đang cố phá một bức tường.

Cả ba tiếp tục đi xuống, nhưng lần này nơm nớp lo sợ không biết lúc nào bị những cú lắc giật hất chúng mình khỏi cầu thang. Thêm ba lần rung động mạnh nữa, và lần nào tụi mình cũng kịp nắm chắc tay vịn. Rồi sau quãng thời gian như kéo dài cả thế kỷ, tụi mình cũng xuống được tới mặt đất. Không ai ngừng lại để reo mừng. Tụi mình đang ở dưới đáy của một phía vòm, trong phần rộng nhất của kiến trúc này.

Loor chỉ một cánh cửa gần tụi mình nói:

- Có lối ra rồi.

Cả ba cùng nhau chạy ù tới. Loor mở cửa.

Bên ngoài trời đang mưa tầm tã. Nhưng mình không quan tâm. Tụi mình thoát ra ngoài rồi! Cả ba chạy ra khỏi khung vòm, cố tránh khỏi Con Bọ Thực Tế càng xa càng tốt. Tụi mình cắm cổ chạy xuôi con phố ít nhất là nửa dặm, cho đến khi cảm thấy an toàn mới ngừng lại. Chúng mình tìm thấy một chỗ trú dưới cổng của một trong những ngôi nhà màu đen.

Trong khi cả ba đứng nghỉ, mình nhìn lại khối kiến trúc được gọi là Barbican. Thật đúng là một tòa nhà lạ lùng, khó tin, kinh ngạc đến sững sờ. Treo lơ lửng trong không gian, nó không hề lộ ra một dấu hiệu khác lạ, kì bí nào ẩn chứa bên trong. Trông nó vừa ngoạn mục vừa buồn thảm.

Mình liếc nhìn Zetlin. Ông ta không nhìn tòa nhà, mà nhìn con phố dưới mưa, trong cái thành phố ảo thê lương của ông. Đây là nơi nhắc nhở ông tới một cuộc đời ông đã phải chạy trốn. Bây giờ lại trở thành nơi ẩn náu của ông.

Mình gọi nhỏ:

- Tiến sĩ Zetlin.

Giọng dứt đoạn, ông nói:

- Ta đã thề sẽ không bao giờ trở lại.

Nhìn ra thành phố, mình cố cảm nhận bằng con mắt của ông ta. Mưa trút xuống những con phố xám xịt. Một khung cảnh thật buồn nản. Mình sững sờ vì không thấy một bóng người. Từ lúc Con Bọ Thực Tế bắt đầu tàn phá, mình không thấy một người nào. Không biết tất cả đã bỏ chạy, hay bằng cách nào đó thế giới ảo đã đổi thay và quét sạch tất cả, chỉ còn lại những con người thật. Là chúng mình. Mình nghĩ điều đó không quan trọng. Vì tụi mình không thuộc về nơi này.

Loor nhắc ông ta:

- Thành phố này cũng không là thật.

Zetlin nói ngay:

- Nó thật với ta.

Đúng lúc đó, tụi mình nghe một tiếng động mà lúc đầu mình tưởng là tiếng sấm. Tiếng đùng đùng vọng lại từ Barbican. Tất cả quay nhìn tòa nhà, nhưng chẳng thấy gì đặc biệt. Rồi thêm hai tiếng động lớn nữa.

Loor bảo:

- Dù là gì, đó chính là nguyên nhân làm rung động khung vòm khi chúng ta leo xuống.

Nhưng tiếng động đó là gì?

Một tiếng đùng vang dội. Zetlin nghẹn thở. Barbican đang bị tấn công... từ bên trong. Những tầng nhà rơi rụng, đổ rầm rầm xuống mặt đất bên dưới. Mình nghĩ, cả ba người đều biết đó là gì, nhưng không muốn tin đó là sự thật.

Mình hôn hên:

- Nó đang phá tường, cố thoát ra ngoài.

Rồi, một hình thù đen thui nhô lên từ dưới tòa nhà. Đó chính là nơi có khu rừng. Tụi mình khiếp đảm nhìn một nắm tay to lớn vươn ra ngoài. Tiếng sắt thép xoắn vặn và tiếng kính vỡ vụn xuyên qua tiếng mưa rào rào. Nắm tay rút vào tòa nhà, và một hình thù khác nhô cao. Cứ như một quái vật đang được nờ ra từ tòa kiến trúc nằm ngang. Một khối đen nhô ra khỏi một lỗ hổng, xé tung cho lỗ hổng rộng hơn, ném những mảnh nhà xuống hè đường. Khối đen vặn vẹo, uốn éo, rồi... mở mắt.

Đó là cái đầu của một con thú, và đó là một sinh vật đến từ địa ngục. Trông nó như một con thú nhưng không giống bất kỳ một con thú nào mình đã nhìn thấy. Đầu giống đầu lợn lòi, với cái mõm có những cái răng cong lên. Mắt là mắt rắn, với con ngươi dọc. Sừng của nó xoắn vòng lên như sừng trù đục. Lớp lông đen bóng như dầu phủ khắp đầu.

Con quái nhô đầu qua lỗ hồng, há mõm rống lên khi cổ chui khỏi tòa nhà. Cái mõm toang hoác khát máu, đầy răng vàng khè lờm chờm.

Tụi mình bàng hoàng khi con quái đập vỡ thêm một lỗ hồng nữa. Năm tay nó đưa ra ngoài, mở rộng thêm đường tẩu thoát. Rồi cả hai tay nó đều thoải mái bung ra ngoài. Bây giờ nó đã có thể vươn tấm ngực đồ sộ ra khỏi tòa nhà. Ngực và cánh tay nó, với những cơ bắp cuộn cuộn, chẳng khác gì một con người. Trong khi chúng mình ngẩn ngơ thì nó cứ lớn hơn lên. Lúc này nó đã to lớn tới mức khu cuối tòa nhà không chứa nổi nữa. Tiếng sắt thép xoắn vặn dưới sức nặng của con quái ép xuống. Nếu nó tiếp tục lớn hơn, tòa nhà sẽ sụp đổ.

Con quái lại rống lên, đè năm tay lên nóc tòa nhà. Nó đập thủng thêm một lỗ thủng lớn, và nước ào ào tràn ra. Nó đã phá vỡ căn phòng có đường đua ngầm dưới nước. Hàng tấn nước phun ra như thác, đổ ầm ầm ra đường phố. Chỉ trong vài giây, nước trào tới chỗ chúng mình đang đứng. Nước ngập tới gối, nhưng tụi mình vẫn đứng yên. Nước mưa đã làm chúng mình ướt như chuột lột rồi, thêm nửa mét nước nữa nhằm nhò gì.

Con quái đè tay lên nóc nhà, kéo một chân ra ngoài, rồi kéo nốt chân kia. Bây giờ tụi mình đã có thể thấy nửa thân dưới phủ đầy lông và hai bàn chân móng guốc của nó. Nó vươn ra ngoài, đứng trên nóc tòa nhà nằm ngang. Sau cùng, cái đuôi của nó xuất hiện. Một cái đuôi dài, giống như đuôi chuột, trắng hếu như xương. Quái vật đứng trên hai chân móng guốc, đuôi cuốn quanh một bên đùi, mà tru lên. Tiếng tru tức giận, khủng khiếp làm máu mình như đông lại. Chúng mình trừng trừng ngó Con Bọ Thực Tế trong một cơ thể vật chất. Toàn thể nổi hãi hùng của dân Veelox đã nuôi dưỡng vật này, làm nó thành hiện thực, và cho nó lớn lên.

Cả ba người tụi mình hoàn toàn không đủ khả năng chống lại nó.

Quái vật leo khỏi tòa nhà, trượt xuống một bên khung vòm. Bây giờ nó đã ở trên mặt đất. Vấn đề là: nó sẽ truy lùng tụi mình không? Nó đứng cao nghều nghệu, nhìn quanh, đánh hơi. Cái mõm lợn của nó di chuyển như đang tìm mùi. Chỉ còn hy vọng là tụi mình đang ở cuối chiều gió. Mình hồi

hộp tương như con quái đã đánh hơi được tụi mình và sắp tiến tới...

Nhưng không. Nó nhìn quanh lần cuối, rồi quy xuống.

Loor hỏi:

- Nó làm gì vậy hả?

Con quái nắm bàn tay không lồ thành quả đấm, đưa lên cao, rồi giật mạnh xuống, nện trên mặt đất. Động lực mạnh tới nỗi làm con phố rung chuyển như động đất. Con quái đấm nữa. Bắp thịt nó căng lên cuộn cuộn trong khi nó đấm liên hồi lên một chỗ. Dần dần nó phá một hố xi măng toang hoác.

Nhìn về mặt Zetlin, mình biết ông ta cũng như mình, không hiểu vì sao con quái liên tục đấm nền xi măng.

Một giọng nói sợ sệt sau lưng tụi mình:

- Chuyện gì đang xảy ra thế này?

Cả ba quay phắt lại và thấy...

Aja. Cô vượt qua tụi mình, mắt không rời quái vật.

Mình hỏi lại:

- Chuyện gì xảy ra thế này? Cô nói đi. Từ lúc thấy cô, tụi tôi chạy trốn con quái đó muốn hết hơi. Cô có định đưa tụi tôi ra khỏi đây không?

Aja không trả lời, chỉ lom lom nhìn Con Bọ Thực Tế.

Vừa đấm liên hồi lên mặt đất, đầu con quái vừa biến dạng. Từ cái đầu kỳ lạ như lợn lòi, thành một đầu chim với cái mỏ dài, khoằm khoằm. Cái mỏ há ra, để lộ những cái răng to đùng, nhọn hoắc. Thân nó biến thành thân của loài bò sát. Đầu cũng thay đổi, biến thành một cái sọ ghê tởm, trơ xương, với hai mắt không sinh khí và những cái răng nanh nhọn.

Aja hỏ hỏ nói:

- Nó được nuôi dưỡng bằng nỗi khiếp đảm của toàn lãnh địa.

Loor bình tĩnh nói:

- Aja, cô có biết vì sao nó nện thình thịch lên mặt đất không?

Mặt thần thờ, Aja quay lại tụi mình, nói:

- Tôi nghĩ, nó đang cố thoát ra.

Mình nói ngay:

- Nó thoát ra rồi. Nhìn tòa nhà kia. Sụp đổ rồi.

Aja lắc đầu. Nhìn cô như thế này thật dễ sợ. Aja là một con người thông minh và cô biểu lộ điều đó qua đôi mắt. Nhưng đôi mắt vốn sắc sảo đó bây giờ trống rỗng, như thể tâm trí cô không thể chấp nhận những gì đang xảy ra.

Cô bảo:

- Không. Nó đang cố đào thoát khỏi thế giới ảo.

Zetlin nhìn thẳng cô, hỏi:

- Mi định nói gì?

Cô tiếp tục nói như trong cơn mê sảng:

- Trung tâm Alpha... đang rã rời từng mảnh. Mỗi tiếng nện của nó xuống đất, tôi cảm thấy điều đó trong trung tâm.

Zetlin ngắt lời:

- Không thể như thế được. Trung tâm Alpha là một thực thể.

- Đó chính là điều tôi sắp nói với ông. Con Bọ Thực Tế đã có được sức mạnh hơn Nguồn Sáng Đời Sống nhiều. Nó đang cố thoát ra khỏi thế giới ảo này... và xâm nhập vào hiện thực.

Chương 35

NHẬT KÍ #15

(TIẾP THEO)

VEELOX

(@ Emz type)

Có thể như vậy được sao? Có thể nào Con Bọ Thực Tế xé toang đường phân giới trong thế giới ảo của tiến sĩ Zetlin, để trốn vào thế giới thật? Nếu quái vật này, xuyên qua trung tâm Alpha, xâm nhập được vào kim tự tháp, nó sẽ phá hoang nơi này. Mọi người trong kim tự tháp sẽ chết hết, chưa kể đến toàn thể Veelox. Điều đó thật sự có thể xảy ra sao?

Đương nhiên là có thể. Sao mình lại nghi ngờ khả năng đó chứ? Không quy luật thực tế nào áp dụng được với bất kỳ thứ gì mình đã thấy tại Veelox, vậy thì điều gì làm mình nghĩ những quy luật đó sẽ tham dự vào lúc này? Không thể. Nếu con quái đó được thả lỏng, nó sẽ phá hủy toàn thể Veelox.

Và Saint Dane sẽ có được lãnh địa đầu tiên.

- Sao chuyện này có thể xảy ra chứ?

Loor hỏi, giọng chắc nịch. Cô tỏ ra bình tĩnh hơn mình nhiều.

Mình chưa biết phải trả lời sao, cho đến khi thấy cô đưa cao cái vòng kiểm soát. Núm vuông bên phải trên vòng của cô lóe sáng. Mình vội đưa vòng của mình lên. Vòng của mình cũng đang bùng sáng. Liếc sang Zetlin, vòng kiểm soát của ông ta cũng vậy.

Mình kêu lên:

- Aja? Thế này là sao?

Mình đưa vòng lên trước mắt cô, nhưng Aja vẫn chăm chú nhìn quái vật đang liên tục đâm xuống hè đường. Con ác mộng này là sáng tạo của chính cô. Mình nghĩ là Aja đang bị sốc. Nhảy lại, mình đứng trước mặt Aja, gào lên gọi:

- Aja!

Mình đưa chiếc vòng kiểm soát sát mắt cô, hỏi:

- Vì sao vòng lại hoạt động được như thế này?

Aja từ từ quay nhìn xuống chiếc vòng, thoáng một giây lạ lẫm, như không

biết đó là gì. Rồi cô có về tập trung. Aja đã bình tĩnh lại. Cô chậm rãi nói:

- Ngay trước khi trung tâm Alpha bị rung chuyển, mạng chính đã hoạt động.

Loor hỏi:

- Là sao?

- Mình nghĩ, Con Bọ Thực Tế đang tập trung toàn bộ sức lực để phá đường ra. Điều đó có thể cho chúng ta kiểm soát được cuộc nhảy, ít ra là một thời gian ngắn.

Mình quay vội lại mọi người:

- Chúng ta ra khỏi đây ngay. Loor, nhấn nút đi.

Không trả lời, Loor nhấn nút ngay và... cô biến mất.

- Haaa!

Mình la lên, chạy tới Zetlin. Ông ta đang thần thờ nhìn quái vật. Mình bảo:

- Tiến sĩ Zetlin, tôi sắp ra khỏi cuộc nhảy đây. Ông phải theo tôi ngay.

Ông ta vẫn không rời mắt khỏi con quái vật. Mình nắm vai, quay ông ta hướng về mình, gào lên:

- Nghe đây! Chúng ta phải kết thúc cuộc nhảy này. Có thể điều đó sẽ chặn Con Bọ Thực Tế lại được.

Zetlin bần thần nói:

- Nhưng nếu không ngăn chặn được nó thì sao.

- Chúng ta sẽ có cơ hội tốt hơn khi ông đánh nó từ trung tâm Alpha, hơn là chạy trốn nó tại đây. Tôi đặt niềm tin vào ông và Aja. Ông sẽ kết thúc chuyện này.

Zetlin nhìn lại quái vật. Mình thấy mắt ông ta có sự thay đổi. Tập trung và lạnh lợi. Nhìn lại mình, ông gật đầu nói:

- Đi đi. Ta theo sau ngay.

Lần này mình tin ông. Nhìn hình ảnh của Aja, mình bảo:

- Gặp lại cô trong trung tâm Alpha, được chứ?

- Lẹ lên.

Cô nói rồi biến mất.

Mình bảo Zetlin:

- Tôi đi đây.

Rồi bấm nút.

Tất cả bỗng tối đen.

Mình đủ tỉnh táo để không ngồi bật dậy ngay. Lần trước mình đã bị va đầu bên trong ống nhảy vì hấp tấp. Nhưng mình đã trở lại? Sau cùng thì mình đã trở lại thực tế rồi sao?

Lời giải đáp đến tức thì. Ánh sáng lan dần khi chiếc đĩa bạc trượt vào tường. Chiếc bàn trôi ra khỏi ống và mình nhìn thấy Loor đầu tiên. Cô đứng nhìn xuống mình, trông như một thiên thần hộ mạng.

Mình hỏi:

- Tụi mình đã trở lại? Lần này là thật chứ?

- Tôi tin là vậy.

Loor trả lời. Mình nhảy khỏi bàn, chạy ra khỏi phòng và tiến thẳng đến trung tâm Alpha. Aja đang ngồi trên ghế kiểm soát. Thấy mình, cô nhảy bật khỏi ghế, choàng tay ôm chặt lấy mình. Mình tưởng cô lại sẽ bay vèo qua mình như một bóng ma. Nhưng không. Thân hình cô vững chãi. Chính là Aja thật. Tụi mình trở lại rồi.

Aja nói:

- Mình tưởng không bao giờ các bạn thoát khỏi đó.

Không ngờ được chào đón nồng hậu thế, nhưng mình chỉ hỏi:

- Chuyện gì đang xảy ra?

Aja trở lại ghế ngồi. Minh mừng thấy cô đã tập trung trở lại.

Vừa chỉ lên màn hình tối thui, Aja vừa cắt nghĩa:

- Ngay khi tiến sĩ Zetlin ra khỏi cuộc nhảy, tất cả đều ngừng lại. Tiếng đập thình thịch cũng ngừng bật luôn. Minh nghĩ, khi ông ta kết thúc cuộc nhảy, Con Bọ Thực Tế cũng kết thúc theo.

Loor cũng vừa tới, cô hỏi:

- Có thể nào dễ dàng thế sao?

Aja nhấn mấy nút trên bảng kiểm soát. Một loạt dữ liệu xuất hiện trên màn hình. Cô rà quét hình rồi nói:

- Minh cho là vậy. Nguồn Sáng Đời Sống đã trở lại bình thường.

Quay lại nhìn mình, Aja khúc khích cười:

- Hạ màn.

Minh hỏi:

- Nhưng còn Zetlin đâu?

Aja nhảy khỏi ghế, chạy vào phòng nhảy. Chiếc đĩa ở giữa vẫn còn đóng. Aja nhấn mấy nút phía trên đĩa, nhưng rồi lưỡng lự. Minh có thể đoán cô đang nghĩ gì, vì đó cũng là điều mình đang nghĩ tới. Mở ống nhảy này ra, chẳng khác nào bóc một nắm mồi. Zetlin đã không ra khỏi đó từ nhiều năm rồi. Đây là một việc làm vừa hồi hộp hứng thú vừa sờ sợ.

Để trấn an cô, mình bảo:

- Không sao đâu. Đã đến lúc ông ta ra khỏi đó rồi.

Aja gật, rồi nhấn nút cuối cùng. Chiếc đĩa bạc rời khỏi ống, và với một tiếng rì rì nho nhỏ, cái bàn trôi ra. Ba đĩa mình đứng bên nhau, hồi hộp chờ hình ảnh đầu tiên của tiến sĩ Zetlin. Tiến sĩ Zetlin thật sự.

Nằm trên bàn là một ông già với hai mắt nhắm nghiền. Ông ta mặc bộ áo

liên quần màu lục quen thuộc, hai tay khoanh trước ngực. Da ông ta trắng bệch vì thiếu ánh mặt trời. Đầu sỏi lọi, râu xồm xoàm. Cũng dễ hiểu thôi, bao nhiêu năm không cạo râu rồi. Rõ ràng vẫn còn chút rung động của Rip Van Winkle. Thậm chí ông còn đeo một cặp kính tròn xoe. Mình chẳng hiểu vì sao ông ta lại cần mấy thứ đó trong ống nhảy. Thật khó tin đây là con người cùng tranh đua với mình trong thế giới ảo... với cái tuổi mười sáu. Chứng cứ duy nhất chỉ là vết bầm đỏ trên mu bàn tay, khi ông ta bị nọc độc văng trúng. Đây đúng là tiến sĩ Zetlin, bằng xương bằng thịt.

Trong một thoáng mình sợ là ông ta đã chết. Trông ông y như chết thật. Nhưng rồi ông ta từ từ mở mắt, rồi nheo lại vì chói sáng. Nhắm mắt một lúc lâu, sau cùng ông cũng thì thào:

- Đầu ta đau quá.

Mình đoán, ông ta vẫn còn đau vì cú va chạm vào lưới nhện. Thấy Zetlin gượng ngồi dậy, ba đưa mình vội vàng giúp ông. Ông ta rất yếu. Không có gì đáng ngạc nhiên. Zetlin đã bảy mươi chín tuổi rồi và đã lâu không tập tành thể dục.

Ông ta bảo:

- Ta yếu ớt như một con mèo con.

Tụi mình nâng ông ta ngồi thẳng dậy, Zetlin hít một hơi thật sâu, rờ chòm râu như một vật xa lạ. Ông gỡ kính, dụi mắt, rồi nhìn tất cả tụi mình lần đầu tiên. Bây giờ mình mới nhận ra con người mình đã gặp trong thế giới ảo. Có thể ông mang một thân xác già nua, nhưng đôi mắt ông thì vẫn vậy. Ông lần lượt nhìn từng đứa một, rồi hỏi.

- Tình hình sao rồi?

Aja tiến lên một bước, báo cáo:

- Tôi nghĩ, khi ông kết thúc cuộc nhảy, cũng đã tiêu diệt luôn Con Bọ Thực Tế. Không còn thấy dấu hiệu nào của nó tại bất cứ đâu nữa. Xin phép được nói thêm: thừa tiến sĩ Zetlin, được gặp chính ông quả là một vinh dự cho tôi.

Zetlin nhìn Aja từ đầu tới chân rồi nói:

- Được. Sao cũng được.

Ông rón rén xuống khỏi bàn trên đôi chân loạng choạng. Tội mình vội vàng đỡ, nhưng ông ta gạt ra, gất gồng:

- Ta hơi lạc hậu, nhưng không bạc nhược đâu.

Tội mình lùi lại.

Zetlin bước mấy bước lảo đảo, ngừng lại, rồi đứng thẳng người, giải thích:

- Ta đã quên sống trong cái thế xác này như thế nào rồi.

Mỗi bước, ông càng thêm tự tin. Ra khỏi phòng máy, ông ta tiến tới trung tâm Alpha. Khi tiến tới ghế kiểm soát, trông ông đã rất vững vàng. Thành linh, tuổi bảy mươi chín dường như không còn là quá già nữa.

Zetlin buông mình xuống ghế kiểm soát cứ như một chủ nhân ông. Nhưng quả đúng là vậy. Ông ta ngược nhìn dữ liệu trên màn hình, tìm kiếm. Mình mừng là ông ta hiểu đó là gì, vì với mình thì đó chỉ là một mớ lộn xộn những con số và ký hiệu.

Zetlin quát lớn:

- Killian!

Aja chạy lại, đứng nghiêm:

- Dạ. Thưa tiến sĩ.

Lúc này, đang làm việc với sếp, nên giọng Aja rất chuyên nghiệp.

Zetlin hỏi:

- Mi kiểm tra toàn bộ mạng alpha và mạng chính rồi chứ?

- Dạ rồi. Nguồn Sáng Đời Sống đã hoạt động lại. Các cuộc nhảy đang phục hồi bình thường. Tôi không thấy dấu hiệu nào của Con Bọ Thực Tế tại bất cứ đâu.

Râm!

Cả căn phòng nghiêng ngả. Sự rúng động mạnh và bất ngờ làm mình mất thăng bằng. Loor phải nắm mình, kéo lên.

Râm!

Căn phòng lại nảy lên. Mình nghe có tiếng loảng xoảng trên sàn, trong phòng nhảy. Qua khung cửa, điều mình thấy thật khó tin nhưng có thật. Trên trần, một lỗ vỡ toang, mảnh vụn phủ khắp sàn. Nhưng đó không phải là điều làm mình choáng váng. Mình choáng váng chính vì điều mình thấy đang ló ra từ lỗ hổng trên trần.

Đó là cái hốc trống rỗng của cái sọ trơ xương không lồ. Con bọ chưa chết. Nó đang phá phách để tìm đường xâm nhập vào thế giới thực.

Tất cả tụi mình đều không thể nhúc nhích, bàng hoàng đến sững sờ. Cái sọ chuyển khuất vào trần, một giây sau, một nắm tay to đùng, đen thui đập mạnh phá lỗ hổng rộng thêm ra.

Quay lại, mình thấy màn hình bất ngờ nhảy loạn xạ. Hàng loạt tia sáng chớp nháy liên hồi. Zetlin và Aja luôn tay bấm nút, cố gắng điều khiển.

Aja gào lên:

- Nó từ đâu đến vậy?

Zetlin nói ngay:

- Chắc nó đã kịp chuồn sang phần khác của mạng khi ta chấm dứt cuộc nhảy. Nhưng nó đã tìm ra được đường quay trở lại.

Ôi, đúng rồi! Nó đã tìm được đường trở lại.

Tiếng nện rầm rầm tiếp tục. Trần đang sụp đổ và lỗ hổng càng rộng hơn. Lúc này quái vật bắt đầu xé tung từng mảnh khoảng vỡ, mở đường vào thế giới của tụi mình.

Loor nhìn quanh, tìm vũ khí. Nhưng vô ích. Không có vũ khí nào chúng mình có thể sử dụng để ngăn chặn nỗi quái vật này.

Lại thêm tiếng đổ vỡ ầm ầm. Mình nhìn vào phòng nhảy: bàn tay của nó đã thò hẳn ra ngoài. Chẳng bao lâu nữa con quái này sẽ phá tan hoang toàn bộ kim tự tháp.

Loor chỉ tay vào dữ liệu trên màn hình:

- Nhìn kia. Nó thu hút dữ liệu trên toàn lãnh địa Veelox. Đó là lý do nó trở nên quá mạnh. Nó vẫn được nuôi ăn bằng những nỗi sợ hãi của tất cả những người nhảy.

Mình la lên:

- Vậy thì ngừng ngay lại, đừng cho nó ăn nữa.

Cả Aja và Zetlin đều nhìn mình như nhìn một thằng điên. Aja như mất hết kiên nhẫn, trả lời mình:

- Pendragon, nó đang tự kiếm ăn. Chúng tôi không hề can dự vào vấn đề này.

Nghe tiếng gầm gừ trong cổ họng, mình quay nhìn vào phòng nhảy. Những gì trông thấy làm mình quên cả thở. Cái sọ khổng lồ đã thông xuống khỏi lỗ hông, và đang liếc tụi mình lom lom. Gần tới nỗi mình có thể ngửi thấy mùi thối rữa của nó. Tất cả tụi mình khiếp đảm, lặng người đứng nhìn cái sọ xương xấu bắt đầu... mọc thịt. Máu mọc ra từ hai hốc trống. Lớp da bóng nhẫy như dầu trải trên mặt, tạo thành đường nét. Trong mấy giây, con quái biến thành con khỉ đầu chó ghớm ghiếc với đôi mắt trắng dã không có lông mi. Quái vật ột thịt gầm gừ, rồi rút lại lên trần. Nó sắp bắt đầu cho màn đột kích quyết định sau cùng.

Nếu cần làm gì, tụi mình phải làm ngay lúc này.

Mình lý sự:

- Phải có cách chứ. Hai người không thể cắt nguồn cung cấp điện được sao?

Aja hỏi ngược lại mình:

- Cậu không nghe tôi nói rồi à? Nguồn cung cấp đó là từ tất cả những người nhảy trên khắp Veelox.

- Thì sao nào? Tắt máy đi. Tắt tất cả. Nếu không còn ai nhảy, Con Bọ Thực Tế sẽ không còn có thể tự nuôi sống bằng những nỗi sợ hãi của họ nữa.

- Tôi nói rồi: không làm như thế được. Quá nguy hiểm!

Loor bình tĩnh hỏi:

- Nguy hiểm hơn chuyện này sao?

Bùm!

Một bàn chân đâm qua trần. Bàn chân như chân chim với những cái móng cong vòng.

Aja cãi:

- Đó là lý do chúng tôi đã treo mạng trước đó. Không thể đóng máy Nguồn Sáng Đời Sống được.

Mình hét lên:

- Nhưng nếu không ngăn chặn nó ngay, nó sẽ phá hủy kim tự tháp, tiếp theo đó sẽ là toàn thể Veelox. Nếu nó đang rút sức mạnh từ những người nhảy, chúng ta phải cắt đứt ngay chuyện đó.

Aja la lại:

- Không thể tắt mạng được, Pendragon!

Rầm!

Lúc này con chim khổng lồ đang đá mạnh khung cửa dẫn vào trung tâm Alpha, phá rộng hơn, để mở cánh cổng giữa thế giới ảo và thực.

Mình gào lên:

- Tiên sĩ Zetlin! Đó chỉ là một bộ máy. Phải có cách tắt đi chứ.

Zetlin không trả lời. Thậm chí không nhìn mình. Hình như ông ta đang giấu một điều gì.

Mình lại la tiếp:

- Tiến sĩ Zetlin! Chúng ta có thể tắt máy không!

Quái vật đá liên tục vào khung cửa. Từng mảnh gạch vừa bay qua phòng. Một mảnh văng trúng Zetlin, làm ông giật mình nhìn lên sự khủng khiếp đang quyết chiến để bắt tụi mình. Để chiếm Veelox.

Ông bàng hoàng nói:

- Cả đời ta đã vì Nguồn Sáng Đời Sống. Tắt nó đi, đời ta sẽ trở thành vô dụng.

Aja kinh ngạc hỏi:

- Vậy có nghĩa là... có thể tắt được?

Loor bình tĩnh nói:

Tiến sĩ Zetlin, đời ông không vô dụng và cũng chưa kết thúc, nếu ông làm mọi cách có thể để ngăn chặn sự khủng khiếp này. Nếu không, đời ông sẽ chấm dứt và ông sẽ mãi mãi bị nhớ tới như một người đã để cho Veelox phải chết.

Zetlin nhíu mày. Những lời nói của Loor đã thấm vào ông. Nhưng ông vẫn trừng trừng nhìn quái vật đang tiến gần tụi mình.

Cố gắng làm ông lắng nghe điều hữu lý, mình nói:

- Tiến sĩ, nếu có thể làm được gì, xin ông làm ngay đi.

Thoáng nhìn mình, rồi ông tiến sĩ tới bảng điều khiển. Ông đã quyết định. Ông sẽ đóng máy Nguồn Sáng Đời Sống.

Aja hỏi:

- Tôi có thể làm được gì không?

- Không phải làm gì hết.

Vừa buồn rầu nói, Zetlin vừa nhập số liệu dồn dập vào bảng điều khiển.

Mình hỏi:

- Cái này sẽ cắt bỏ nguồn nuôi dưỡng Con Bọ Thực Tế?

- Lý thuyết là thế. Nhưng thật sự là ta không biết. Trước đây, chưa bao giờ ta gặp phải tình huống này.

Con bọ thực tế lại bắt đầu biến đổi. Cái chân không lồ như chân chim bắt đầu xoắn vặn, tạo hình, cho đến khi bàn chân biến thành cái đầu côn trùng ghê tởm. Gần như cả cái đầu là một cái miệng tròn, viền quanh là những hàng răng nhọn hoắt. Cẳng chân trở thành một thân hình giống như loài rắn.

Trong thể hình này, lỗ hồng của Nguồn Sáng Đời Sống đã đủ để cho Con Bọ Thực Tế trườn vào Veelox.

Mình kêu lên với Zetlin:

- Lẹ lên!

Ông ta bình tĩnh, đưa tay lên cổ, rút một tấm thẻ plastic khỏi sợi dây. Tấm thẻ giống như tấm thẻ xanh mà Aja đã dùng để treo mạng.

Trong phòng nhảy, Con Bọ Thực Tế đã thông xuống sâu hơn. Rồi khi nó chạm mặt sàn, thân thể ướt nhẹp của nó tạo nên những tiếng òng ọc.

Aja, Loor và mình nép vào nhau gần bảng kiểm soát, trong khi sinh vật xấu xa trườn vào trung tâm Alpha. Nhìn thấy con mồi, là tụi mình, những cái răng của nó tạo ra những tiếng mút ghê tởm.

Zetlin vẫn tập trung vào công việc. Ông ấn chiếc thẻ đỏ vào khe, bấm nút trên bàn phím.

Mắt không rời con bọ đang lại gần, Aja hỏi:

- Ông có cần kiểm tra lại không?

Zetlin buồn rầu nói:

- Không. Ta đủ khả năng điều khiển.

Sau đó, ông đưa tay lên một nắp đậy bằng nhựa trong bảo vệ một cần gạt đỏ. Bật nắp đậy lên, để lộ cần gạt, ông quay nhìn Con Bọ Thực Tế.

Con quái há hốc cái mồm tròn xoe, ghê tởm, sửa soạn tấn công tụi mình. Zetlin nhắm mắt và... kéo cần gạt.

Con Bọ Thực Tế sững lại. Trong thoáng giây đó, từ một thực thể sống, nó trở thành một bức tượng bất động. Trông như một khuôn hình tĩnh trên phim.

Tất cả đèn trên bảng kiểm soát đều tối thui. Đơn giản vậy thôi. Nguồn Sáng Đồi Sống đã bị tắt.

Bốn người mình kinh ngạc lom lom nhìn Con Bọ Thực Tế bất động, chờ đợi chuyện gì sẽ xảy ra. Nó vẫn ở yên vị thế như một tảng đá trong một lúc, rồi làn da bắt đầu thay đổi. Toàn bộ lớp ngoài của con quái trở thành hàng loạt những con số. Cứ như tụi mình đang nhìn vào những dữ liệu sống, đã gom lại để tạo ra quái vật. Hình dạng của nó vẫn còn, nhưng từng mảnh chi tiết đã được thay bằng những con số. Hàng tỉ tỉ những con số vi tính màu xanh nhấp nháy.

Rồi những con số bắt đầu đếm ngược. Mỗi bộ xử lý dữ liệu rơi tự do tới số không. Khi mỗi chữ số tới số không, nó biến mất, đem theo một mảnh của con quái vật. Cứ như con quái đang mục rữa ra, mảnh này tới mảnh khác, số này tới số khác. Con Bọ Thực Tế đang bị xóa bỏ ngay trước mắt tụi mình. Tất cả diễn ra không đầy ba mươi giây. Nhưng khi việc đó hoàn tất, không để lại chút dấu vết nào. Dấu vết duy nhất còn lại là lỗ hổng trên trần trong phòng nhảy.

Con Bọ Thực Tế đã chết vì đói.

Vi... Nguồn Sáng Đồi Sống cũng đã chết.

Chương 36

NHẬT KÍ # 15

(TIẾP THEO)

VEE LOX

(@ Hai type)

Mấy ngày sau đó sinh hoạt thật mơ hồ. Vì Nguồn Sáng Đời Sống đã bị tắt, nhiều ngàn người nhảy không còn chọn lựa nào khác là ra khỏi kim tự tháp, và trở lại cuộc sống của họ trong thành phố Rubic. Nhìn cảnh đó thật lạ lùng.

Mọi người thờ thần rời kim tự tháp, tay che mắt vì chói nắng. Hầu hết có vẻ ngơ ngác, dường như không biết phải làm gì, đi về đâu. Mình gặp mấy người tranh cãi với các phader, yêu cầu được trả lại vào các cuộc nhảy của họ. Nhưng ngoài một cái nhún vai, các phader cũng không thể làm được gì hơn. Nguồn Sáng Đời Sống đã chết rồi. Dù muốn hay không, người dân Veelox cũng phải hòa giải với đời sống thật của họ.

Trong khi các người nhảy phải đối diện với sự thật của thực tế, thì những người điều khiển Nguồn Sáng Đời Sống đang phải đối diện với các sự việc lớn lao hơn. Điều căn bản là : Nguồn Sáng Đời Sống bị tắt và các giám đốc muốn được biết lý do. Hầu hết những gì xảy ra trong những ngày đó, mình không tham dự, vì... mình không liên quan tới vụ này. Nhưng có một cuộc thẩm vấn nghiêm trọng, mà Aja tội nghiệp là nhân vật trung tâm. May cho cô, cô có một đồng minh tốt. Đó là tiến sĩ Zetlin. Hai người cùng nhau phải đối diện các giám đốc, để trả lời những câu hỏi rất gay go về nguyên nhân vì sao Nguồn Sáng Đời Sống không còn nữa.

Mình và Loor không thể giúp được gì, nên hai đứa tới ở nhà bà Evangeline chờ tin tức. Nhưng thay vì ngồi trong ngôi nhà cổ kính yên tĩnh đó mà thấp thỏm không biết chuyện gì đang xảy ra trong kim tự tháp, Loor và mình đạp xe một vòng quanh thành phố Rubic ngắm nhìn cuộc sống hồi sinh.

Quang cảnh thật tuyệt vời.

Đường phố đầy người. Cửa hàng mở lại để buôn bán. Những kính tử hàng u ám đã được chùi rửa sáng bóng. Thậm chí mọi người còn thay bộ áo liền quần màu lục, mặc lại những trang phục bình thường.

Qua những con đường, hai đứa mình lắng nghe mọi người trò chuyện. Tất nhiên đề tài số một là Nguồn Sáng Đời Sống. Ai cũng muốn biết có trục trặc gì. Nhưng sau mấy tiếng đồng hồ, tụi mình bắt đầu nghe những chuyện khác. Người ta bàn bạc về những điều bình thường, chẳng hạn như: định sơn lại nhà, hoặc bao giờ mới có rau quả tươi ngoài chợ, hay lâu quá mới được gặp nhau. Mình tưởng tượng, những chuyện như thế này đang diễn ra trên khắp lãnh địa Veelox.

Tất cả đều tốt đẹp. Lãnh địa sẽ không thể tái sinh qua một đêm, nhưng nó đang thực sự tiến triển. Mình mừng cho người dân Veelox, nhưng với Loor và mình, thông tin này còn có ý nghĩa lớn hơn nhiều. Một lần nữa Saint Dane đã phải lùi bước. Hẳn tưởng đã nắm chắc phần thắng. Không đâu.

Thú thật, mình cảm thấy... hơi bị hài lòng. Chứ sao! Hạ Saint Dane đâu phải chuyện nhỏ. Đó là chuyện lớn và quan trọng. Là vấn đề chính. Sau lần bị bẽ mặt trên Trái Đất Thứ Nhất, tại Veelox mình có cảm giác đã có thể kéo các Lữ khách lại với nhau, và tận dụng những gì khá nhất của tất cả chúng mình. Aja đã tin chắc là cô hạ được Saint Dane, thậm trí từ trước khi mình tới Veelox. Quả nhiên, cô chiếm giữ một phần lớn trong chiến thắng của tụi mình. Có lẽ là phần quan trọng nhất. Nhưng nếu không có sự giúp sức của Loor và mình, sự việc đã có thể là một tai họa.

Trong khi cùng Loor đạp xe quanh thành phố vừa thức tỉnh, mình thật sự bắt đầu chấp nhận ý nghĩ: có lẽ mình là thủ lĩnh Lữ khách thật. Mình vẫn không hiểu vì sao mình lại được chọn vào công việc này. Và ai đã chọn mình? Nhưng niềm tin của mình đang lớn dần. Mình còn đi xa tới nỗi nghĩ rằng, nếu mình tiếp tục lãnh đạo các Lữ khách như mình đã làm tại Veelox, thì chiến thắng sau cùng hạ Saint Dane là điều rất khả thi.

Mình đã vượt qua đoạn đường rất dài, kể từ đêm đầu tiên cậu Press đưa mình tới ông dẫn.

Đã mấy ngày qua Aja không về nhà. Nhưng bà Evangeline là một bà chủ nhà tuyệt vời. Bà dọn món gloid cho hai đứa mình (tất nhiên mình né màu xanh dương như tránh dịch), và cho tụi mình ở hai phòng đầy đủ tiện nghi.

Đây là lần đầu tiên mình và Loor được gần nhau thanh thản, không có những vụ gay cấn khắc nghiệt xảy ra.

Đương nhiên là mình thích mê đi.

Cô kể cho mình nghe thời gian lớn lên của một chiến binh tập sự. Còn mình kể về quê nhà Stony Brook. Thật ra đời mình chẳng có gì hấp dẫn như đời cô, nhưng cô vẫn ra vẻ chăm chú nghe. Đó là một thời gian rất tuyệt. Loor và mình đã từng trải qua những cuộc phiêu lưu đầy nguy hiểm, nhưng bây giờ mối quan hệ giữa hai đứa mình ở một mức độ hoàn toàn khác hẳn. Mình nghĩ, người ta gọi đó là điều “bình thường thôi”. Mình đã luôn rất khâm phục cô. Còn bây giờ mình cảm thấy như mới phát hiện ra một người bạn.

Mình có thể sống mãi trong cảnh hưởng này. Nhưng chuyện không phải thế thôi. Vì trong buổi chiều ngày thứ ba, khi hai đứa đạp xe qua một khu ngoại ô, Loor bỗng nói:

- Pendragon, tôi không còn gì làm tại đây nữa. Tôi phải trở lại Zadaa

Mình bàng hoàng, lắp bắp:

- Nhưng mình tưởng... Mình hy vọng là...

- Anh hy vọng gì?

Mình hít một hơi cho đầu óc bình tĩnh lại, rồi mới nói:

- Mình thấy không có lý do nào để chúng ta chia tay. Saint Dane sẽ xuất hiện lại. Mình bảo đảm như vậy. Chúng ta cùng giải quyết những gì hấn sẽ ra tay vẫn tốt hơn. Đúng không?

Loor suy nghĩ một lúc, rồi trả lời:

- Anh nói đúng. Chúng ta không biết Saint Dane sẽ xuất đầu lộ diện tại đâu. Nhưng tôi biết rõ một điều Zadaa đang gặp rắc rối. Tôi muốn có mặt tại đó, để sẵn sàng giải quyết.

- Thôi được. Mình hiểu rồi. Nhưng Saint Dane đã tới một lãnh địa tên là

Eelong, và ông Gunny đã theo hần tới đó. Mình nghĩ, chúng ta nên đến Eelong.

- Đồng ý. Nhưng chúng ta không biết chắc kế hoạch gieo rắc kinh hoàng sắp tới của hần tại đâu. Đúng, hần đã tới Eelong. Nhưng Zadaa đang trên bờ vực một cuộc nội chiến. Làm sao chúng ta biết được hần âm mưu tấn công nơi nào trước?

Mình cứng họng.

Loor tiếp tục:

- Anh tới Eelong đi. Tôi sẽ trở lại Zadaa. Khi mọi sự việc rõ ràng, chúng ta vẫn có thể tìm gặp nhau.

Mình động não, cố tìm lý do để hai đứa được ở bên nhau, nhưng chẳng lý do nào có thể chấp nhận được. Mình thậm chí nhận một điều, lý do chính xác nhất là vì mình không muốn... một mình. Cậu Press đã mất. Spader có vấn đề. Ông Gunny đang ở Eelong. Kể cả Aja, cô ta đang bộn bề công việc tại Veelox này. Sự thật là, nếu Loor trở lại Zadaa, mình sẽ chỉ còn lại một mình. Điều đó là mình sợ.

Mình đề nghị:

- Hay là tôi cùng đi với cô tới Zadaa?

- Còn Eelong thì sao? Ông Gunny chưa trở lại. Anh phải đi tìm ông ấy chứ.

Theo kế hoạch, Gunny chỉ tới Eelong một thời gian ngắn, quan sát gấp mọi chuyện, rồi trở lại Veelox. Nhưng ông ta vẫn chưa về. Mình kẹt trong vụ Nguồn Sáng Đời Sống, nên vẫn chưa thể đi tìm ông. Loor có lý. Chuyện quá rõ ràng. Saint Dane tới Eelong. Ông Gunny bám theo và chưa trở lại.

Mình phải tới Eelong.

Không bàn cãi thêm lời nào nữa, mình quay xe, hướng thẳng tới ông dẫn. Lần này chui xuống hố công không được dễ dàng, vì đường phố không còn hoang vắng nữa. Phải chờ cho không ai chú ý, tụi mình mới mở nắp đậy bằng sắt, rồi nhảy xuống đường xe điện ngầm bỏ hoang bên dưới. Máy

phút sau hai đứa đã đứng trước miệng ống dẫn. Hôm nay mọi chuyện đã diễn ra không như mình mong đợi.

Loor nói:

- Cho mình gửi lời chào bà Evangeline và Aja.

Mình gật. Mình không muốn chào chia tay với bất kỳ ai. Nhất là với Loor. Mình chỉ nói:

- Cảm ơn vì đã tới Veelox.

- Không cần cảm ơn. Tôi là một Lữ khách mà.

- Nhưng tôi đã ném cô vào một hoàn cảnh đầy nguy hiểm mà chẳng hề cảnh báo gì và... Loor ạ, cô là một người thật đáng khâm phục.

Mình muốn ôm lấy Loor, nhưng cô không phải là loại người ủy mị. Vì vậy mình đã ngạc nhiên khi cô đưa tay vuốt má mình. Đó là một cử chỉ mềm yếu. Một điều mà chẳng bao giờ mình tưởng cô có thể làm.

Loor thành thật nói:

- Tôi cũng cảm thấy như vậy về anh, Pendragon. Tôi mừng vì anh là lãnh đạo của Lữ khách và... là bạn của mình.

Mình cảm thấy tràn ngập hãnh diện và xúc động. Dù không muốn, nhưng mình phải thú nhận là nước mắt sắp trào ra. Không thể để Loor thấy mình khóc, mình cố kìm lại. Cô quay đi, rồi bước vào ống dẫn.

- Zadaa!

Loor gọi vào đường hầm tăm tối. Ống dẫn sống động với ánh sáng và âm thanh. Từ xa, những nốt nhạc tiến tới để nắm lấy cô, đưa cô về quê nhà. Mình phải cố chống lại sự thôi thúc nhảy theo cô vào ống dẫn. Điều đó sẽ chẳng tốt đẹp gì.

Mình chỉ còn biết nói:

- Nhớ tìm mình nhé.

- Mình nhớ mà.

Vách đá tan chảy thành pha lê khi ánh sáng trở nên chói lòa, làm mình nheo mắt. Trước mắt mình, hình ảnh sau cùng của Loor chỉ còn là một cái bóng. Một lát sau, cô biến mất.

Và mình còn lại... một mình.

Mình không tới Eelong ngay sau đó, vì cần phải biết cuộc điều tra về Nguồn Sáng Đời Sống ra sao. Nhiệm vụ của chúng mình tại Veelox chưa kết thúc khi nào những mối sơ hở chưa được thắt lại. Vì vậy, thay vì nhảy vào ống dẫn, mình trở lại nhà bà Evangeline.

Tới nơi, mình ngạc nhiên thấy Aja đang ngồi ăn glويد bên bàn bếp với bà Evangeline.

Câu đầu tiên cô hỏi là:

- Loor đâu?

- Loor đã trở lại Zadaa. Cô ấy nhờ tôi gửi lời chào tới bà Evangeline và cô.

Aja gật đầu rồi tiếp tục ăn. Trông cô có vẻ mệt mỏi, lẳng lặng ăn, không nói thêm lời nào. Mình nóng lòng muốn biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng không thể hấp tấp. Mình biết, cô ấy sẽ nói khi nào sẵn sàng.

Bà Evangeline bảo:

- Ta để hai con nói chuyện.

Rồi bà ra khỏi phòng. Ôi chao! Mình ghét cảm giác là Aja đang nắm giữ thông tin, dù không cần thiết là tin tốt.

Sau cùng cô lên tiếng:

- Ngày mai có một buổi họp công khai. Các giám đốc sẽ công bố với toàn thể Veelox về những gì họ đã tìm hiểu được qua một cuộc điều tra.

- Cô đã nói gì với họ?

- Về cơ bản thì... tôi nói dối. Tôi bảo, phần mềm có vấn đề làm hư hỏng dữ liệu cuộc nhảy và đe dọa đến sự an toàn của các người nhảy.
 - Đó đâu phải là một sự dối trá.
 - Không, nhưng không hoàn toàn là toàn bộ sự thật.
 - Họ tin chứ?
 - Họ phải tin. Vì tiên sĩ Zetlin đứng về phía mình. Có thể các giám đốc rất mạnh, nhưng họ không dám kiểm chuyện với Z.
 - Như vậy là ông ta ủng hộ những gì cô nói?
 - Ủng hộ từng lời. Ông không nhắc gì tới Con Bọ Thực Tế, và lãnh hết trách nhiệm về việc tắt Nguồn Sáng Đời Sống.
 - Họ chấp nhận?
 - Pendragon, nên nhớ là chỉ có chúng ta nhìn thấy Con Bọ Thực Tế. Nhưng những cuộc nhảy của hàng ngàn người nhảy trên khắp Veelox đều bị trục trặc hết. Họ sợ và chỉ biết là có trục trặc thôi.
 - Còn chỗ đổ vỡ trong trung tâm Alpha thì sao? Cô đã giải thích thế nào?
 - Zetlin và tôi im lặng, làm ngơ. Thật tình, cả mình và ông ấy không biết phải giải thích thế nào cho hợp lý, nên chỉ bảo là không biết vì sao lại xảy ra như vậy. Họ tin, vì không cách nào tôi và Zetlin có thể gây ra một sự đổ vỡ khủng khiếp như thế được.
 - Cô đã vắng mặt ba ngày. Họ thậm chí vẫn cô suốt thời gian đó sao?
 - Không. Hầu hết thời gian tụi tôi bận rộn điều chỉnh mạng, kiểm tra từng mẫu dữ liệu, để bảo đảm không còn hư hỏng nào nữa. Tất nhiên là... tôi cũng tìm kiếm bất cứ dấu vết nào của Con Bọ Thực Tế.
 - Sao?
- Vẻ đầy tự tin, cô bảo:
- Nó biến mất... hoàn toàn.

Mình cười nói:

- Như vậy cô là anh hùng rồi. Dân Veelox sẽ nhìn cô như một phader có cái đầu bình tĩnh nhất, người đã ngăn chặn được một thảm họa.

- Có thể lắm chứ.

Aja bỏ mũ xuống, ngồi thẳng trên ghế, mắt không rời mình. Cô hỏi:

- Còn anh nhìn tôi như thế nào?

Câu hỏi nặng kình đây. Mình biết câu trả lời quan trọng với cô đến thế nào.

Mình oai vệ trả lời:

- Tôi nhìn cô như một Lữ khách đã đánh bại Saint Dane và cứu được lãnh địa của cô ta.

Aja mỉm cười e lệ:

- Với chút chút giúp đỡ.

Mình nhắc nhở cô:

- Không ai trong chúng ta có thể tự làm được điều đó một mình.

- Có thật chúng ta đã làm được điều đó không, Pendragon? Cứu lãnh địa thoát khỏi bàn tay phá hoại của Saint Dane?

- Cô phải nhìn quanh thành phố Rubic. Thành phố đang sống lại. Cô đã cho họ cơ hội thứ hai rồi đó.

Vẻ mặt Aja nói lên tất cả. Cô cảm thấy dường như cả đời cô đã được sửa soạn cho cuộc thách thức này. Có thể không diễn ra chính xác như cô hằng mơ tưởng, nhưng kết quả thì chẳng khác gì. Cô đã thành công. Ánh mắt cô khuây khỏa, hài lòng.

Mình hỏi:

- Vậy thì buổi họp công khai về vấn đề gì nữa?

- Tôi nghĩ, họ muốn giải thích cho mọi người biết chuyện gì đã xảy ra.

Toàn thể dân Veelox sẽ theo dõi buổi họp này. Biết đâu, có thể họ sẽ ban cho tôi một huy chương.

Buổi họp lớn được tổ chức vào sáng sớm hôm sau.

Quang cảnh thật là sôi động. Hàng ngàn ngàn người đổ vào kim tự tháp, tụ tập trên sàn trung tâm. Sau khi đã quen thấy Rubic như một thành phố ma, bây giờ nhìn quá nhiều người lũ lượt qua đường phố, tất cả đều dồn về một điểm, quả là một quang cảnh bất ngờ đến kinh ngạc.

Mình đi cùng Aja và bà Evangeline. Với đám đông không lồ tràn vào kim tự tháp, cảm giác như tụi mình đang tiến tới Super Bowl. Khi đi dọc hành lang kính của trung tâm, nhìn tất cả các trạm điều hành đều tối thui, mình cảm thấy thật kỳ dị. Không một màn hình vi tính hay một đèn tín hiệu nào bật sáng. Chúng mình bước vào phòng chính của kim tự tháp. Bây giờ nơi này càng đáng kinh ngạc hơn. Vì chật cứng người. Không chỉ trên sàn chính, mà mỗi tầng, phía trên tụi mình, đều đầy người đứng nhìn xuống. Tất cả đều trật tự, nhưng không khí rất sôi nổi.

Nhìn mấy ngàn đèn đánh dấu phòng nhảy đều tắt, mình tin Nguồn Sáng Đời Sống đã thực sự chết rồi.

Aja đưa mình và bà Evangeline lách qua đám đông, tới chính giữa sàn kim tự tháp. Tại đây có một sân khấu tròn, cao vừa đủ để mọi người đều có thể thấy được. Trên sân khấu có mười lăm cái ghế. Aja không cần cắt nghĩa, mình cũng biết đó là ghế dành cho các giám đốc.

Cô bảo:

- Chúng mình có thể lên hàng đầu, vì mình dự một phần trong vụ này.

Bà Evangeline kêu lên:

- Thế thì sướng quá.

Chúng mình vừa tới khán đài, tiếng rì rầm cũng vừa im bật. Chương trình sắp bắt đầu. Một phần đám đông tách ra, nhường chỗ cho một hàng người tiến lên sân khấu. Những người này mặc áo liền quần màu vàng, đi thành

hàng một. Minh nhìn Aja. Cô gật đầu. Đây là các giám đốc. Tất cả đều lớn tuổi, có mấy người tóc bạc. Bước lên sân khấu, họ diễu hành trước hàng ghế.

Minh thấy người đi sau cùng là tiến sĩ Zetlin. Minh phải nhìn kỹ lại, vì hàm râu của ông không còn nữa, và không trắng nhợt như một thầy ma như khi ông ta mới ra khỏi cuộc nhảy. Trông ông gần như người bình thường và giống cậu thiếu niên cùng tranh đua với mình trong Barbican hơn, nhưng... cộng thêm chừng sáu mươi tuổi. Nhìn xuống, thấy tụi mình, Zetlin nháy mắt.

Cả mười lăm người cũng ngồi xuống, trừ một người đàn bà. Bà ta tiến lên trước sân khấu. Ngoài tiến sĩ Zetlin, bà ta có vẻ già nhất trong nhóm họ. Bà có mái tóc ngắn màu hung đỏ và đôi mắt sắc. Người đàn bà quan sát đám đông, nhìn lên cả những tầng cao của kim tự tháp. Cứ như bà ta đang cố gắng liên lạc bằng mắt với từng người đang có mặt. Đám đông mấy ngàn người im lặng đến lạ lùng.

Aja thì thầm:

- Tiến sĩ Kree Sever đó. Bà là giám đốc quan trọng bậc nhất.
- Giống như... thủ trưởng?
- Đúng vậy. Cậu đang ở trong nhà bà ta đó.

Hèn gì mình nghe cái tên này quen quen. Đây là người phụ nữ tốt bụng đã cho bà Evangeline và Aja ở trong nhà. Minh tự hỏi, bây giờ bà ta đã ra khỏi Nguồn Sáng Đời Sống, liệu Aja và bà Evangeline có phải đi tìm chỗ ở khác không.

Bằng một giọng rần rỏi, tiến sĩ Sever bắt đầu nói:

- Chào mừng tất cả những ai đang hiện diện tại đây, và tất cả những người đang theo dõi từ các nơi xa Veelox.

Giọng bà vang vọng khắp kim tự tháp. Minh đoán bà ta có mi-cro, tiếng nói được khuếch đại, và truyền tới tận những người ở xa, đang ngồi trước

màn hình.

Bà tiếp tục:

- Sau ba ngày dốc toàn sức lực nghiên cứu, chúng tôi, những giám đốc của Nguồn Sáng Đời Sống, đứng trước các bạn để giải thích về những sự kiện mới xảy ra, và cũng để trình bày quyết định của chúng tôi cho tương lai.

Người đàn bà này giống như một nhà chính trị đang tranh cử và chính phủ hơn là một nhà khoa học. Mình nghĩ, bà ta rất khoái được xuất hiện trước đám đông.

- Chúng ta rất vinh hạnh vì sự hiện diện của một người, mà tất cả đều nghe tiếng, nhưng cho đến hôm nay, mới chỉ có vài người đã được gặp ông. Người tôi đang nhắc tới, không ai khác mà chính là nhà phát minh Nguồn Sáng Đời Sống, tiến sĩ Zetlin đáng kính của chúng ta.

Tiếng hoan hô bùng nổ khắp kim tự tháp. Zetlin không nhúc nhích. Thật ra, trông ông có vẻ ngượng ngùng. Sau năm phút kéo dài tiếng hoan hô, tiến sĩ Sever ra hiệu cho đám đông yên lặng, rồi nói tiếp:

- Còn ai hơn để giải thích những sự kiện rắc rối của mấy ngày vừa qua hơn chính người hiểu biết về Nguồn Sáng Đời Sống hơn tất cả những người khác? Tôi hân hạnh được giới thiệu tiến sĩ Zetlin huyền thoại.

Đám đông lại cuồng nhiệt như điên. Mình cá là điều này cũng đang xảy ra trên khắp Veelox. Tiến sĩ Zetlin chậm rãi đứng dậy, gật đầu với tiến sĩ Sever, rồi tiến ra trước sân khấu. Ông đưa tay lên, yêu cầu đám đông yên lặng. Nhưng không ai muốn ngừng lại. Năm phút sau mới yên lặng hoàn toàn.

Tiến sĩ Zetlin bắt đầu lên tiếng:

- Thưa các bạn, hôm nay tôi đứng trước mặt các bạn như một kẻ bắt tài. Chưa bao giờ, kể cả trong trí tưởng tượng rồ dại nhất, tôi có thể tiên đoán được những sự kiện đã xảy ra tại đây và trên khắp lãnh địa Veelox.

Mình nhìn quanh. Mọi con mắt đều tập trung vào tiến sĩ Zetlin. Ông là một

huyền thoại. Không, ông là một siêu sao. Được tận mắt nhìn ông, đối với những con người này quả là một sự kiện đáng kinh ngạc.

Ông tiếp tục:

- Tôi không nói về những vấn đề xảy ra với Nguồn Sáng Đời Sống dẫn đến việc tôi tắt bỏ nó. Mà tôi nói về tình trạng Veelox thương yêu của tôi đã gặp phải vì chính phát minh của tôi. Tôi rất xấu hổ vì điều đó.

Tiếng rì rầm bồi rôi, nho nhỏ lan trong đám đông. Mình nghĩ, họ không chờ đợi nghe những điều bất hạnh.

- Tôi thiết kế Nguồn Sáng Đời Sống để tôn vinh sự sống, chứ không phải để thay thế sự sống. Sống một cuộc sống lý tưởng là điều khó cưỡng lại. Tôi biết. Tôi biết tôi có tội cũng như tất cả các bạn. Ý định của tôi là sống trong thế giới hoàn hảo theo sự chọn lựa của mình, không bao giờ bị phiền phức vì những thách thức của thực tế nữa. Nhưng đó chỉ là một thiên đàng ngu ngốc. Chúng ta trở nên một xã hội của những cá nhân đơn lẻ. Những kẻ chỉ biết quan tâm tới sự thoải mái, niềm vui, trò giải trí của bản thân mình. Bám lấy Nguồn Sáng Đời Sống, chúng ta quay lưng với những thành phố, xóm giềng của chúng ta, và tệ hại nhất là quay lưng lại cả với những người thương yêu.

Mấy ngàn người trong kim tự tháp, nhưng họ im lặng như một bức tranh. Thật dễ sợ.

Zetlin nói:

- Tôi tin, những vấn đề chúng ta đương đầu trong mấy ngày qua, rất có thể là bằng cách để chúng ta được cứu rỗi. Dữ liệu hư hỏng đã làm ảnh hưởng tới mạng, chặn đứng nhiều cuộc nhảy.

Dữ liệu hư hỏng? Một cách diễn tả tuyệt khéo léo về Con Bọ Thực Tế của Aja.

- Nhờ phản ứng nhanh nhạy và dũng cảm của Aja Killian – phader trưởng của thành phố Rubic – mà sự cố đã được ngăn chặn kịp thời.

Zetlin chỉ tay vào Aja. Đám đông hoan hô vang dội. Aja bước lên phía trước, đưa cao hai tay cảm ơn. Khi tiếng hoan hô lắng xuống, Zetlin nói tiếp:

- Nhưng để thanh lọc mạng của dữ liệu hư hỏng này, tôi đi đến một quyết định khó khăn: tắt bỏ hoàn toàn Nguồn Sáng Đời Sống. Và chúng ta đã có được một thành công kếp. Mạng lưới đã sạch và Veelox đã hồi sinh.

Tiến sĩ Zetlin thật tuyệt vời. Ông không chỉ giải thích với người dân Veelox, vì sao phải dẹp bỏ Nguồn Sáng Đời Sống, mà còn cho họ biết đó là một việc làm chính đáng.

- Ý nguyện của tôi là: khi nào chúng ta chưa nhận thức được cách tốt nhất để áp dụng Nguồn Sáng Đời Sống vào mục đích tốt đẹp cho toàn thể Veelox, chúng ta sẽ không nghĩ đến việc đưa nó hoạt động trở lại.

Tiếng rì rầm lo lắng lan trong đám đông. Những lời nói sau cùng đó làm họ ngỡ ngàng.

Zetlin tiếp tục:

- Tôi cam kết sẽ cộng tác với các giám đốc và toàn thể các bạn, để cùng tìm kiếm một sự ổn định, đem lại niềm vui cho Veelox trong đời sống thực tế cũng tràn đầy như chúng ta từng có được trong thế giới ảo của Nguồn Sáng Đời Sống. Cảm ơn.

Tất cả đều tán thưởng, nhưng không được nồng nhiệt như lúc tiến sĩ Zetlin mới được giới thiệu lần đầu. Mình nghĩ, họ không thích ý tưởng sẽ không được trở lại các cuộc nhảy vào Nguồn Sáng Đời Sống nữa. Những theo mình, một khi không còn cơ hội chọn lựa, thì thích hay không, họ cũng sẽ phải học cách hòa nhập lại với thực tế.

Tiến sĩ Zetlin ngồi xuống ghế, nhìn tụi mình, nhẹ nhàng gật đầu. Mình mỉm cười với ông. Phải cam đảm lắm mới có thể đứng trước toàn dân Veelox mà tuyên bố tác phẩm trọn đời của mình là một sai lầm. Nhưng mình thật sự tin, với sự giúp đỡ của ông, sẽ có một ngày người dân Veelox tìm ra những điều tốt đẹp nhất từ Nguồn Sáng Đời Sống, mà không bỏ qua đời

sông thật của họ.

Tiến sĩ Sever đứng nhìn đám đông rồi lên tiếng:

- Chúng ta mang ơn tiến sĩ Zetlin rất nhiều. Thiên tài và tầm nhìn sắc bén của ông không chỉ tạo ra một kỳ quan là Nguồn Sáng Đời Sống, mà ông còn cứu vớt Veelox khỏi tai họa có khả năng xảy ra trong tương lai, bằng một quyết định khó khăn là tắt mạng. Hơn thế nữa, ông và người phụ tá của ông – Aja Killian – đã làm việc miệt mài để bảo đảm cho sự cố suýt hủy hoại Nguồn Sáng Đời Sống không còn xảy ra nữa.

Tiếng hoan hô lại nổi lên:

Sever tiếp tục:

- Chúng ta tôn trọng quan điểm thận trọng của tiến sĩ Zetlin về tương lai của Veelox và Nguồn Sáng Đời Sống. Chúng tôi – các giám đốc – đồng ý phải tìm ra công dụng phù hợp của Nguồn Sáng Đời Sống trong đời sống thay đổi không ngừng của chúng ta. Tuy nhiên...

Tuy nhiên? Bà ta bỏ lửng câu nói. Mình có cảm giác có chuyện sắp xảy ra, và đó là chuyện chẳng lành.

- Tuy nhiên... chúng tôi không đồng ý với tiến sĩ Zetlin trong cách giải quyết vấn đề đó. Chúng tôi cảm thấy, chỉ có một cách để có thể tìm hiểu tốt nhất, sử dụng Nguồn Sáng Đời Sống như thế nào, là phải tìm hiểu cận kề nguyện vọng của những người có quyền lựa chọn kia... Trong khi máy vẫn còn hoàn toàn có khả năng hoạt động.

Đám đông ồn ào náo nhiệt hẳn lên.

Zetlin đứng bật dậy, giận dữ la lên:

- Không! Chuyện đó ngược với mục tiêu của tôi. Nếu mọi người quay lại cuộc nhảy, chúng ta sẽ trở lại tình trạng cũ!

Với thái độ trịch thượng, Sever nói:

- Dù với trọn vẹn lòng kính trọng, nhưng phải nói ngay là chúng tôi không

đồng ý với ông, thừa tiên sĩ. Mọi kinh nghiệm đã được nghiên cứu. Quyết định của các giám đốc là : đưa Nguồn Sáng Đời Sống trở lại hoạt động ngay.

Bà ta vẫy tay. Đó là một tín hiệu. Kim tự tháp Nguồn Sáng Đời Sống bùng sống dậy. Mọi người nhìn quanh, kinh ngạc khi đèn của hệ điều hành bật sáng. Cứ như lễ Giáng Sinh vừa tới Veelox khi kim tự tháp sống lại với vô vàn ánh đèn của Nguồn Sáng Đời Sống. Ngay khi mọi người nhận thấy điều gì đang xảy ra, họ reo hò mừng rỡ. Chẳng khác nào đội bóng của họ vừa bất ngờ thoát hiểm trong một trận đấu sống còn.

Bà Evangeline ngỡ ngàng hỏi:

- Chuyện gì thế này?

Mình gào lên với Aja trong tiếng ồn ào của đám đông:

- Cô biết gì về chuyện này không?

- Không. Khi họ muốn chúng tôi sửa chữa mạng, tôi không nghĩ là họ muốn cho máy hoạt động lại.

Đám đông đang trật tự, như được nạp năng lượng, bắt đầu chen lấn nhau. Không ai muốn bị bỏ lại sau. Tất cả hấp tấp trở lại phòng nhảy, để chui lại vào thế giới kỳ diệu của họ.

Mình nài nỉ:

- Chúng ta phải ngăn họ lại đi chứ.

Aja nhảy lên sân khấu, van xin tiến sĩ Zetlin:

- Xin ông làm gì đi.

- Nếu tới kịp trung tâm Alpha, trước khi các cuộc nhảy bắt đầu, ta có thể kiểm soát được.

Aja nắm tay ông, kéo khỏi sân khấu. Bà Evangeline la lớn:

- Lẹ lên.

Để lại bà đứng bên sân khấu, tội mình xô đẩy đám đông cuồng nhiệt, để trở lại trung tâm Alpha. Vừa chen lấn mở đường, mình vừa hỏi Zetlin:

- Ông định sẽ làm gì?

Ông ta hỗn hển nói:

- Bây giờ họ đã biết mã số gốc rồi, nên họ nắm được thế kiểm soát. Ta có thể qua mặt tội phader, nhưng chỉ là khi chúng chưa cho mạng hoạt động. Vì ngay khi máy hoạt động, ta không còn có thể làm gì được nữa. Lúc đó chúng ta chỉ còn trông cậy vào sự nhân từ của các giám đốc.

Từ trên sân khấu, tiến sĩ Sever chỉ chúng mình, ra lệnh:

- Giữ mấy người đó lại.

Một nhóm các phader cố đuổi theo, nhưng họ cũng bị đám đông xô đẩy như tội mình. Mình nhìn lên cửa các phòng nhảy mở toang. Người này chen lấn người kia để được vào phòng trước. Người trẻ lợi thế hơn, họ lôi kéo người già yếu ra, để chiếm phòng. Một vụ náo loạn giành giật khủng khiếp như trong ác mộng. Không ai muốn bị lọt lại. Họ bắt cần những gì Zetlin đã nói. Họ bắt cần tương lai của Veelox. Họ đã nghiện thế giới ảo của riêng họ và sẽ làm bất cứ điều gì để trở lại đó.

Chắc chắn tội mình phải nắm quyền kiểm soát và đóng lại Nguồn Sáng Đời Sống.

Sau cùng chúng mình cũng trở lại được trung tâm. Dưới hành lang kính dài, mình thấy các phader đang ngồi vào ghế kiểm soát, sửa soạn khởi động những cuộc nhảy. Nhưng vẫn còn thời gian. Các trạm kiểm soát vẫn còn tối.

Aja chạy tới cánh cửa dẫn vào Trung tâm Alpha nấp tấm thẻ xanh vào. Nhưng... cửa không mở. Cô thử lại lần nữa, cửa vẫn đóng chặt.

- Thẻ của mi không còn được chấp nhận nữa.

Một tiếng nói ngau sau lưng tội mình. Đó là tiến sĩ Sever. Bà ta đang tiến tới cùng những tay phader lực lưỡng.

Sever nói:

- Aja, hành động của mi mấy ngày qua vẫn còn bị nghi ngờ. Cho đến khi chúng ta hoàn tất điều tra, chúng ta không cho phép mi bén mảng gần Nguồn Sáng Đời Sống.

Zetlin bình tĩnh nói:

- Tiên sĩ Sever, xin bà hoãn lệnh đó lại một thời gian. Bà nắm tương lai Veelox trong tay, bà không thể chờ đợi được sao?

Sever mỉm cười:

- Rất tiếc, tiên sĩ Zetlin. Tôi e là quá muộn rồi. Tất cả các kim tự tháp trên Veelox sắp hoạt động lại đến nơi rồi.

Như có ám hiệu, trung tâm sáng dậy. Hàng triệu đèn tín hiệu bật sáng cùng lúc với những hình ảnh xuất hiện trên mấy ngàn màn hình. Người nhảy đã trở lại thế giới ảo. Tiên sĩ Zetlin nhắm mắt, gục đầu, thất bại.

Mình chết sững. Mới đây, mình đã tin chắc là chúng mình đã kéo Veelox khỏi bờ sụp đổ. Nhưng lúc này, lãnh địa nằm trong vòng nguy hiểm như khi mình mới tới đây. Không đúng, còn tệ hại hơn vậy. Con Bọ Thực Tế của Aja đã không làm tròn trách nhiệm theo ý cô. Veelox đã chạm tới bước ngoặt khắc nghiệt, và bị đẩy vào đường lối sai lầm.

Không thể nào chối cãi:

Saint Dane đã thắng.

Sever lại lên tiếng:

- Phải cảm ơn ông về tất cả những điều này, tiên sĩ Zetlin. Ông đã trừ khử con bọ xấu xa đó một cách thật tuyệt vời. Bây giờ chúng ta có thể trở lại sinh hoạt bình thường được rồi.

Con bọ? Có phải bà ta nói tới con bọ không? Không ai biết về con bọ, chỉ trừ...

Tiên sĩ Sever cúi xuống, thì thầm vào tai mình. Có một thay đổi tinh vi

trong giọng nói của mẹ. Với tất cả những người khác, mẹ vẫn có vẻ như tiên sĩ K. Sever, giám đốc thứ nhất của Nguồn Sáng Đời Sống. Nhưng âm điệu lạnh lùng trong giọng nói của mẹ báo cho mình một điều khác hẳn.

- Cảm thấy sao, Pedragon? Lãnh địa đầu tiên của Halla đã thuộc về ta.

Tiếng nói lạnh như nước đá của mẹ làm toàn thân mình run rẩy.

Chương 37

TRÁI ĐẤT THỨ HAI

(@ Hai type)

Hình ảnh của Bobby thành linh biến mất.

Mark và Courtney trừng trừng nhìn khoảng không. Chúng đã ra khỏi nhà Sherwood và trở lại xưởng mộc của cha Courtney dưới hầm, để xem nhật ký.

Courtney chưng hửng:

- Sao vậy? Sao bạn ấy cắt ngang tại đó? Chơi xấu thật.

Mark chưa kịp đưa ý kiến, một hình ảnh khác lại nhấp nháy hiện ra. Cuộn băng chưa kết thúc. Mark và Courtney thắc mắc nhìn hình ảnh ba chiều đang hiện ra trước mắt.

Mark kêu lên:

- Còn nữa.

Nhưng trước mắt hai đứa không phải là hình ảnh Bobby. Đó là Aja Lillian.

“Chào hai bạn Mark Dimond và Courtney Chetwynde. Tên tôi là Aja Killian, Lữ khách của Veelox. Pendragon đã kể cho tôi nghe mọi chuyện về hai bạn, và cậu ấy bảo là vô cùng tin tưởng vào hai bạn. Đó là lý do tôi hoàn tất nhật ký này giúp cậu ấy.”

Aja gỡ cặp kính màu vàng, rồi dụi mắt. Trông cô có vẻ mệt mỏi.

“Pendragon đã đi rồi. Cậu ấy rời Veelox một thời gian ngắn sau khi Nguồn

Sáng Đồi Sông hoạt động lại. Diêm đen của cậu ấy là lãnh địa Eelong, để tìm kiếm một Lữ khách tên là Gunny. Tôi cảm thấy có bồn phận ở lại đây, làm tất cả những gì có thể, để giữ Veelox khỏi sụp đổ tan hoang hơn trước. Tôi có được sự giúp đỡ của tiến sĩ Zetlin. Nhưng tôi sợ là cả hai đang chiến đấu trong một thế trận đang thua. Tất cả các giám đốc đều trở lại Nguồn Sáng Đồi Sông. Hầu hết các phader và vedder cũng đã bỏ vào các cuộc nhảy của riêng họ. Không còn đủ người ở lại thực tế để điều chỉnh các cuộc nhảy, chứ đừng nói đến cuộc sống thật sự của những người nhảy. Sức thu hút của thế giới ảo quá mạnh. Saint Dane đã thắng. Veelox sắp chết rồi.”

Aja cố ngăn nước mắt, nói tiếp:

“Pendragon nhờ tôi hoàn tất nhật ký và gửi cho hai bạn, để hai bạn biết về tình hình của Veelox. Ít ra thì tôi cũng có thể làm được điều này. Tôi cảm thấy như đã thiếu bồn phận với lãnh địa, với các Lữ khách và với Pendragon. Hy vọng duy nhất của tôi là, chúng ta có thể ngăn chặn Saint Dane trên những lãnh địa khác. Như vậy tổn thất của cuộc chiến xấu xa này chỉ là Veelox – quê hương tôi thôi.

Aja nuốt khan, rồi nói:

“Trong thâm tâm, tôi biết đây không phải là... chuyện phải thế thôi. Đây là đoạn kết thúc Nhật ký # 15 của Bobby Pendragon. Tạm biệt.”

Hình ảnh Aja biến mất. Nhật ký và chuyến phiêu lưu của Bobby trên lãnh địa Veelox đã hoàn tất. Mark cầm lên chiếc máy chiếu bằng bạc nhỏ xíu, chăm chăm nhìn, như hy vọng còn một chút thông tin cuối cùng nữa, để cho câu chuyện có được cái kết có hậu.

Nhưng chẳng có gì.

Courtney lo lắng hỏi:

- Vậy thì... chuyện này nghĩa là sao? Saint Dane luôn nói, ngay khi quân đô-mi-nô thứ nhất đổ xuống, những quân khác sẽ đổ theo một cách dễ dàng.

Mark rầu rĩ:

- Mình... mình thật sự không biết.

Courtney bật dậy, đi tới đi lui:

- Ghét quá đi! Mình cảm thấy hoàn toàn vô dụng. Biết bao chuyện xảy ra, mà tụi mình chỉ loanh quanh ngồi đây nghe ngóng như một cặp phỗng đá.

Mark cười cười:

- Tưởng bạn chỉ lo lắng về chuyện học hành, bóng đá và cuộc sống bình thường thôi chứ?

Courtney đứng phắt lại, nhìn thẳng Mark, tuyên bố ngon lành:

- Thầy kệ bóng đá. Mình nghĩ, nếu như chúng ta là phụ tá nhỉ?

- A, chính bạn nói đấy nhé.

Sáng sớm hôm sau, hai đứa trở lại ngồi trên trường kỷ trong căn hộ của ông cụ Tom Dorney, và cùng ông xem cả ba nhật ký của Bobby gửi từ Veelox về.

Sau khi kể lại những gì đã xảy ra tại cơ ngơi nhà Sherwood với bầy quig và sự xuất hiện bất ngờ của ông dẫn, Courtney kết luận:

- Nếu tất cả những điều đó vẫn chưa đủ để chúng cháu trở thành phụ tá, cụ hãy cho biết còn cần gì nữa?

Ông lão gãi gãi cằm, rồi nhắc người khỏi ghế, vừa càu nhàu vừa lê chân vào bếp.

Courtney hỏi:

- Ông ta lại định giở trò gì với tụi mình nữa đây?

Mark nhún vai:

- Cứ để ông ấy thử coi.

Ông cụ Dorney lê bước trở lại phòng khách, tay cầm ly nước. Ông không mời Mark và Courtney một tiếng. Ông cụ này chẳng hiểu khách chút nào. Ngồi lại xuống ghế, ông làm nước đổ cả lên đùi.

Courtney trợn mắt nhìn trời, nhưng không nói gì. Bóng vẫn còn bên sân cù Dorney.

Ông lão điềm tĩnh nói:

- Hai cháu sẽ nhận được tin nhắn. Có khi là của các Lữ khách, có khi là của các phụ tá từ những lãnh địa khác.

Hai đứa ngồi thẳng dậy. Sự việc bắt đầu hấp dẫn hơn. Courtney hỏi:

- Loại tin nhắn nào...

- Để ta nói đã.

Nghe cù Dorney nạt, Courtney nín bật.

- Tin sẽ đến qua chiếc nhẫn, giống như thư ta gửi tới hai cháu. Có thể họ cho biết, một Lữ khách sắp tới và các cháu cần phải cung cấp quần áo Trái Đất Thứ Hai. Thường là như vậy. Nhưng cũng có thể Pendragon cần mấy thứ đặc biệt hơn.

Mark bật nói, vì nó quá mừng, không thể nín nổi:

- Giống như khi cù lo vụ xe mô-tô cho cậu Press?

- Phải.

Dorney trả lời rồi nhấp ngum nước.

Courtney hỏi:

- Còn... lũ quig thì sao?

- Thì phải tự vệ. Không có đứa thần để xua đuổi chúng đâu. Quig không luôn loanh quanh tại đó, nhưng phải sẵn sàng đối phó nếu khi gặp chúng. Ta cho hai đứa biết một điều: chúng sợ các ông dẫn. Đừng hỏi vì sao. Các cháu sẽ chẳng thấy con quig nào khi ông dẫn hoạt động đâu.

Mark hỏi:

- Chúng cháu có thể liên lạc được với các phụ tá khác không?

- Hãy nhìn nhẫn của cháu đi.

Mark đưa tay lên. Hai đứa nhìn cái nhẫn với mặt đá xám và đường viền những ký hiệu lạ khắc chung quanh.

Cụ Dorney cắt nghĩa:

- Mỗi ký hiệu đó biểu hiện cho một lãnh địa. Tất cả là mười lãnh địa.

- Mười lãnh địa.

Mark lẩm bẩm nhắc lại, như vừa được nghe tiết lộ bí mật của các thời đại.

Cụ Dorney nói tiếp:

- Nếu các cháu biết tên một phụ tá, tháo nhẫn ra và gọi cái tên đó lên. Ký hiệu của lãnh địa đó sẽ khởi động nhẫn, và các cháu có thể gửi tin.

- Vậy là, nếu cháu tháo nhẫn và gọi tên bà Evangeline, ký hiệu của Veelox sẽ mở nhẫn để cháu có thể gửi thư cho bà ấy?

- Đúng thế.

- Cháu cũng có thể liên lạc với ông bằng cách đó?

- Cách đó, hay cháu có thể nhắc phôn lên.

Mark cảm thấy nó hơi bị ngốc, lẩm bẩm:

- Ô, mình quên.

Courtney hỏi:

- Qua nhẫn, chúng cháu liên lạc với Bobby được không?

Ông cụ nói ngay:

- Không. Chỉ với các phụ tá thôi. Đừng làm phiền các Lữ khách với những vấn đề của chúng ta.

Mark hỏi:

- Còn gì nữa không ạ?

Dorney ngẫm nghĩ câu hỏi của Mark. Ông nhìn ra ngoài cửa sổ, tâm trí như bay bổng tận chốn xa xôi nào. Mark và Courtney nhìn nhau, không biết thái độ của ông cụ là muốn tổng tui nó ra khỏi cửa, hay chỉ chỉ là chìm đắm trong suy nghĩ.

Sau cùng ông lên tiếng:

- Bây giờ hai cháu đã là phụ tá của Trái Đất Thứ Hai. Press đi rồi, ta không còn cần thiết nữa. Có thể đây là công việc nhẹ nhàng hơn, nếu so sánh với những gì các Lữ khách phải làm, nhưng hẳn các cháu cũng đồng ý với ta, đây là một nhiệm vụ quan trọng.

Cả hai đưa cùng trấn an ông:

- Chúng cháu hoàn toàn đồng ý, thưa cụ.

Ông lão lại nhìn ra ngoài cửa sổ, chân mày nhíu lại.

Courtney hỏi:

- Có điều gì cụ không định nói với chúng cháu sao?

Cụ Dorney thở dài:

- Chỉ là cảm giác thôi.

- Sao ạ?

Vẻ lo âu, ông nói:

- Ta không rõ lắm. Nhưng những gì ta nghe được về Veelox làm ta không yên tâm.

Courtney bảo:

- Dạ, đúng vậy.

Dorney nhìn hai đứa. Kể từ lần đầu gặp mặt, Mark và Courtney mới cảm thấy ông cụ mềm lòng một chút. Ông nói tiếp:

- Điều ta muốn nói là: hãy thận trọng. Sau cùng thì Saint Dane đã có được một thắng lợi, và không thể biết được tiếp theo sẽ là chuyện gì. Suy từ đó,

ta không thể bảo đảm những qui luật cũ vẫn còn được áp dụng.

Mark và Courtney trở lại Stony Brook bằng tàu hỏa, với lời cảnh giác nặng nề vẫn còn đè nặng trong tâm trí. Chúng không chuyện trò nhiều. Cả hai vẫn còn miên man suy nghĩ tới sự thật: bây giờ chúng đã là những phụ tá chính thức. Vấn đề còn lại bây giờ chỉ là: sau đây sẽ làm gì?

Mark tuyên bố:

- Mình muốn đi tới ông dẫn.
- Vì sao?
- Đem mấy bộ quần áo tới đó.
- Nhưng đã ai bảo là cần quần áo đâu?
- Mình biết. Nhưng cứ lo trước đi.

Hai đứa im lặng một lúc, rồi Courtney hỏi:

- Chỉ là cái có để tới đó thôi, phải không?

Mark định cãi lại, nhưng lại thôi. Nó gật đầu:

- Mình chỉ muốn nhìn lại nơi đó. Để xác định đó là sự thật.
- Mình hiểu. Mình cùng đi.

Hai đứa xuống tàu tại Connecticut, rồi về nhà thu gom một bộ quần áo, mà chúng nghĩ là một Lữ khách từ một lãnh địa xa xôi cần để trà trộn vào Trái Đất Thứ Hai. Courtney chọn những thứ đơn giản, tiện dụng như quần jean áo thun, áo len, quần ngắn, vớ, ủng và đồ lót. Cô phân vân trước cái áo nịt ngực, song thấy quá mức cần thiết, nên bỏ lại.

Mark gom một bó quần áo hoàn toàn lỗi thời. Vì nó đâu còn chọn lựa nào khác. Mark chỉ có vậy. Mấy áo lạnh ngắn tay với nhãn hiệu vớ vẩn, quần jean không nhãn, giày tạp nham. Thời trang không phải là thứ làm Mark quan tâm. Nó hy vọng các Lữ khách cũng vậy.

Nó đem theo một thứ, nhưng hy vọng là sẽ không phải sử dụng tới. Nó

mượn cây sắt còi lửa của bố mẹ. Để chống lại một con chó quig, vũ khí này chẳng nhằm nhò gì, nhưng nó không tìm thấy được một thứ gì khác nữa.

Mark và Courtney gặp nhau trước cổng nhà Sherwood. Mỗi đứa khoác một ba-lô đầy. Hai đứa lẳng lẳng đi vòng qua hông ngôi nhà, tới cái cây có thể giúp chúng leo vào trong sân. Ngay khi vượt qua tường, tay Mark lăm lăm cây sắt còi lửa, sẵn sàng phòng thủ cho cả hai, chống lại con quig hung bạo. Courtney thấy tay Mark run cầm cập, cô nhẹ nhàng lấy cái còi sắt từ tay bạn. Nếu một trong hai đứa phải đánh đuổi một con quig tấn công, đó sẽ là Courtney.

Nhưng chúng không gặp một con quái mắt vàng nào. Hai đứa đi xuyên qua nhà, xuống tầng hầm, vào kho lương khô, nơi có ống dẫn. Không có rắc rối nào xảy ra. Đồ quần áo ra khỏi ba-lô, hai đứa gấp gọn gàng thành một chồng. Courtney nhìn thấy bộ đồ như hề xiếc của Mark, rúc rích cười:

- Hay quá ta, Bobby sẽ trà trộn vào mọi người trong cái áo cộc tay vàng khè, lô-gô đồ chèo đồ choẹt với hàng chữ Cool Dude kia.
- Thôi đi. Mình khoái nhất cái áo đó đấy.

Courtney lắc đầu không tin nổi. Xong việc, hai đứa chăm chăm nhìn đường hầm tối dẫn tới những lãnh địa. Cả hai lẳng lẳng đứng với ý nghĩ: tương lai sẽ ra sao.

Sau cùng Mark nói:

- Mình vừa sợ vừa hào hứng.
- Thật sự mình rất muốn tham gia vào chuyện này, nhưng điều đáng sợ là không biết chuyện gì sẽ xảy ra.

Bước đến miệng ống dẫn, Mark hỏi:

- Có khi nào bạn tưởng tượng mình là Lữ khách?
- Ồ không đâu, thật mà.

- Mình thì luôn nghĩ đến điều đó. Dễ nể thật, bước vào ống dẫn, nói tên một nơi kỳ lạ mà mình muốn tới...

Courtney đồng ý:

- Kỳ lạ thật.

Quan sát ống dẫn, Mark nói:

- Nhìn xem. Chẳng khác nào một phản lực cơ chiến đấu.

Courtney khúc khích cười:

- Vậy sao?

- Ừa. Bạn biết khả năng của nó, nhưng không biết làm cách nào để cho nó hoạt động được.

- Nếu bạn là một Lữ khách thì sẽ không quá khó vậy đâu.

Mark cười cười, quay mặt vào hầm tối, la toáng lên:

- Eelong!

Nó nhìn lại Courtney nói:

- Bạn có tưởng tượng nếu...

Courtney la lớn:

- Mark!

Mark thấy nét khiếp đảm trên gương mặt Courtney. Cô đang nhìn sâu vào ống dẫn. Cái gì vậy? Mark quay vội lại, và thấy một chuyện không thể nào ngờ nổi.

Ống dẫn đang hoạt động!

Mark nhảy ra khỏi đường hầm, chạy tới Courtney. Hai đứa lùi tới sát chân tường, sợ hãi ôm chặt lấy nhau.

Mark lảm bảm:

- Mình đã... đã làm hả?

- Hay là có ai đang tới?

Ánh sáng xuất hiện cuối đường hầm. Tiếng nhạc lúc đầu nhỏ rồi sau đó mau chóng lớn dần. Những vách đá bắt đầu rạn nứt, rên rỉ. Mark và Courtney chỉ còn có thể sợ sệt đứng nhìn.

Mark kêu lên:

- Thật sự... mình... mình đâu có muốn đến Eelong.

Courtney ôm chặt Mark, sẵn sàng kéo lại, nếu nó bị cuốn vào ống dẫn.

Những vách đá xám tan tã thành pha lê rục rở khi ánh sáng chói lòa và tiếng nhạc tới cửa hầm. Mark và Courtney nhắm mắt. Chúng không dám buông nhau ra để lấy tay che mắt.

Rồi chúng nhận ra là không bị kéo vào đường hầm. Nhưng có gì đó đang tiến tới. Qua làn ánh sáng chói lòa, chúng thấy một bóng đen cao lớn bước ra khỏi ống dẫn. Kỳ lạ là, không như những gì chúng nghe về hoạt động của ống dẫn khi hành khách tới nơi. Ánh sáng không tắt. Tiếng nhạc rộn ràng vẫn còn. Tất cả những gì đang xảy ra lúc này đều là chuyện bất bình thường. Mark và Courtney mở to mắt. Điều vừa trông thấy làm hai đứa muốn nhắm tịt ngay mắt lại. Vì đứng trước miệng ống dẫn... chính là Saint Dane.

Hắn đã tới Trái Đất Thứ Hai.

Chưa bao giờ hai đứa thấy hắn, nhưng không thể nào nhìn lầm con quỷ cao lớn, tóc xám thả dài, đôi mắt xanh lạnh buốt và bộ quần áo màu đen. Ánh sáng sau lưng hắn tiếp tục bùng cháy và các vách hầm vẫn trong suốt như pha lê. Chuyện này chưa từng xảy ra, hay ít ra là không như những gì Mark và Courtney được biết.

Saint Dane cười sảng sặc:

- Vậy là mọi sự đã bắt đầu. Các vách đang rạn nứt. Quyền năng ngày nào sẽ không còn nữa. Đây là một trò chơi hoàn toàn mới với những qui luật

mới.

Saint Dane rú lên một tràng cười. Ánh sáng từ cuối hang chọt bùng lên, tóc hắn bén mỗi lửa. Mái tóc dài màu xám dựng ngược trong ánh lửa bập bùng, lửa cháy xuống tận sọ của hắn. Mark và Courtney khiếp đảm nhìn ánh lửa phản chiếu trong đôi mắt ma quái. Trong suốt thời gian đó, Saint Dane ha hả cười như đang hoan hỉ thưởng thức trò này.

Mark và Courtney không nhúc nhích. Nếu đủ tỉnh táo, Courtney đã cảm thấy Mark đang run lẩy bẩy.

Ngọn lửa thiêu rụi hết tóc Saint Dane. Đầu hắn sôi lọi với hai vạch đỏ trông như hai mạch máu bén lửa chạy từ gáy tới trán. Đôi mắt hắn cũng biến đổi. Màu xanh thép chuyển thành trắng nhạt. Hắn trừng trừng nhìn hai phụ tá mới bằng đôi mắt dữ dội đó và mỉm cười.

Saint Dane ném một túi vải dơ bẩn xuống chân, rít lên nói:

- Quà cho Pendragon. Phải giao tận tay cho nó, nhớ không?

Hắn lùi một bước vào vùng sáng của ống dẫn, thông báo:

- Cái gọi là “chuyện phải thế thôi” không còn nữa đâu.

Rồi Saint Dane bắt đầu biến dạng. Thân hình thành chất lỏng, hắn khom xuống, chống tay lên mặt đất. Cùng lúc đó, toàn thân hắn hóa thành một con mèo rừng khổng lồ, lớn như một con sư tử, nhưng lông đốm đen. Con mèo to lớn gầm gừ với Mark và Courtney, rồi nhảy vào ngọn lửa. Chỉ một thoáng sau, ánh sáng cuốn hắn lên, biến vào vùng sâu thăm thẳm. Nhạc giảm dần, vách pha lê trở lại là đá xám, và ánh sáng gom lại thành một đốm nhỏ.

Nhưng đốm sáng đó không mất hẳn.

Mark và Courtney chưa kịp hoàn hồn, ánh sáng lại tỏa ra. Nhạc lớn dần. Các vách đá chuyển lại thành pha lê.

Mark ú ớ:

- Đầu mình sắp nổ tung ra rồi.

Một giây sau, ánh sáng lòa lên trước miệng ống dẫn, đem theo một hành khách khác.

- Bobby!

Mark và Courtney cùng kêu lên, chạy ulla tới bạn. Chúng choàng tay ôm Bobby, vừa sợ vừa bốt hấn căng thẳng. Đường hầm bình thường lại, hoàn toàn yên tĩnh.

Nhưng Bobby không tới đây để làm hai đứa khuây khỏa, nó hỏi:

- Chuyện gì đã xảy ra?

Mark và Courtney lùi lại. Cả hai đứa đều đang quá kích động. Courtney la lớn:

- Saint Dane. Khiếp lắm. Tóc nó cháy ngùn ngụt.

Mark lắp bắp:

- Nó... nó bảo... qui luật thay... thay đổi rồi. Ý nó là... là sao?

Bobby cũng lùi lại một bước. Mark và Courtney cảm thấy bạn chúng đang trở nên căng thẳng.

Bobby hỏi như quát nạt hai đứa:

- Hai bạn đã làm gì?

Courtney nói ngay:

- Làm gì? Tụi mình chẳng làm gì hết.

Hai đứa chăm chú nhìn Bobby. Quần áo nó tả tơi, chân trần, tóc rối bù, và toàn thân lem nhem đất cát. Nó cũng bốc mùi... không được thơm tho lắm.

Mark hỏi:

- Chuyện gì xảy ra với bạn vậy?

- Chuyện đó không thành vấn đề. Có phải các bạn đã vận hành ống dẫn

không?

Nó vẫn quát tháo, vì cũng đang bị kích động như hai đứa bạn.

Mark và Courtney nhìn nhau. Mất một lúc hai đứa mới hiểu câu hỏi của Bobby. Mark lúng túng nói:

- Mình... mình chắc vậy. Mình... mình đã nói “Eelong”...

- Không!

Bobby giận dữ la lên.

Courtney hỏi:

- Có sao đâu? Tụi mình không là Lữ khách, làm sao điều hành được ông dẫn.

Bobby gào lên:

- Mọi sự đã thay đổi rồi. Quyền năng của Saint Dane đang lớn mạnh dần. Hắn đã chiếm được lãnh địa đầu tiên. Điều đó sẽ không tránh được sự thay đổi của những hiện tượng tự nhiên.

Courtney hỏi:

- Vậy... có nghĩa là tụi mình có thể sử dụng ông dẫn?

- Đừng. Điều đó chỉ làm mọi sự tệ hại hơn.

Lúc đó Mark mới chợt nhớ, nó chạy lại cửa kho, nhặt cái bao của Saint Dane. Đưa cái bao cho Bobby, Mark nói:

- Hắn bảo trao cho cậu.

Bobby miễn cưỡng cầm, rồi dốc ngược cái bao. Một vật rơi xuống sàn.

Courtney rú lên. Mark thụt lùi một bước, không tin vào mắt nó. Bobby đứng chết lặng, hai hàm nghiến chặt, trừng trừng nhìn xuống sàn.

Nằm dưới chân nó là một bàn tay người. Bàn tay lớn và da màu đen. Hãi hùng hơn nữa, trên một ngón tay là chiếc nhẫn của Lữ khách.

Bobby đau khổ thì thầm:

- Ông Gunny!

Cả ba đưa đứng lặng người. Sau cùng Bobby lấy hết can đảm, hít một hơi, cúi nhặt bàn tay, nhét lại vào bao.

Courtney hỏi:

- Bobby, đã xảy ra chuyện gì vậy?

- Khi nào mình gửi nhật ký các bạn sẽ rõ.

Nói xong, nó ôm cái bao có bàn tay ông Gunny, chạy trở lại miệng ống dẫn, nói lớn:

- Eelong!

Ống dẫn sống động lên. Ánh sáng và âm nhạc trở lại.

Mark gần ứa nước mắt, hỏi:

- Ông Gunny có sao không?

Bobby trả lời:

- Còn sống. Nhưng mình không biết được bao lâu.

Courtney nài nỉ:

- Cho tụi mình biết phải làm gì đi.

- Đừng làm gì hết. Chờ nhật ký của mình. Dù làm bất cứ chuyện gì, cũng đừng vận hành ống dẫn. Đó chính là điều Saint Dane mong muốn. Và đó không là “chuyện phải thế thôi” đâu.

Với tia sáng và nốt nhạc cuối cùng, Bobby bị cuốn vào ống dẫn, để lại hai người bạn của nó.

Mark Dimond đã sẵn sàng cho một chuyến phiêu lưu.

Nó sắp đạt được điều đó rồi.